JANE
CASEY

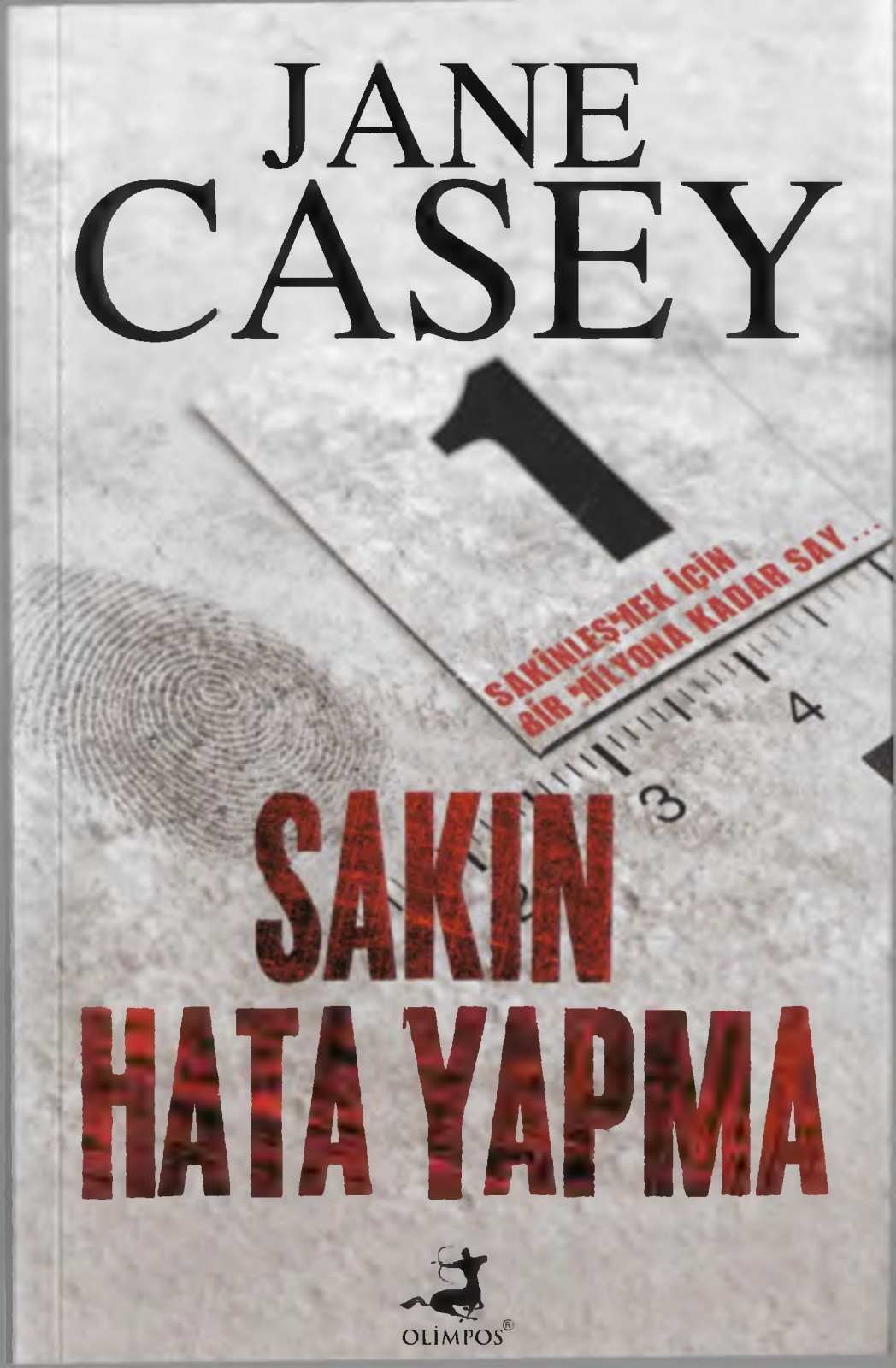

SAKIN HATA YAPMA

OLİMPOS®

HEDEFİNDE POLİSLERİN BULUNDUĞU BİR KATİL NASIL YAKALANIR?

Bir katil Londra'ya korku salmaktadır ama bu defa hedefte polisler vardır. Erkek polis memurlarına karşı yapılan vahşice saldırıları soruşturmakla yine hemen Maeve Kerrigan ve amiri Josh Derwent görevlendirilmiştir. Ancak katilin polis gücüne duyduğu bu öfkeye neyin sebep olduğu hakkında çok az bilgileri vardır.

Üstelik katilin yeni bir saldırı gerçekleştirmesinin an meselesi olduğunu da bilmektedirler.

Casey, serinin yeni kitabı için hem çetrefilli bir bulmaca hem de şaşırtıcı bir partnerlik tasarlamış.

Muazzam gerilim, polis katiliyle devam ediyor.
Muhteşem bir cinayet romanı...
The Sunday Times

facebook.com/olimposyayinlari
ISBN: 978 605 9176 97-2
OLİMPOS
www.olimposyayinlari.com

₺23

SAKIN HATA YAPMA
Jane Casey

Orijinal Adı: The Kill
© Jane Casey, 2015

Çeviri: Alp Ege
Redaksiyon: Bülent Temel
Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Baskı: Mayıs 2016
ISBN: 978-605-9176-97-2

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: SEM Matbaacılık Hiz. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Emintaş Sanayi Sitesi No:101/33 Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (0212) 483 36 66 Sertifika No: 32296

Sakın Hata Yapma

Jane Casey

OLİMPOS

İşte Londra şehrinin polisleri
Çok çalışan, doğruluktan ayrılmayan yüreklileri.
Çaylarını içer,
Gece üçte bile uyanık olurlar,
Ve sizi güvende tutarlar.
Polisler ve Hırsızlar, Janet & Allan Ahlberg

Richmond Parkı

22 Eylül 2013 Pazar

00.43

Soğuk, sanki canlı bir varlık gibiydi. Megan'ın kıyafetlerinin arasından dişlerini geçirmiş, iliklerine kadar işlemişti. Kemikleri sızlıyordu. Kramp giren baldırında hissettiği acıdan bile beterdi. Elbisesinin kollarını ellerinin üzerine iyice çekip ellerini koltuk altlarına soktu. Başını da usulca öne eğdi, böylece yüzü çimlerin içine gömüldü. Uyumak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Gözleri kapalıydı. Oysa gecenin seslerine kulak verse belki de uyanık kalmak daha kolay olurdu: Yanında duran Hugh'ın soluk alış verişi, ağaçlardaki rüzgâr sesi, çalıların hışırtısı, yıldızların melodisi...

"Şunu gördün mü?"

Ses fısıltıdan biraz daha yüksekti ama Megan'ın etrafını bir yorgan gibi saran gecenin tatlı ve yumuşak karanlığını bir bıçak gibi yarıp geçti.

"Hı?" Kadın sıçrayarak başını kaldırıp bir şeyler görmeye gayret ederek gecenin sükûnet içindeki boşluğuna baktı.

"Saat on."

Hugh'ın ne demek istediğini anlaması kısa bir anını aldı. Anladığında gerçekte bakması gereken yöne gözlerini çevirdi, ancak görebileceği hiçbir şey yoktu. Yanında duran Hugh'ın bacağı seğiriyordu. Bunun kızgınlıktan olduğunu düşündü.

"O neydi?"

"Büyük bir dişi domuzdu, tatlı bayan."

"Kaçırdım."

"Şşşt! Geri dönebilir."

Megan gözlerini ovuşturup şekilsiz çalılara dikkatle yeniden baktı. Tek ihtiyacı olan siyah beyaz bir parlama görmekti. Cumartesi gecesini Richmond Parkı'nda çamurun içinde yatarak geçirmekte haklı olduğunu ispat edecek ganimeti, eve götürmesini sağlayacak o tek atışı yapmaktı. Aklından geçen X Factor programını kaçırmış olduğuna dair değersiz fikirden kurtulamıyordu. Lanet olası Ruby evlerindeki kanepeye kıvrılıp saatler önce seyretmiş olmalıydı. Şimdiye kadar çoktan uyumuş olan Ruby. Sırf ondan hoşlandığı için Hugh'la porsuk gözetlemeye gittiğini ileri süren Ruby. Megan adamın hoş biri olduğunu düşünmüştü ama soyut anlamda, tıpkı televizyondaki birisinden hoşlanmak gibi. Bırakın daha ötesini, ona bir öpücük bile vermezdi. Bunun düşüncesiyle bile Megan'ın biraz midesi kalktı ama Hugh'ın ona bir sorun mu var diye sorması ihtimaline karşı bunu bir öksürüğe çevirdi. Yalan söylemekte pek de iyi değildi ve adamı incitmek istemiyordu. Yaptığı bu numaranın karşılığında Hugh'dan öfkeli bir bakış aldı. Adamın sakalı kaygılı bir şekilde kıpırdadı. Ona porsukların çekingen olduğunu söylemişti. Kıpırdamadan ve sessizce beklemek zorundaydılar. İkisi birden oradayken, hiçbir şey bulma şansları yoktu.

Ve şimdi saatlerdir rastladıkları tek şeyi kaçırmıştı. Kim bilir Hugh ne zaman vazgeçecekti?

Sessizlik yeniden etraflarını sardı. Megan tüm dikkatini topladı. Elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Tabiattaki en gü-

el porsuğu bulacak ve hayatı boyunca hatırlayacağı bir tecrübe yaşayacaktı. Ancak, bunu bir daha asla yapmayacaktı.

Silahın gürültüsü gecenin sessizliğini bıçak gibi yarıp geçti. Etraflarında yankılanıp aşağılarındaki karanlık açıklığa yayıldı. Silah sesi kaybolup giderken, ikinci el silah sesini duyana kadar Megan bunu kendisinin hayal edip etmediğine emin olamadı.

"Bu da neyin nesiydi böyle?" Hugh görünmemek için sarf ettiği çabalamayı bıraktı ve oturdu, burnundan soluyordu. Hâlâ ağzına geleni söyleyecek kabalaşmayacak kadar kendinde olması Megan'ın dikkatini çekti.

Çekinerek "Bir silah sesi gibi geldi." dedi.

"Silah sesi olmaz. Bir araba egzoz patlatmış olsa gerek."

"Bunun bir araba olduğunu sanmıyorum."

"Öyle olmalı." Hugh, Megan'dan en az on yaş büyüktü ve kadının fikirlerini belirtmesinden hoşlanmıyordu. Megan bunun farkındaydı. Hugh, kadının onu dinlemesinden ve sözlerini onaylamasından hoşlanıyordu. Ancak, Megan duyduğu sesin ne olduğunu biliyordu.

"Polise haber vermemiz lazım."

"Komik olma."

"Komik falan olmuyorum." Fakat telefonun çekmediğini hatırlayarak cep telefonunu yeniden cebine koydu. "Bak, bundan hoşlanmadım. Gidelim." Zaten Hugh artık bağırmış olduğundan, porsuk gözleme işinin bittiğini varsayarak ayağa kalktı.

"Eğil!" Adam hemen dizlerinin üzerinden onun bacağını yakaladı.

"Araba bile olsa artık ayağa kalkmamda bir sorun yok."

Korkaklık, üstünlükle girdiği mücadeleyi kazanmıştı. "Pekâlâ. Haklı olabilirsin. Bir silah sesi olabilir. Bu yüzden dikkat çekmeyi bırak."

"Bize ateş etmiyorlardı."

"Nereden biliyorsun?" Adamın gözlerinin akının karanlığın içinde parladığını görebiliyordu. "Aşırı uçtan görüşlü kimseler olabilir. Bizim gibi hayvan severlerden nefret eden insanlar."

"İşte şimdi bu gerçekten de komik." Megan yürüyerek uzaklaşmaya başladı, karmakarışık otların arasından uzun adımlarla ilerliyordu. Hugh peşinden telaşlı hareketlerle ona yetişmeye çalışıyordu.

"Meg! Bekle!"

Megan kendisine 'Meg' diye seslenilmesinden kesinlikle tiksinirdi. Onun ardından sayıp sövmek yerine adımlarına odaklanarak hızlandı.

"Megan! Eğil! Bir araba var!"

Yol, Hugh'ın bir porsuk kolonisi olduğunu söylediği ve saatlerdir bekledikleri tepenin engebeli eteklerinden geçiyordu. Megan çömelip aşağıdan geçen arabayı izledi. Sadece şekli belliydi, daha çok bir gölge gibiydi, farlarını söndürmüştü. Gecenin dinginliğinde arabanın motorunun sesi gürültülü geliyordu. Hemen yanında, Hugh otların arasına saklanmaya çalışıyordu. Olanların cazibesi zayıf bir kıvılcım gibi çakmış ve ardından tamamen kaybolmuştu.

"Her şey yolunda, Hugh. Artık gittiler."

"İsa aşkına... Yani, vay canına..."

Kendine gelsin diye kadın ona biraz zaman verdi. "Otoparka dönelim."

"Polisi arayacağım."

"Tamam. İyi fikir." *Beş dakika önce söylediğimde de iyi bir fikirdi.* Megan adamın başka bir şebeke kullandığını umdu ama telefonun mavi ışığında Hugh'ın yüzü asılmıştı.

"Kahretsin! Çekmiyor."

Onun takip etmesine bile bakmadan hızla Megan'ın yanından geçti. Kadın ellerini cebine sokup onu takip etti. Arabayı, şoförü görüp görmediğini veya başka yolcu olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordu. Eğer bunlar ateş etmekle ilgiliyse, polis bunları bilmek isterdi.

Tabi eğer bir silahla ateş *edildiyse*.

Bir tepenin eteğinden geçerken, Megan farklı bir yoldan eve döndüklerini fark etti.

"Neden bu yoldan gidiyoruz?"

Hugh duraklamadan omuzlarının üzerinden "En çabuk yol bu ve geri dönmeleri durumuna karşın yolda yalnız başıma yürümek istemiyorum." dedi.

Megan, engebeli arazide tutuna tutuna yaptıkları uzun ve dolambaçlı yolculuğu düşündü. Biraz endişelenmişti ama umursamamıştı. Artık umursuyordu. Şu anda üşüyordu. Çiylerden ayakları ıslanmıştı ve korku elektrik çarpması gibi vücuduna yayılıyordu. Kendilerinin hedef alındığını sanmıyordu veya bunu hiç fark etmemişti ama garip bir şeyler olup biterken dışarda, karanlıkta olmaktan hoşlanmıyordu.

Tepenin üstündeki ağaçlık sıklaşıyordu. Hugh'ın onları buradan götürmemesine sevinmişti; birbirine iyice yaklaşan ağaçlar ve bunların gölgelediği karanlık aşılmaz gibi görünüyordu. Etrafından dolanmak bundan daha az tehlikeli değildi. Hugh yarı gömülmüş bir kütüğün üzerinden aşıp geçti.

"Tatlım!"

Megan haykırdığında adam dikkatini nereye gittiklerini bulmaya vermişti. "Bak."

"Ne var?"

"Başka bir araba."

Kadın daha ikinci lafını etmeden Hugh çömelmişti. "Bu bir tuzak. Öyle olmalı. Bir pusu. Gidiyormuş gibi yaptılar, bu sayede kendimizi göstermemizi sağladılar." Cebinden telefonunu çıkartıp yeniden kontrol etti, sonuç aynıydı. Kadına bakmak için arkasını dönünce, olduğu yerde kalakaldı. "Tanrı aşkına, Meg, eğil ve öyle kal."

"Bu araba park edilmiş." diye belirtti Megan.

Ancak garip bir yerde park edilmişti. Ana yolun yanında uzanan bir yan yol vardı. Kamuya açık değildi, Megan geçerken daha önce işaretleri fark etmişti. Araba ağaçların altına park edilmişti, karanlığın içindeydi ve yoldan geçenler tarafından görünmesi neredeyse imkânsızdı. Bulunduğu yerden arabanın bagajını ve arka pencerelerini görebiliyordu ama bunun tek nedeni gözlerinin az ışığa alışmış olmasıydı. Nedenini söyleyemezdi ama arabaya doğru gidiyordu.

"Nereye gidiyorsun? Geri gel!"

Megan, Hugh'ın tıslayarak verdiği emirleri görmezden gelmeye alışmaya başlıyordu. İlerlemeye devam etti, arabanın içini görmek için eğilmişti ama karanlık çok koyuydu. Durduğunda arabaya yirmi metre kalmıştı.

"Ne oldu?" Hugh epey geriden de olsa onu takip etmişti.

"Ön camı kırık."

"Belki onlar kırdılar."

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Birkaç adım daha atarak yaklaştı. "Sanırım..."

Bir kuş sürüsünün insan kalabalığı gibi göründüğü, görülenlerin algılara göre şekillendiği anlardan biriydi. O an kırık camına rağmen insana sıradan gelen, tehlikeli görünmeyen bir araba vardı. Ardından yeniden baktı. Kanı görünce, gözü başka bir şey görmedi.

"Ne? Meg, sorun ne?"

Güle oynaya Hugh'la porsuk izlemeye giden Megan, olduğu yerde dönüp yüzünü adamın göğsüne yasladı. Megan adamın kontrolü yeniden ele almasına izin verecekti. Hıçkırıklara boğularak korkusunu ve üzüntüsünü anlatacak ve teselli edildiğine sevinecekti.

Megan kendinden geçmişti, belki de sonsuza kadar. Yeni Megan Hugh'a benzemişti. Konuştuğunda sesi sakindi. Hatta soğuktu. Ancak bu sakinliğin ardında bir yerlerde gerginlik gizliydi.

"Gerçekten polisi aramamız gerekiyor. Acele etmemiz lazım."

"Ne gördün?"

"Sanırım duyduklarımız silah sesiydi." Bir an için duraksadı. "Sanırım bir cinayete şahit olduk."

Bölüm 1

Daha sonra, herkes bir konuda hem fikirdi: Çok güzel bir gelindi. Christine Bell her zaman çok güzel bir kadın olmuştu ama düğününde mutluluktan gözlerinin içi parlıyordu. Kötümser biri, bu pırıltının ayaklarına kadar uzanan kat kat gelinliğinin örttüğü karnındaki şişlikten olduğunu söyleyebilirdi. Bunu ben de söyleyebilirdim ama kötümserliğe bir günlüğüne ara vermiştim. Herkesin içinde sevgi gösterilerinde bulunmaya karşı alerji duymama rağmen, Christine koridorda önümüzden yürüyüp geçerken Rob'un elimi tutmasına izin verdim. Babasının sımsıkı girdiği kolunda ışıldıyor, mihraba doğru yürürken o anın keyfini çıkartıyordu. Bu sırada orgcu sanki ardından kovalayan varmışçasına bitirmek için hızla İşte Gelin Geliyor[1] eserini çalıyordu.

Geriye eğilip bakınca kadının kendisine doğru yürüyüşünü izlemek için ona doğru dönen Ben Dornton'u görebiliyordum. Yüzündeki aşk, huşu ve umut karışımı ifade beni alışıldık duygusuz hâlimden çıkartıyordu. Ben, ekibimde yer alan bir çavuştu. Saçları dökülüyordu ve zayıftı. İnci grisi takım elbisesinin içinde bile benim aklımdaki romantik kahraman hayaline uymuyordu. Ancak yapmacıksız ve içten yüz ifadesi gözlerimi

(1) İşte Gelin Geliyor [Here Comes The Bride], bilinen adıyla Düğün Marşı [Wedding March]; Alman asıllı besteci Richard Wagner tarafından 1850'de bestelenen, Lohengrin operasında geçen ve günümüzde Hristiyan dünyasında resmi kilise düğünlerinde çalınan eser. (ç.n.)

yaşartmıştı. Boğazıma tıkanan yumruğu yutkunarak zorlukla bastırdım. Rimelimin akması durumunda gözlerimi ovuşturmaktan korkarak gözyaşlarımı tutmak için sinirle gözlerimi kırpıştırıyordum. Bana bakmadı ama çenesini oynattığını görebiliyordum ve nedenini biliyordum: Christine mihraba varana kadar ağlayacağıma dair kilisenin dışında girilen beş poundluk bahis.

Bu aklıma bahsin diğer tarafında olanları hatırlattı. Bahşiş kutusunun yanında, elinde nikâh davetiyesiyle tek başına dikilip duran Komiser Derwent'ı görmek için uzanıp koridorun diğer yanına göz attım. Öfkeyle bana bakıyordu. Usulca başını salladı, canı sıkkındı. Yeminlerini edene kadar gözyaşlarıma hâkim olacağımı düşünmüştü. Onu ilk defa hayal kırıklığına uğratmıyordum.

Ağlamayacağıma dair hiçbirisine söz vermediğim için kendimi bıraktım.

Umurumda değildi. Derwent'a omuzlarımı silkip kâğıt mendil çıkartmak için çantamı karıştırmaya başladım. Hazır bulunan toplulukta birçok kişi gözyaşlarına boğulmuştu: babası dâhil Christine'in ailesinin çoğu ve sıranın kendilerine gelmesini bekleyen iş yerinden kız arkadaşlarım. Mihraba yürüyüşlerinden dolayı yüzleri hâlâ pembe olan iki nedime gözyaşlarını siliyordu. Ve neden ağlanmasındı ki? Çok güzel bir gündü ve ikisi evlendikleri için daha mutlu olamazlardı. Yolda bir bebek vardı, bu doğruydu ama bu silah zoruyla yapılan bir düğün değildi. Gelin hamile kalmadan iki ay önce nişanlanmışlardı. Christine bizim ofiste sivil bir analizciydi. Hiç anlayamadığım bir sebepten ötürü bana güven duyuyordu. Bu yüzden bebek doğana kadar düğünü ertelesin mi yoksa bu şekilde mi evlensin diye kadınlar tuvaletinde uzun ve ağlamaklı tartışma-

kara taraf olmuştum. Benim oyum kesinlikle bu şekilde evlenmekten yanaydı. Nedimelerin elbiselerinin kumaş örneklerine, düğün tercihlerine veya sıra başındaki sandalye süslemelerinin göz alıcı renklerine karşı ilgileniyormuş gibi yapmanın da bir anlamı vardı.

Üstelik düğün için sabırsızlanıyordum. Giymek istediğim, Eylül düğünü için çok uygun bir elbisem vardı. Gece mavisi, dar ve askısızdı. Alışıldık iş kıyafetlerimden çok farklıydı. Rob çalışma saatlerini ayarlamıştı, bu sayede birlikte gidebilecektik. Ayrıca gelinin ailesinin yaşadığı Somerset tarafına hiç gitmemiştim. Düğün kartpostallardaki gibi bir kasabada on üçüncü yüzyıldan kalma küçük bir kilisedeydi. Kilise şu anda Emniyet Müdürlüğü'nün en iyileriyle hıncahınç doluydu. Bunun dışında eğer isterseniz koro ile cemaat arasındaki bölüme, minber üzerindeki oyma kısma ve yüzyıllar öncesinden kalan yöresel önemli kişilerin mermer anıtlarına saygı gösterebilirdiniz. Sonrasında resepsiyon yolun karşı tarafında, gelinin teyzesinin evinin bahçesindeki büyük çadırda olacaktı. Biz, alçak tavanlı, yatakları geniş ve yumuşak, pencerenin önünde ayaklı küvet olan romantik odalara sahip barda kalıyorduk. Bir gece fazla kalmak için yer ayırtmıştım. Böylece Rob ve ben birlikte baş başa kalabilecektik. Neredeyse iki yıldır tatillerimizde hiçbir yere gitmemiştik. Sadece hafta sonu için bile olsa kırlara bir gezi yapmak hoş bir değişiklik olmuştu.

Tek sorun, Ben'in almak için Kanal'dan[2] gidip geldiği Fransız şarabından içemememdi –işten arkadaşlarını onlara güzel bir gece hazırlayacak kadar iyi tanıdığından kendi kendi-

(2) Kanal (Manş Tüneli); İngiltere ile Fransa'yı Manş Denizi'nin altından birbirine bağlayan tünel. 06 Mayıs 1994 tarihinde açılışı yapılan tünel 38 km. uzunluğundadır. (ç.n.)

ne iş çıkartmıştı. Londra'dan aşağı yolun bir kısmında Derwent kendi arabasıyla götürmüş ve biz düğün öncesi etrafta takılırken Rob taşımaya yardım etmeye gitmişti.

"Hiç içemeyeceğimden bunu yapmanın bir anlamı yok." Derwent büyük çadırın yanına bir kutu bırakıp başka bir tane almak üzere geri gitti.

"Emre intizar mısın? Maeve öyle." Rob, Derwent'tan çok daha yavaş davranıyordu. Komiserin diğer her erkekten daha hızlı ve güçlü olduğunu ispatlama dürtüsüyle yaptıkları Rob'un hiç umurunda değildi. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla, Rob ona en çok yakışan takım elbisesiyle son derece yakışıklı görünüyordu. Sanki aklımdan ne geçtiğini biliyormuş gibi, büyük çadıra girip gözden kaybolmadan önce bana göz kırptı. Sanırım kutuyu dışarıda bırakmak yerine asıl ihtiyaç duyulan yere, barın arkasına koymaya gidiyordu. Derwent şu ana kadar üç kutu taşımıştı, üst üste yığıyordu. Duvarın üstüne oturmuş onları izliyordum, eğlenceliydi.

"Tipik bir durum." Derwent bana ters ters baktı. "Ben de seni izleyeceğim, Kerrigan. Sinsice şampanya içmek yok."

"Sadece evlenen çiftin şerefine."

Beni işaret ederek "Bir damla bile yok." dedi.

"Zaten yapmazdım" diye karşı çıktım. "Kuralları biliyorum. Üstelik patron orada olacak. Buna yeltenmem." Patron, Emniyet Müdürlüğü'nün yıldızlarından, yakışıklı, yetenekli ve ekibinden her şeyin en iyisini bekleyen Baş Komiser Charles Godley'di. Cinayetleri araştırıyorduk. En karışık ve hassas olanların bize gelmesiyle övünüyorduk ama bu, hafta sonu da çalışmak demekti. Herkes düğüne davetliydi ancak içimizden bazıları ayık kalmak, bize ihtiyaç duyulursa derhâl Londra'ya

dönmek üzere hazır bulunmak zorundaydı. Bir zamanlar o bazılarından biri de Rob'du. Durumun ne olduğunu biliyordu. Fırsat verilse, onun da emre intizar olmaktan mutluluk duyacağını hissediyordum.

Ancak bize ihtiyaç duyulmayacaktı. Gözlerimi kapatıp, güneş ışınları yüzüme vursun diye başımı kaldırdım. Hava mükemmeldi. Her şey mükemmel olacaktı.

Derwent ayakkabısının ucuyla ayağımı dürttü: "Uyan."

Gözlerimi açmadan "Uyumuyorum." dedim "Neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Konuşacak başka kimse yok."

"Neden yanında birini getirmedin? Kimseyi bulamadın mı?"

"Elbette birini bulabilirdim. Yalnız başıma gelmek istedim."

"Neden?"

"Kendimce sebeplerim var."

Sesindeki bir şey gözlerimi açmama sebep oldu. Ona bakabilmek için elimle gözlerimi gölgeledim. "Sence bu sebeplerin ne olduğunu bilmek ister miyim?"

Sırıttı. "Muhtemelen istemezsin."

"Yine de anlat."

"Belki sonra." Uzanıp arkama doğru baktı ve elini kaldırdı. "Ben orada. Zavallı serseri. Sanki kusacakmış gibi görünüyor."

"Muhtemelen gergin."

"Christine ortaya çıkmayacak diye gergin. Neyse ki hamile. Yoksa herifin çok üzerinde bir kadın."

"Christine ona sırılsıklam âşık." dedim, sesim keskindi. "Orada olacak çünkü Dornton'la evlenmek istiyor."

Usulca başını salladı. "Kaliteli bir karıydı."

Omuzlarımı silktim. "Tebrikler. Bu Christine'i çekici bulduğunu söyleyebileceğin en iğrenç yoldu."

"Sana öyle mi geldi?" Derwent elleri cebinde, düşüncelere dalarak geriye yaslandı. "Bahse varım bundan daha iğrenç bir şeyler bulabilirim."

"Lütfen uğraşma."

"Ah! Manzaranın keyfini çıkartıyordum."

"Ne manzarası?"

Yine sırıttı. "Hep böyle etekler giymelisin. Yırtmaçlı, demek istiyorum."

Yırtmacımı unutmuştum. Kalçama kadar açılmıştı ve oturduğumda sol bacağımın çoğu gözler önüne seriliyordu. Yüzüm kızardı, can sıkıcıydı. "İş için pek de uygun değil."

"Hayır. Zaten kadın çorabı da uygun değil." Yüzündeki sırıtma büyüdü. "Üst tarafındaki danteller de hoş."

"Siz ikiniz neyden bahsediyorsunuz?" Rob, Derwent'ın çadırın dışına yığdığı kutular gibi onun arabasındaki kutuları da taşıma işini bitirmişti. Artık çimenliği geçip yanıma gelmişti. Bir kolunu omzuma atıp yanağıma öpücük kondurmak için beni kendine çekti. Yüzüme ateş bastığının farkındaydım.

Derwent yumuşak bir sesle "Ben sadece ne kadar şanslı bir adam olduğunu söylüyordum." dedi.

"Ona ne şüphe." Bir an için Rob beni koluyla daha sıkı kavradı, kendimi kurtaramadım. Onun yanımda olması manevi bir zırha sahip olmak gibiydi. Derwent etrafta olduğunda buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Dönüp, Dornton'un etrafında gittikçe artan bir kalabalığın toplandığı kiliseye baktım. "Gidip diğerlerine katılalım."

Gerçi Derwent bizimle gelmişti ama arası kötü olmayan pek çok diğer insanın da düğünde bulunması onu rahatlatmıştı. Şu ana kadar sohbet fazla kişiselleşmemişti, en azından Rob ve Derwent ağlayıp ağlamayacağım üzerine bahse tutuşana kadar.

Üzerindeki koyu gri takım elbisesiyle somurtup oturmuş Derwent'ın bulunduğu koridora tekrar baktım. Düğünden çok cenazedeymiş gibi görünüyor diye düşündüm. Sonbahara girerken, yıl boyu yaptığı iki maraton ve kıştan önce yapacağı maratonla en fit hâlindeydi. Çenesinin keskin hatları belirginleşmiş, yanakları hafif çökmüş ve bana kalırsa aç görünüyordu ama muhtemelen açlığı yiyeceğe değildi. Oldukça sakin oturuyordu, dikkati kilisenin önünde ürkek bir samimiyetle karşılıklı yemin eden çiftten başka bir yerdeydi. Bakışlarını takip edip iki nedimeden daha güzel olanına gözlerini diktiğini anlayınca hiç şaşırmadım. Şaşırdığım şey kızın da ona bakmasıydı. Derwent uzaktan bakınca göze hoş görünüyordu. Sadece onunla konuştuğunuz zaman Derwent'ın dünyada çıkmak isteyeceğiniz son erkek olduğunu anlayabilirdiniz.

Kızın kaçacak kadar aklı olduğunu umdum.

***

Derwent gelip beni bulduğunda akşam yemeği (mükemmeldi), konuşmalar (uzundu) sona ermiş, gelin ve damat ilk danslarını (tuhaftı ama duygusaldı) yapmıştı. Rob'un yanında oturuyordum, sırtım büyük çadırın yukarı doğru kıvrılarak açılmış tarafına dönüktü. Tatlı bir şekilde keyif alıyordum ama bütün gece ağzımı pek açmamıştım. Kötü bir yaralanmadan sonra iyileşme dönemine giren, neredeyse bir yıldır işten uzak kalan, dostum ve meslektaşım Liv'i özlüyordum. Kız arkadaşıyla birlikte seyahatteydi ve iyi dileklerini yollamıştı. Onun burada olmasını tercih ederdim. Bahçeden gelen hafif bir esinti

tenimi yalayıp geçiyordu ama çadırın içi sıcaktı ve ne ceketimi giymeyi istiyordum ne de buna gerek vardı. Rob da kendi ceketini ve kravatını çıkartmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Saçları biraz dağılmıştı. Onu Chris Pettifer'in yaptığı bir espriye gülerken izledim. Gözlerinin kenarında uzayıp giden çizgiler yüreğimi hoplatıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, tek damla içki içmemiştim ama buna karşılık Rob'a baktığımda kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Ona yaslanıp kulağına bir şeyler fısıldamak istiyordum. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmek ve onu öpmek istiyordum. Vücudumu ona dayamak istiyordum. Onu alıp karanlıktaki bahçeye götürmek ve baş başa kalmak istiyordum. Elimi uzun ve fit baldırına koymayı kafamda ayarladım. O bu temasın anlamını kavrayıp ne istediğimi anlarken ben de avucumun altında kaslarının hareketini hissedecektim.

Derwent'ın sesi bu hayalimi yıktı. "Seni bir süreliğine ödünç alabilir miyim canım?"

"Duruma göre." dedi Rob. "Onu neden istiyorsun?"

"Sadece dans."

Başımı kaldırıp Derwent'a baktım, kıyafetinin içinde ciddi duruyordu. Takım elbisesi sekiz saat önce olduğu kadar tertemizdi. Bu hâli eğlencenin ruhuna aykırıydı.

"Dans etmiyorum" dedim.

"O niye?"

"Ayıkken dans etmekten nefret ediyorum." Bu doğruydu. Kendi hâlimin son derece farkındaydım. Dans pistinde göze batmamak için çok uzundum.

"Ben seni idare ederim." Derwent bir elini bana uzattı.

"Haydi."

"Git hadi." Sanki beni cesaretlendirmesi gerekiyormuş gibi, Rob beni dürtükledi. "Benim için mahsuru yok."

"Benim için var." dedim.

Derwent "Bu kadar eğlence düşmanı olma." diye hemen karşılık verdi. "Sadece gel ve benimle dans et. Fazla sürmez."

Sesindeki bir şey beni kuşkuya düşürdü. "Neden? Ne dolap çeviriyorsun?"

Sesini alçaltmak için bana doğru eğildi. Aslında müziğin sesi onu mırıldanmak zorunda bırakmayacak kadar yüksekti. Yine de "Beth'i kıskandırmak için sana ihtiyacım var." dediğinde neden bu kadar tedbirli davrandığını anladım.

"Beth mi?"

"Nedime."

"Hangisi Beth?"

"Fark eder mi?" diye sordu Derwent. Ardından insafa geldi. "Fit olanı. Koyu saçlı. Üzerine kılıf geçirilmiş ütü masası gibi olan değil."

"İyi seçim" dedi Rob. "İyi şanslar dostum."

"Şansa ihtiyacım yok. Sadece Kerrigan."

Değil göğüslerinin, nedimelerin bile farkında olduğuna dair en ufak bir belirti bulunmayan Rob'a ters ters bakıyordum.

"Ne oldu?" dedi, bütün masumiyetiyle bana göz kırptı.

"Hiçbir şey." Başını bir yana eğmiş duran Derwent'a baktım.

"Lütfen?"

Gerçekten hayır demek istiyordum. Gerçi düğüne yalnız geldiği için daha önce Derwent için üzülmüştüm. Yalnız görünüyordu. *Yalnız* olduğundan da oldukça emindim. Ben Rob

ile son derece mutluydum, onun da böyle mutlu olma şansını elinden almak istemiyordum.

"Haydi git, Maeve" dedi Rob. "Eğlenmene bak."

Ayağa kalktım, Rob beni kısa bir an için tepeden tırnağa süzdü. Dikkatini toplamaya çalışırken hafifçe gözlerini kısınca ne kadar sarhoş olduğunu merak ettim. Derwent'a dönüp "Bir dans. Ama zavallı kıza akıl oyunları yapmanı onaylamıyorum bilesin. Ondan hoşlanıyorsan, sadece bunu ona söyle."

"Evet, çünkü bu her zaman işe yarar." Derwent gözlerini devirdi.

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama Rob'un eli eteğimdeki yırtmaçtan içeri girip bacağımın arkasını okşamaya başlayınca durdum. Bacaklarımın arasında parmaklarını yukarı kaydırsa kalçalarımın yumuşak tenine dokunabilir, diye içimden geçirdim. *Of*, o kadar *sarhoştu ki*.

Başımı kaldırıp bakınca Derwent'ın sırıtarak bana baktığını gördüm. Rob'un ne yaptığını gayet iyi biliyordu, bunun farkındaydım. Birkaç adım atarak erkek arkadaşımdan uzaklaştım, böylece elinin uzanabileceği mesafenin dışına çıktım.

Derwent "Onunla istediğimi yapmama izin veriyor musun?" diye Rob'a sordu.

"Denemene izin veriyorum. Ama canını yakarsa beni suçlama."

"Sanki sahibim oymuş gibi Rob'la konuşmayı bırakabilir misin?" Derwent'ın kolunu yakalayıp orkestranın "That's Amore" (Aşk Budur) şarkısının yarısında olduğu dans pistine doğru ilerledim.

"Başı bağlı biriyle dans ettiğimde, her konuda önceden anlaşırım. Bu sayede suratıma yumruğu yemem. Şu senin erkeğin iri bir adam."

"Sen de öylesin."

"Yine de onunla kapışmak istemem."

"Şey, ben de hırgür çıkartıp Ben ve Christine'nin düğünlerini mahvetmek istemem, bu yüzden uslu ol."

Derwent olumsuz anlamda başını salladı. "Bu işe yaramayacak."

Beni tutup götürdü ve kontrolü ele aldı. Beni çevirip duruyordu bu yüzden nefesim kesilmiş, birkaç dakika içinde kahkahalar atmaya başlamıştım. Birkaç ay önce görev başındayken meydana gelen hafif sakatlığına rağmen Derwent'ın şaşırtıcı derecede iyi dans ettiği ortaya çıkmıştı. Şarkı sona erdiğinde neredeyse üzülecektim. Gerçi yanımda durdu ve sahnenin kenarına gitmemi önledi.

"Mutlu görünüyorlar." dedim. İnsanlar onları alkışlarken dans pistinin ortasında öpüşen Ben ve Christine'i izliyordum.

"Bir sonraki sen olacaksın."

"Bir sonraki değil." dedim. "Ama belki bir gün." Karşı tarafımda durmuş, yüzünde hafif bir tebessümle bizi izleyen Rob'a baktım. Bakışları hâlâ kayıktı ama sıradan bir izleyiciye göre çok daha fazla özen gösterdiğini hissetmiştim.

"Bağlılık budur." dedi Derwent.

"Benim için."

"Dalga geçmiyordum. Şanslı biri."

"Oh." Yanlış adım atmıştım ve ilk defa söyleyecek söz bulamadım.

"Öz güvenin bugün nasıl, Kerrigan?"

Bu Derwent'a daha çok benziyordu. Öfkeyle baktım. "İyi. İyi davranmana alışık değilim, hepsi bu."

"Gözümle gördüğüm için söyledim, hepsi bu. Bunun iyi davranmakla bir ilgisi yok." Bu lafa atlamamı bekledi. "Gerçi sen de şanslısın. Erkeklerin yüzde doksan dokuz nokta doksan dokuzunun dayanamayacağı kadar sana katlanıyor."

Hah. "Eğer bir kız arkadaş bulmak istiyorsan, bunun en iyi yolunun benimle dans etmek olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Beni kendine çekti. "Bu gece bir kız arkadaş aramıyorum, Kerrigan. Kırıştırmak istiyorum. Düğünler tamamen kırıştırmaktan ibarettir. Ve Beth'i kıskandırmak, kendini kötü hissetsin diye yapacağım son şey."

"Seni ihtiyar romantik."

"Romantiğim. Düğünleri severim." Orkestra "Can't Help Falling in Love with You" (Sana Âşık Olmaktan Kendimi Alamıyorum) şarkısının ilk notalarını çalıyordu. Şarkıcı Elvis değildi ama yapabileceğinin en iyisini ortaya koyuyor, gözlerini kapamış mırıldanarak mikrofona şarkıyı söylüyordu. Derwent beni o kadar kendine çekmişti ki, ceketinin düğmeleri karnıma batıyordu. "Benim bir sistemim var. Düğün töreni sırasında seçenekleri dikkatlice incele. Hedefini seç. Yemekten önce onunla temasa geç. Yemek süresince onu izle, böylece yemek yiyor mu diye görebilirsin." Daha da yaklaştı, bu nedenle dudakları neredeyse kulaklarıma değiyordu. "Arzu diğer tüm iştahları bastırır. Eğer yiyorsa, unut. Yiyemiyorsa, devam et."

"Beth yedi mi?"

"Gördüğüm kadarıyla yemedi ve ben izliyordum." Tam bir kendini beğenmişlikle konuşuyordu.

"Neden onu değil de beni hırpaladığını hâlâ bilmiyorum." Sesimdeki rahatsızlığın farkındaydım, Derwent'ın de dikkatin-

dan kaçmadı. Sol elini aşağı kaydırdı, artık eli kalçamın kıvrımındaydı.

"Çünkü şansını kaçırdığını düşünüyor ve yanılmış olmak için dua ediyor."

"Ne yapıyorsun?" Kendimi kurtarmak için kollarının arasından sıyrılmaya çalıştım.

"Seninle dans ediyorum. Sakin ol ve keyfini çıkart, Kerrigan. İki dakika daha benimsin."

Aramıza biraz mesafe koymak için benden çok daha güçlüydü. Nefesini boynumda hissediyordum, kalbi benimkinden çok daha yavaş atıyordu, elbisemin ince kumaşı üzerindeki eli sıcaktı. Göğsü göğsüme yaslanmıştı ve elbisemin üst kısmı fena şekilde bir santim aşağı kaymıştı. Kalçaları o sırada çalan müziğin ritmine uygun hareketlerle benim kalçalarıma sürtünüyordu. Daha fazla kendimi tutamayacağımı anladım. Dikkati göğüs dekoltemdeydi. Ancak biraz uzaklaşmak için geriye yasladığımda bakışlarını gözlerime dikti. Bu bakış bir şekilde her şeyden çok daha içli dışlıydı. O başka yöne bakana kadar gözlerimi kaçıramadım. Bir şeyler söylemek için kendime gelmem birkaç dakika sürdü.

"Elinizi kıçımdan çekin, efendim."

Sırıttı. "Elli altı saniye. Bundan etkilendim."

"Çek elini!" dedim.

"Normal bir çıtır olsan, belinde olurdu."

"Ortalamadan daha uzun olmam beni ellemeni haklı çıkartmaz."

Beni serbest bırakıp geri çekildi, gülüyordu. "Seni kızdırmak için ne yapmak gerektiğini merak ettim."

"Oynadığın oyunu bozduğum için üzgünüm."

"Bozmadın." Derwent'ın keyiften gözleri kısıldı. "Bu şarkıda dans etmeye başladığımızda Beth çıkıp gitti. Geçirdiğimiz zamanın çoğunda yoktu."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Yani tadını çıkartıyordun."

"Ah, haydi Kerrigan. Sen de keyif alıyordun."

Arkamı dönüp azametli adımlarla ilerleyerek hiç kimseyle konuşmadan çadırı geçtim ve ardından diğer taraftan çıktım. Bayanlar tuvaletinin işaretleri bir yanında üç kabin diğer yanında bir sıra ayna ve lavabolar bulunan bir römorku gösteriyordu. Römorkun basamaklarını bir çırpıda çıktım, sanki içeri girince kendimi evimin rahatlığında hissedecekmişim gibi acele ediyordum. Eğer canı istiyorsa Derwent beni takip edebilirdi. Bayanlar tuvaletinin mahremiyeti ona bir anlam ifade etmiyordu. Ama neden bunu isteyecekti ki? Eğleneceği kadar eğlenmişti. Ömrünü insanların tepkisini çekmekle geçirmişti, ne kadar çileden çıkartırsa o kadar iyiydi. Ben de onun tam istediği gibi davranmıştım. Kendime gelmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ama elbette yalnız değildim.

Nedime Beth kollarını bağlamış lavaboların orada dikiliyordu. Onun yanında duran diğer nedime bankoya yaslanmıştı. İkisi bana ters ters bakarak aralarındaki konuşmayı kestiler. Böylece ne konuştukları belli olmuştu. Kabine girmeden önce görünüşümü kontrol ederek biraz zaman geçirdim. Flamingo pembesi saten kıyafetler içindeki iki kızdan gözüm korkacak değildi. Kendime dikkatlice baktım. Yüzüm kızarmamıştı ama sinirden gözlerim parlamıyordu. En azından bir defa olsun düğün için yaptırdığım saçlarım da düzgündü.

Kapıyı kapatıp, ellerim yüzümde tuvalete oturdum. Kalbim

hâlâ hızla atıyordu. İçerdeki havayı derin derin birkaç sefer soludum, temizlik malzemesinin hoş kokusu alınabiliyordu. Ne hissettiğimi bile anlayamıyordum; kahrolası bir utanç, ayıp ve öfke karışımıydı. Bunun nedeni iş arkadaşlarımın ve erkek arkadaşımın önünde mahcup duruma düşmek değildi sadece. Akıl ve mantık dışı bir şekilde Derwent'a karşılık vermiş olmayı hazmedemiyordum. Dışarıda, fısıldaşmalar ve kıkırdamalarla sohbet devam ediyordu. Bunu rahatsız edici buldum ama aşağılanmış olmaktan çok daha iyiydi. Yirmiye kadar saydım, ardından kapıyı açtım.

"Bana sormak istediğin bir şey mi vardı?" diye Beth'e sordum.

Korkuya kapılmış göründü. "Hayır."

Arkadaşı daha cesurdu. "Josh'la ne yapıyorsun? O Beth'ten hoşlanıyor."

"Evet, hoşlanıyor."

"Ve sen daha önce şu koyu renk saçlı herifle takılıyordun. O senin erkek arkadaşın değil mi?"

"Evet, öyle."

Bir an için, Beth değil öbür nedime Rob'un bekâr olmamasından dolayı hayal kırıklığı uğrar gibi oldu. *Sanki* ahlâk sınırlarını biraz aşıyor gibiydi.

"Güzel, neden Josh'a sarkıyorsun? Onu nereden tanıyorsun? Yoksa tanımıyor musun?"

"Onunla çalışıyorum."

"Hayır çalışmıyorsun." dedi Beth. "O bir polis memuru. Cinayetleri soruşturuyor."

"Ben de öyle."

Şaşırmış göründü. "Ciddi misin?"

"Ben bir polis memuruyum."

Gözlerini dikip ayakkabılarımı, bacaklarımı ve derin göğüs dekoltesi ve belimi biraz açıkta bırakan kesimiyle üstüme tam oturan elbisemi süzmelerini izledim.

"Sanırım, polis memuru olsam bile, erkek arkadaşım izlerken herkesin içinde böyle sürtük gibi davranmaktan utanç duyardım." Sözünü esirgemeyen nedimenin sesinin tonu iğneleyiciydi.

Tanrım, *sürtük* kelimesinden nefret ederdim. Hemen ağzının payını vermek için içim içimi yiyordu ama öfkeme hâkim oldum. Haklı olduğunu ve kızın ondan hoşlandığını varsayarsak, en azından gecenin kalanında Derwent'ı etkisiz hâle getirmenin tek bir yolu vardı.

"Sadece dans ediyordum. Josh gerçekten Beth'ten hoşlanıyor. Beth, Josh'tan hoşlanıyor musun?" dedim.

Evet anlamında başını salladı.

"O hâlde gidip onu bul. Hepimizi bu sefillikten kurtar."

Dikkatli olması için onu uyardım ama bunun pek bir anlamı yok gibi görünüyordu. O makyajını kontrol edip, arkadaşı dikkatli bir şekilde dudaklarının arasında tuttuğu firketeleri sokuşturarak saçını yeniden yaparken yanlarından ayrıldım. Beth'in ödülü benim komiserle kısa bir kaçamak yaşamak olsa bile, güzel olmayan nedime olmayı kabullenmek zordu.

Basamaklardan tekrar büyük çadıra dönen patikaya indim, bu defa acele etmiyordum. Işıklar çadırdan çıkıp çimlere dağılıyor ve orkestra tekrar yüksek tempoya dönmüş "Walking on Sunshine" (Gün ışığında Yürüyüş) parçasını çalıyordu. Bir kahkaha fırtınası koptu ve bir kadın çığlık attı, ardından yük-

tiz sesle kesik kesik güldü. Keşke daha fazla parti havasında olsaydım diye içimden geçirdim. İçebilmeyi ve geçen yirmi dakikayı unutabilmeyi dilerdim.

Gözlerim karanlığa alışıyordu. Sağıma bakarken, bir ağacın altından hareketsiz dikilen bir karaltıyı fark ettim: Derwent.

Yüzünü görmek için yaklaşırken tereddüt edip durdum. Sebebi yüzündeki ifadeydi; karanlık ve yapmacıksız arzu. Ne istediğini ve nasıl istediğini söyleyebilirdim: Tam orada ve o anda arabanın kaputuna uzanmış bir kadın. Ön sevişmesiz. Duygusuz. Sadece seks.

Ve korktum. Korkum ondan değil, yapabileceklerimdendi. İçimde saklı tuttuğum ama hâlâ orada olan, pervasız, elimi ateşe sokacak, kendimi akışına bırakacak bir yanım vardı. Kendi ilişkimde güvenilir biri değildim. Rob'a aşık olmak istememiştim, çünkü bunu bir yolla mahvedeceğimi biliyordum. Derwent her şekilde en berbat fikirdi. Ve Rob'u seviyordum.

Yine de Derwent bana seslense gitmek isteyeceğimi biliyordum.

Bütün bunlar çığırından çıkmış bir yangın gibi kısa bir an için aklımdan gelip geçti. Ardından benden öteye, römorkun basamaklarından çakıl taşı döşeli patikaya inen Beth'e baktığını fark ettim. Sanırım Derwent yolumu değiştirdiğimi bile fark etmemişti.

Herkesin dans etmekten ve Fransız şarabı içmekten kan ter içinde kaldığı ışıl ışıl aydınlatılmış büyük çadıra doğru yürümeye devam ettim. Görünüşümde beni etrafa karşı ele verecek bir şey yoktu, buna karşın yüzüm alev alev yanıyordu. Rob'un oldukça rahatsız edici derecede aklımdan geçenleri okuma alışkanlığının şu anda benim için göze alınamayacak kadar

tehlikeli olduğunu biliyordum. Bu yüzden onun oturduğu yerden uzaktaki yan yolları tercih ettim. Bara doğru bir bardak su almak için gidiyordum. Onun yanına dönmeden önce soğukkanlılığımı kazanacak bir şey yapmak zorundaydım.

"Maeve."

Yerimden sıçradım. "Efendim."

Godley bana gülümsedi, her zamanki uzun boylu film yıldızı gibi yakışıklı hâlindeydi. "Bana Charles diyebilirsin. Şu an görev başında değiliz."

"Bunu yapabileceğimi gerçekten sanmıyorum" dedim içtenlikle. Güldü.

"Benimle çalışmaya birkaç yıl daha devam et, o zaman beni adımdan çok daha kötü şeylerle çağıracaksın. Josh'a bak. Bana kesinlikle hiç saygısı yok."

Derwent'ın ismini duyunca biraz irkildim, Godley bunu fark etti. Kaşları çatıldı, ardından "İyi vakit geçiriyor musun?" diye sordu.

"Elbette." Ona gülümsedim. "Tam gidip bir içecek almak üzereydim. Su, yani."

"Ben de içkimi tazeleyebilirim." Geri çekilip önce benim geçmeme izin verdi. Orada çalışanların bizi fark etmelerini beklediğim bara kadar peşimden geldi. Bekledik. Bekledik.

Godley kulağıma "Eğer sakıncası yoksa ben de deneyebilirim." dedi.

"Nasıl isterseniz." Onunla yer değiştirdim. Birden kızlardan ikisi ellerindeki işi bırakıp onun siparişini almak için koşup geldi. İçeceklerimizi beklerken iri yarı, orta yaşlı bir adam sendeleyerek bara geldi ve bana çarptı. Godley, müthiş bir nezaketle koluyla sarılıp beni ondan uzaklaştırdı. O gece ikinci

Hız, kiminle birlikte olduğuma ilişkin diğer kadınlardan aldığım tamamen haksız bakışların farkındaydım.

O an aklıma geldi. Bardağımı Godley'den alırken "Serena burada mı? Onu hiç görmedim" diye sordum.

Yüz ifadesi karardı. "O burada değil. Ben yalnız geldim."

"Derwent'la ikiniz yalnız geldiniz. Birbirinizle çıkmalısınız."

"Josh'un çıktığı kişilere neler yaptığını gördüm. Hayır, teşekkürler."

Derwent'ın bana yaptıklarını gördü mü diye merak ettim. Neyse ki konuşmaya devam etti.

"Sana söylemem gerek, Maeve... Serena ve ben boşanıyoruz."

"Ne? Niye?" Sorar sormaz bunun üstüme vazife olmadığını anladım. "Yani, üzgünüm. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Godley yüzünü ekşitti. "Bir süredir böyle olacağı belliydi. Bazen bir şeyler kopup gider ve eski hâline getirmek için bir yol bulamazsın."

Tekrar "Üzgünüm." dedim.

Godley başka bir şey söylemek üzereydi ama yüz ifadesi değişti ve gelen çağrıyla titreyen telefonunu çıkartmak için elini iç cebine soktu. Bir eliyle telefonu tutarken diğer eliyle kulağını kapatmak için kadehini bana verdi. Özel konuşabilsin diye birkaç adım öteye çekildim. Buna karşın konuşması tek kelimelik sözlerleydi. Dakikalar geçti, sonunda patronun benim orada olduğumu hatırlamasını bekleyip oyalanmaktansa, konuşacak başka birini bulayım diye düşünerek iyice geriye çekildim. Telefonu omuzuyla kulağı arasına sıkıştırmıştı. Böylece kâğıt bir peçeteye bir şeyler karalayabiliyordu. Hızlı yazı-

yordu, yüz ifadesi sertti. Nasıl yardım edebilirim veya yardım etmem gerekir mi diye emin olamadan onu izledim.

Ardında Godley bana bakınarak etrafında döndü. Duyduğu her neyse kötü bir şey olduğunu biliyordum. Yaklaşmam için parmaklarını şıklatıp, hattın diğer ucundaki söylediklerini duymasın diye bir eliyle telefonu örttü. "Gidip Derwent'ı getir. Hemen!"

Gittim. Yakındaki bir masaya bardakları bırakıp aceleyle hoş kokulu bahçeye çıktım. Elimden geldiğince hızlı yürümeye çalışıyordum ama çakıl taşı döşeli patikada yüksek topuklu ayakkabılarım beni yavaşlatıyordu. Bunun yerine birkaç adım sonra ayakkabılarımı çıkarıp çimlerin üzerinde park yerine doğru koşmaya başladım.

Arabaların park edildiği yer ıssızdı ve kötü aydınlatılmıştı ama araba kaputu konusunda yanıldığımı hemen anladım. Üzerine uzanmak bir yana, Derwent'ın arabasının civarında hiç kimse yoktu. Oysa bundan çok emindim...

Yaklaşırken, o kadar da hatalı olmadığımı anladım. Arka koltuktaydılar.

Ayakkabılarım olmadan tamamen sessizdim. Etrafında dolanıp Derwent'ın başının en yakın olduğu cama gittim ve camı sertçe tıklatmak için elimde taşıdığım ayakkabının topuğunu kullandım. Başını hemen yukarı çevirdi. Kapıyı açmak için uzanırken küfür ettiğini gördüm. Beth deli gibi üstünü başını toparlamaya çalışıyor, elbisesinin üst kısmını yukarı, alt kısmını aşağı çekiştiriyordu.

"Ne oluyor be, Kerrigan?"

"İş başına." Derwent zaten bunun ne demek olduğunu bildiğinden, Beth'in de anlaması için "Gitmemiz gerek." diye ekledim.

Bölüm 2

"Gecenizi berbat ettiğim için üzgün olduğumu söyleme kısmını geçiyorum." Godley, küçük bir halka hâlinde toplanmış ekibinde gözlerini gezdirdi. Beşimiz partiden çıkarılmış, verilecek emirleri almak için dikilmiş bekliyorduk. Büyük çadırdan biraz uzakta, küçük bir havuzun yanındaki taş döşeli alanda duruyorduk. Karanlığın içinde kurbağalar ötüyordu. Saati kontrol ettim: Biri geçmişti ve düğün resepsiyonunun hızı kesilmemişti.

Godley sözlerine başladı: "Bizden, bir polis memurunun öldürülmesiyle ilgili soruşturmayı yürütmemiz isteniyor."

Birçoğumuzdan derin bir iç çekiş sesi geldi, ama gerçek bir şaşkınlık yoktu. Eğer Londra'dan millerce uzaktayken gecenin bir yarısı soruşturma için toplanıyorsak, ciddi ve çetrefilli bir şey olmalıydı. Nihayetinde Godley'nin değerlendirmesi bu yöndeydi.

"Kim?" diye sordu Derwent.

"Isleworth dışında çalışan bir çavuş. Adı Terence Hammond. İçinizden onunla karşılaşan var mı?"

Beş kafa hep birden hayır anlamında sallandı.

"Pekâlâ. Bunun yardımı olur." Godley cebinden bir kâğıt peçete çıkarıp daha önce aldığı notları kontrol etti. "Kırk iki yaşındaydı. Evliydi, iki çocuğu var. Göğsünden vurulmuş."

"Görevdeyken mi?" Konuşan bu defa fıçı gibi göğsü, kısılmış sesiyle Chris Pettifer'dı.

"Görevden dönüyordu. Eve giderken, tahminen bire çeyrek kala."

"Arabayı sürerken mi?" diye sordum.

"Hayır. Richmond Parkı'nda arabasını durdurmuş. Ev adresi parkın Kingston tarafında. Parkı eve kestirmeden gitmek için kullandığını tahmin ediyorum."

"Ama niye durdu?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Pen Ponds park yerinin yanındaki yan yoldaydı." Yerini bulabilelim diye Godley yüksek sesle GPS mevkini okudu. Richmond Parkı eşkenar dörtgen şekli ve iki bin beş yüz dönümlük ormanlık arazisiyle Londra'daki açık alanların en büyüğüydü. Ben daha küçük suç mahallerinde çalışmıştım.

Godley devam etti: "Neredeyse olayın hemen arkasından bulunduğu için zaman konusunda emin olmak dışında ben de sizden fazla bir şey bilmiyorum. Ailesine hâlâ haber verilmedi. Mesleğinden dolayı doğrudan bize geldi."

Derwent "Bir bağlantı olduğundan emin misiniz? Polis olduğu için mi öldürüldü?" diye sordu. Yüzü ciddiydi, tüm dikkatini vermişti. Dakikalar önce onun bir nedimenin kollarında olduğunu hayal etmekte güçlük çekiyordum. Bir an için bana dik dik baktı. Bakışlarımı ondan kaçırıp sanki görünüşüne ait tüm detayları ezberlemeye çalışıyormuşum gibi gözlerimi Godley'e diktim.

"Henüz hiçbir şeyden emin değiliz. Detaylardan bile emin değilim. İşte bu yüzden oraya gitmemiz gerekiyor. İkinci elden bilgi almaktan hoşlanmıyorum." Godley gözlerini üzerimizde gezdirdi, çadırdan gelen ışıklar yüzünün yarısını gölgede bırakıyordu. "Olay yerine gitmek için herkes bir araç bulabilecek mi?"

"Benim sıkıntım yok." dedi Chris, Dave Kemp de sorun yok anlamında başını salladı. Chris boşanmıştı ve Dave de Derwent gibi tek başına gelmişti. Acaba o da Beth'e göz koydu mu diye merak ettim. Dave gençti ve çocuksu bir yakışıklılığı vardı. Mavi gözleri, sarı saçları ve hep hazırda duran gülümsemesi ona birçok kızın dikkatini çekme şansı veriyordu. Derwent kızı elde etmeye karar verince hiç şansı olmamıştı. Dave çok sağlamcıydı. Çevremizdeki yaprakları hışırdatarak bahçeden esip geçen meltemle ürperdim.

"Beni birisinin götürmesi gerek." dedi Colin Vale. "Eğer arabayı alırsam başım karımla bundan çok daha beter derde girer."

"Benimle gelebilirsin." dedi Godley. "Maeve?"

"Ah. Muhtemelen beni de birisinin götürmesi lazım." Rob'un Londra'ya nasıl döneceğini aklıma bile getirmemiştim ama hiç kuşkusuz buradan ayrılmadan önce ona yetişemeyecektim. Oteldeki ikinci geceyi iptal edecekti. Bu konularda becerikliydi. Benim kadar kafaya takmazdı.

Derwent, sanki bana müthiş bir onur bahşetmiş gibi "Benimle gelebilir." dedi.

Bundan birkaç saniye sonra Godley "Benim arabada yer var." dedi. Herkesin bakışlarını bana diktiğini fark ettim. Hemen teşekkür edip geri çevirmem lazımdı. Yüz ifademe normalden çok daha fazla hâkim olmak gerekiyordu.

Dönüp öfkeli bakışlarla bana bakan Derwent'a doğru "Hayır, sıkıntı yok. Teşekkür ederim, efendim." dedim. Bu cevabım onu yatıştırmadı. Zaten bu kelimenin ne demek olduğunu bile bilmiyordu.

"Pekâlâ. Hepiniz dikkatli kullanın. Geç oldu ve zaten adam

ölü. Biz oraya varıncaya kadar olay yerine dokunmadan muhafaza ediyorlar, bu yüzden hiç kimsenin hız sınırlarını aşmasını istemiyorum. Tanrı aşkına kahveye ihtiyacınız olursa mola verin. Uzun bir gece olacak." Godley Colin'e başıyla işaret etti. İkisi birlikte Godley'nin gurur ve neşe kaynağı olan şık Mercedes'e doğru gittiler. Onlarla birlikte gidebilmeyi dilerdim. Chris ve Dave başları önde, elleri ceplerinde peşlerinden takip etti. Hiçbirimiz gecenin böyle bitmesini istemiyorduk.

"Erkeğine hoşça kal demek istiyor musun?" diye sordu Derwent.

"Demem gerek." dedim.

"Acele et." Çoktan yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştı, yetişmek için hızlandım. "Senin de üzerini değiştirmen gerekiyor."

"Ben de bunu yapmayı planlıyordum."

"Bu kılıkta suç mahallinde dolaşılmaz."

"Bunu zaten kendim de akıl etmiştim."

"O hâlde acele et." Derwent yürüyerek çadırdan uzaklaşmayı sürdürdü. Ne yapmak gerektiğini düşünmeden önce, bir süre onun gidişini izledim.

Onu bulmaya gittiğimde Rob da kalkıyordu. Bir şekilde ayılmıştı ve onun olanların farkında olduğunu dans pistinin diğer tarafından bile görebiliyordum.

"Talihsizlik."

"Üzgünüm." dedim. "Yapabileceğim bir şey yok."

"Anlıyorum. Kötü mü?"

"Polis memuru."

Yüzü asıldı. "Görev üstündeki bir memur mu?"

"Geç vakit görevden dönüyormuş. Eve dönüş yolundaymış." O an aklıma geldi. "Arabayı sana bırakıyorum, tamam mı? Benim eşyalarımı da toplar mısın?"

"Sorun değil."

Uzanıp onu öptüm ama küçük bir öpücüktü. "Londra'da görüşürüz."

"Güzel." dedi Rob, aklının başka yerde olduğu belliydi. "Seni Derwent mı götürüyor?"

Neden sorduğunu merak ettim. "Evet. O teklif etti."

Rob elimi alıp avucumun içini öptü. "Seni özleyeceğim. Dikkatli ol, Maeve, tamam mı?"

Bana yol emniyetinden bahsetmediğini düşündüren onun doğuştan sahip olduğu zihin okuma yeteneği miydi yoksa benim hissettiğim suçluluk duygusu muydu, bunu söyleyemezdim. Buna cevap bulmamda gerekmiyordu. Daha önce Derwent'la geçen o an, şimdi karanlık bir odaya giden koridora bakmak gibi görünüyordu. Korku filmlerindeki her kahraman gibi ben de içeriye girmek için can atıyordum. İzlediğim her korku filmi bunun kötü bir fikir olduğunu ispatlamıştı. En azından, Tanrı'ya şükür ki, benim hakkımda öyle düşünmüyordu. Gariplik tamamen bendeydi ve onu yeterince iyi saklayabilirsem kimsenin bilmesine gerek yoktu.

***

Sabahın o saatinde yolculuk ederken trafik azdı. Ana yola varana kadar ormanda ve sonrasında tarlaların arasından geçen küçük taşra yollarında hareket eden hiçbir şey yoktu. Derwent'ın farlarının aydınlattığı asfaltta karşıdan karşıya geçerken belli belirsiz gördüğümüz bir tilki veya tavşandan başka bir şeye rastlamadık. Birini az daha ezerken sessiz arabanın

içinde nefesimi tutmam net bir şekilde duyuldu. Derwent'ın elleri direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Bil diye söylüyorum, eğer hendeğe düşmekle tavşan arasında bir seçim yapmam gerekirse, tercihim tavşanı ezmek olur."

"Güzel."

"Yeterince önceden uyarı alıyorlar. Gecenin bu saatinde arabanın motor sesini bir mil öteden duyabilirsin. Eğer bir arabanın önüne kendilerini atacak kadar aptallarsa bu onların sorunu."

"Hiçbir şey demedim."

"Hayır, demedin."

Arabaya yeniden sessizlik çöktü. Daha yatağını bile kullanmadığım küçük otel odasından acaba ihtiyacım olan her şeyi almayı akıl ettim mi diye merak ettim. Öbek hâlinde elbisemi ve yüksek topuklu ayakkabılarımı yerde bırakıp, pantolonlu takımımı giymeye çabalarken yıldırım hızıyla üstümü değiştirmiştim. Giyeceğim ayakkabı bir sorundu; yanımda ormanlık arazide dolaşmak için pek bir şey getirmemiştim. Keşke lastik çizmelerimi getirseydim diye içimden geçirerek, dayanacaklarını umarak genellikle pantolonlu takımlarla giydiğim botlarımı giymiştim. Sabahın erken saatindeki soğuk konusunda endişeliydim. Üzerimdeki ceketin içinde ince bir kazak vardı. Görev çağrısı geldiğinde eğlencedeymişim görüntüsünü azaltmak için dişlerimi fırçalamış ve gözlerimin altındaki makyajı temizlemiştim. Acil durumlara karşı önceden hazırladığım, içinde telsiz, fener, eldiven, kalem ve not defteri olan çantamı almıştım. Ardından kendimi odadan dışarı atıp kapıyı kilitledim. Otelin eski binasıyla pek uygun düşmeyen üst katlara

inip çıkılan koridorlardan olabildiğince sessiz olarak hızlıca geçmiştim. Ondan sonra da gıcırdayan merdivenlerden inerek Derwent'ın motoru çalışan arabasının beklediği ön kapıya çıkmıştım. Rob anahtarı bulabilsin diye bir saksının içine anahtarı saklamak için duraklamış, ardından arabaya koşmuştum. Beş dakika geçmişti, daha fazla değil ama kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturduğumda Derwent'ın yüzü yine de asıktı.

Ceketimi bacaklarımın üzerine, çantamı da ayaklarımın arasına yerleştirirken yaptığı tek yorum "Eşyalarını arka koltuğa koy." oldu.

"Koymamayı tercih ederim."

Neden arka koltuğa hiçbir eşyamı bırakmak istemediğimi anlamaya başlarken önce bir kaşı kalktı ardından kurt gibi sırıttı. Karşılık olarak gülümsemedim.

Yani, sessizlik. Derwent sessizce ıslık çalıyordu, bu alışkanlığı hep canımı sıkardı. Ben de camdan dışarı bakıyordum. Sabit yüz kilometre hızla arabayı sürüyordu. Can sıkıcı bir trafik polisinin bizi çevirmemesini umuyordum. Başımız derde gireceğinden değildi; bizi geciktireceğindendi. Çabucak oraya varmak istiyordum ama bu özel olarak Terence Harmond'a neler olduğunu bulmaya çok hevesli olduğum için değildi. Hoşlanmadığım mı desem ne desem, bir adamla kısılıp kaldığım metal kutudan bir an önce kurtulmak istiyordum. Onun yanındayken kendimi kesinlikle rahatsız hissediyordum. Emniyet Müdürlüğü, memurları arasında ortakları belirlerken pek titizlik gözetmiyordu; Derwent'la bu kadar sık ortak olmam tamamen şanstan ibaretti. Şansın yanı sıra Godley'in komiserle çalışmamdan hoşlandığını düşünüyordum. Aksini ispat edecek bir şey olmadığına göre, onun üzerinde iyi bir izlenim bıraktığıma inanıyordum.

A303 yolu M3 otobanıyla birleşince Derwent hızlanma şeridinde hak ettiği yeri aldı. Rob da hızlı sürerdi ama yaptığı her şey kontrollüydü. Derwent'layken dikkatli olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Yaptığı hızla ilgili üzerine gitmeyecektim, zira bu sadece onun daha hızlı gitmesine neden olurdu. Bu yüzden sesimi çıkartmadan oturdum ve dikkatini yola verdiğini ümit ettim.

Birkaç mil sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan Derwent en soldan en sağa geçti. Sinyal vermemişti ama neyse ki yolda başka araba yoktu. Yavaşlarken emniyet kemerinin göğüs kafesime baskı yaptığını hissettim.

"Ne yapıyorsun?"

"Duruyorum."

"Neden?"

"İşemem lazım."

Biraz önce bir konaklama yerini geçmiştik. Şimdi bir başkasının tabelası ışıkta parladı, bir mil ilerideydi. Derwent hızını biraz daha azalttı. Saate baktım ve dudağımı ısırdım.

"Üzgünüm. Acele ettiğinin farkında değildim. Üzerini değiştirmen epey zaman aldı." Sesinin tonu yumuşaktı ama bundan kızgın olmadığı anlamını çıkartma hatasına düşmedim.

"Beş dakikamı aldı."

"Bundan daha fazlaydı."

"Hayır."

"Benimle tartışıyor musun?"

Cevap vermedim.

Otopark neredeyse ıssızdı, etrafta sadece oraya buraya serpiştirilmiş birkaç araç vardı. Derwent polis arabalarına ay-

...ının kısmını yan tarafına, tam ana binanın önüne park etti. ...rdan kısmı kullanabileceğini ama bunu tercih etmediğini ...hatırlıyordu. Daha o motoru durdurmadan kapımı açtım, ba...klarımı açmak için ölüyordum. Derwent indiğinde, yüzüme bile bakmadı. Arabayı kilitleyip yürüyerek uzaklaştı ve binaya girdi. Hemen çıkıp gitmeyi önceden tasarlamış mıydı yoksa gerçekten de uzun bir molaya mı ihtiyacı vardı hiç bilmiyordum. Aramızda epeyce bir mesafe bırakarak onu takip ettim.

Konaklama yerleri daima kasvetli olurdu ama özellikle salonun bu saatinde daha da bir kasvetli oluyordu. Dükkânlar ve yemek yenilecek yerler kapalıydı ama kahve servisi yapan yerlerden biri açıktı.

Derwent erkekler tuvaletine rekor denilebilecek bir hızla girip çıktı. Doğruca kahve dükkânının bankosuna yollandı. Esneyen genç bir çocuktan kahvesini satın alırken ben de yanına gittim.

"Ve bir tavuklu sandviç."

"Bu kahvaltı mı?" diye sordum ama cevap alamadım. Aldıklarının parasını ödeyip masalardan birisine gidip oturdu. Anlaşılan orada bir süre kalacaktık. Kendime bir kahve aldım. Bir şeyler yemeye hâlim yoktu. Karnım ağrıyor, aynı şekilde çenem sızlıyordu. Bir süreden beri dişlerimi sıktığımı fark ettim.

Oturup sandviçinin içinden tavuk etini çıkartan Derwent'ı izledim. "Ekmek yemiyor musun?"

Sanki verdiği tam bir cevapmış gibi "Karbonhidrat." dedi. Biraz kahve içip söylendi, ardından kahvesini alıp hızlı adımlarla satış bankosuna gitti.

"Eğer kahvemi içmek için kahrolası on beş dakika bekle-

mek zorunda kalmak isteseydim, aşırı sıcak bir kahve isterdim."

Genç çocuk "Üzgünüm." diye mırıldandı. Kahve fincanını aldı, bir kısmını boşaltıp üzerine soğuk su eklerken hafifçe parmakları titredi.

"Bu daha iyi." Derwent geri gelip oturdu. "Seninki nasıl?"

Çok sıcak. İçilemez. "Güzel." Arkasını dönmüş kahve makinesini silerek temizleyen genç çocuğun olduğu bankoya baktım. Kulakları kızarmıştı. "Buna gerek var mıydı?"

"Neye?"

"Bu kadar tatsız olmak zorunda mısın? Keyfinin yerinde olmadığını biliyorum ama..."

"Keyfi yerinde olmayan *sensin*."

"Gecenin bir yarısında kötü ücretli berbat bir işi yapan zavallı bir çocuğa söylenen ben değilim."

"Senin sorunun ne be, Kerrigan?"

"Özür dilemelisin."

Derwent'ın kaşları kalktı. "Ondan mı?"

"Elbette."

"Senden dilemem."

"Benden özür dilemene niye gerek olsun ki?"

"Hiçbir fikrim yok ama sessiz bir tepkiyle karşılaştığımda bunu anlarım."

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Dediğim her şeyi bana karşı kullanasın diye söylemiyorum."

"Saçma."

"Bu doğru." Ağzımı yakmasından çekinmemeyi başararak kahvemi yudumladım.

"Bana kızgın olan sensin." dedi Derwent.

"Neden kızgınım acaba?" Parmaklarımı fincanımın kenarında gezdirdim. Sağlıklı düşünmeme engel olan öfkemin yanında kahve soğuk kalırdı. Yine de sesim sakindi. "Belki de ekipteki göze girmek için çok çalışan kadın sembolü olduğumdan ve tekrar tekrar kendimi ispat ettiğimdendir. Ve belki de bütün bunlara rağmen, iş arkadaşlarımızın önünde oramı buramı ellemekte bir sorun görmediğindendir."

"Ah, biraz espri anlayışın olsun. O bir şakaydı."

"Senin için belki."

"Hiçbir anlamı yoktu. Birkaç dakikalık bir danstı. Kimse seyretmiyordu."

"Herkes seyrediyordu."

Bunun doğru olduğunu bilmesine rağmen itiraz ederek bir elini salladı.

"Sadece arkadaşçaydı."

"Biz arkadaş değiliz." Aslında söylediğim doğruydu ama aramızda geçen sözler karşılıklı bir meydan okuma gibiydi.

Derwent sandalyesini beş on santim geriye itti. Kalkıp gideceğini sandım ama olduğu yerde kaldı. Bir süre sonra "Her neyse. O elbiseyi giymek senin hatandı." dedi.

Bu lafları duyunca bakışlarımı ona diktim. "Ne dedin sen?"

"Pek de her yerini örtmüyordu, değil mi?"

"Ah, üzgünüm. Bunun sana bana sarkıntılık etme hakkını verdiğini bilmiyordum. Sence ne giymeliydim? Bunun gibi bir elbise mi? Böylece benim iş arkadaşın olduğumu yanlışlıkla unutmazdın." Yumuşak bir dille iğnelemeyi bıraktım. "Bir düğündü. Bir partiydi. Parti kıyafeti giydim. Dekolte bir kadın kı-

yafetiyle karşılaştığında kendini kontrol etmekte zorlandığına göre belki de burka[3] giymeliydim."

Aslında, akıllı davranarak, öfkemi yatıştırmıştım. Derwent daha cevap vermeden kalkıp o gece ikinci defa kaçıp sığınmak için kadınlar tuvaletine yöneldim. Ellerimin titremesinin kesilmesi birkaç dakika aldı. Lavaboya su dolarken aynadaki yansımama bakarak başımı salladım. Derwent'ın bana bu şekilde davranması canımı sıkıyordu. Beni cezalandırmak için orada bırakıp gideceğine pek ihtimal vermemiştim. Yoksa bu ruhsuz ve insanı bunalıma sokan yerde saatlerce kısılıp kalırdım.

Tuvaletten çıktığımda genç çocuğu oturduğumuz masayı silerken bulunca yüreğime bir bıçak saplandı. Derwent gitmişti.

"O nerede?"

"Gitti." Çocuk elindeki bezi birkaç sefer katladı. Sanki istemediği hâlde söylemek zorunda kalmış gibi telaşla "Bana yirmi pound verdi." dedi.

"Gerçekten mi?"

"Biraz önce."

"Suçluluktan" diye açıkladım. "Kaba davrandığı için özür diledi mi?"

"Bana hayatta ne yapmak istediğimi bilip bilmediğimi sordu. Ona evet dedim, o da bana eğer hayatta yapmak istediğim şeyin kahve satmakla bir ilgisi yoksa, bunu bırakıp gerçek bir iş bulmamı söyledi."

Elbette öyle demiştir. "Üzgünüm."

---

(3) Burka; her taraftan kapalı, giyenin önünü görmesi için yüz kısmı kafesli çarşaf. Taliban yönetimi zamanında Afganistan'da giyilmesi zorunlu hâle getirilmişti. (ç.n.)

Hayır, haklı. Bu iş boktan. Ücret berbat. Yine de yapacaktım. Bana sırıttı. "Ona teşekkür ettiğimi söyle."

Yıllık Stockholm Sendromu'ydu[4]. Derwent'ın sihirli dokunuşu yine iş başındaydı. Hiç kuşkusuz hıyarlık ettiği için bu şekilde doğrudan özür dilemeyi beceremezdi. Ve yaptı. Elbette işe yaramıştı.

Çocuğa teşekkür edip otoparka yöneldim. Cam kapılardan Derwent'ı gördüm, sürücü koltuğuna oturmuş bekliyordu. Arabaya vardığımda mesajlarına bakıyordu, yüzünde haşin bir ifade vardı.

"Diğer beni yirmi pound ve birkaç kariyer tavsiyesiyle kandırabileceğini sanıyorsan, daha iyi bir şeyler düşünsen iyi olur." dedim. "Ben doğru dürüst bir özür bekliyorum."

"Tıka basa doluyor." Derwent'ın dikkati hâlâ gelen mesajlarındaydı.

"Tamam." El freninin yanındaki kahve koyma yerine bakıyordum. Derwent içmeye fırsat bulamadığım kahveyi almıştı. Yanına da kâğıt bir poşet sıkıştırılmıştı. "Bu ne?"

Park ettiği yerden çıkıp tek yön yol işaretlerine aldırmadan otoparkı boylu boyunca geçti. "Senin her zaman yediğinden. Domuz pastırmalı sandviç, ekstra yağlı."

"Neden?"

---

(4) Stockholm Sendromu; rehinenin kendisini rehin alan kişiyle olası diyalog sürecinde duygusal anlamda sempati duymaya başlaması ve empati kurması olarak özetlenebilecek psikolojik durumu anlatan terim. Psikiyatr Nils Bejerot tarafından literatüre sokulan sendrom, ismini 1973 yılında İsveç'in başkenti Stokholm'de yaşanan bir olaydan almaktadır. Banka soyguncusu tarafından altı gün boyunca rehin tutulan bir kadın, soyguncuya duygusal olarak bağlanmıştır. Serbest kaldığında soyguncuyu savunmakla kalmamış, nişanlısını terk ederek kendisini rehin alan banka soyguncusunun hapisten çıkmasını beklemiştir. (ç.n.)

"Bir şeyler yemen gerek. Sana şimdi öyle gelmiyor olabilir ama sonra acıkırsın."

Aslında sinirli kalmaya çalışıyordum ama bunu pek başaramadım. "Teşekkürler."

Bana şöyle bir baktı. "Sanırım bayat. Çocuk bedava verdi."

"Evet, evet." Başımı salladım. "Gerçekten can sıkıcısın, biliyorsun."

"Eğer kızacak birisi varsa, o da benim. Sen bir tarafını işe soktuğunda nedimenin bacaklarının arasına girmeme ramak kalmıştı."

"Seni bulmamı Godley söyledi."

"Küçük bayan meraklı nereye bakacağını tam olarak biliyordu."

"Ne yapacağını önceden kestirmek kolay. Ama üzgünüm. İşini bitirmek ne kadar sürerdi? İki, üç dakika?"

"Oh, ha ha." Bu onun artık yeter anlamına gelen ses tonuydu, yaptığı imayı anladım.

"Bak, o Christine'nin arkadaşı. Numarasını alabilirsin. Hiç vakit kaybetmeden kızın eteğinin altındaki keyfine geri dönebileceğine eminim."

"Asla olmaz."

"Neden olmaz?"

"Çıkmak zorunda kalırız ve bu da onunla konuşmak anlamına gelir. Aslında onun dırdırını çekmek demek anlamına gelir. Buna katlanamam. Eğer bu gece onunla birlikte olabilseydim, yeniden buluşabilirdik. Her zaman yemek yiyemeyecek kadar azmış gibi davranabilir ve ardından başka hiçbir şey olmadan sevişebilirsin. Ancak önceden işi pişirmediysen

baştan başlayıp, boş laflarla havadan sudan konuşman gerekir. Ama ben boş konuşmaktan nefret ederim."

"Evet, aletini sokmak üzere olduğun birini tanımaya çalışmaktan daha kötü bir şey hayal edemiyorum." İmalı laflarımın Derwent üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

"Çok sıkıcı, bunun yerine kendi kendimi tatmin etmeyi yeğlerim." Bir yan bakış attı. "Bunda ciddiyim."

"Suskunluğumuza geri dönsek?" Bunu alçak sesle söyledim.

"Eğer istediğin buysa." Derwent radyoyu açtı. Birleşik Krallık'ta hâlâ Whitesnake grubunun parçalarını çalan tek istasyonu buldu. Müzik kemiklerimi bile sarsan bir sesle arabanın içinde bangır bangır çalmaya başladı. Whitesnake'in repertuvarına pek aşina değildim ama eldeki seçenek bu olduğuna göre fikir sahibi olmayı isterdim.

Bölüm 3

Richmond Parkı'nın beyaz kapıları karanlığın içinde belli belirsiz görülüyordu ve iş işten geçmişti. Bir hızlanıp bir yavaşlayarak geçtiğimiz kenar mahallelerin yollarından sağ salim çıkıp Kingston'ın kötü kalpli tek yön sisteminin üstesinden gelmeyi başardık. Ancak bütün bunlar Derwent'ın pes etmemek için gösterdiği sabrın sınırlarını zorlamıştı. Her soruşturmanın başında olduğu gibi zaten sinirleri tepesindeydi. Bunun başarısız olma korkusundan kaynaklandığını düşünüyordum. Derwent'ta bu duygu kendini saldırganlık olarak belli ediyordu. Hissettiği duyguların çoğu bu şekildeydi.

"Sonunda." Arabayı parkın kapısına doğru sürdü ve durdu. "Ne taraftan?"

"Sol." Küçük ama değerli bir bilgiyi içimde tutuyordum. Şimdi Derwent'ın sinirini yumuşatmak için kullanmanın tam zamanı olduğuna karar verdim. "GPS[5] mevkine göre Spankers Hill Wood (Tokatçılar Tepesi Ormanı) diye bir yerin civarında."

---

(5) GPS [Global Positioning System – Küresel Konumlama Sistemi]; Dünya üzerinde herhangi engelsiz bir görüş hattında her türlü hava koşulunda yer ve zaman bilgileri sağlayan uzay tabanlı uydu navigasyon sistemi. Sistemdeki toplan aktif uydu sayısı 24'tür ancak alıcı cihaz tarafından enlem ve boylam olarak bulunulan mevkinin tespit edilmesi için 4 uydunun görülmesi yeterlidir. Günümüzde yaklaşık cep telefonu büyüklüğünde ve ucuz bir maliyeti olan GPS alıcı cihazları deniz, hava, kara araçlarında ve bireysel kullanıcılar tarafından yaygın şekilde kullanılmaktadır. (ç.n.)

Derwent'ın kaşları çatıldı. "Öyle mi gerçekten?"

"Böyle bir şeyi kendim uydurabilir miyim sence?"

Güldü. "Tokatçılar Tepesi. Bu ismi nereden aldığını merak ediyorum."

"Ben de Terence Hammond'un neden o civarda durmaya karar verdiğini merak ediyorum."

Derwent'ın gülümsemesi kayboldu ve ben ona takip edeceği yan yolları tarif ederken birkaç dakikalığına sessizliğe gömülüp doğru yolda olduğumuzdan emin olmak için küçük yol işaretlerini izledi. Arabayla gitmek sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu, gergindim. Eğer onu yanlış yola saptırırsam Derwent'ın soğukkanlılığını kaybedeceğini biliyordum.

Kendime hâkim olmaya çalışarak "İşte, oradalar." dedim.

Birkaç polis arabası kontrol noktası oluşturmuştu. Fosforlu yelek giymiş yüz hatları köşeli, kırmızı suratlı bir polis memuruna kimliklerimizi gösterdik. Derwent'a devam edip sola park etmesini söylerken nefesi buğulandı. "Durduğunuzda, yolun kenarına çekmeye çalışmayın." dedi. "İnsanların kenara çekmesine engel olmak için yol kenarında direkler var, sizin arabanızı da engeller. Yolun sağ tarafını geçiş için boş bırakmamızın nedeni bu."

Sırayla dizilmiş araçların en sonuncusunun arkasına arabayı park ederken stop farlarının kırmızısı farlarımızın ışığında parladı. Derwent sınırı belirleyen direklerin kapıyı birkaç santimden fazla açmama izin vermeyecek kadar yüksek olduğunu anlayayım diye beni geride bırakıp hızla arabadan çıktı. Çıkmama yetecek kadar arabayı ileri almasını ondan isteyeceğime kahrolsam daha iyiydi. Onun koltuğuna geçtim. Pantolon giydiğime memnundum ve çok şükür ki, bacaklarım el freninin

üzerinden fazla uğraşmadan geçmeme yetecek kadar uzundu. Derwent, tipik olarak, onun tarafından arabadan çıkmam konusunda hiç yorum yapmadı. Sıralı araçları gözüyle taramakla meşguldü.

"Patron çoktan gelmiş." dedi. Mercedes'in göz alıcı siyah karoseri birkaç araba önümüzde parlıyordu.

"Muhtemelen durmadı. Ama Chris ve yanındaki şoroloyu geçtik." Derwent hâlinden memnun görünüyordu.

"Onun adı Dave ve iyi biri."

" Öyle diyorsan. Parlak tiplerden hoşlanacağını düşünmemiştim."

"Onun iyi biri olduğunu düşünmek için parlak tiplerden hoşlanmama gerek yok. Sadece yaşı küçük görünüyor, hepsi bu." Ceketimi yukarı çektim, titriyordum. "Buradan suç mahalline ne kadar var merak ediyorum."

"Haydi. Cesedi görünce kendini daha iyi hissedersin. Kan kokusunu burnuna çek." Yürümeye başladı. Bu kadar karanlık bir yolda onun peşinden yürümeyi gerçekten de istemiyordum. Bunun tek nedeni suç mahallinin taze kana bulanmış olduğunu düşünmemin midemi kaldırması değildi. Derwent'ın bir gecede bana bu kadar çok eşlik etmesinin artık canıma tak etmesi veya zamanımı geçirmek için yapacak daha iyi şeyler olması da değildi. Basitçe, Terence Hammond cinayetinin soruşturmasına başlamak istemiyordum. Arabaya dönüp, çıkmayı reddetmek için içimde güçlü bir istek vardı. Önseziye ya da kadere inanmazdım ama akılcı düşünceye karşı duyduğum inanca rağmen içimde silkip atamadığım kötü bir his vardı. Daha önce bir veya iki defa bu kötü his hayatımı kurtarmıştı.

Ancak komiserimle konuşsam bunun nasıl berbat bir hâl

ulacağını düşündüğümde, sıkıca ceketime sarınıp onu yakalamak için aceleyle yürümeye başladım. Olay mahallinin gözlemimizin önüne serildiği bir yerde duruncaya kadar hızlı adımlarla yürüdük.

Terence Hammond'un birden gelen sonuyla karşılaştığı yer, yılan gibi kıvrılarak bir tepeye doğru giden ve ağaçlığın içinde sona eren bir yan yoldu. Manzarayı polis ve adli tıp görevlilerinin üşüşmesi ve mevcut suç mahallini perdeleyen beyaz çadır olmaksızın akılda canlandırmak imkânsızdı. Çadırın içinde her ne varsa beyaz ışıklar bunu aydınlatıyordu. Sanki bunun bir film seti gibi sahte göründüğünü düşündüm. Çadırın etrafındaki şekiller çocuklar için hiç de uygun olmayan bir posterideki kuklalar gibi hareket ediyordu. Aşırı kafein ve çok az uyku. Daha önce burada olduğuma dair bir türlü silkinip atamadığım içimdeki hissin nedeni buydu. Bir şekilde, içimde böyle bir duygu vardı. Cinayet soruşturmalarında bir yöntem ve cesetten sorgulama odasına, nezarethaneden sanık sandalyesine doğru uzanan iyi oluşturulmuş bir yol vardı. Buna aşinalığın, insanı rahatlatması gerekirdi.

Oysa bana boğucu geliyordu.

"Kerrigan."

Dönüp beni izleyen Derwent'ı gördüm. Yüzü gölgeliydi, anlaşılmaz bir ifadesi vardı. "Üzgünüm." dedim.

"Neden özür dileme ihtiyacı hissettin?"

"Bilmiyorum. Kızgın olduğunu düşündüm."

"Neden kızgın olayım? Suçluluk duyduğun bir şey mi var?" Bana güven telkin etmeye çalışarak usulca konuştu. *Asla.*

"Elbette yok."

Başını geriye yasladı, açıkça tek kelimesine bile inanma-

mıştı. Şüphelilerin karşısında bunu tekraren yaptığını görmüştüm. Pek fazla işe yaramamıştı ama benim üzerimde neredeyse işe yarayacaktı.

"Sadece yorgunum."

"Hayır. Bir tek bu değil." Bir adım daha yaklaştı. "Soğukkanlılığını mı kaybettin, Kerrigan? Sinirlerine hâkim olamıyor musun?"

"Bu senin akıl hocalığı tarzın mı? Çünkü gerçekten, uğraşma. Gecelik kahramanlığını buraya gelirken yolda yaptın. O çocuk senin tavsiyelerine ihtiyaç duymuş olabilir ama benim senin yardımına ihtiyacım yok."

"Kalbin öyle demiyor."

Bu mideme yediğim bir yumruk gibiydi. "Bunu söylemenin nedeni ne?"

"Bilgilendirme toplantısında sessizdin. Arabada bu konu hakkında konuşmadın. Buraya gelmek için pek telaş yapmadın."

Hepsi doğruydu. "Kendimi biraz yorgun hissediyorum, hepsi bu."

Derwent çenesinin altına hayali bir keman koydu ve birkaç hüzünlü nota çaldı. "Surat yapmayı bırak, Kerrigan. Burada olmak istemiyorsun. Eğlenceli bir şey yapmayı tercih ederdin. Sen ve Terence Hammond dâhil bu tepedeki herkes başka bir yerde olmayı yeğlerdi. Bir saat içinde amiri ön kapıda belirince karısı da işlerin başka türlü olmasını dileyecek. Hemen olanları anlayacak. Polis eşleri için bunu her zaman bilir. Adamın üniformasını üzerine geçirip sokağa çıktığı ilk günden beri kadının korktuğu şeydi. Ve şimdi oldu. Bu yeterince kötü. Ardından bunun nasıl, nerede olduğunu öğrenecek ve sorular

başlayacak." Bir parmağıyla benim bulunduğum tarafı işaret etti. "Onun için bazı cevaplar bulmaya yardım edebilirsin veya kendini bununla uğraşmayacak kadar çok özel biri gibi düşünebilir ve kendi mahallene dönebilirsin. Zamanını köpeğini gezdirip parkta geçirebilirsin. Canının istediği gibi."

Yüzüm yanıyordu. "Bunun için özel biri olduğumu asla söylemedim."

"Hayır, ama bunu düşündün." Uzanıp parmağının ucuyla alnıma vurdu. "Bir karar ver Kerrigan. Kendini işine ver veya nakil iste, çünkü ne kadar sürerse sürsün Terence Hammond'u kimin öldürdüğünü bulmaya çalışırken tokat yemiş kız gibi suratla seni yanımda sürüklemeyeceğim."

Tepeye doğru yürüyerek uzaklaştı. Aceleyle onu takip ettim, kendimi toparlamaya çalışıyordum. Derwent'la çalışmaya alıştığımı her düşündüğümde –onun yanındayken kendimi her rahat hissettiğimde– bana kendimi kötü hissettirmenin bir yolunu buluyordu. Kendimi tekrar ispatlamak zorunda kalacağım bir hâle düşürme fırsatını onun eline vermiş olmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

Godley bizimle buluşmak için geldi. "Gelmen kısa sürdü, Josh. Hiç hız kamerasına yakalandın mı?"

"Fark edebildiğim kadarıyla hayır. Sen?"

"Bu sefer yakalanmadım."

Derwent gülümsemeye çalışıyordu ama ikinci gelmekten nefret ettiği belliydi. "Ortalama süratin kaçtı? Yüz yirmi? Tekerlekler yere değiyor muydu?"

"Araba sürat yapmaktan hoşlanıyor" dedi Godley sakince. "Ve ben de öyle."

"Perdenin arkasında ne var?" diye sordum.

"Kurbanın arabası. Adam hâlâ içinde."

Verilebilecek uygun bir tepkiyi düşünmeye çalıştım. 'Aman Tanrım' pek doğru gelmiyordu. Evet anlamında başımı sallamayı uygun buldum.

"Neden onu çıkartmadılar?" diye sordu Derwent. "Bizi mi bekliyorlar?"

"Adli tıp ekibinin arabanın etrafındaki alanda ve arabanın kendi dışında işlerini bitirmesini bekliyorlar. Adam içeride kilitli kalmış. Kontakta anahtar yok. Arabada görünürde anahtar yok." Godley omuzlarını silkti. "Cebinde olabilir ve altında ama şu an için birilerinin onu arabaya kilitleyip anahtarları yanında götürdüğünü varsayabiliriz."

"Bunu neden yapsınlar?" dedim, aklım karışmıştı.

"Bizi uğraştırmak için." Derwent'ın sesi kupkuruydu ve bunu şaka olsun diye mi yoksa ciddi mi söylediğini bilmiyordum. "Bu bizi yavaşlatır. Katile bir adım önde olma şansı verir."

"Belki. Bu onun arabası ama o kullanmıyormuş gibi görünmüyor. Yolcu koltuğunda oturuyor." Godley saatine baktı. "Chris ve Dave'den hiç iz yok. Siz ikiniz Bay Hammond hâlâ arabadayken ona bir göz atabilirsiniz. Pete Belcott, Colin'le birlikte çoktan içeri girdi. Adli tıp ekibiyle birlikte çalışıyorlar."

Aklımdan geçen küfürler dilimin ucuna geldi. Ekipteki diğer memurlardan biri olan Belcott'u unutmuştum. Başka herkes gibi o da düğüne davet edilmişti ama çok meşgul olduğunu ileri sürerek Londra'da kalmıştı. Somerset'e seyahat etmek için çok tembel, diye düşünmüş ve terli elleri, düşmanca bakan gözleriyle gelmediğine sevinmiştim.

Derwent perdeye doğru ilerledi. Arkasından seslenip duymazdan gelinmek yerine koşup kolundan yakaladım. Hızla arkasına döndü, kavga etmeye hazırdı.

"Bunlara ihtiyacın olacak." Yedek galoş ve bir çift mavi lateks eldiven uzattım.

Sırıttı. "Seni yanımda getirmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Sadece al."

Bir sefer olsun, denileni yaptı. İkimiz birlikte beyaz koruyucu kıyafetinin başlığını geriye iten kısa boylu, güzel bir olay yeri inceleme ekibi elemanının kontrolünden geçtik. Kızın hayret verici tirbuşon gibi bukleleri olan koyu renk saçları vardı. Çalışırken hepsini nasıl başlığının içinde tuttuğunu merak ettim.

Derwent kıza gülümsedi. "Kıvırcık saçları severim."

Olay yeri inceleme ekibinin elemanı "Neden perma yaptırmıyorsun?" diye hemen cevabı yapıştırdı.

"Onu demek istemedim." Uzaklaşırken kızı izledi, ardından bana döndü. "Demek istediğim bu değildi."

"Bunu biliyor."

"Öyle mi? O hâlde neden iltifatımı kabul etmedi?"

"Çünkü çalışıyor, barda eğlenmiyor ve işini yaparken görünüşüyle ilgili yorumlarla uğraşmasına gerek yok." Eğer bunu yeterince sık açıklarsam, belki bir gün kafasına girerdi. "Dikkatini başka şeylere vermeyi bırak."

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Flört etme olabilir mi? Düşüncelerini birazdan göreceğin şeyden uzaklaştırmak için kullandığın yol. Sakız çiğneme Car

Talk[6] programı gibi."

Derwent öfkeyle bana baktı. "Bana dair analizler yapma."

"Sadece gördüğümü söylüyorum."

"Pekâlâ, yapma."

Yanımdan geçip, arabayı görünmesin diye örten çadıra yöneldi. Onu takip ettim, bana sürtünerek geçen olay yeri inceleme ekibi elemanları yüzünden az daha dengemi kaybedecektim. Çadırın içi sessiz ve arabanın etrafına dizilmiş ışıklardan dolayı sıcaktı. Colin Vale olay yeri sorumlusuyla derin bir sohbete dalmıştı. Olay yeri inceleme ekibi elemanları arabadaki –parçalara ayrılmış bir Ford Mondeo – ve içinde oturan adamla ilgili işlerinin çoğunu bitirmişti. Bu yüzden biz de kendi işimize baktık. Derwent ellerini önünde bağlamış bir kenarda dikilen Pete Belcott'a başıyla işaret edip arabaya doğru ilerledi. Belcott'la selamlaşmakla bile uğraşmadım. Zaten o da her zamanki gibi beni görmezden geldi. Her neyse, Derwent'a destek olmak gibi yapacak daha iyi işlerim vardı. Derwent'ın zeki bir soruşturmacı olan yanı kontrolü ele alırken kişiliğinin hayvanca tarafı geçici olarak geride kalmıştı. Benim de kendisi gibi işe odaklanmamı bekliyordu. Bu yüzden ona bakmayı bırakıp, bunun yerine gözlerimi kurbana çevirdim.

Daha dikkatli bir şekilde adamdan geriye kalanlara baktım. Perişandı, kana bulanmış bir bez bebek gibi koltuğa yığılmıştı.

---

(6) Car Talk; arabalar üzerine ABD'de yayınlanan popüler radyo programı. Program İtalyan asıllı Tom and Ray Magliozzi kardeşler (Tappet Brothers) tarafından haftada bir NPR'da yayınlanmakta ve 1 saat sürmekteydi. Programda araba üzerine izleyicilerin soruları ve sorunları cevaplandırılmaktaydı. İyi tavsiyelerle dolu olan program esprilerle cazip hâle getirilmişti. Tom ve Ray Magliozzi kardeşler Eylül 2012'de, 25 yıllık bir süreden sonra programı sonlandırmaya karar vermiştir. (ç.n)

Kolları iki yana sallanmıştı. Alnının üst tarafında kalan yarayla yüzü gevşemiş ve sarkmıştı. Hayattayken nasıl göründüğünü gerçekten de tahmin edemezdim. Üniformasının üzerine, pek çok memurun vardiyasından sonra yaptığı gibi, tüylü kumaştan bir şey giydiğini görebiliyordum. Polis memurlarının görev dışında üniformalarıyla dolaşmalarına izin verilmezdi ama eve yatmaya gitmek için üzerini değiştirmenin de bir anlamı yoktu.

Yatak. Yorganın altında kendisini güvende hisseden Hammond'un eşini düşündüm. Muhtemelen uyuyordu. Yatağın Hammond'a ait tarafının boş, çarşafın soğuk olduğunun henüz farkına varmamıştı. Eve bir daha asla dönmeyeceğinin farkında değildi. Bir veya iki defa, Rob uzayan takip görevlerinden geç döndüğünde, gece uyanıp nerede olduğunu, iyi olup olmadığını merak etmiştim. Daha önceki erkek arkadaşlarımla ilişkilerim, zamanında gelemeyebileceğim, eve yaralı dönebileceğim veya eve hiç dönemeyebileceğim endişesiyle soğuyup bitmişti. Polis memurlarının görev başında ölmeleri çok sıra dışı bir durumdu ama oluyordu. Bu daima, hepimiz için bir ihtimaldi. Ve belki de duraksamamın nedeni buydu. Kendimi veya bir arkadaşımı – sevdiğim birini – kanlar içinde bir arabada görmek işten bile değildi. Sanki uzun süre bastırılmış bir arzuymuş gibi, burada olanları bilmenin vereceği hazzı duymak için kendimde duyduğum arzuyu hissettim. Hammond'a neler olduğunu ortaya çıkartmak birden hayatımın tek amacı hâline geldi.

"İki kere vurulmuş." Bu patoloğumuz Glenn Hanshaw'un, tanıdık çığırtkan sesiydi. Yüzü arabanın üzerini aydınlatan parlak ışıklarda bitkin görünüyordu. Uzun boylu ve ince yapılıydı, hiçbir zaman tamamen sağlıklı görünmezdi ama şu an hasta gibi görünüyordu. Yine belirtmeliyim ki, sabahın o saatinde hiç

kimse pek de iyi durumda değildi. "Silah muhtemelen yivli bir tüfekmiş ama bu konuda detaylı bilgiyi balistik raporu verebilir. Diğer atış başının tepesini götürmüş ama zaten o sırada ölüymüş."

Bir adamın göğsünde yumruk büyüklüğündeki bir deliğin ölümcül bir yara olduğunu anlamak için tıp eğitimi almaya gerek yoktu. Gerçi bunu ben söylemedim. Dr Hanshaw işini ciddiye alıyordu.

"Aşırı şiddet kullanılmış." dedi Derwent. "Belki de kişisel bir meseleydi."

Yolcu koltuğundaki cesedin üzerine yığılmış paramparça olmuş ön cama dikkatle baktı. İkinci atış Hammond'un kafatasını etkili bir şekilde patlatmış, arabanın içine kemik parçaları ve bir zamanlar onun beyni olan et parçaları – onu kendisi yapan her şey – yağmıştı. Cama ve döşemeye saçılarak ortalığı epey berbat etmişti, her yer batmıştı. Sürücü tarafına gittim, kapısı birisi tarafından açık bırakılmıştı. Eğilip el fenerimin ışığını koltukta, direksiyonda ve arabanın zemininde gezdirdim. Görecek ve üzerinde düşünecek çok şey vardı. Arkamda bir şeylerin hareket ettiğinin farkına varana kadar birkaç dakika öylece kaldım. Dönüp etrafa bakınca, yanında Chris Pettifer ve Dave Camp'in dikildiği Godley'i gördüm.

Derwent "Sizi aramızda görmek güzel." dedi, Pettifer'a sırıtıyordu. En son gelen kişi olmak ona bayağı koymuştu.

"Bazılarımız özenle ve dikkatle araba sürüyor."

"Dikkatli ol. Buraya ilk patron ulaştı. Onu tehlikeli bir sürücü olmakla suçlamak istemezsin, değil mi?"

Pettifer lafı çevirdi. "Kesinlikle hayır."

"Kesinlikle." diye ona katıldı Derwent.

Ölü bir polis memurunun etrafında toplanmıştık. Belki dışarıdan bakan birisi fark etmezdi ama yaptığımız şakalaşmaktan başka bir şey değildi. Gerçek durumu kabullenmek zor olduğunda devreye espriler girerdi.

Godley eğilip bana baktı. "Ne buldun, Maeve?"

"Hiçbir şey."

"O hâlde neden hâlâ oradasın?" Derwent'ın kaşları çatılmıştı.

Belcott belli belirsiz "Kendi yerini biliyor." dedi ve başını derde soktuğunun bir işareti olarak Derwent'ın düşmanca bakışlarıyla karşılaştı. Komiserin bana karşı kadın düşmanı bir pislik gibi davranmasında kendince bir sorun yoktu ama benim de fark ettiğim üzere, en küçük bir tahrikte beni savunma durumuna geçiyordu.

"Burada bir şey yok ama hiçbir şey olmaması ilginç. Bunda bir eksiklik var." Eldivenli elimin bir parmağıyla arabanın içinde hiç ellenmeden bırakılmış alanını işaret ettim. "Öldüğünde sürücü koltuğunda birisi varmış."

Olay yeri inceleme ekibi bir eksiklik olduğunu zaten söyledi." Belcott sıkılmış bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ama arka koltuğa bak. Kana bulanmış. Daha çok koltukta bir şey varmış gibi görünüyor. Onu öldürenler her kimse arabayı kilitlemeden önce onu almışlar."

"Hayır." dedim, sakince konuşuyordum. "Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum ama aynı fikirde değilim."

"Neden, Maeve?" Godley daha yakından bakmak için eğildi.

"Koltuğun ön tarafında, sürücünün ayak boşluğunda veya el freninde kan yok. Bu koltukta biri vardı ve Hammond vurulduğunda yan yana oturuyorlardı. Ona doğru eğilmişti."

Derwent birden parmağını şıklattı. "Anladım."

"Korkarım ben anlamadım." Godley beklenti içinde bana baktı. Yanında duran Dave Kemp'in kaşları çatılmıştı. Pettifer pantolonundaki bozuk paraları şıngırdattı, yüzünde boş bir ifade vardı.

Anlaşılan onlara tek tek açıklayacaktım ve Derwent'ın yüzündeki sırıtmanın bana bir yardımı olmayacaktı. "Çavuş Hammond ön koltukta oturuyordu, bu garipti çünkü araba onun arabasıydı. Sürücü koltuğundaki kişi ona doğru eğilmişti. Bu da erkek veya kadın olan bu kişinin başını çavuşun kucağına koyduğunu akla getiriyor, muhtemelen oral seks yapıyordu."

"İsmi lazım değil, pis işler." dedi Pettifer.

"Evliydi." Dave Kamp herkes biliyor galiba diyen gözlerle bize baktı. "Bir kadın olmalı."

"Söylemesen bilmeyecektik." Derwent'ın yüzündeki gülümseme büyüdü. "Devam et, Kerrigan."

"Koltukları değiştirdiler, yoksa diğer türlü direksiyon engel olurdu." Fenerimi kutular, katlanır merdiven ve boya kutularıyla dolu olan arabanın arka tarafına doğru tuttum. "Hammond kendi eliyle bir şeyler yapmak konusunda çok hevesliymiş gibi görünüyor. Şey için yer açmak üzere koltuğu geriye alacak yer yok."

Belcott kendi fenerini çıkarttı ve Hammond'un pantolon ağına tuttu. "Fermuarı çekik."

Parmağımla işaret ettim. "Evet, ve pantolonunun ön kısmı temiz. Eğer açık olsaydı, iç tarafına da kan sıçrardı. İlk atışta başka birinin başı buna engel olsa bile ikinci atışta olurdu."

Godley Dr Hanshaw'a başıyla işaret ederek "Kontrol et." dedi.

Hanshaw içeri uzanıp adamın pantolonunun fermuarını açtı. Toplayabileceğimiz mikroskobik DNA izlerini korumak için fermuarı tamamen açmak yerine kumaşı dışarı çekti. Siyah kumaşta kan da siyah görünüyordu ama Bellcott'un fenerinin ışığında mat kahverengi izi belli oldu.

Chris Pettifer onaylamayan bir tavırla başını salladı. "İşten eve dönerken, yol üstünde bir parkta oral seks yaptıran birini kim vurur ki? Bu çok zalimce."

"En azından mutlu öldü." dedi Derwent. "Gerçi kadın -veya erkek- biraz şoka uğramış olmalı."

"Veya ne olacağını tamamen biliyordu." Kalktım. "Anahtarları o aldı, değil mi? Belki de buraya park ettiklerinde arabayı kadın kullanıyordu. Belki yeri o seçti, çünkü pusuya düşürmek için çok uygun bir yerdi."

"Riskli." diye ileri sürdü Derwent. "Ateş edenin doğru nişan alacağına güveniyordu. Birisinin arabaya ateş edeceğini bilseydim, hedefin yirmi metreden daha yakınına yaklaşmazdım."

"Belki de bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Bence gerçek durum kadının beklediğinden kötüydü. İlk olarak üstü başı kan olmuş olmalı. Gürültüde onu oldukça kaygılandırmıştır. Sanırım anahtarları yanında götürmesinin sebebi bu. Afallamış, şaşkın, telaşlı, kendinde olmadığından böyle davranır. Eşyalarını toplar, anahtarı kapar, arabayı kilitleyip koşarak uzaklaşır."

"Yol üzerinde bütün gece volta atıp duruyor olacağız." Derwent söylendi. "Bundan hiçbir kanıt elde edemeyiz."

"En yakın otoparktan bir şeyler elde edebiliriz" dedim. "Uzaklaşmak amacıyla kendi ulaşım aracı olması gerekir. Ara-

bayı yolda bırakamazdı çünkü kaldırıma park edemez. Çok uzak bir yerde olmasını istemezdi çünkü o kadar geç vakit değildi ve etrafta silah sesini duyabilecek insanlar olabilirdi."

"Bazı tanıklarımız var." dedi Godley. "Silah sesini bildiren bir çift. Daha sonra onlarla konuşabilirsin, Josh. Ama duyduğum kadarıyla kesin bir şey görmemişler."

"Sürücü koltuğunda oturan kadının peşine düşmek kulağa vakit kaybı gibi geliyor." dedi Belcott.

"Onu gerçekten bulmamız gerek ama kadının hiçbir şeyden haberinin olmaması ihtimali de var." dedim sessizce. "Kaçıp gitmesi hiçbir şeyi ispatlamaz. Korkuya kapılmış olabilir. Tanınmaktan korkmuş olabilir. Belki de onun da bir ailesi vardı. Yaptığını, mutlu bir evliliği olan bir adamla kesinlikle yapmaması gerekirdi. Bizimle konuşmaktan sakınması için birçok sebep var."

"Yani onu bulup sorununun ne olduğunu öğreneceğiz." Derwent dönüp arkasındaki ağaçlara baktı. "Ateş edenin yerini buldular mı?"

"Henüz değil. Ama gün ağarıyor. Gün ışığında daha kolay olur." Godley'nin telefonu çaldı, çıkarıp telefonuna baktı. "Affınıza sığınacağım. Hammond'un amiri burada. Ailesine o haber verecek. Onunla beraber gideceğimi söyledim."

Derwent yüzünü astı. "Senin yerinde olmayı istemezdim."

Godley ona katılarak "Asla hoş bir şey değil." dedi. "Pekâlâ. Terence Hammond'un yaptığı bir şeyden dolayı mı yoksa hedef doğrudan kendisi olduğu için mi öldürüldüğünü bulmamız gerekiyor gibi görünüyor. Zira polis memuru olduğu gerçeğini henüz göz ardı etmiyorum. Bizden hoşlanmayan pek çok kişi var."

"Ama aynı zamanda sevimliyiz de." diye mırıldandı Derwent.

Godley bunu duymazdan geldi. "Chris ve Dave, Hammond'un iş arkadaşlarıyla konuşmanızı istiyorum. Son zamanlarda garip davranışları var mıymış öğrenin. Eşinden başka biriyle yattığına ilişkin dedikodu var mı bulun. Tehditler almış mı ortaya çıkartın."

Pettifer kederli görünüyordu. "Patron, bizden ne isteyeceğini sen bilirsin. Ancak adam öldü. Tepki alacağız. Hem de çok."

"Dave'in arkasına sığın. Seni koruyacaktır." Godley, Colin Vale'e döndü. "Birkaç yüz saatlik güvenlik kamerası kaydı izlemek ister misin?"

"Sabırsızlanıyorum."

"Parkın kapılarına yakın görüntüleri elde etmeye çalış, böylece şüpheli birkaç araçla burası arasında bir bağlantı kurabiliriz. Tanıklardan dolayı zamanlama konusunda çok kesin bilgiler edinebiliriz, bu da senin için sayıyı azaltır."

"Ama parkın araç girişi yapılan beş, yaya girişi yapılan altı kapısı var ve saat çok geç değildi de ve... Bir sürü görüntü kaydı izleyeceğim." diye sözlerini tamamladı Colin. Aslında bundan memnun görünüyordu.

Godley, Belcott'a döndü. "Pete, senden Hammond'un geçmişini eşelemeni istiyorum. Ona birisinin kin beslemesi için bir sebep var mı bak. Kişisel dosyalarını incele, eski dosyaları, hakkında yapılan şikâyetleri, işleri."

"Ya Kerrigan ve ben?" diye sordu Derwent, sanki birlikte çalışmak zorundaymışız gibi.

"Maeve'in benimle gelmesini istiyorum."

Toplandığımız halkada, kalkan kaşların farkındaydım, karşılıklı imalı bakışmalar oldu. Godley ve benim gizli bir ilişkimiz olduğuna dair dedikoduların önünü alamayacakmışım gibi görünüyordu. Paylaştığımız sırrı bilselerdi, bunun romantik bir şey olmadığını anlarlardı. Godley yıllardır büyük bir suçluya bilgi sızdırıyordu, John Skinner'a. Bunu bilen tek kişi bendim. Derwent'ın yüzündeki ifade belirsizdi, anlaşılmıyordu. Godley'i birçoğumuzdan daha iyi tanıyordu. Muhtemelen emniyet amiriyle aramızda bir şeyler olduğuna inanmaz diye düşünüyordum ama emin değildim.

Görünüşe göre bundan habersiz olan Godley sözlerine devam etti. "Josh, sen burada kalacaksın. Glenn yakında cesedi çıkartacak. Beklenmedik durumlara karşı birisinin burada kalmasını istiyorum. Tanıklarla konuş. Olay yeri inceleme ekibiyle konuş. Güvenli Semt Ekibi[7] ile irtibata geçip burası çiftlerin sürekli geldiği bir yer mi, öğren. Belki Hammond buraya sürekli geliyordu. İşin bu yanına odaklanmanı istiyorum, Josh. Ordudaki geçmişinle, ateş etmek konusunda buradaki herkesten daha fazla bilgiye sahipsin."

"Ama Kerrigan da oral seks konusunda buradaki herkesten çok daha fazla bilgiye sahip."

Bunu bir mırıldanmayla söylemişti ama Derwent kaçırmadı. Hemen bir adım gerileyen Belcott'a döndü. "Ne dedin sen?"

"Hiç. Sadece şakaydı."

---

(7) Güvenli Semt Ekibi [Safer Neighbourhoods Team]; Birleşik Krallık'ta insanların kendisini güvende hissetmesi için polisi sokaklarda görünür kılarak güvenlik hissini arttıran ekipler. Genel olarak antisosyal davranışlar, işlenen suçların meydana getirdiği zararlar, kural ihlali yapan araçlar, duvarlara izinsiz yazılan yazılar ve yapılan boyamalar gibi toplumsal sorunların çözümüyle ilgilenmektedirler. (ç.n.)

Sakince "Ve senin alışıldık seviyene uygundu." dedim. Belcott'un söyleyebileceği canımı sıkacak pek bir şey yoktu. Çünkü o yaranmak zorunda olduğum biri değildi.

"Haydi, işe koyulalım." Godley arabasına doğru yöneldi. Diğerleri onu takip etti, Belcott yanımdan geçerken bana ters ters baktı. Bakışlarını çevirene kadar ona tatlı tatlı gülümsedim. Bir anlığına geride kaldım, tepeden aşağıya doğru onunla birlikte yürümek hiç içimden gelmiyordu.

Derwent gelip yanımda dikildi. "Belcott'a ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Ondan daha zekiyim, işte daha başarılıyım, daha uzun boyluyum ve bunun dışında bir tarafına batan her neyse ondan başka bir şey yapmadım."

"O her neyse." Derwent kendi kendine gülümsüyordu. Dönüp kâbuslardakine benzeyen yolcusuyla, arabaya bakarken yüzündeki gülümseme kayboldu. Gökyüzünün rengi dönmeye başlamıştı, karanlık kalkıyor, kuşlar söken şafakta ötüyordu. Hava soğuktu ve moralim yine bozulmuştu. Londra, bulutsuz bir Pazar sabahına uyanmaya başlıyordu. Terence Hammond'un ailesi ise bir trajediye uyanıyordu.

Ve bunu değiştirmek için yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Bölüm 4

Arabaya bindiğimizde, Godley haberleri dinliyordu, kaşları çatıktı.

"... güneybatı Londra'daki Richmond Parkı'nda ölü bulundu. Polis henüz kimliğini belirleyemedi. Elimizde sabahın erken saatlerinde işten dönerken vurulan bir polis memuru olduğuna dair henüz doğrulanmamış bilgiler var. Günün kalanında parkın içindeki birkaç yol kapatıldı. Bölgedeki trafiğin başka yollara yönlendirilmesi söz konusu." Sakin, ölçülü konuşan ses bir an için duraksadı. "Bir ev yangınında sekiz yaşında bir erkek çocuğu öldü..."

Godley radyoyu kapattı.

"Çok çabuk öğrendiler." Emniyet kemerimi taktım.

"Şimdi de her zamanki gibiler. Görgü tanıklarından biri bu konu hakkında bilgi sızdırdı." Godley omuzlarını silkti. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Gün aydınlanır aydınlanmaz bir veya iki helikopter olay mahallinde çekim yapıyor olacak."

Gümüş rengi bir Volvo yanımızdan geçti, Godley onu takip etti. "Bu Emniyet Amiri Lowry, Hammond'un amiri. Hammond'un komiseri de yanında, Dan West. İçlerinden birini tanıyor musun?"

"Hayır. Hiç karşılaşmadım."

"West'i hiç tanımıyorum ama John Lowry'i bu sabahki hâliyle değerlendirme. Genellikle bu kadar gergin olmaz. Gö-

Gömüşe göre, Hammond'un iki çocuğu var. On dört ve on altı yaşlarında. Babalarını kaybetmek için zorlu bir yaştalar."

"Böyle bir şeyin olması için uygun bir yaş var mıdır, emin değilim. Emniyet Amiri Lowry'nin Bayan Hammond'a bizzat haber vermesi güzel."

"Ben de aynısını yapardım. Tanrı'ya şükür hiç böyle bir şey olmadı." Bana bir yan bakış attı. "Bildiğin gibi, birkaç sefer ramak kalmıştı."

En azında bir seferinde ölümle yaşam arasında gidip geldiğim için, bunu kesinlikle biliyordum. Bundan mahcubiyet duymak garipti ama kendimi mahcup hissediyordum.

"Hiç kimse böyle bir şeyin kendi başına geleceğini düşünmez."

"İstatistikler aksini söylüyor" diye bana katıldı Godley. Lowry'nin arabasına yakın kalıyor, onu sessiz caddelerde takip ediyordu. "Bu hâlâ seni bir hedef hâline getiren türden bir meslek. Birkaç hafta önce Lambeth'teki polis memuru gibi. Adı neydi?"

Kimi kastettiğini biliyordum. "Gregory. Philip veya Peter ya da öyle bir şey."

"Görev başındayken, üniformalı olarak, caddede karşıdan karşıya geçiyordu ve bir araba çarptı. Yürüyen bir hedef. Şanslıydı."

Bazı detayları hatırlayarak "Havada uçtu." dedim. "Gerçi, sanırım bir kolu ve bacağı kırıldı. Buna ilişkin birini yakaladılar mı?"

"Ellerinde bir şüpheli bile yok. Yerleşim merkezindeki bir caddeydi. Güvenlik kamerası yoktu. Tanık yoktu. Kendisi bile arabaya ancak kısa bir an için bakabildi ve tek başınaydı." Gol-

dey olumsuz anlamda başını salladı. "Kimin yaptığını bulabileceklerini sanmıyorum. Benim tahminim, adama değil üniformasına saldırdılar. Levon Cole'un vurulduğundan bir sonraki gündü. Şu anda bizden hoşlanılmamasının nedenlerini görmek için uzaklara bakmaya gerek yok."

Levon Cole, polis memurları tarafından şüpheli görülerek vurulan genç bir çocuktu. İnsanların polis teşkilatından hoşlanmamasının en son nedeni de buydu. "Sizce Terence Hammond polis olduğu için mi öldürüldü?"

"Bu mümkün."

"Belki de bir ilişkisi olduğu için öldürüldü."

"Bu da mümkün."

"Peki yaslı dula kocasının sadık olup olmadığını ne zaman soracağız?"

Godley'nin ağzı buruştu. "Derwent ona doğrudan sorardı."

"Richmond Parkı'nda adamın cesediyle meşgul olmasının nedeni de bu."

"Bir nedeni de bu."

"Yeterince iyi bir neden."

"Bayan Hammond hakkındaki soruna cevap olarak, henüz bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kadına haberi vermesi ve onu olabilecek her yolla teselli etmesi için Lowry'i öne süreceğim. Ardından kadınla konuşurum. Konuyu nasıl ele alacağıma henüz karar vermedim. Onu görünceye kadar beklemek istiyorum. Kocasının katillerinin bulunmasını isteyeceğini var sayıyorum. Eğer yeterince güçlü bir kadınsa, geçirdikleri mutlu ve mutsuz günler hakkında konuşmak isteyebilir. Yok, eğer darmaduman olursa Hammond'un ev hâlinin genel resmini çıkartmak için arkadaşları ve ailesiyle konuşmak zorunda kalacağız."

"Onun kişiliği hakkında hiçbir fikrim yok." dedim. "Adamın neye benzediğini bile anlayamadım."

Arabayı sürerken, Godley cebini karıştırıp telefonunu bana uzattı, ekranına bakmadan PIN kodunu tuşluyordu. "E-postalarımı kontrol et. Isleworth'te bana onun güncel resmini yollayacak birini tanıyorum."

Doğru olanı bulmak için karıştırarak e-postalarda gezinmeye başladım. Resmî bir resimdi, baştan omuzlara kadar görünüyordu. Hammond yakışıklı olmaktan uzak biri, diye düşündüm. Kalın boynu, kısa saçları ve büyük çenesiyle bir rugby oyuncusuna benziyordu. Kaşları düzdü. Burnu yüzüne göre çok küçüktü. Tek bir resimden -- o da resmî bir fotoğraf - çok fazla şey çıkartmamak gerektiğini biliyordum ama yüzünden karakterini anlamaya çalışmaktan kendimi alamıyordum. Başına verdiği eğimde bir şey vardı, bana kibirli biri olduğunu düşündüren bir şey. Belki de bunun tek nedeni onun fermuarı açık bir şekilde ve bilinmeyen birinin başı kasıklarındayken öldüğünü bilmemdi. Yeniden Godley'nin gelen kutusunu karıştırdım.

"Şu an Pazar sabahı ve Terence Hammond'un resminden sonra yaklaşık yirmi e-posta gelmiş. Bütün bunları okumak için nasıl zaman ayırıyorsunuz?"

"Ayırmıyorum."

"Ya önemliyseler?"

"Hiçbir zaman önemli olmazlar."

"Ben ciddi sormuştum."

"Ciddiyim, eğer önemliyse telefonumdan aranırım. Saçma bir şeyse, e-postayla gelir. Ekinde Excel dosyası olanlar en son okuyacaklarımdır. Tabi okursam."

Godley'nin sersemlemiş bir hâli vardı, sanki heyecanlanmış ama bunu bastırmaya çalışıyormuş gibiydi. Belki de evliliğinin sonunda özgürlüğüne kavuşmasındandı. Onun için çalıştığım yaklaşık üç yıl boyunca, onu pek çok defa sinirli, çoğunlukla ciddi görmüş ama vurdumduymazlığına neredeyse hiç rastlamamıştım.

Gizlice, araba kullanırken onu izledim. Uzun bir gece olmuştu. Yorgunluktan gözünden uyku akıyordu. Gözlerindeki çizgiler her zamankine göre derinleşmiş ve uzamıştı. Ancak bana daha temelden bir değişiklik olmuş gibi geliyordu ve bunun ne olduğunu merak ediyordum.

"Efendim-"

Telefon elimde titredi. Hâlâ elimde tuttuğumu unutmuşum. Gayri ihtiyari birkaç satır hâlinde ekranda beliren başlangıç kısmına göz attım.

Sakın hata yapma lanet pislik,
fikrini değiştirsen iyi olur, yoksa
ne yapacağımı biliyorsun

Mesaja birkaç saniye daha baktım. Telefon sessize alınmıştı, bu yüzden Godley'nin yeni bir mesaj geldiğinden haberi yoktu. Daha da önemlisi, bunu gördüğümü bilmiyordu. Ekranını görmesin diye telefonu ters çevirip ortadaki konsolun içine koydum. Beni ilgilendirmezdi.

Yine de düşünmeden edemiyordum. Terence Hammond'u unutmuştum. Neden Godley'nin arabasında oturduğumu ve nereye gittiğimizi unutmuştum. *Fikrini değiştir. Ne olacağını biliyorsun.* Bir şey Godley'nin yüzündeki gülümsemeyi sön-

dürdü, diye düşündüm. Korkunç bir şey. Mesajın benimle bir ilgisi yoktu ama uğradığım şaşkınlıktan sersemlemiştim.

"Burası olmalı."

Godley Lowry'nin arabasının arkasına çekerken, başımı kaldırıp baktım ve şaşırdım. Önündeki boş özel araba yoluyla 1930'lardan kalma yarı müstakil bir evdi. Perdeler kapalıydı. Henüz kimse kalkmamıştı.

"Lowry ve West'le birlikte içeri gireceğim." dedi Godley. "Yakınımda olmaya özen göster. Bir kenarda kalmanı istemiyorum. Fikirlerine değer veriyorum." Yan bir bakış attı. "Bu yüzden benimle gelmeni istediğimi biliyorsun. İnsanlarla aran iyi."

Yüzümde zoraki bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler." Erkek meslektaşlarımdan üstün olduğumu zaten bildiğim konu olsa bile bu iltifattan gerçekten de memnun olmuştum. İnsanların muhtemelen üzgün olduğu yerlerde bayan memurların bulundurulmasının faydalı olduğuna dair yaygın bir kanaat vardı. Ben bundan o kadar emin değildim. İçinde hiç annelik içgüdüsü olmayan birinden biraz daha fazlasını biliyordum o kadar.

"Aile hakkındaki izlenimlerini istiyorum. Bayan Hammond'un kocasına olanların haberiyle şaşırdığını düşünüp düşünmediğini bilmek istiyorum."

"Onu bir şüpheli olarak görüyor musunuz?"

"Her şey mümkün. Özellikle de öldüğü sırada Hammond'un ne yaptığı düşünülürse. Tetiği çektiğine şüpheliyim ama bir başkasından bunu yapmasını istemiş olabilir. Sadakatsiz kocalarına âşık kadınlardan iyi şüpheli olur."

Bu defa gerçekten gülümseyerek "Çok kötümsersiniz." dedim.

"Kuralları biliyorsun. Birçok cinayet evle ilgili sebeplerden işlenir."

Önümüzde iri bir adam sürücü koltuğundan inmeye çalışıyordu. Aşırı kiloluydu, gıdısı gömleğinin yakasından taşıyordu ve yüzü kıpkırmızıydı. Tansiyonu tavan yapmış olmalıydı. Godley'e keyifsiz bir bakış atıp, başıyla evi işaret etti.

"Pekâlâ." Godley telefonunu alıp ekranına bakmadan cebine attı. "Gitme zamanı." O kaldırımda duran Lowry ve West'e katılmak için giderken, ben geride kaldım. Üçü kısa bir süre aralarında konuştular. West ince yapılıydı. Yüzü kırışmıştı. Bir gölge gibi solgun cildi, neredeyse açık kahverengi güzel saçlarının rengiyle aynı tondaydı. Bir elini sürekli başının üzerinde gezdiriyor, saçlarını düzeltiyordu. Özel araba yolunu birlikte geçtiler, Godley zili çaldı.

Birisinin karşılık vermesi uzun sürdü. Önce holdeki ışık açıldı ve sonrasında ardına kadar açılan kapıda orta yaşlı bir kadın belirdi. Sabahlığının kuşağını bağlıyordu ama dikkati bizim üzerimizdeydi. Bakışları yüzlerimizde geziniyor, yüz ifadelerimizi anlamaya çalışıyordu. Yüzü soluk, uykudan şişmiş ve ihtiyatlıydı. Saçları kısa ve sarı meç atılmıştı. O an için papağanın ibiği gibi dikilmişti.

"Bayan Hammond?" diye söze başladı Lowry.

"Evet."

"Ben Emniyet Amiri John Lowry. Bu kadar erken saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Terence hakkında. Çok üzgünüm. İçeri girebilir miyiz?"

Kadının şaşkınlığa uğradığını gördüm. Her şeyi bir kenara bırakıp onu izledim.

Biz daha yüreğini parçalayacak haberi henüz ona vermiştik.

***

Işıklar açıkken bile mutfak karanlıktı. Elden geçirilmesi gerekiyordu; en az iki mutfak dolabının kapağı menteşelerinden sarkmıştı ve ocağın yanındaki fayanslarda kırıklar vardı. Eğer Hammond'un elden geçirmeye niyet ettiği şey buysa, zamanını kaybetmişti. Kupaların ve şekerin yerini arıyor, çaydanlıktaki su kaynarken çay kaşığı bulmak için eğrelti çekmecelerini açıyordum. Bir kulağım Bayan Hammond'la üç kıdemli polis memuru arasında oturma odasında geçen konuşmadaydı. Elimde çay tepsisiyle olmadık bir zamanda araya girmek istemiyordum.

Çay her derde devaydı. Hırsızlık mı? Çay. Kayıp çocuk mu? Çay. Ölü bir koca mı? Çay. Hiç kimse de içiyor gibi görünmüyordu. Bizim için fincanlar, nazikçe kötü haberleri verip rahatlamış hâlde kendimizi sokağa atarken elimizde tuttuğumuz bir dekordu. Yasla dolu bir evden çıktığınızda içinize çektiğiniz temiz hava kadar kendini güzel hissettiren bir şey yoktu.

Ancak yine de kendimi sanki doğal ortamımdaymışım gibi hissediyordum. Artık düğün bana hayal gibi geliyordu. O günkü detayları, elbiseyi, yaptığım sohbetleri çoktan unutmuştum. Şimdi işteydim, dikkatimi etrafımdaki şeylere veriyordum. Hammond'ların mutfağında ilginç bir şey bulmayı beklemediğim hâlde zihnim sıradan detayların arasında önemli bir şey aramakla meşguldü. Bir daha asla Hammond'ların evine gelmeyecektim. Ancak gözü kapalı hangi çekmecenin sapının gevşek, hangi dolap kapağının sarkık, çöp kutusunun yanında zeminde nerenin lekeli olduğunu söyleyebilecektim.

Evin kalanı mutfaktan daha iyi durumdaydı ama hiç cana yakın değildi ve sevimsizdi. Evrak ve kutular yığılmış hâlde çalışma odası ve ardiye olarak kullanılan küçük yemek odasına

bakmıştım. Oturma odası baştan savma bir şekilde döşenmişti; geniş bir sehpanın etrafında karşılıklı iki kanepe ve televizyona dönük bir koltuk. Halı gri, perdeler lacivertti ve bıraktığı etki inanılamayacak kadar kasvetliydi.

Oturma odasındaki havanın pek yardımı olmuyordu. Mutfakta gizlenmemin bir nedeni vardı. Gerekirse kaçabilmek için kapının yanında duruyordum. Bayan Hammond ne yasa bürünüp yıkılmıştı, ne de acı dolu bir sessizliğe gömülmüştü. Öfkeliydi ve bunu bizim de bilmemizi istiyordu. Kanepede baston yutmuş gibi dik bir vaziyette oturmuştu. West ve Lowry'e sanki kocasının ölümünden onlar sorumluymuş gibi öfkeyle bakıyordu. Havada beceriksizlik kokusu vardı.

"Yani eve gelirken yolda durduğunu söylüyorsunuz. Neden dursun ki?"

İyi soru, hanımefendi.

West ve Lowry huzursuzluktan kıpır kıpırdı. Ona cevap veren Godley oldu.

"Hâlâ son birkaç saat içinde neler olduğunu ortaya çıkartmaya çalışıyoruz. Size şu an söyleyeceğim her şey laftan ibaret olur ve boş laf etmek istemiyorum. Biz gerçekleri ortaya çıkartıncaya kadar beklemenizi rica ediyorum."

"Gerçekler." Kadının sesi sakindi. "İsterseniz size bazı gerçeklerden bahsedebilirim."

"Lütfen anlatın." Godley öne eğildi. Terry'nin evlilik dışı faaliyetleriyle ilgili bir şeyler söyleyeceğini umduğunu biliyordum.

"Gerçek olan şu ki iki çocuğum var. Gerçek şu ki birinin özel ihtiyaçları var. Gerçek şu ki Terry öldü ve onlara kendi başıma bakmak zorundayım." Güldü. "Zaten hiçbir zaman yanımda olmadı, neden endişelendiğimi bilmiyorum."

"Eğer endişelerinizi giderecekse, bir emekli maaşı bağlatacak." Lowry paylaşacak iyi bir haber bulduğu için rahatladı. Ancak pek sürmedi.

"Bunun *parayla* bir ilgisi yok." dedi Bayan Hammond, gözleri bir yılanınki kadar parlak ve sabitti. "Hiçbir fikriniz yok. Ben Terry'den daha fazla kazanıyorum. Hep öyleydi. Sorun para değil. Para, Ben gibi bir evladın sorumluluğunu paylaşacak birisini satın alamaz. Paranın, onun için en iyisinin ne olduğuna karar vermekte bir faydası yok. On sekiz yaşına geldiğinde okulunu bitirecek. Bitti. Bildiğim kadarıyla okulda hiçbir şey öğrenmemesi hariç, dış dünyaya açılmaya hazır. Konuşamaz. Yazı yazamaz. Bir işi veya kız arkadaşı olmayacak. Normale benzer bir hayat sürmeyecek, ben de öyle. Ve artık yardım edecek hiç kimse yok. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayacak hiç kimse de yok. Tam olarak benim durumumda olan biri yok."

"Eminim destek grupları vardır." diye ileri sürdü West. Godley irkildi ama artık çok geçti.

Kadın "Destek grupları..." diye tekrarladı. "Ah, şey, o hâlde bu her şeyi hâllediyor."

"Elbette hayır ama..."

"Hayatımın neye benzediği ve bundan sonra neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikriniz yok. Evime kocamın öldüğünü söylemek için geldiniz ve şimdi bana akıl mı veriyorsunuz? Buna nasıl cüret edersiniz?"

Buna verecek kolay bir cevap yoktu. Godley yeniden konuşmaya başlayıncaya kadar sözleri havada asılı kaldı. "Kocanıza zarar verebileceğini düşündüğünüz birisi var mı, Bayan Hammond?"

"Hayır."

"Son zamanlarda endişelendiği bir şey var mıydı? Dikkati dağınık veya mutsuz görünüyor muydu?"

"Her zamanki hâliyle aynıydı."

"İşten eve geç dönmesi normal miydi?" Godley rüzgârı arkasına almıştı bir kere.

"Gelip giderdi, bilirsiniz. Hep değişik çalışma zamanları olurdu, bu yüzden bazı haftalar burada olurdu bazı haftalarda da onu hiç görmezdim. Gerçekten de onu takip etmiyordum. Meşguldüm. Çalışıyorum, dediğim gibi, Ben ve Vanessa'ya bakıyorum. Bu işler çoğu zaman Terry'e kalmaz." Durdu, ardından kendini düzeltti. "Yani çoğu zaman kalmazdı demek istedim."

Mutlu aileler. Godley'nin gözlerine baktım ve odadan çıktım. Şimdi mutfakta yalnızdım, Hammond'ları düşündüm ve ismi var cismi yok bir evlilikleri mi vardı diye merak ettim. Belki Bayan Hammond kocasının ilişkilerinden haberdardı. Belki de değildi. Böyle kavgacı bir ruh hâlindeyken bunları gündeme getirmeyi gözüm yemiyordu.

Ve kayda değer başka bir şey daha vardı. Kırk dakikadır evdeydik ve kadının gözünden tek bir damla yaş akmamıştı.

Kıdemli memurlar lafı geveleyip dururken kulağım hâlâ oturma odasındaki konuşmadaydı. Çaydanlığın sesi diğer tüm sesleri bastırmaya başlamıştı. Mutfağın ortasında durup kollarımı başımın üstüne koyarak gerindim. Parmaklarım çatırdadı, omurgamdaki tutulmaları gevşetmek için geriye doğru kıvrıldım. Uzuvlarım bir yana, vücuduma yayılan yorgunluğu hissedebiliyordum. Gözlerim acıyordu, başım kütük gibiydi. Henüz üzerimdeki gerginliği atamamıştım ve çenemi çatırdatan esnemeye karşı koymadım.

Çaydanlığın butonu attı, iç geçirerek kollarımı aşağı indirdim. O sırada arkamdan gelen sesle yerimden sıçradım.

"Ne yapıyorsun? Sen kimsin?"

Dönüp Terence Hammond'un kızı olduğunu düşündüğüm bir kız gördüm, üzerine büyük gelen pijamalarının içinde cılız görünüyordu. On dört yaşından daha küçük görünüyordu. Babasının fındık burnu onun yüzünde yerini bulmuş, kıza bir perinin güzelliğini vermişti. Saçları uzun ve koyu renkliydi. Yüzünün sol yanından aşağı sarkıyor, bir gözünü kapatıyordu. Görebildiğim gri-yeşil diğer gözünün delici bakışları vardı, billur gibi parlaktı. Mutfaktaki üzerine alışveriş listesi yazılan küçük panoya bakmıştım ve adıyla yaşından fazlasını biliyordum. Vanessa netbol[8] oynuyordu. Vannesa'nın Perşembe günü dişçide randevusu vardı. Vanessa sömestir tatilinde okul gezisiyle Bordeaux'a gidecekti.

Vanessa pijamaları ve üzerine epey büyük gelen yün bir hırkayla mutfak kapısında duruyordu. Pazar sabahıydı, saat altıya on vardı ve saldırgan bir tavır sergilemekte haklıydı.

"Ben Polis Memuru Maeve Kerrigan."

"Babamla birlikte mi çalışıyorsunuz?" Sesi yüksek değildi ama netti, her kelimesi anlaşılıyordu.

"Ben de Emniyet Müdürlüğü'nden bir memurum."

"Isleworth'te."

"Londra'nın merkezinde."

---

(8) Netbol; yedişer kişiden oluşan ve bir fileli çembere zıplayarak sayı atmayı hedefleyen bir spor dalı. ABD'de basketbolun kadınlara yönelik bir versiyonu olarak ortaya çıkan netbolun amacı, fileli çemberden topu karşı taraftan daha çok geçirmektir. Oyuncular topla ne koşabilir ne de topu çeşitli şekillerde sürebilir. Genellikle İngiliz Uluslar Topluluğu'nu oluşturan ülkelerde oynanan netbolun, 70'ten fazla ülkede 20 milyon oyuncusu vardır. (ç.n)

"Neden evimdesin?" Bu soruyu sorarken alt dudağını bükmüştü; ağlamamaya çalışıyordu.

"Daha kıdemli memur arkadaşlarımla birlikte annenle konuşmak için geldim." *Ona söylemek veya söylememek için...* Çaydanlıktan suyu boşaltmak için çok beklemiştim. Eğer soğumuş suyla çay yapsaydım, tadı iğrenç olurdu. Yeniden kaynatma butonuna bastım.

Sesini yükseltti, bu sayede çaydanlıktan gelen tıslama sesinin üzerinden onu duyabiliyordum. "Ne hakkında? Babam hakkında mı?"

Kendimi kupaları dizmeye verdim, zaman kazanıyordum. "Anneni çağırmamı ister misin?"

"Hayır, bana neler olduğunu senin söylemeni istiyorum!" Sözlerinin yarısında çaydanlığın butonu attı ve son beş veya altı kelimesi küçük, eski püskü mutfakta çok yüksek sesle çıktı.

Yan odadan bir bağırış geldi, bunu yumuşak, ayaklarını sürüyerek yürüyen adımlar takip etti. Kendimi Julie Hammond'un gelişine hazırladım.

"Sen burada ne yapıyorsun? Yatağına dön." Sesi gergin, daha doğrusu hüzünlü olmaktan ziyade sertti. Kızının olup bitenleri öğrenmeden bir iki saat daha normal bir gün geçirmesini istediğini çok iyi anlıyordum. Kızının söz dinlemediğini de gayet iyi anlamıştım.

Vanessa inatçı görünüyordu. "İnsanların konuştuğunu duydum."

"Benimle konuşuyorlar. Şimdi defol git."

"Neler oluyor anne? Babam hakkında mı?" Çocuğun sesi titredi.

Ardından gelen sessizlik ona her şeyi anlatıyordu. Bayan

Hammond meraklı, anlamsız bir ifadeyle kızının yüzünün alt üst bullak oluşunu izledi.

"Üzgünüm, Vannessa. Baban öldü." Kısa bir an onu kucakladı. İkisinin arasındaki tuhaf teması fark ettim. Pek sık kucaklaşmadıklarını anlayabilirdiniz. Julie Hammond bir adım geriledi. "Daha fazlasını sana sonra anlatırım."

"Ne? Ama... "

"Şimdi odana dön. Yanına bir fincan çay al."

"Ben burada kalmak istiyorum. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Ona cevap verirken Bayan Hammond'un sesinin altında kızgınlık vardı. "Ben de ne olduğunu bilmiyorum. Ben de öğrenmeye çalışıyorum. Salondaki polis memurlarıyla tartışmamın sebebi de bu."

"Seninle oturabilirim. Yardım edebilirim."

"Hayır, edemezsin. Sadece engel olursun."

Bu öfke, diye düşündüm, akıllıca davranan bir ebeveyn tutumu değildi ve kıvılcımın çakması fazla sürmemişti.

"Beni bunun dışında tutamazsın. Polis benimle konuşmak isteyecek."

"Ve ben de bunu seni temsilen yapacağım."

Kız bana baktı. "Bu doğru mu?"

"Evet. Orada bulunması için başka bir yetişkin olmasını istemezsen." diye ekledim ve Julie Hammond'un yüzünün kardığını gördüm.

"Ben onun annesiyim ve Vannesa polisle konuşurken orada olmak hususunda ısrar ediyorum."

Vanessa bana "Onun orada olmasını istemiyorum." dedi.

"Vanessa!"

"Anne, seni orada istemiyorum."

"İyi bir ebeveyn olmak istediğim için beni cezalandırmanın zamanı değil." Julie Hammond'ın sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

"Bununla bir ilgisi yok."

"O hâlde neyle ilgisi var?"

Vanessa buna cevap vermedi. İkisinin yüzleşmesini seyrettim. Yaklaşık aynı boydaydılar ve Vanessa'nın narin yapısı annesine benziyordu ama kız daha güzeldi. Ancak o anda her ikisi de aynı derecede inatçı görünüyordu.

Dikkatim holdeki hareketliliğe kaydı: Godley'di. Öne çıkıp kontrolü ele alıyordu.

"Bu daha sonra çözülebilecek bir sorun. En erken yarına kadar aile fertleriyle konuşmayacağız."

Vanessa dönüp ona baktı. "Sen kimsin?"

"Emniyet Amiri Charles Godley. Babanın ölümüyle ilgili soruşturmayı ben yürütüyorum."

"Neden bir soruşturma olması gerekiyor?" Annesine geri döndü. "Ona ne oldu, anne?"

"Öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" Bu kötü aydınlatılmış mutfakta bile Vanessa'nın yüzündeki kanın çekildiğini gördüm.

"Evet, öldürüldü. İşten eve dönerken birisi onu vurmuş."

Sanki bir şey söylemek istermiş gibi Vanessa'nın dudakları kıpırdandı ama ortaya çıkan tek şey bir iç çekiş oldu. Yere yığılırken onu yakalamak için ileri atıldım ama benden önce Godley davrandı, onu kaldırıp oturma odasına taşıdı. Kızı ka-

merdelerden birine yatırıp nabzına bakmak için elini onun boynuna koydu. Sonradan aklına gelmiş gibi eliyle kızın saçlarını taradı, böylece ilk defa onu tam olarak gördük.

Odada dört polis memuru vardı ve hepimiz hiç kıpırdamadan duruyorduk. O an nefes alabildiğimi bile sanmıyorum.

Vanessa'nın şakağının üzerinde tam ortada üzerine uçları kalkmış bir bant yapıştırılmış bir çürük vardı. Yara bir iki günlüktü, bu yüzden daha iyileşmemiş hâliyle görüyorduk. Solgun teninde ipeğe sıçramış şarap lekesi gibi göze çarpıyordu.

Godley geriye çekilip Julie Hammond'a baktı. "Bundan haberiniz var mı?"

"Hayır."

"Nasıl yaralandığını biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Ona sormanız gerek."

"Soracağım." dedi Godley. Sesinin tonundan Julie Hammond'un yalan söylediğini düşündüğünü biliyordum.

Haklı olduğuna da oldukça emindim.

Bölüm 5

"Ne cehennemdesin sen?"

Derwent tepenin zirvesinde durmuş, ona doğru tırmanırken beni izliyordu. Elleri cebindeydi, bacaklarını iki yana açmıştı. Bu defa kendini salmış, dağılmış bir hâlde görünüyordu.

"Nerede olduğumu biliyorsun. Hammond'un ailesine haber veriyorduk." dedim.

"Hepsi bu mu? Bu kadar uzun sürecek ne yaptınız?"

"Eşiyle konuşma. Kızıyla tanışma." Saate baktım. "Sadece birkaç saatliğine gitmiştik."

"Sanki daha uzun gibi geldi." Derwent yanımdan geçti. "Onun nesi var?"

Daha bakmadan kim olduğunu biliyordum. Ben arabadan indikten sonra bir telefon görüşmesi yapmak için arkada kalan Godley'di. "Bilmiyorum."

Aslında biliyordum. Emniyet amirinin telefonuna bakıp aldığı aşağılayıcı mesajı gördüğü o malum andan ona bahsedebilirdim. Hammondların evinden kendisini – ve beni – kurtarmadan hemen önceydi. Sersemlemiş hâldeki Vanessa'yı Julie'nin yardımıyla üst kata çıkarıp onu yatağa yatırırken annesine yardımcı olmuştum. Aşağı indiğimde Godley aceleyle ayrılmak üzere hareketlenmişti. O gün veya ertesi günü birimizin veya ikimizin aileyle görüşmek üzere döneceğine söz vermişti. Aileyle evde kalacak bir irtibat memuru ve ev dışından destek

verecek iki sosyal destek memuru için gerekli ayarlamaları yapmıştı. Basın hikâyenin detaylarını koklamaya başlıyordu; küçük gazetelerin muhabirlerinin ve haber kanallarının evin yerini bulmaları an meselesiydi. Onu bilgilendirmeye devam edeceğine dair Bayan Hammond'a teminat verip, West ve Lowry'le el sıkıştı. Ardından uzun adımlarla evden çıkıp beni onu takip edebilmek için olabildiğince hızlı yürümek zorunda bırakmıştı. Richmond Parkı'na dönüşte yolculuğun büyük bölümü sessiz geçmişti. Godley kara kara düşünüyordu ve benim de mesajı gördüğümü tahmin etti diye ödüm patlıyordu. Dikkatimi yazdıklarıma vermiş gibi davranarak Hammondların evinde gördüğüm ve yaptığım şeylere ilişkin anlamsız notlar alıyordum.

Suç mahalline dönmenin Godley'nin üzerine çöken derin hüznü dağıtacağını umuyordum ama telefon görüşmesinin onun ruh hâline bir yararı olmadı. Olan bir şey varsa, o da sıkıntısının daha da arttığıydı. Derwent'in Godley'i çok iyi tanıması benim için çok kötüydü.

"Yüzünden düşen bin parça."

"Biliyorum."

"Siz ikiniz kavga falan mı ettiniz?"

"Hayır. Elbette etmedik." Yüzümün kızardığını hissettim. Beni yalancı durumuna düşmüş gibi gösteriyordu. "Bunun benimle bir ilgisi yok."

"Neyin ilgisi yok?"

Bilmemem gereken şeyin. "Patronun suratını asmasına sebep olan her neyse."

Derwent bana dik dik bakıyordu. Dönüp arkama ona bakmaktan özellikle kaçınıyordum. Böylece ilgisini kaybedecekti.

Yahut Godley yanımıza geldiğinde Derwent benim ağzımdan laf almayı beklemek yerine onunla konuşacaktı.

Godley'nin yürüyerek tepede yanımıza gelmesi uzun sürdü ve Derwent bir an bile ondan gözünü ayırmadı.

"Josh, elinde bana söyleyecek ne var?" Emniyet amirinin yüzü asıktı. Çenesindeki gerginliği görebiliyordum. Ağzının kenarları aşağı bükülmüştü. O günün erken saatlerindeki havailiğinin görünüşe göre bir daha geri dönmemek üzere kaybolduğunu görüyordum.

Büyük bir isteksizlikle, Derwent beni bırakıp Godley'e döndü. "Ceset gitti. Hanshaw'a göre otopsi bu öğleden sonra yapılacak. Saat üçte." dedi.

"Buna gitmem gerekecek." Godley cep telefonunu çıkartıp not aldı. "Başka ne var?"

"Araba götürüldü. Parçalara ayrılmak üzere adli tıpa götürüldü." Kelimenin tam anlamıyla bunu kastetmişti. Araba, şasesine kadar soyulacak, böylece her tüy, her saç kılı, her kan damlası toplanıp analiz edilecekti. Bu bizi Hammond'la birlikte arabada olan kişiye götürebilir veya onları yakaladığımızda bunu ispatlamamızı sağlayabilirdi. Her iki türlü de, öldüğünde yanında birisinin olduğunu bilmek bizim için bulunmaz nimetti.

"Tanıklarla konuşma şansı buldun mu?"

"Henüz değil. Eve gittiler. İrtibat bilgileri bende var."

"Buna öncelik ver." dedi Godley ve başka tarafa gitmeye başladı.

"Dur biraz, daha en iyi kısmını duymadın." Derwent bir köpek yavrusu gibi ödüllendirilmeyi bekliyordu. "Nişancının nerede beklediğini bulduk."

Bu Godley'nin dikkatini çekti. "Gerçekten mi?"

"Evet. Olay yeri inceleme ekibi şu an için etrafını çevirdi ama yakında işlerini bitirirler."

"İlk bakışta göze çarpan yararlı bir şey var mı?"

"Belli bir şey yok. Ancak adamın boyunu ve kilosunu yaklaşık olarak tahmin edebileceklerini düşünüyorlar. Biz konuşurken kırık dalları ve izlerin boyunu ölçüyorlar. İstersen daha sonra sana gösterebilirim ama şu an için etrafta dolaşan pek fazla insan istemiyorlar. Katilin izlediği yolu bulmak için köpek getirecekler. Bunun işe yaradığını daha önce hiç görmedim. Köpeğin onları bir tavşan deliğine sürükleyeceğini garanti ederim."

"Bunu nasıl buldular?"

Görünür şekilde Derwent'ın göğsü kabardı. "Ben buldum."

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu Godley.

"Cesedin çıkartılmasından önce. Ağaçların arasında gezinmeye gittim."

Bu pantolonundaki ve hiç giyilmemiş ayakkabılarındaki çamur lekelerini açıklıyordu.

"Doğru yeri bulduğunu nasıl bildin?" Derwent'ın ne kadar zeki olduğunu açıklamaktan memnun olacağını biliyordum ama bu sefer gerçekten öğrenmek istiyordum.

"Benim de beklemeyi tercih edeceğim yerdeydi. Biraz yüksekte. İyi görüş alanına sahip. Etrafta yükseltiler var, böylece görünmekten korunuyordu. Otopsi sonucunda yara izlerinin şeklinden merminin izlediği yol hakkında daha fazla bilgi edinecekler. Böylece olay yeri inceleme ekibi tam açıyı bulacak ama doğru yer orası."

"İyi görüş alanı dediğinde, arabanın durduğu yerin önemi var mıydı?" diye sordum.

"Evet. Kesin sonuç için. Eğer imkânın varsa hiçbir şeyi şansa bırakmak istemezsin. Olabildiğince önceden düşünerek plan yapmış; mesafe, açılar, rüzgârın hızı."

"Yani arabayı her kim kullanıyorsa, duracağı yeri biliyordu. Bu bir pusuydu. Bir tuzak. Ve arabadaki her kimse, bunu nişancıyla birlikte planlamış."

"Öyle görünüyor." dedi Derwent. "Bu da o kadının, bir yem olarak kullanıldığını bildiği anlamına geliyor. O kadını bulmak için sabırsızlanıyorum, eğer bir kadınsa tabii."

"Senin tipin gibi görünüyor." dedim ve karşılığında başıma dert açacak öfkeli bir bakış aldım. Hemen devam ettim "O hâlde, kontrol etmek için geçen geceden önce en az bir kez buraya gelmiş olmalılar. Bunun faydası olabilir. Parkın bekçisiyle konuşabiliriz, son zamanlarda bu yoldan arabayla geçen veya ağaç diplerindeki çalıları kurcalayan bir çifte rastlamış mı, öğreniriz."

"Kamuoyuna müracaat etmeye değecek türden bir şey." dedi Godley. "Basın toplantısında bunu belirteceğim. Sanırım bunu *Suç İzleme Programına*[9]da çıkartmaya çalışmamız lazım. Olabildiğince fazla insana ulaşmamız gerekiyor."

"Gün batımından sonra burada olan birini arayın. Bu listeyi kısaltabilir." Derwent etrafa bakındı. "Ateş etmeyi planladığı zamandaki şartları kontrol etmek istemişti, gün ortasındaki

(9) Suç İzleme Programı (Crimewatch); BBC kanalında, polisin yardıma ihtiyaç duyduğu suç mahallerini tanımlayan ve sıklıkla tanıkların gördüklerini hatırlamalarına yardım etmek için aktörlerin işlenen suçları canlandırdığı kısa filmler yayınlayan program. (ç.n)

değil. Bunun gibi bir yerde karanlıkta şartlar farklı olacaktır. Gece görüşe ihtiyaç duymuştur, çünkü buralardaki sokak aydınlatmaları ayvayı yemiş. Bu da eski moda değil, modern bir tüfek kullandığı anlamına geliyor. Bunun bir faydası dokunabilir. Bir süredir hazırlanıyor olmalı. Laf aramızda, çok iyi atış yapıyor, çünkü hedefle arasında yetmiş metre mesafe vardı."

"Eski bir ordu mensubu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Godley. "Orduyla konuşmaya gerek var mı?"

"Belki." Derwent bir eliyle başını sıvazladı, bunu düşünüyordu. Kendisi de eski bir ordu mensubu olarak, çoğumuzdan daha iyi bilecek bir konumdaydı. "Mesele şu ki, eski ordu mensubu demek İngiliz ordusu demek değil. Afrika'da, Suriye'de veya eski Yugoslavya'da keskin nişancı olan tecrübeli birini arıyor olabiliriz. Ve şu an için terörizmi göz ardı edemeyiz." Terörizm Derwent'ın en gözde konusuydu. Polislikte cinayet soruşturmaları dışında ilgisini çeken birkaç konudan biriydi.

"Terörizm." Godley buna pek ikna olmamıştı.

"Birçoğunu dışarıdan getirip kendimiz eğittik. Dürüst olmak gerekirse, daha önce neden keskin nişancı saldırısına uğramadığımıza şaşıyorum. Bu, Hindikuş kamplarındaki eğitimde kazandırdıkları yeteneklerden biri. Son on yılda bu kamplarda yüzlerce Müslüman İngiliz yetiştirildiği tahmin ediliyor. Potansiyel keskin nişancı bulmakta bir sıkıntı yok."

Eğer bir terörizmse, basın çılgına dönecekti. Bir polis memurunun hedef olması, en azından İngiltere için, yeni bir şeydi. Kuzey İrlanda'da ve Afganistan'daki polisler yıllardır hedef olarak bilinirdi.

"Yine de pratik yapmaya ihtiyaçları var, değil mi?" dedim. "Komşular fark etmeden kenar mahalledeki bir evin bahçesin-

de güçlü bir tüfekle atış yapabileceğini sanmıyorum. Londra civarındaki atıcılık kulüpleriyle konuşabiliriz."

"Fena fikir değil." Derwent onaylayarak başını sallıyordu. Arkasından gelecek yoruma kendimi hazırladım. Üzerine bir laf katmadan fikrime iltifat eden biri değildi. Ancak bu sefer, her nasılsa, herhangi bir yorumda bulunmadı. Bu bana eleştirilmekten daha rahatsız edici geldi. Derwent'ın da bunun farkında olduğunu düşünüyordum.

"Pekâlâ. Yapacağınız bir sonraki işin bu olması istiyorum." Godley yeniden telefonunu karıştırıyordu. Dikkati dağılmış gibi konuşuyordu. Konuştuğu insanlarla göz teması kurmaması normalde yaptığı bir şey değildi. Derwent bir patrona bir bana bakarak kaşlarını çattı. "Meave, Josh'la kal. Bir başka yerde bulunmam gerekiyor, bu yüzden olay yeri inceleme ekibi suç mahallini boşaltana kadar beklemeyeceğim."

İçimden Godley'nin "başka bir yerde olmak" lafının aldığı mesajla bir ilgisi olduğuna bahse girmek geliyordu. Sonunda başını kaldırıp baktığında renk vermediğimi umuyordum.

"Öğle haberlerinde bir basın toplantısı yapacağım." dedi Godley. "Bazı genel bilgiler vererek ve tanıklara başvurarak başlayacağım. Şu an için bunun terörle veya başka bir şeyle bağlantısı olduğundan çok fazla bahsetmek istemiyorum, bu yüzden kısa ve öz tutacağım."

"Mantıklı." dedi Derwent "Paniğe sebep olmanın bir anlamı yok."

"Bu konudan başka kimseye bahsetmeyin, ne olay yeri inceleme ekibine, ne yerel polise ne de basına."

"Zaten bahsetmezdim." Derwent garip bir tavırla incinmiş gibi konuştu.

"Akşam altıda herkesle ofiste konuşmak istiyorum." diye Godley sözlerini sürdürdü. "Chris ve diğerlerinin de bunu bilmesini sağlayacağım. Bu arada nişancı hakkında bulabildiğiniz her şeyi bulun, silah, cephane, bizi şüphelilere yaklaştırmaya yardım edecek her şeyi. Şu anda, elimizde ölü bir polis ve birkaç kırık dal parçasından başka hiçbir şey yok. Bunlarla kimseyi yakalayamayız."

Saçma bir şekilde "Daha yeni başladık." diye belirtti Derwent.

"Savcıdan soruşturmada ne aşamada olduğumuzu öğrenmek için gelecek telefonun eli kulağındadır. Ne kadar az şey bildiğimizi söylemek için hiç de sabırsızlanmıyorum." Godley'nin sesindeki rahatsızlık hissi kan donduracak kadar keskindi. "Eğer zaman bulursan, bu akşamki basın toplantısından önce lütfen tanıklarla konuş."

"Bunu yapacaktım."

"Pekâlâ, bunun olmasını sağla."

"Tamam, sakin ol." Derwent topukları üzerinde geriye doğru yaylandı. "Baskıya teslim olmak senin yapacağın iş değil, patron."

"Baskıya teslim olmuyorum. İşini düzgün yapmanı istiyorum. Hepsi bu."

"Her zaman yaptığımı biliyorsun."

Godley başıyla Derwent'ın sözlerini onaylamadan önce birkaç saniye onun gözlerinin içine baktı. Hoşça kal bile demedi.

"İyi gitti." diye izlenimimi belirttim.

"Lafa daldığın için teşekkürler."

"Dalmadım."

"Kesinlikle yaptın."

"Ah, haydi ama. Sana destek olmama ihtiyacın var gibiydi."

"Kesinlikle yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sabırla "O hâlde seni savunmama ihtiyacın yoktu." dedim.

Mantık, Derwent'ın pek güçlü bir yanı değildi. Zaten beni duymazdan geldi. Arpacı kumrusu gibi Godley'i düşünüyordu.

"Sorunu neydi? Beni basitçe boşa zaman geçirmekle suçladı. Eğer boşa zaman geçirmekten bahsedeceksek, boş yere *benim* zamanımı alan oydu. Faydalı bir şeyler yapmak için saatlerdir burada geziniyorum. Kahve bile içmedim."

"Zavallı sen." Omuzumun üzerinden etrafı kontrol ettim. Olay yeri inceleme ekibi elemanları bal arıları gibi vızır vızır ağaçlığa girip çıkıyorlardı. Her hareketlerinin bir amacı vardı. "Hâlâ çalışıyorlar. Tepeden aşağı inip kahvaltı edebileceğimiz bir yer var mı bakalım. Yakınlarda bir kafeterya var mı bilmiyorum ama en azından otoparkta ayaküstü yenecek bir şeyler satan bir karavan vardır."

"Otopark nerede?"

Elimle işaret ettim. "Bu yönde beş dakikalık mesafede."

"Kendi ihtiyaçlarını karşılamayı biliyorsun." Derwent yüzümdeki ifadeye sırıttı. "Çok mu ağır geldi?"

"Her zamankinden fazla değil."

Ceketini sıyırıp omuzuna asarken "Kahve içerken..." dedi Derwent "Patronun canını sıkmak için ne yaptığını bana açıklayabilirsin."

"Sana söyledim, benimle bir ilgisi yok."

"Evet, ama sana inanmıyorum."

"Bunun için yapabileceğim bir şey yok. Gerçek bu."

Bize eşlik eden sessizlikle tepeden aşağı indik. Hava durgundu ve hoş bir şekilde ısınıyordu. Cinayet soruşturması değil, parkta piknik yapma günüydü. Buna sevinmem gerekir, diye düşündüm. Daha sıklıkla yağmurlu, karlı veya dondurucu rüzgârların esmediği, açık havada olmayan suç mahallerindeydim. Gün ışığında Richmond Parkı'nda gezinmek kesinlikle keyifliydi. Eğer babalarını daha yeni kaybetmiş iki çocuk için orada olduğumu aklımdan çıkarabilseydim, bundan dolayı mutlu olabilirdim.

Yolu kapatan geçici bariyere doğru yaklaşıyorduk. Resmî elbiseli bir polis bizim sesimize dönüp uzandı.

"Cinayet soruşturması ekibinden misiniz?"

"Evet." dedi Derwent. "Neden?"

"Dün gece burada olduğunu söyleyen genç bir bayan var. Sizinle konuşmak için bekliyor." Eliyle işaret etti. Narin yapılı koyu renk saçlı genç kızın ellerini dizine dayamış, çimenlerin kenarında oturduğunu gördüm. Bizi izliyordu, ona doğru yaklaşırken fırlayıp kalktı.

"Adamın ölümünü siz mi araştırıyorsunuz?"

"Evet. Sen?" Derwent'ın sesi her zamankinden daha düşmancaydı. Nedenini biliyordum. Hikâyenin iç yüzünü anlayabilmek için olayla bir ilişkileri varmış gibi davranan küçük gazetelerin muhabirlerine karşı her zaman tetikteydik. Bir fırsat verseniz sizi akın kara olduğuna ikna edebilecek pek çok genç ve güzel muhabir vardı.

"Ben Megan O'Kane." Benzi soluktu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Keyfi yerindeyken, mutluyken nasıl göründüğünü söylemek imkânsızdı.

"Adresin ne?" diye sordu Derwent, not defterinin sayfalarını karıştırıyordu.

"Sopworth Yolu on beş numara, Richmond."

Derwent bir şeyi okumak için durakladı, ardından başını kaldırıp baktı. "Onu bulan sensin."

"Evet. Şey, ben arabayı buldum. Aslında içine bakmadım, onun şey olduğunu anlayınca..."

"Ölü."

"Evet."

"Burada ne yapıyorsun? Daha sonra gelip seni görecektik?"

"Evde duramadım." Ürperdi. "Ev arkadaşım orada, sürekli bana kahvaltıya çıkıp bir şeyler içelim, dün gece olanları unut deyip duruyor. Dayanamadım. Buraya geri gelmek niyetinde değildim ama gidecek daha iyi bir yer aklıma gelmedi."

"Soruşturmayı biz yürütüyoruz." dedim, bu klişe ama doğru bir laftı. "Dün gece neden buradaydın, Megan?"

"Porsukları izlemeye çıkmıştım. Şey, porsukları görmemiz gerekiyordu. Ama hiçbir şey görmedim."

"Bunu neden yapıyordunuz?" Derwent'ın sesi şaşkın çıkıyordu.

"Hugh Johnson'u tanıyor musunuz? Televizyondan?" Hiçbir hatırlama belirtisi görmeyerek bir bana bir Derwent'a baktı. "*Hayvanlar Âlemi*?"

"Ah, biliyorum." dedim. Çabaladığı kadar çocuksu görünmek için çok yaşlı olan program sunucusunu yarı hatırlar gibi oldum. "'Bakın bahçenizin önünde kiminle karşılaşacaksınız', bu türden şeyler."

"Kesinlikle. Onunla geçen hafta oralardaki bir barda kar-

şlaştım. Ödüllü bir masa yarışmasında sorular soruyordu ve benim takımım kazandı. Sonrasında bizimle oturdu ve en sevdiğimiz hayvanlar hakkında konuştuk. Ben porsuklara bayıldığımı söyledim, o da gerçek bir porsuk görüp görmediğimi sordu. Görmemiştim. Kesinlikle bir tane görebileceğim bir yer bildiğini, bana göstereceğini söyledi. Bana yaptığı bu tekliften ötürü gurur duydum ve bu yüzden kabul ettim."

Derwent onaylamayan bir tavırla başını sallıyordu. "Eğer televizyonda görünüyorsan, her şey çok kolay değil mi?"

"Kolay olan ne?" Megan ona kaşlarını çattı.

Hemen araya girdim, bu sayede Derwent'ın ne demek istediğini açıklamasına fırsat vermedim. Zannımca sonu iyi gelmeyecekti. "Buraya ne zaman geldin?"

"Beni evimden o aldı ve arabayla bu civardaki bir otoparka getirdi. Oraya vardığımızda on buçuk olsa gerek. Ardından muhtemelen porsukların olduğunu söylediği yere yürüdük." Arkasındaki tepenin eteğini işaret etti. Hammond'un arabası oranın hemen solundaki yolda park edilmişti. "Bu da yirmi dakika sürdü. Belki de daha fazla."

"Yani akşam on birde orada olduğunuzu mu söylüyorsun?" diye sordum.

"Evet. O civarda."

"Tahminimce, oldukça sessiz davranıyordunuz."

"Hareket edemiyorduk. Konuşamıyorduk. Hiçbir şey yiyip içemiyorduk." Ürperdi. "Soğuktan donuyordum. Hiçbir şey olmayınca yarım saat sonra sıkıldım ama kaba davranmak istemedim, bu yüzden yerimde kaldım."

"Garip bir şey gördün mü?" diye sordum. "Veya herhangi bir şey duydun mu?"

"Silah seslerine kadar hiçbir şey duymadım." dedi Megan. "Duyacak bir şey yoktu. Uyanık kalmaya çalışıyordum. Bu yüzden ne kadar uykumun geldiğini ve üşüdüğümü aklımdan uzaklaştıracak bir şeyler bulmaya çabalıyordum."

"Uyuyakalmış olman mümkün mü?" diye sordu Derwent.

"Hayır." Gerçi kendinden pek emin konuşmuyordu, bunu doğrulamasına şaşırmadım. "Olduysa bile bir iki saniyeden fazla değildi. Ama Hugh hiç uyumadı. Bir şey olmasını beklerken ne kadar zaman geçtiği, ne kadar geç olduğu veya ne kadar soğuk olduğu umurunda değil gibi görünüyordu. Buna alışık olsa gerek diye düşündüm. Her neyse, tam bir porsuk görmüştü ki silah seslerini duyduk ve böylece her ikimiz de dikkat kesildik."

"Silah sesleri ne kadar aralıklıydı?"

"Uzun değildi. Birkaç saniye."

"İlk atış." Derwent hayali bir tüfeğe mermiyi sürdü ve yanağına dayadı. "İkinci atış. Bu kadar mı sürdü?"

"Hemen hemen o kadar."

Derwent düşünceli görünüyordu. Yeniden sözü ele aldım. "Ya silah seslerinden sonra?

"Bir süre hiçbir şey olmadı. Acaba silah sesi miydi, tehlikede miydik diye aramızda tartıştık. Hugh olduğumuz yerde kalıp saklanmayı düşündü." Sesinde bir küçümseme vardı. "Cep telefonlarımız çekmiyordu, bu yüzden polis çağıramadık. Yardım istemek için harekete geçmek istedim ama Hugh çok korkmuştu."

"Neden onu sorguladığımızda bunu itiraf etmesinin mümkün olmadığını düşünüyorsun?" Derwent sırıtıyordu.

"İstediğini söyleyebilir ama ben gerçeği biliyorum. Eğer

...ma uysaydık hâlâ orada bekliyor olurduk." Kollarını kendine ...rdı. "Ardından yakınımızdan bir araba geçti. Farları kapalıydı, bu garipti."

"Ne tür bir araba?" diye sordu Derwent.

"Bilmiyorum."

"Hiç mi? Marka ve modele gerek yok. Lüks, hatchback, ...deyşın, spor araba, yolcu taşımada kullanılan bir araç ..."

"Bilmiyorum dedim." Yüzümüzden bunun yanlış cevap olduğunu anlayabilirdi. "Üzgünüm. Karanlıktı ve farları yanmıyordu. Sanırım orta büyüklükteydi. Mini ya da o tip bir araba değildi. Büyük bir araba da değildi. Motor sesi gürültülüydü. Size söyleyebileceğimin hepsi bu kadar. Yararlı olabilecek her şeyi hatırlamaya çalıştım. Gerçekten denedim."

Yatıştırıcı bir şekilde "Denediğine eminim." dedim. "Gerçi hafıza tuhaf bir şeydir. Sana kartlarımızı bırakacağız. Aklına başka herhangi bir şey gelirse, bize haber verebilirsin."

"Adını bilmek istiyorum."

"Kimin?" diye sordum, gerçekten aklım karışmıştı.

"Ölen adamın."

"Ah." Omuzlarını silkerek kararı bana bırakan Derwent'a bir bakış attım. Ona söyleyip söylememek konusunda karar veremedim. Eğer Derwent gibi düşünsem, kuralları çiğnediğim için başım derde girebilirdi. "Henüz ismi belirlenemedi."

"Kimseye söylemem." Gerginliği yüzünden okunuyordu. "Ben sadece kim olduğunu bilmek istiyorum. Vurulmayı hak ediyor muydu?"

"Hiç kimse vurulmayı hak etmez." Derwent kınayarak kısa bir an ona baktı. Haşin gözlerle bakıyordu, konuşmaya başladığından söylediklerine hiç kimse benden daha çok şaşıramaz-

dı. "Adı, Terence Hammond'du. Polis memuruydu. İki çocuğu vardı ve iş dönüşünde parkı kestirme yol olarak kullanıyordu. Bunların hiçbirisi basına yansıtılmadı."

"Hiçbir şey söylemem. Kimseye röportaj vermiyorum. Bu tür şeylerle hiç ilgilenmem."

"Ya ev arkadaşın? Birkaç pound kazanmak isteyebilir veya ebeveynlerin arkadaşlarına ve komşularına anlatabilirler. Dışarı bilgi sızar. Bu yüzden hiçbir şey söyleme."

"Tamam."

Arkamızdan birisi seslendi "Josh!"

Kıvırcık saçlı olay yeri memuruydu, artık koruyucu kıyafetini çıkartmıştı. Kıyafetinin üst tarafı vücudunu sıkıca sarıyor, bedeninin kıvrımlarını gözler önüne seriyordu ve bizi bulmaya gelmeden önce biraz ruj sürmeyi başarmıştı.

"Senin için ne yapabilirim, Chloe?" diye sordu Derwent. *Chloe*. Böylece önceden yaptığı gafı düzeltmişti.

"Olay yerinden çıktık. Tekrar görmek isterseniz, buyurun. Tamamen sizin."

"Haber verdiğin için teşekkürler." Chole fiziksel görünüşümün her bir kusurunu fark ettiği ve benden etkilenmediği anlamına gelen bir bakış attı. Ardından Megan'a doğru aynı edayla baktı. Derwent'a "On, on beş dakika daha buradayım. Eğer soruların olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun." dedi.

Derwent kadına yaklaşmak için biraz ileri çıktı. "Köpek bir şey buldu mu?"

"Bir sincap."

Derwent dönüp bana "Sana dedim." dedi. Bu sırada Chole'den başka bir soğuk bakış aldım.

Derwent yine ona döndü ve duyamadığım bir şey söyledi.

Kadın sesini alçaltarak cevap verdi ve yanımızdan ayrılana kadar birkaç dakika aralarında konuştular. Derwent onun gidişini izlerken kendinden geçmişti, bakışlarını haddinden fazla kadına dikmişti. Boğazımı temizledim.

"Bayan O'Kane'e sormak istediğiniz başka bir şey var mı efendim?"

"Ne? Hayır. Şu an yok." Megan'a döndü. "Ama senin görüp duyduklarına dair bize resmi bir ifade vermen gerekiyor. Buradaki meslektaşım bir şeyler yazacak, gerekirse değiştirebilirsin." Aynı anda kartvizitini çıkarttı. "Tekrar teşekkürler."

Ben de kendi kartımı verdim ve kız eşyalarını toplarken yanından ayrıldık.

Derwent aşağı yukarı kızın duyma mesafesinden çıkana kadar bekledi.

"Şansıma koyayım. Kahvaltı edemiyorum, değil mi?"

"Hemen değil. Hızlıca etrafa bakalım, ondan sonra yiyecek bir şeyler alırız."

Gırtlağından kükremeye benzeyen bir ses çıkarttı. "Suç mahalli hiçbir yere gitmiyor."

"Sen daha iyi bilirsin. Basını uzak tutmak konusunda şu ana kadar şansımız yaver gitti. Polis kordonu kalktığı anda içeri girecekler. Teşekkür ederim ama fotoğrafçılar ve muhabirler etraftayken çalışmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Aslında derli toplu görünüyorsun." Derwent eleştirel bir gözle dikkatle beni süzüyordu. "Bu gün kameraların önüne çıkmak için güzel bir gün olabilirdi."

"Ah, kes sesini." dedim. Rütbesine saygı duymadığımı düşünmesin diye de sonuna "Efendim." diye ekledim. "Megan hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tipim değil. Çok hassas."

Sakinleşmek için bir milyona kadar say... "Söylemek zorunda kaldığı şeyler için diyorum."

"Bence Hugh yaptığı numarayı geliştirmeli. 'Gelip yüksek ihtimalle hastalıklı birkaç porsuktan verem kapmak için bekleyerek saatlerce hareket etmeden soğuk yamaçta yatmak.' Yok teşekkürler."

"Buluşma numaralarından başka, dikkatini ne çekti?"

Kaşlarını çattı. "Bütün bunlardan sonra bana bir profesyonelle karşı karşıya olmadığımızı düşündürdü."

"Neden?"

"İkinci atış aklıma takılıyor. Buna gerek yoktu. İlk atışta öldürdüğünü biliyor olması gerekirdi ve çok çabuktu. Daha çok bunu yapmak zorunda olduğundan değil onu vurmak istediği içinmiş gibi görünüyor."

"Belki de tek atışın onu öldürmeye yetmediğini düşündü."

Derwent yavaşça başını salladı. "Belki de onu iki kere öldürmek istediğinden tek atış yeterli değildi."

Bölüm 6

Ağaçların altı daha karanlıktı. Nereye gittiğini biliyormuş gibi görünen Derwent'ı takip ettim. Artık bir çeşit patika oluşmuştu; ağaçların arasında nişancının durduğu yere donanımlarını taşıyan adli tıp memurlarının sebep olduğu, çiğnenmiş çalıların ve kırılmış dalların izi. Kendi başıma bu izi takip edebilir miydim, emin değildim.

Derwent omuzunun üzerinden "Dikkat et." dedi "Burası biraz çamurlu."

"Teşekkürler." Kara çamurlu bir yolda gidiyordum. "Ayak izlerinden bir şey çıkar mı?"

"Olay yeri inceleme ekibi çok yumuşak olduğunu söyledi. Belirgin bir şey yokmuş. Ben altından geçebileyim diye bir dalı kaldırmak için durakladı.

"Daha çok var mı?"

"Fazla yok." Dişlerini göstererek sırıttı. "Bu senin doğal çevren değil, değil mi? Sen tam bir küçük Londralısın. Muhtemelen Richmond Parkı'ndan daha büyük bir yeşil alan hayal edemiyorsundur." Sesini incelterek benim sesime hiç de benzemeyen bir sesle kendi kendine cevap verdi. "Ama efendim, Richmond Parkı uçsuz bucaksız."

"Boş vakitlerini ormanlarda dağcılık yaparak geçiriyormuş gibi davranma."

"Doğru." Derwent yanımdan çekildi, yine öne geçmişti. "Ama ordudayken Brecon Beacons'ta tonla eğitim yaptım."

"Ordudan ayrıldığını aklımdan çıkaramıyorum."

"Hayatta verdiğim en iyi karardı." Ondan sonra sessizliğe büründü. Omuzlarının aldığı şekilde, daha fazla üzerine gitmemem gerektiğini söyleyen bir ifade vardı.

Bunu Derwent'a itiraf etmezdim ama yön duygum ağaçların arasına göre sokaklarda daha iyi çalışıyordu. Nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyordum. Ağaçlığa girdiğimiz yerin etrafında dönüp durduğumuza dair içimde belli belirsiz bir his vardı. Bir ağaç kökünün etrafından dolanırken neredeyse düşecek gibi olunca nereye gittiğimizi düşünmeyi bırakıp dikkatimi nereye bastığıma verdim. Buna o kadar odaklanmıştım ki, Derwent durunca ona çarptım.

"Dikkat et."

"Üzgünüm."

"İşte burası."

Onun omuzunun üzerinden uzanıp baktım ve ağaçların sonuna geldiğimizi gördüm. Önümüzdeki alan bantla çevrilmişti ama etrafımızı saran ağaçlarla orası arasında pek bir fark göremedim.

"Burası olduğunu nasıl buldun?"

"Bilgelik, Kerrigan." Cebinden bir şey çıkartıp kaldırdı. "Bu yardım etti."

"O ne? Bir tüfek nişangâhı mı?"

"Doğru."

"Onu nereden buldun?"

"Arabada vardı."

"Neden?"

"Gerekli alet edevattan. Ne zaman işe yarayacağını bilemezsin. Bugün olduğu gibi."

"Seninle kaç yıldır çalışıyorum , iki yıl mı? Daha önce bunu hiç kullanmadın."

"Sen farkına varmadın." Bandın üzerinden geçti ve alanın ortasına doğru yürüdü, etrafa bakınıyordu. "Muhtemelen sana yanında taşımaya değer bir şey gibi gelmedi."

"Muhtemelen öyle." Çünkü soruşturduğumuz olayların büyük bölümü yüksek güçlü silahlarla ilgili değildi, bunu belirtmemek için kendimi tutmayı başardım. "Ben hâlâ buranın aradığımız yer olduğunu nasıl anladığını bilmiyorum."

"Tecrübe ve açılar. İyi bir seks gibi." Tepkimi ölçmek için dönüp bana baktı. Bu tamamen zaman kaybıydı, çünkü duygularımı hiç açığa vurmamayı öğrenecek kadar uzun bir süredir onunla birlikte çalışıyordum.

"Pekâlâ, neden burası?"

"Arabanın ön tarafını görmek için en iyi yer burası. Bir bak." Nişangâhı bana uzattı. "Yere yatmak zorundasın, malum, nişancının gördüğü gibi görmek için. Tam şuraya, zeminin alçaldığı yere. Ben yatmayacağım, yer biraz cıvık."

"Sorun değil." Derwent'ın çamura uzanmak konusunda gösterdiğim isteksizlik belirtilerini izlediğini biliyordum. Onu görmezden geldim. Nişancının atış hattını görmekle, elbiselerime dikkat etmekten çok daha fazla ilgileniyordum. Diz çöktüm, ıslaklık pantolonumun kumaşına bulaşırken yumuşak zemini hissediyordum. Dirseklerimin üzerinde durup tek gözle nişangâhtan bakabilmek için uzandım. "Ah, görüyorum."

"Öyle mi?" Yanıma yattı, omuzu benim omuzuma sürtünüyordu. "Ne görüyorsun?"

"Buranın önündeki arazi şeklinden ve etraftaki çalılardan dolayı hiç kimse onu görmezdi ama onun arabayı görecek iyi

bir atış hattı vardı." Olay yeri inceleme ekibi arabayı alıp götürmeden önce yerini beyaz bantla işaretlemişti ve oraya doğru açık bir görüş vardı.

"Tüfekler hakkında çok şey bilir misin, Kerrigan?"

"Bir tek şey bile bilmem."

"Pekâlâ, peşine düşeceğimiz tüfek yasa dışı elde edilmiş ateşli bir silah. Bu ülkedeki tek yasal uzun namlulu silahlar av tüfekleri ve 22 mm. tüfekler. Bunun 22'lik bir tüfek olması mümkün değil. Terence Hammond paramparça olmuş."

"Yani silahı bulmak için kayıtlı ateşli silah lisanslarına bakamayacağız."

"Öyle görünüyor. Ama başlamak için fena bir nokta değil ve atıcılık kulüpleri de öyle. Mesele şu ki, silahlardan hoşlanan kişiler yasal olsun veya olmasın her tür silahtan hoşlanır. Silahlardan hoşlanan diğer insanları sever. Onlarla birlikte atıcılık kulüpleri gibi yerlerde zaman geçirmekten ve koleksiyonları hakkında konuşmaktan hoşlanır." Derwent elimden alıp nişangâhın içinden baktı. "Aradığımız silahı bilen biri çıkacaktır. Eğer bilgilerine başvururs ak, sana söz, bir iki kişi arar."

"Silahlardan hoşlananların illa bizden de hoşlanacaklarını sanmazdım."

"Hoşlanmazlar. Ama bazıları polislik yapabilecekmiş gibi davranmayı sever ve ayrıca bazıları da kuralları çiğneyenlerden hoşlanmaz. Bu herkes için eğlenceyi mahveder."

"Eğlence?"

Derwent omuzlarını silkti. "Bu senin için geçerli değil ama onları yargılama. Çoğu bu işi ciddiye alır. Bu ülkedeki ateşli silah hayranları için yasal sonuç doğuran iki büyük olay meydana geldi. 1987 yılında Hungerford'da sokakta on altı kişi vu-

olarak öldürüldü. Dunblane 1996, silahlı adam da dâhil olmak üzere on sekiz kişi öldü."

Dunblane. Bu isim tüylerimi ürpertti. Ortada hiçbir sebep yokken, on altı küçük çocuk ve öğretmenleri bir sürü tabancayla kuşanmış, orta yaşlı bir adamın eliyle öldürülmüşlerdi. "Dunblane'den sonra tabancaların yasa dışı olduğunu biliyorum."

"Haklısın. Hungerford yarı otomatik tüfekler için aynı şeyi yaptı. Michael Ryan'ın Hurgerford'da kullandığı bütün silahlar lisanslıydı ve yasal olarak elinde bulunuyordu. Dunblane'deki Thomas Hamilton için de durum aynıydı. Yasalara saygılı silah severler bir başka olay olmasından korkuyor, ellerinde kaybedecek fazla bir şeyleri kalmadı. Politikacıların spor dalı olarak atıcılıkla ilgilenmediklerini biliyorsun. Avcılık için olduğunu düşünüyorlar. Kitlesel bir cinayete karşı bir şeyler yaptıklarına dair kamuoyunda algı yaratmak uğruna Olimpiyatlarda atıcılık madalyası kazanma şansını bile feda etmekten mutlu olurlar."

"Çok acı." dedim.

"Ben olsam birçok silahı yasaklardım. Silahlardan nefret ediyorum."

"Ama atış yapmaktan hoşlandın."

"Hoşlandım." Nişangâhı ceketinin cebine soktu. "Biraz fazlaca."

Derwent mecbur kalmadıkça ordu, ateş etmek veya geçmişiyle ilgili konular hakkında hiç konuşmazdı. Tereddüt ettim, ne demek istediğini açıklamasını istesem mi acaba diye düşündüm ama ben daha bunu soramadan devam etti.

"Yerdeki çamurun düzleşmesinden yere uzanırken altına bir şey koyduğunu düşünüyoruz."

"Bu akla yatkın geliyor." Ağaçların içindeki işimiz bittiğinde elbiselerimin nasıl görüneceğini aklıma bile getirmek istemiyordum.

"Bu da aklıma, burayı bulmak için daha önceden geldiğini ve uzun zaman beklemek için hazırlık yaptığını getiriyor." Derwent toparlanıp oturdu, etrafa bakıyordu. "Chloe'e sordum. Olay yeri inceleme ekibi tuvaletini yaptığı bir yer bulamadı, köpekle bile. Ya oldukça derine gömdü ya da yanında götürdü. Tuvaletini tutmasının hiçbir yolu yok."

"Harika."

"Bunun hepsi DNA. Perugia'daki polisler Meredith Kercher cinayetini işleyen Rudy Guede'yi kadını öldürdükten sonra tuvalete girmesinden dolayı yakaladılar."

Ayağa kalkarken "İyi bir adli tıp çalışması için verilecek en iyi örnek olduğundan pek emin değilim." dedim.

"İyi nokta. Chloe gibi biriyle deliller toplansaydı acaba sonuç farklı olur muydu diye düşünmek zorundasın."

"Evet, onunla ilgili. Siz ikiniz ne zaman arkadaş oldunuz?"

"Sen patronla beraberken." Sırıtarak ayağa kalktı. "Bana uzun süre dayanamayacağını biliyordum."

"Tanrı aşkına, azdın mı nedir?"

"Bekâr olmak böyle bir şeydir, Kerrigan. Fırsatları görür ve yararlanırsın."

"O bekâr *sen* olduğunda böyle" dedim. "Normal insanlar kendilerini kontrol etmeyi biraz daha iyi bilir."

"Sen sadece nasıl olduğunu hatırlamıyorsun. Bir büyük ilişkiden diğerine koşan tiplerdensin. Daha son erkek arkadaşından ayrılmadan erkek güzeliyle birlikte olduğunuza bahse varım."

Zannımca, erkek güzeli dediği Rob'du. Derwent'ın ona taktığı pek çok isim vardı, çoğu da kabaydı.

"Rob'la, Ian'dan ayrılmamın hemen arkasından ilişkimiz başladı ama arada bir boşluk vardı." *Yaklaşık beş dakika.* "Geçmişte bekâr olduğum zamanlar oldu ama yoluma çıkan herkese asıldığımı hiç hatırlamıyorum."

"O hâlde yanlış yapıyordun. Eğer yol göstermesi için birkaç tavsiyeye ihtiyacın olursa, haber ver." Göz kırptı. Benim sinirimi bozmak için yaptığını biliyordum ama kendimi tutamadım.

"Bana göz kırptığına inanamıyorum. Bunu bir daha yapma."

"Çok fazla tepki gösteriyorsun, Kerrigan."

"Hayır, sadece olması gerektiği kadar." Derwent'ın gözlerindeki ışıldama kızgınlıktan da olabilirdi keyiften de. Her iki türlü de, muhtemelen gereğinden fazla konuşmuştum. "Chloe ile ne kadar ileri gittin?"

"Telefonunu aldım." Omuzlarını silkti. "Arar mıyım aramaz mıyım bilmiyorum ama kırıştırılacaklar listesine girdi."

"Önce onu dışarı çıkartman gerek. Senin flört etmeye inanmadığını sanırdım."

"Onun için buna değebilir."

Sesinde dönüp ona bakmama neden olan bir şey vardı, şaşırmıştım. "Bana ona abayı yaktığını söyleme."

"Abayı yakmadım." Sırıttı. "Yine de, bayağı ateşli görünüyor. Yürüyüşündeki bir şey. Gözlerindeki o bakış. Bunlar sahte olamaz."

Ona onaylamayan bir tavırla başımı salladım. "Beklenti-

lerimi ne kadar azaltırsam azaltayım, daha da aşağıya inmeyi başarıyorsun."

"Ve kadının külotu ne kadar sıkı olursa olsun, sonunda içine girmeyi başarıyorum." Omuzlarını silkti. "Bu doğuştan bir yetenek."

Saatime baktım. "Bir şeyler yemek istiyorsan yola koyulsak iyi olur. Hâlâ Romeo'nun ta kendisiyle, Hugh Johnson'la konuşmamız gerekiyor. Otopsiye gidecek misin?"

"Galiba hayır. Eğer patron gidiyorsa, gitmem." Patikadan aşağı yürümeye başladı. Omuzunun üzerinden "Bir gün için onu yeterince çektim. Daha önce güneş gibi parlayan bir hâli vardı."

"Daha iyi bir ruh hâlinde olduğu günleri de görmüştüm." dedim.

"Eminim görmüşsündür. Hâlâ bana onu sinirlendirmek için ne yaptığını söylemedin."

"Aslında söyledim. Kesinlikle hiçbir şey. Muhtemelen boşanmasıyla ilgili bir şey."

"Boşanma mı?" Derwent buna takıldı.

"Bilmiyor muydun? O ve Serena ayrılıyor."

"Ne zaman? Neden?"

"Bilmiyorum."

"Kadın mı onu terk ediyor, o mu kadını?"

"Bunu da bilmiyorum."

"Hiçbir haltı bilmiyorsun." Derwent kaşlarını çatıyordu. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Bana o söyledi. Düğünde." Kendimi "Ben sormadım." diye eklemek zorunda hissettim.

"Başka ne söyledi?"

"Çok anlatmadı. Bak, insanlar hakkında kötü düşünmekten hoşlandığını biliyorum ama bunun benimle bir ilgisi yok."

Derwent bir kaşını kaldırdı.

"Ah, haydi ama. Sen de böyle düşünüyor olamazsın. Patronla aramda bir ilişki yok. Seninle çok daha yakınız."

Diğer kaşı da kalktı.

"Ciddiyim." dedim.

"Ya patronun kızı? O nasıl karşılıyor?"

"Sormadım."

Düşünceli göründü. "Bu birkaç şeyi açıklayabilir aslında. Godley bana Isobel'in Amerikan üniversitelerine başvuracağını söyledi. Onun göz kulak olamayacağı kadar uzağa gitmesine izin vermesinin tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Belki de evdeki durum acıklı bir hâl almaya başladığından kız kendisi uzaklaşıyordu."

"Belki de biraz özgür kalabilsin diye onu Godley göndermek istemiştir."

"Hiçbir baba yaşı henüz küçük kızına en ufak bir özgürlük vermek istemez." dedi Derwent. "İnan bana, birkaçını tanıyorum."

"Seninle zaman geçirmek özgürlükse eğer, bunu tamamen anlıyorum."

Derwent olumsuz anlamda başını salladı. "Patronun boşandığına inanamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, boşanacaklarını aklımın ucundan geçirmezdim. Serena mükemmel kadındı. Güzel, kültürlü, zeki..."

"Zekânın senin için bir önemi olduğunu sanmazdım. Ya da kültürün."

"Hayır, ama bu tür şeyler patron için önemli. Kadın aynı zamanda inanılmaz derecede anlayışlıydı da. Bütün gece dışarıda olmasına hiç aldırmıyor gibi görünürdü. Asla işten şikâyet etmezdi."

"Sen öyle biliyorsun. Belki de Godley için işten sonra ikinci sırada gelmekten bıktı."

"Nasıl olacağını biliyordu. Kadınla evlendiğinde zaten bir polisti."

"Yine de o zamandan bu güne gittikçe kötüleşti. Çok daha önemli biri artık. Daha fazla sorumlulukları var. Belki de başta anlaştıklarından daha fazla."

Derwent yüzünü astı, bunun üzerinde düşünüyordu.

"Bir başkasının ilişkisinin nasıl gittiğini asla bilemezsin." dedim. "Dışarıdan iyi görünebilir ama yürümüyormuş."

"Onunla yatmanı haklı çıkartmak için kendine bunu söylüyorsun."

"Onunla yatmıyorum!" O kadar yüksek sesle söylemiştim ki ağaçlıktaki birkaç güvercin korkup kanatlarını çırparak uzaklaşıp gitti.

"Bağırmana gerek yok." Derwent çok ileri gittiğini anlamış gibi görünüyordu. "İlişkilerden konuşurken, Bayan Hammond'unki hakkında ne düşünüyorsun?"

Kadın, ev ve kendi ailesi hakkında söylediklerine dair izlenimlerimi ona anlattım. Otoparktaki bir hamburgerci karavanında yaptığımız geç kahvaltıya kadar ona Vanessa'nın morarmış gözünden bahsetmedim. Mekân, aileler ve köpeğini gezdirmeye çıkmış insanlarla dolup taşıyordu. Bu yüzden Derwent'tan başka hiç kimsenin duyamayacağı şekilde sesimi alçalttım.

"Vay canına. Orada ne dolaplar dönüyor?"

"Bilmiyorum ama bence öncelikli olarak bulunması gerekiyor."

"Vanessa'nın okuluna gitmemiz gerekiyor. Bu şekilde sorumlu bir yetişkin bulmak ve bizi uzakta tutmak için bir yol bulmadan önce Bayan Hammond'u devre dışı bırakmak için."

"Eminim patron bunu desteklerdi."

Derwent ekmeğinin arasından köfteyi çıkartıp yarısını ağzına tıktı. Biraz zorlukla "Biliyorsun bundan hoşlanmıyorum." dedi.

"Ne?"

"Bu herifin hayatını kurcalamak istemiyorum. Kızının gözünün neden morardığını bilmek istemiyorum. Evliliğini bir tarafa çekmek istemiyorum. Sadece onun kahraman olmasını istiyorum. Bir polis öldürülünce onun bir pislik değil kahraman olmasını istersin. Şu Hammond'un pislik olduğu ortaya çıkıyor. Evden işe dönerken yolda sürtüğün tekine saksafon çektirmek kulağa hoş geliyor ama gazete manşetlerine çıkmasını istemezsin, değil mi?"

Bir baba bize ters ters bakarak küçük kızını yakınımızdan uzaklaştırdı. Derwent'ın umurunda değildi. Hamburger karavanının önündeki kuyruktan biraz uzaklaştım.

"Özel hayatı dağınık olsa da iyi bir polis olabilir."

"Evet, belki. Belki de bunların başına gelmesine kendi sebep oldu." Derwent hamburgerin ekmeğini bir çöp kutusuna atıp parmaklarını bir kâğıt peçeteye sildi. "Hiç kimsenin vurulmayı hak etmediğini Megan'a nasıl söylediğimi biliyorsun, değil mi? Bunun doğru olduğuna o kadar emin değilim."

"Yine de iyi bir söz."

"Ben de öyle düşündüm; o da buna inandı, mesele de bu zaten." Derwent gerindi. "Haydi gidip porsukların huzurunu kaçıran televizyon şahsiyetinin dün gece olanlar hakkında ne söyleyeceğini görelim."

"İçimden bir ses onun hikâyesi Megan'ınkiyle tam olarak aynı olmayacak diyor."

"Daha az korkakça, daha çok kahramanca mı yani?"

"O türden bir şey."

Derwent içini çekti. Ancak kendisinin duyabileceği bir sesle "Sabırsızlanıyorum." dedi.

Bölüm 7

Megan'ın birlikte geçirdikleri gece hakkında anlattıklarından Hugh'ın nasıl biri olduğu hakkında kafamda bir izlenim şekillenmişti. Genellikle bir sorgulamaya ön yargıyla gitmek akıllıca olmazdı ama Hugh kapıyı açtığı ilk andan itibaren kafamdaki düşünceleri haklı çıkardı. Vahşi doğa programlarının reklamlarından onu tanıdım ama beklediğimden daha ufak tefekti, boyu ancak bir yetmişti. Kısa kesilmiş, geriye doğru taradığı siyah kıvırcık saçları vardı. Sakalını çene hatlarını belirtmek için kullanıyordu, diğer türlü çenesinden boynuna doğru yumuşak bir eğim vardı. Görünüşünün onun için önemli olduğundan emindim: Kaş çizgisi şüphe verecek şekilde güzeldi ve dişleri mükemmelin ötesindeydi. Üzerinde kahverengi ve yeşil kareli gömlek vardı, Londra'nın ortasında klasik taşra kıyafeti giyiyordu. Temkinli gözlerle bize baktı, yarı yarıya kapının arkasına saklanıyordu.

"Evet?"

"Polis." dedi Derwent, sesi komşular tarafından rahatça duyulabilecek kadar yüksekti. "İçeri gelebilir miyiz, Bay Johnson?"

Hugh ürkerek aceleyle geri çekildi, bizi sokaktan içeri almak ve gözlerden uzaklaştırmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Kapıya doğru yaklaşırken, hemen "Ayakkabılarınızı lütfen çıkarın." dedi.

Oldukça makul bir istekti. Eğer fırsat kalsaydı ben bile ayakkabılarımı çıkartmayı teklif edebilirdim. Çünkü ağaçlıktaki yorgun yürüyüşün izleri elbiselerimdeydi. Botlarımı çıkartırken kurumuş çamur parçaları yere döküldü. Derwent'a gelince öfkeyle bakıyordu. Ayakkabılarını çıkartırken hiç acele etmedi, bu yüzden Hugh'ın peşinden oturma odasına giderken tek başımaydım.

Hugh'ın Fulham'da bir zemin kat daireyi seçmesinin nedeni olarak havalı bir posta kodu olmasından başka bir şey aklıma gelmiyordu; evin tavanı basık ve içerisi loştu. Oturma odasında tek tük eşya vardı, görünüşe göre rastgele döşenmişti. Modası geçmiş ve eski püskü görünüyordu.

"Şuraya oturabilirsiniz." Kendisi, oturmaktan aşınmış deri bir koltuğa otururken bize küçük bir kanepeyi işaret etti. Otururken beni izledi. Çok uzun, diye düşündüğünü duyar gibiydim. "Çok uzun sürer mi?"

"Sadece dün gece olanlarla ilgili sizin ifadenizi almak için geldik." dedim.

"Tabii. Evet. Elbette." Gözleri benim gözlerime kilitlenmişti, o kadar dikkatli bakıyordu ki irislerinin etrafındaki beyazlığı görebiliyordum. Yayından fırlayacak bir ok gibi gergindi. "Beni temsil etmesi için bir avukata ihtiyacım var mı diye düşünüyorum?"

Yanlış mı duydum acaba diye merak ederek gözlerimi kırpıştırdım. Tamamen ciddi görünüyordu. Samimiyetini denedim. "Bu size kalmış. Ama bir avukata ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

"Bu sadece, bilirsiniz. Benim konumumda. Tanınmış biri olarak."

"Bir televizyon sunucusu."

Hugh'ın tüyleri ürperdi. "İtibarım çok önemli. Kamuoyunun buna bakışı konusunda. Geçimim ne kadar popüler olduğuma bağlı."

"Bunu anlıyorum. Ama bu ifade sadece polisin ve muhtemelen mahkemenin yararlanması için. Basına vermek için değil." *Bununla ilgilenseler bile...*

"Sorun nedir?" Derwent odaya daldı ve etrafta dolanmaya başladı, incelemek için fotoğrafları ve süs eşyalarını alıp bakıyordu. "Şimdiye kadar bitirmiş olacağımızı sanıyordum. Sakın bana daha başlamadık bile demeyin."

"Bay Johnson acaba bir avukata ihtiyacım var mı diye merak ediyor."

"Ben sadece tedbirli davranmaya çalışıyorum." dedi Hugh, birden savunmaya geçmişti. "Neler olabileceğini biliyorum. Hadeler yanlış yorumlanabilir. Sözler başka anlamlara çekilebilir."

"Polis tarafından mı?" diye sordu Derwent. Sesinin tonunda aldatıcı bir masumiyet vardı.

"Bazen." Bir elini saçlarında gezdirerek düzeltti.

"Bize güvenmiyorsunuz."

"Öyle demedim." Hugh huzursuzca kıpırdanana kadar iki adam sessizlik içinde birbirine baktı. "Eminim burada öyle bir şey olmayacak."

"Endişelendiğiniz şey tam olarak nedir?" diye sordu Derwent. "İnsanların vahşi doğa uzmanı olarak şöhretinizi genç ve güzel kızları sizinle çıkmaya ikna etmekte kullandığınızı düşünebileceği mi?"

"Bu tür şeyler." Hugh gülümsemeye çalıştı. "Nasıl yorumlanacağını anlayabilirsiniz."

"Ben ne yorum çıkaracağımı biliyorum."

Hugh'ın yanaklarının kızardığını görerek hemen "Çoktan Megan'ın ifadesini aldık." dedim. "Bu yüzden tamamen bize söylediklerinin detaylarını doğrulamak ve onun görmediği bir şeyi görüp görmediğinizi kontrol etmekle ilgili."

"Sizinle işbirliği yapmak istediğimi biliyorsunuz. Onun fark etmediği şeyler gördüğümü zannediyorum."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Ben eğitimli bir gözlemciyim. Detayları fark ederim." Dirseklerini oturduğu koltuğun kollarına dayayıp parmaklarını göğsünün üzerinde kenetledi. Kendine güveninin arttığını görebiliyordum. "Orası benim özellikle iyi bildiğim bir doğal ortam. Orada olmaya alışığım."

"Eminim öylesiniz." Derwent'ın sesi alçaldı. Ettiği lafları duymasaydım bile ne söylediğini bilirdim. Hugh Johnson'a "Bu arada, nasıl yapıyorsun? Onlara karşı ne zaman harekete geçiyorsun? Dışarıda açık alanda mı yoksa arabaya dönüp yeniden ısındıkları ve kurudukları için minnettar olduklarında mı? Veya belki de geri dönüş yolunda bir ağaca yaslayarak. Bu işe yarardı, değil mi?"

"Neyden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben basitçe sevimli hayvanları kendi doğal ortamlarında görmek isteyen bir hayranımın isteğine cevap veriyordum."

"Yani bu onun, *kızın* fikri miydi?" Derwent sorusuna kendisi cevap vererek evet anlamında başını salladı. "Anlıyorum."

Derwent'la göz göze geldim ve kaşlarımı çatarak onu uyardım. Hugh'a "Hangi detayları fark ettiniz?" diye sordum.

"Araba. Rengini ve muhtemelen modelini gördüğüme oldukça eminim."

"Gerçekten mi? Çünkü Megan pek fazla bir şey görmediğimizi düşünüyor gibiydi." Derwent gelip yanıma oturdu. Dizlerini geniş bir şekilde ayırmıştı, ona yer açmak için kenara çekildim.

"Bundan ne sonuç çıkartmam gerekiyor?"

"Sizin korkudan ödünüzün patladığını söyledi. Araba geçip giderken sizin saklanmakla meşgul olduğunuzu söyledi." Bunu uygun bir dille söylemenin en iyi yolu bu değildi ama zaten Derwent'ın da dilinin kemiği yoktu.

Hugh koltuğunda oturuşunu değiştirdi. "Neden buradasınız? Eğer söylediğim hiçbir şeyi önemsememeye karar verdiyseniz..."

"Öyle bir karar vermedik." dedim, Derwent beni yalanlamasın diye parmaklarımı çapraz yapmıştım. "Biz sadece bize anlattıklarınızın doğru ve abartılmamış olduğundan emin olmak istiyoruz. Hiçbir şey görmediniz diye kimse sizi suçlamaz. Eğer bir şey gördüğünüzü söylerseniz ve sonradan yanıldığınız ortaya çıkarsa, hiç olmayan bir şeyin veya birinin peşinde boşuna zaman harcarız."

"Bunu asla yapmazdım." Hugh bana bakarak gözlerini kırpıştırdı, içerlemişti.

"Bize dün gece hakkında hatırladıklarınızı anlatın."

"Ne zamandan başlayarak?"

"Megan'la buluşmanızdan." diye önerdim.

Hugh yüzünü asarak, Megan'la nerede ve ne zaman buluştuğunu anlatmaya başladı. Anlattıkları ikinci atışın yapıldığı ana kadar aşağı yukarı Megan'ın anlattıklarıyla tamamen örtü-

şüyordu. "O noktada yere yattım ve alçakta kaldım. Kendi güvenliğim kadar Megan'ın güvenliğinden de endişe ediyordum. Yaptığım işten ve temsil ettiğim şeylerden dolayı benden hoşlanmayan insanlar var. Sırf televizyonda görünmemden ötürü sevilen biri olmam gerekmiyor."

"Hiç ölüm tehditleri aldınız mı?" diye sordu Derwent.

"Polisin ilgisini çeken bir tehdit almadım."

"Ama tehditler aldınız."

"Öyle pek lafı edilecek şeyler değil." Hugh kıpırdandı, zor duruma düşmüştü ve bundan hoşlanmıyordu. "Hayranların ilgisi hoş bir şey ama hassas bir konu olabiliyor."

"Yani ilk önce bir hayranınızın ateş ettiğini düşündünüz." dedi Derwent usulca.

"İlk düşüncem bu değildi. Hatta ikinci aklıma gelen de bu değildi." Hugh yine bir elini saçlarında gezdirdi. "Tanrım. Bilmiyorum. Şoktaydım. Bunu gerçekten olduğuna inanamıyordum. Güvende olmak uğrana yere yattım ve Megan'a da aynısını yapmasını söyledim. Onun tehlike altında olmasını istemiyordum."

"Çok şövalyece bir davranış." diye yorum yaptı Derwent.

"Gerçek bu."

"Yere yatmıştınız. Karanlıktı ve arabanın farları yanmıyordu." dedim. "Ne kadar görebilirdiniz ki?"

"Oldukça fazla. Kulağa hiç öyle gelmediğini biliyorum ama ışığın az olduğu yerlerde saatler harcamaya, küçük hareketleri izlemeye alışığım. Birçok hayvan geceleri ortaya çıkar ve suni ışıklardan katillerden daha fazla hoşlanmazlar. Araba epey uzaktaydı ama işin ilginç yanı ben de uzağı iyi görürüm."

"Arabanın rengini ve modelini gördüğünüzü söylemiştiniz."

"Evet. Bence aradığınız bir Japon arabası ve yeni bir model değil. Köşeli hatları vardı. Bence Toyota. Onun gibi bir şey. Rengi..." Yüzünü astı, bunu düşünüyordu. "Koyuydu ama siyah değildi. Gri denilebilir. Belki gri değildi ama siyah da değildi."

"Arabalardan hoşlanır mısınız?" diye sordu Derwent.

"Arada sırada Top Gear adlı programı seyrederim." Güldü, bizim de ona katılmamızı beklediği belliydi. Derwent'ın yüzü duvar gibiydi. Benim de içimden gülümsemek gelmiyordu.

"Başka bir şey var mı? Ya motoru? Sesi iyi durumdaymış gibi mi geliyordu?" diye sordum.

"Özel bir şey yoktu. Sesi yüksekti. Dizel olabilir."

Bu Megan'ın ifadesine uyuyordu.

"Şoförü gördünüz mü? Hiç yolcu var mıydı?" diye sordum.

"Arka koltukta biri vardı ama arabada olduklarından başka bir şey söyleyemem. Silüetlerini gördüm ama detay göremedim. Arabanın ön tarafı hakkında daha fazlasını söyleyebilirim. Daha uzun bir süreyle gördüm. Şoför ufak tefekti – etrafında epey bir boşluk vardı." Dikkatini topladı, gözlerini önündeki halıya dikmişti. Gördükleri hakkında doğruyu söylediğini düşünüyordum. "Direksiyonda şoförün bir elini gördüm. Ya teni açık renkliydi ya da beyaz bir eldiven giyiyordu. Çünkü rengi kesinlikle soluktu. Karanlık arka planda göze çarpıyordu."

"Bir kadın olabilir miydi?"

"Evet." Hiç düşünmeden cevap vermişti. "Ama bunu söyleyemem, kesin olarak yani."

"Bize yararı olabilecek başka bir şey gördünüz veya duydunuz mu?"

"Hayır. Düşünmeye çalışıyorum. Arabanın görüntüsü sürekli aklıma gelip duruyor." Hugh bir elini gözlerine koyup ürperdi. "Bu Richmond Parkı gibi bir yerde görmeyi bekleyeceğiniz bir şey değildi. Her taraf kandı. Ve Meg bence gerekenden çok daha fazla yakınına gitti."

Derwent oturduğu yerde ayağa kalktı. "Zararı dokunmadı. Ya adam yaralanmış olsaydı? Ona yardımcı olabilirdi."

"Siz daha iyi bilirsiniz. Adamın beyni arka camın her yerine saçılmıştı." Hugh'ın beti benzi atmıştı ama Derwent'a karşı kendisini tutuyordu. "Göğsünde yumruk büyüklüğünde bir delik vardı. İlk yardım eğitimlerinde size bunun üstesinden nasıl geleceğinizi öğretmiyorlar."

"Beş metre mesafeden bunu bilemezdiniz."

"Sizce ne yapmam gerekiyordu?" diye sordu Hugh. "Siz olsaydınız ne yapardınız? Yamaçtan aşağı koşup arabayı mı durdururdunuz?"

Dewent kahkaha attı. "En başta orada olmazdım, dostum. İlk randevu için daha iyi seçenekler düşünebilirim."

"Tamam." Hugh evet anlamında başını salladı. "Televizyonda olduğum için benimle bir sorununuz var. Bu olabilir."

"Bu televizyonda olduğunuzdan değil. Bunun nedeni..."

Derwent affedilemez ve şikâyet konusu olabilecek bir şey söylemeden lafını kestim. "Sanırım bitirdik. Bunu resmi bir ifade olarak yazıp imzalamanız için size getireceğim, tamam mı?"

"Güzel."

Hugh bana gülümsemek için bir anlığına Derwent'a bakmayı bıraktı. Derwent, ne bana ne de ona tek kelime etmeden fırlayıp kalktı ve hızlı adımlarla hole gitti.

"Eğer aklınıza başka bir şey gelirse veya bize söylediğiniz herhangi bir şeyi değiştirmek isterseniz, beni arayabilirsiniz." Ona bir kart uzattım ve ardından not defterimi toparlamaya başladım.

"Arka taraftaki cep telefonu numaranız mı?"

Başımı kaldırıp baktım, bu soruya şaşırmıştım. "Evet. Bana ulaşmanın en iyi yolu. Bu masa başı ya da sabah dokuz akşam beş çalışılan bir iş değil."

"Tahmin edebiliyorum." Kartı çevirip kenarıyla dizine hafifçe vurmaya başladı. "Oraya benim yararıma yazdığınızı sanmıştım."

"Ah. Yani... Hayır. Bu tamamen profesyonellik dışında olurdu." Yanaklarımın kızardığını bilmeme rağmen, sert konuşmaya çalıştım. Derwent'ın bunların hiçbirini duyamayacak kadar ayakkabı bağcıklarıyla meşgul olduğunu umuyordum.

"Sanırım bir ara dışarıya çıkıp bir şeyler içmek istemezsiniz? Profesyonellik dışı olsa bile?" Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kaşlarını bana kaldırdı.

"Bir erkek arkadaşım var."

"Elbette vardır." Bacak bacak üstüne attı. "Bunu denediğim için kendimi suçlayamam."

"Eee, doğru." Yani her şeye karşı o kadar da uzun değildim. Bu konuda kendimi şanslı hissetmeye çalıştım. Göz ucuyla holdeki Derwent'ı görebiliyordum. Kollarını bağlamış bizi izliyordu. Kalktım. "Bir şeyler içmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Bay Johnson."

"Sizin gibi bir kızı görünce sormak zorundaydım." Beni gıcık eden üzgün bir gülümsemeyle bana baktı.

"Aslında sormak zorunda değildiniz. O sadece görevini yapmaya çalışırken bunu sormanız gerekmiyordu. Şu anda görev başında, barda takılmıyor ve görünüşü hakkında yorumlarla uğraşmasına da gerek yok." Derwent gelip kapının pervazına yaslanmıştı. Benim biraz önce verdiğim dersin ardından taşı gediğine koyduğunu fark ettim. Üstelik dinlemediğini sanmıştım.

"Sorun yok." dedim.

"Kesinlikle sorun var." dedi Derwent.

Hugh öne eğildi, gözlerini Derwent'a dikmişti. "Biliyor musun, Bayan Kerrigan'ın sadece işini yaptığına dair iyi bir noktaya temas ettiniz. Şimdi size gidip kendi işinizi yapmanızı ve başka birini öldürmeden o adamı yakalamanızı tavsiye ediyorum."

"Ne harika bir fikir. Bu hiç aklıma gelmemişti." Durum daha da kötüye gitmeden, Derwent çalmaya başlayan telefonunu çıkartıp baktı. "Buna cevap vermek zorundayım."

"Sizi meşgul etmeyeyim." Hugh alçak sesle konuşuyordu; Derwent çoktan holden geçip ön kapıdan çıkmıştı. Adam bana "Ona karşı resmî bir şikâyette bulunmadığım için şanslı." dedi.

"Ah, iyi anlamda konuşuyor." diye yalan söyledim. "Bütün gece ayaktaydık ve bu önemli bir soruşturma. Çok baskı altında. Yoksa iyi bir polis memurudur."

"Öyle diyorsanız." Hugh burnunu çekti. "Eğer geri gelmeniz gerekirse, onu yanınızda getirmeyin."

"Kesinlikle getirmem." Yine de birini getirirdim diye içimden geçirdim. Tercihen iri yapılı bir erkeği. Hugh'a baktıkça

...dan gece tesadüfen bir cinayete denk geldiği için Megan'ın ...rdı olduğunu hissettim. Bir gün onunla çıkmak yerine vahşi bir cinayete şahit olmayı tercih ederdim.

Eşyalarımı toplayıp ayakkabılarımı giyerken belli belirsiz bir şekilde vedalaştım. Derwent'ın tavrını affettirmek için ...mli davranmaya çalışıyordum. Gerçekten Hugh'ın şikâ...et etmeyi aklından çıkaracağını umuyordum. Hızla zihnim...den konuşmaları geçirirken, aklıma çokta kötü olabilecek bir ...y gelmedi. Diğer taraftan, bana normal gelmesinin nedeni Derwent'a alışmış olmam olabilirdi ve sıradan insanların normalde ne tepki vereceğini unutmuş olabilirdim.

Onu kapının ağzında, telefon görüşmesini bitirirken bul...dum.

"Sonunda sağ sağlim çıktın."

"Seni duyacak." dedim fısıldayarak.

Derwent "Umurumda değil." diye fısıldayarak karşılık ver...di.

"Telefondaki kimdi?"

"Balistikçiler. Onlardan cephane hakkında herhangi bir bil...gi edinir edinmez benimle temasa geçmelerini istedim."

"Ve?"

"22'lik veya onun gibi bir şey değil. Yasa dışı getirilmiş Amerikan yapımı cephane."

"Senin düşündüğün gibi."

"Evet." Haklı çıkmasına rağmen yüzü gölgelenmişti. "İyi bir silahı, üst düzey cephanesi var ve bunları kullanma yeteneğine sahip. Neyden bahsettiğimi bilsen, bunun kişisel ve bir defaya mahsus olduğunu ummak zorunda kalırdın. Bunun şah-

si bir mesele olduğunu, bu yüzden bir kereye mahsus olduğunu ümit etsen iyi olur. Hata yapmak yok, Kerrigan, bu herif öldürmek için ateş ediyor."

Bölüm 8

Saat altıya beş kala, ofis neredeyse bomboştu. Boş çalışma masalarının arasından geçip bana iş arkadaşlarımı bulacağımı söyleyen mırıldanmaların geldiği toplantı odasına yöneldim.

İçeri girerken Godley başını kaldırıp baktı ve yüzünü astı. "Josh nerede?"

"Yolda." Bir sandalyeye çöküp etrafa bakındım. "Yeni ne var?"

"Bizde bulmak üzereydik." Godley önündeki deftere bir şey yazdı. Teninde grimsi donuk bir renk vardı, sanki hasta gibiydi. Odada cenaze havası vardı. Godley bakmazken Colin Vale ile göz göze geldik. Hafifçe omuzlarını silkti.

Dış kapı hızla çarptı, kendinden emin ayak sesleri toplantı odasına doğru geldi. Derwent kapıyı ardına kadar açtı. "Üzgünüm geç kaldım."

"Sadece otur." Godley'nin sesinde yine o rahatsız edici ve alışılmadık gerginlik vardı. Derwent bunu hemen anladı ve ona söyleneni yaptı.

"Terence Hammond. Kim başlamak ister?"

"Ben." Pettifier notlarına eğildi. "Dave ve ben Isleworth'a gittik ve mesai arkadaşlarının listesini çıkarttık. Şu ana kadar neredeyse yarısıyla konuştuk. Hep aynı hikâyeyi duyuyoruz. Mükemmel adam, iyi polis."

"Bunun doğru olduğuna inanıyor musunuz?""

"Hayır." Dave Kamp kesin bir ifadeyle konuştu. "Zaten hikâyenin tamamı bu değil."

"Neden?" diye sordu Godley.

"Birkaç sebebi var. Genç olanlar, onunla fazla uzun çalışmamış olan daha genç memurlar, o kadar meraklısı değiller. Geçinmesi zor biri olduğunu söylediler. Küçük şeylere takıp sürekli kafalarına kakıyormuş. Diğer insanları küçük düşürmeyi seviyormuş. Kışkırtıldığında şakanın dozunu kaçırmaya eğilimliymiş. Biraz pislik biriymiş."

"Bu şekilde davranan tek çavuş o değil." dedim. "Sokak devriyesiyken böyle bir çavuşum vardı."

Pettifer homurdandı. "Çavuş olmasının getirdiği kibirden biraz daha fazlası olabilir. Konuştuğumuz bir polis memuru bize gayrıresmî olarak, bir gece kavga ettiği için tutukladığı genç bir çocuğun onun hakkında epey ithamlarda bulunduğunu söyledi. Sonunda da kafatasında bir kırıkla hastaneyi boylamış. Tutuklanırken Hammond'a epey ağır laflar etmiş. Onu gözaltına alan Hammond'muş. Sokaklarda iyiymiş, esip gürlüyormuş. Tutuklama olayından sonra hızı kesilmiş."

"Kafasından yaraladığı için olabilir." diye yorumladı Derwent.

"Ya da Hammond çocuğa bir ders veriyordu. Üstü örtülmüş. Önceki haftadan beri çocuk kendisine ne olduğu hatırlamıyor ve bunu Hammond'la ilişkilendirmek hiç kimse için zor değil."

"Yani en azından bir seferlik kuralları çiğnemiş. Kız arkadaşıyla ilgili herhangi bir şey bilen biri var mı?"

"Ekipten biri değildi." Pettifer sırıttı. "Üç bayan memur var ve hepsi de erkeksi tipli lezbiyenler gibiydi. Onlara sormaya bile gerek görmedim."

"Dayak yemek korkusu yüzünden." dedi Dave Kamp.

"Çok doğru." Pettifer olumsuz anlamda başını salladı. "Bir tanesi benden bile iriydi."

Ucuz bir şakaydı. Renk vermedim ama narin, sevimli ve kendini işine adamış bir lezbiyen olan Liv'i düşünüyordum. Pettifer hâlâ birine bakıp onun cinsel tercihini anlayamayacağının farkında değildi. Kendileri öylesini tercih ediyor diye bütün kadınların güzel ve kadınsı olmaları gerekmediğinin farkında da değildi.

"Ya Isleworth'te başka bir ekipten biriyse?" diye sordu Godley.

"Hiç kimse bunun mümkün olduğunu düşünmüyor. Sanırım öyle olsa da bize söylerlerdi." Pettifer onu başıyla onaylayan Dave'e baktı.

"Çok fazla bir şey olmasa da bildikleri her şeyi bize anlattılar. İki telefonu varmış, biri ucuz kalite konuştukça ödediğin tipteymiş. Onu gözünün önünden ayırmıyormuş."

"Eşini aldatanların klasik numarası." dedim. "Eşinin görmesini istemediğin mesajları silmekle uğraşmaktan çok daha kolay."

"İki telefonu da aldık mı?" diye sordu Derwent.

"Sanmıyorum." Morgan gelen şahsi eşyalar listesine geçti. "Tek telefon. Laboratuvara gitmiş."

"Eğer benim için telefona kayıtlı kişiler listesini indirirlerse, numaraları kontrol ederim." diye teklif etti Colin Vale. "Başka bir isim altında oraya kaydedilmiş olabilir. Bir seferinde konut sigortası iletişim numarasının altına kız arkadaşının telefon numarasını kaydeden birine rastlamıştım. Banyo akıtıp da eşi acilen bir tesisatçı çağırmaya kalkışıncaya kadar iyi gitmişti."

Derwent sırıtarak "İşte bu kötü şans." dedi.

"Daha da kötüsü oldu. Kavga ettiler ve kadın merdivenlerden 'düştü'. Kurtuldu ve bunu mahkemede cinayete teşebbüs ettiğine dair ona karşı kanıt olarak kullandı. Adamın erken tahliyesine daha iki yıl var."

"Yani bu hikâyenin kıssadan hissesi, her zaman ikinci bir telefon taşı." dedi Belcott.

"Şey, aldatmak için önce bir kuş yakalaman lazım, Pete, yani senin durumunda bu çok da gerekli değil." Pettifer alaylı gözlerle ona baktı. Sırıttığımı fark ettirmemek için sakladım.

"İkinci telefonun kaybolduğunu kabul edebiliriz." dedi Godley. "Cep telefonu ağını inceletip o alanda kullanılan bütün telefonların izini sürebiliyor muyuz, bunu görebiliriz; sayısı çok fazla olamaz."

"Civarda fazla baz istasyonu yok." dedi Colin Vale, şüpheyle konuşuyordu. "Araştırmak için büyük bir alan olacak."

Bu doğru bir noktaydı. Şebeke ağı incelemesi, baz istasyonlarından bilgi toplayıp, bulunan en güçlü sinyale bağlı olarak telefonun mevkini hesaplamaya dayanıyordu. Genel bir alana göre, parkın genişleyip giden ormanlık alanını daraltma konusunda şanslıydık.

"Eğer telefonu alacak kadar bu işten anlıyorsa, çoktan bir hendeğe atıp ondan kurtulmuştur." dedim. "Elinde tutması için bir neden yok. Hatta en kısa zamanda ondan kurtulmak için gerekli çok sebep var."

Godley başını sallayarak bana katıldığını belirtti. "Telefonun kendisini, SIM kartını veya parçalarını bulmak üzere parkın etrafındaki kanalizasyonları ve çöp kutularını araştırması için sokak devriyelerinden bir ekip kuracağım. Hammond

olduğünden beri yağmur yağmadı, bu sayede şansımız yaver giderse kadının bıraktığı yerde telefonu buluruz. Colin, hangi araba ana bakmamız gerektiği hakkında bir fikrin var mı? Güvenlik kameralarından bir şey çıktı mı?"

"Hem evet hem de hayır. Silinmeden önce faydalı olabilecek her şeyi elde etmek için uğraşıp duruyorum. Bu yüzden kayıtların çoğunu gözden geçirmeye zaman bulamadım. Kötü haber şu ki, parkın civarındaki pek çok kamera kullanım dışıymış."

Bu kullanım ömrüyle ilgili bir sorundu. Kameraların kendisi suça karşı caydırıcı bir etkiye sahipti, sahipleri dışında hiç kimse çalışıp çalışmadıklarını söyleyemezdi. Onartmak pahalıydı. Londra kameralarla doluydu ama bozuk olduklarında hiçbir faydaları yoktu.

"İyi haber ne?" diye sordu Godley.

"Ateş edildikten sonra parktan çıkan üç şüpheli araç buldum, ikisi özellikle aynı kapıyı birisi farklı kapıyı kullanıyordu. Eğer elde edebilirsek, hangisinin benim ilgilendiğim araba olduğunu bulmak için araç hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Kayıtta ne görebiliyorsun?" diye sordu Derwent.

"Maalesef pek üzerinde durulacak şeyler değil. İki araba ana giriş kapısının civarındaki bir evin kamerası tarafından tespit edilmiş. Tam gecenin o anında, hızlı gidiyorlar. Bir Ford Mondeo'yu takip eden BMW kupe gibi görünüyor. Kamera arabaları yakalamış ama içindekiler görünmüyor."

"Farları açık mıydı?" diye sordum.

"Evet."

"Bizim tanıklarımız şüpheli arabanın farlarının sönük olduğunu söyledi."

"Ama bu yolda daha çok dikkat çekmenize neden olur. Yolda durdurulmak için dünyadaki en kolay sebep." dedi Belcott.

Derwent "Aynı zamanda uzaklaşan iki değil bir araba olduğunu söylediler." diye belirtti.

"Kapıda buluşmuş olabilirler. Bir araba nişancı, bir araba kız için. Pete haklı." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama söylediği doğruydu. "Durdurulmak istemezlerdi. Üstlerini üstün körü temizlemiş olsalar bile kan ve çamur içinde olmalılar. Dikkatli giden bir araba aramalıyız. Hatta yavaş giden."

"Şey, bu da benim kamerada bulduğum diğer arabaya uyuyor." dedi Colin Vale. "Tek sorun, sadece arabanın bir tekerini ve ön kaputun bir kısmını görebiliyorum. Kamera kaydı siyah beyaz. Çekim bir benzin istasyonunun avlusundan, bu yüzden kamera yola bakmıyor ve sadece kameranın köşesinden görünüyor. Bize üzerinde çalışılacak bir şeyler veriyor, en azından marka ve modelini teşhis ettik. Ama plakasını tespit etmek bu sefer o kadar kolay olmayacak."

"İki tanığımız var." Godley notlarını karıştırıyordu, dikkati dağınıktı. "Josh, iki tanığın herhangi birinden arabaya ilişkin bir tarif aldın mı?"

"Evet. Tabii bir anlamı varsa."

"Şüphen mi var?" Godley bir eliyle alnını sıvazladı. "Harika."

"Biz sadece tanıklardan birisinin gördüklerinden fazlasını söylediğini düşünüyoruz." dedi Derwent. "Belki gördü, belki de görmedi."

"Sanırım *bir şey* gördü." Adil davranmaya çalışıyordum. "Ben sadece bize duymak istediklerimizi söylediğini düşünüyorum."

"Onu iyi biri gibi gösterecek bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Dikkat çekmek isteyen küçük pislik."

"Hugh Johnson." Colin, Derwent'ın omuzunun üzerinden onun notlarını okuyordu. "*Hayvanlar Alemi*'ndeki mi?"

"Tek ve hep aynı."

"Vay! O programa bayılıyorum."

Derwent kahkahayı patlattı. "Kalbini kırmak istemem ama Hugh Johnson salağın teki."

"Sen herkesin salak olduğunu düşünüyorsun. Colin bana baktı. "Gerçekten nasıl biri?"

"Bir salak." diye doğruladım. "Üzgünüm Colin. Ama yine de hâlâ onunla konuşmaya değer. İlk tanık pek bir şey görmemiş. O çok daha fazla detay yakalamış."

"Doğru olup olmadığı da başka bir mesele." dedi Derwent.

"Gözün gördüğünden daha güvenilir bir şey yoktur." dedi Godley. "Maeve, iki ifadenin karşılaştırmasından ne çıkartıyorsun?"

"Megan O'Kane ve Hugh Johnson yamaçta, suç mahallinin yolunda, doğrudan görmek için epey uzaktaydılar. Megan bize silah sesinden hemen sonra farları sönük bir araba gördüğünü söyledi. Hugh da aynısını ifade etti. Megan rengi hakkında bir detay veremedi. Hugh, koyu gri olduğunu düşünüyordu. Megan motor sesinin yüksek olduğunu söyledi. Hugh arabanın dizel, muhtemelen Japon marka olduğunu düşünüyor ama bize markası hakkında kesin bir bilgi veremedi. Eski bir Toyota olduğunu düşünüyor. Görünüşe göre kutu gibiymiş. Megan çok karanlık olduğu için sürücüyü ya da yolcuları görememiş. Hugh arka koltukta biri olduğunu ifade etti. Şoförün oldukça kısa boylu olduğunu ve muhtemelen kadın olabileceğini söyledi."

"Kadın görmediği hâlde, o bunları nasıl görebilmiş?"

"Üstün bir görüş yeteneğiyle." dedi Derwent. "Ona göre."

"Loş ışıkta saatler geçirmeye alışmış." diye açıkladım. "Sıradan insanların kaçırabileceği şeyleri görebiliyor."

"Buna karşı Megan araba yanlarında geçerken ona ateş edecekler diye herif başını otlara gömmüş." Derwent tehlikeli bir açıyla sandalyesinde geriye doğru sallanmaya başladı, elleri cebindeydi. Farkında olmadan, yüzünde kendisiyle Hugh arasındaki farkı vurgulayan bir ifade vardı. Derwent hiç gerek yokken kolayca risk alıyordu. Hugh ise tam durağanlık noktasında duruyordu.

"Bu işe başlayacağımız yer." dedi Godley. "Colin, bak bakalım bu bilgilerin şüpheli arabaların sayısını azaltmakta sana bir yararı olacak mı. Başka ne buldun, Josh?"

"Balistikten bir rapor geldi. Hâlâ e-posta ile gelmesini bekliyorum, gelince herkese yayacağım." Derwent diğerlerine de ateşli silahlar ve tabancalar hakkında Richmond Parkı'nda bana çektiği nutku çekti.

Bitirdiğinde Godley "Pekâlâ." dedi. "Josh, silahla ilgilenecek en iyi kişi sensin gibi görünüyor. Koskoca Londra ve çevre ilçelerindeki atıcılık kulüplerinin listesini çıkartmamız gerekiyor."

"Yaptım." Not defterimin arkasını çevirdim. "Eğer işe yarar bir şey bulamazsak araştırmayı genişletebiliriz."

"Bir sonraki basın toplantısında ateşli silahlar hakkında bilgi isteyelim patron." dedi Derwent.

"Bunu yapacaktım." Godley sandalyesinde geriye yaslandı. "Başka ne var? Pete?"

"Hammond'un şahsi dosyasını almak için talepte bulundum

...a belliki zaman alacak. Isleworth'ten önce güneybatı Lond... da çalışmış ve Bethnal Green'de stajyer olarak başlamış. O ...manlardan onu tanıyan birilerini bulmaya çalışıyorum." Dö...p bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. "Pazar günü için ... bir iş. Yine de kör uçları denemeye devam edeceğim."

"Yarın daha fazla ilerleme kaydetmen lazım." Godley elle...nı ayasıyla gözlerini ovuşturdu.

"Peki, ne düşünüyoruz? Kişisel miydi?" diye sordu Derwent. "Yoksa polis olduğu için miydi?"

Godley cevap verdiğinde, sesi az önce olduğundan daha ...rgindi. "Bunu söylemek için çok erken. Henüz Hammond hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Yeniden aileyle konuşmam gerekiyor." dedim. "Eğer yapabilirsek, kapalı kapılar ardında Hammond'un nasıl biri olduğunu bulmak için."

"Bu işi halledersin, Maeve. Eşi biraz dalavereci. O olmadan kızıyla konuşmaya çalış."

"Kızın okula ne zaman döneceğini bulacağım. Fazla sürmeden okula döneceğine bahse varım. Bir şekilde bu zor zamanda Bayan Hammond'un biricik kızını evde tutmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Sen de bu kanıda mısın, Maeve?" Masada oturanların kalanına Godley durumu açıkladı. "O kadar iyi bir anne-kız ilişkisi değil."

"Bu Vanessa'yı bizden uzak tutacağı anlamına geliyor. Özellikle de ailede saklayacak bir şey varsa."

"Her ailenin sırları vardır." Yüzünde karamsar bir ifade vardı.

"Otopside beklenmedik bir şey var mı?" diye sordu Derwent.

"Hayır. Hammond'la ilgili bir şey yok. Vurulana kadar fit ve sağlıklı biriydi. Aldığı yaralar senin bahsettiğin cephanenin özelliğiyle alakalı, Josh. Beklemediğimiz bir sonuç yok. Ama bazı kötü haberlerim var. Aslında bana ait değil ama sizinle paylaşmak için iznim var." Godley devam etmeden önce bir an bekledi. "Otopside Glenn Hanshaw ile konuştum. Glenn'e kanser teşhisi konmuş. Nereden başladığını bilmiyorlar ama omuriliğinde ve beyninde ikincil tümörler var."

"Bu hiç de iyi değil." dedi Pettifer.

"Hem de hiç. Altı aylık ömrü kalmış."

Masanın etrafında bir uğultu oldu. Hanshaw birlikte çalıştığımız kişilerin arasında en sevileni veya tanıması en kolay olanı değildi ama mükemmel bir patologdu. Her gün ölümle uğraşıp kendi ecelinin de yaklaştığını bilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Belki de Hanshaw için bunun gizemli bir yanı yoktu, bu yüzden daha az korkuyordu. Yahut belki de kendisini neyin beklediğini bilmek en kötüsüydü.

"Çalışmayı bırakacak mı?"

"Şu an için değil."

"Ben olsam hemen işi bırakırdım." dedi Pettifer. "Üzgünüm patron ama altı aylık ömrüm kalsa bunu yaşayarak geçirirdim, çalışarak değil."

"Glenn'nin yaşamı bu. Sevdiği şey bu. Artık işini uygun şekilde yapamayacak hâle gelince bırakacak ama o zamana kadar her zamanki gibi mesleğini yapacak." Godley çenesini sıkmıştı. Patologla dost oldukları aklıma geldi. Belki de böyle rütbesine uygun olarak mesafeli konuşmasının nedeni buydu. Belki de gördüğüm mesajla bir ilgisi yoktu.

"Bildiğimizi biliyor mu?" diye sordu Derwent.

"Evet. Neler olup bittiğini bilmenizi istedi ama bu konuda konuşmak istemiyor. Lütfen, ona acıyarak yaklaşmayın. Her zaman olduğu gibi davranın."

Godley'nin de bildiği üzere bunu yapmak hiç kolay değildi. Her şeye rağmen hepimiz başımızla onu onayladık. Godley sandalyesini geriye itti.

"Hepsi buysa, o hâlde evinize gidin. Biraz dinlenin. Yarın başka bir gün."

"Ama sen eve gitmiyorsun." Derwent Godley'i yakından izliyordu.

"Park civarındaki alanda çalışacak ekipleri düzenlemem ve akşam haberleri için bir başka röportaj daha vermem gerekiyor. Ivır zıvır. Çok sürmez."

Herkes kalkıp kapıya giderken genel bir ayaklanma oldu. Notlarımı toplayıp daha yavaş hareketlerle onları takip ettim. Sadece Godley'nin o gece için işimizi bitirdiğimizi söylemesiyle eve gidemeyeceğimi bilecek kadar akıllıydım. Gitmeye hevesli görünürsem Derwent beni işte tutmak için bir bahane bulurdu.

Kendisi hiç aceleci görünmüyordu. Hâlâ Godley'i izliyordu. "Seni bekleyeceğim."

"Hiç gerek yok." dedi Godley kısaca.

"Sorun değil."

"Josh, kalmana gerek yok. Yarın görüşürüz."

"Ben sadece bir bira içmeye gideriz diye düşündüm." Derwent elleri cebince ayakta dikiliyordu, rahatmış gibi davranmaya çalışıyordu ama gergin olduğunu görebiliyordum. Sorulsa bunu son nefesine kadar reddederdi ama Derwent aslında göründüğü kadar sert biri değildi. Umursadığı çok az sayıdaki

kişi için Derwent her şeyini feda ederdi. Bu onu savunmasız hâle getiriyordu ve arada sırada bu savunmasız tarafı ortaya çıkıyordu.

"Çok meşgulüm." Godley telefonunu çıkarttı ve yeniden ters ters baktı.

Derwent bana bakıp başını kapıya doğru eğdi. Çık git. Fikrini değiştirmeden çıktım. Godley'e ısrar edeceğini ve Godley'nin de hayır demeye devam edeceğini biliyordum. Hayal kırıklığına uğramış Derwent'la takılmak istemiyordum. Aralarının açılması korkunç bir şey olurdu.

İşten çıkıp metroya doğru yürürken, Derwent için endişelendim. Godley'e kör, şaşmaz bir sadakatle, birlikte çalışırlarken Godley'nin yıllar önce kazandığı bir sadakatle tapıyordu. Bir zamanlar ben de aynı şekilde hissetmiştim. Ümidim Derwent'ın asla gerçeği öğrenmemesinden yanaydı. Ancak eğer bir şekilde öğrenirse, doğruca bana dönüp üstüme gelmemesini umuyordum. Zira sadece bilgi sızdıran kişiyi vurursa şanslı sayılırdım.

Bölüm 9

Julie Hammond'un kızına kolayca ulaşılmasını istemediği konusunda haklıydım. Vanessa Hammond yeniden Uplands'deki o pahalı özel okula geri döndüğünde olayın ardından sadece iki gün geçmişti. Bu aynı zamanda Godley'nin kamuoyunun bilgisine başvurması sonucunda gelen ve hiçbir sonuç çıkmayan bilgileri Derwent'la birlikte araştırdığımız ikinci gündü. Başvuranlar sadece telefonun diğer ucunda veya e-postalarda değil, her yandaydı. Hammonda bir polis memuru olduğundan, gazeteler onu kimin ve neden öldürdüğüne dair spekülasyonlarla doluydu. Godley basından birçok bilgiyi saklayarak dikkatli davranmıştı. Medyada henüz adam öldüğünde yanında birisi olduğuna dair bir bilgi görmemiştik. Ancak elde ettikleri bilginin azlığı komplo teorilerinin üretilmesine engel olmuyordu. Ahlak zabıtası kesilen başyazarlar, emniyet teşkilatının geleneksel küstahlığı, ırkçılığı ve hizmet etmesi gereken toplum kesimleriyle iletişim kurmaması nedeniyle sevilmediğine dair sonu gelmez yorumlarda bulunuyordu. Suç paketlenip kapımızın önüne konmuştu. Neredeyse sanki Hammond'un hedef seçilmesi haklı hâle gelmişti.

"Biz işimizi yapmasak hayatlarını sürdürmeyi nasıl başarırlardı merak ediyorum." Derwent daha ziyade ahlak dersi veren bir gazeteyi katlayıp arabanın arka koltuğuna attı. Vanessa Hammond'un okulunun dışında oturmuş onunla yapacağımız görüşmenin zamanının gelmesini bekliyorduk. "Biz kontrol

altında tutmasak, ortalığa çıkacak aşağılık heriflerle uğraştıklarını görmek istedim."

"Levon Cole aşağılık biri değildi." diye belirttim, çocuğun resmi kırışmasın diye gazeteyi almış düzeltiyordum. "Ona olanlardan ötürü insanlar kızgın ve bunda haklılar."

"Evet, asla vurulmaması ve silahlı polislerin bunu örtbas etmeye çalışmaması gerekirdi. Ancak onun iyi bir çocuk olduğunun da gerçekle bir alakası yok. Her ne yaparlarsa yapsınlar biz insanları infaz etmiyoruz. Bizim işimiz bu değil."

Çocuğun fotoğrafı Hammond'un ölümüyle ilgili yazının bulunduğu sayfanın dörtte birini kaplıyordu. Resim öldürülen Hammond'un kendisinden daha fazla yer tutuyordu. Levon çıkık elma kemikleri, ceylan gözleri, koyu teni ve neredeyse sıfır numara tıraş edilmiş saçlarıyla güzel bir çocuktu. On altı yaşında, vücudu hâlâ gelişme çağındaydı. Bu da başına gelenleri düşündüğünüzde ona kırılgan ve dokunaklı bir hava veriyordu. Kimliğinin yanlış teşhis edilmesinin kurbanı olan birinden ziyade, bir repçi veya genç bir aktör gibi görünüyordu. Onu vuran polisler bunu sanki kendi suçları değilmiş de, kendi hatasıyla oraya düşmüş gibi göstermeye çalışmış ve çocuk bir merdiven boşluğunda kan kaybından ölmüştü. Her ne konuda olursa olsun, otomatikman haklı olduğumuzu düşünenlerden değildim – bu hata olurdu ve kötüydü. Daha sağ kanattaki medya ise işi onun bir haydut olduğuna, sorunlu bir kişiliği bulunduğuna kadar vardırıyor ama somut şeyler söylemiyordu. Gerçekse onun ölümünün bal gibi acıklı bir olay olduğu ve polis teşkilatının tarihine bir kara leke düşürdüğüydü.

"Levon Cole'un annesinin yerinde olsam bu cinayetlerle çocuğun ölümü arasında bağlantı kurulmasından dolayı sinirden kudururdum. Olayla hiçbir ilgisi yok ve herkes bunu biliyor. Bir tartışma yaratmak için çocuktan faydalanıyorlar."

"Ben Levon Cole'un annesinin yerinde olsaydım sabah yataktan bile nasıl çıkardım bilmiyorum. Dinle bak, ona karşı büyük saygım var." dedi Derwent.

Derwent'ın beni şaşırtmayı başarması pek sık rastlanan bir durum değildi. "Bunun sebebi ne?"

"Ağırbaşlı bir kadın. İnsanların kellesini isteyebilirdi. Sadece tarafsız bir soruşturma talep ediyor. Gerçeği bilmek istiyor." Derwent omuzlarını silkti. "Buna saygı duyuyorum."

"Neden tarafsız bir soruşturma istediğini anlayabiliyorum ama onu hiçbir şey geri getirmeyecek. Ölümü zaten Bağımsız Polis Şikâyetleri Komisyonu tarafından soruşturulacak. Ayrı bir soruşturmaya gerek yok."

"Buna inanmaz."

"İşin özü komisyonun adında zaten. Bağımsız Polis Şikâyetleri Komisyonu. Eğer suç sayılacak bir olay varsa Kraliyet Savcılığı'na gidecek ve o memurların canına okuyacaklar. Bunu biliyorsun. Hiç kimse bunu ciddiye almıyormuş gibi görünmek istemez."

Derwent olumsuz anlamda başını salladı. "Bu olayda mantığı öne koyuyorsun. Claudine Cole'un aradığı bu değil. Başka türlü sesini duyuramayacağı duygusuyla ilgili."

"Galiba beni anlamıyorsun."

"Birkaç kez parçaları bir araya getirdim. Polisteyken değil, ordudayken."

"Ah!" dedim, kafamda Derwent'ın kişiliğiyle bu yeni ve şefkatli yanını bir araya getirmeye çalışıyordum. "Ne oldu?"

"Boş ver gitsin." dedi Derwent. Hep böyle yapardı; üstü kapalı olarak geçmişinden bahseder ama bana detayları asla söylemezdi. Bunu böbürlenmek için yaptığını düşünüyor ve

can sıkıcı buluyordum. "Asıl üzerinde durulması gereken, dullar ve anneler bana bayılır. Bu omuzlar, yaslanıp ağlamak için yaratılmış."

"Bunu aklımda tutacağım." Başkalarının acılarını kendi egosu için kullanması daha akla yatkındı. Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyordum.

"Sadece bir teklif, Kerrigan. Bundan farklı bir anlam çıkartma."

Bütün içtenliğimle "Rahatlamak için yardım isteyeceğim son kişi sensin." dedim. "Daha içeri girme zamanı gelmedi mi?"

"Hâlâ biraz zamanımız var."

"Beklemenin bir zararı yok, öyle değil mi?"

Derwent sırıttı. "Öğretmenden tırsıyorsun."

"Amy Maynard bir öğretmen değil."

"Haklısın. Ona verdikleri saçma unvan neydi?"

"Sanırım, rehber öğretmen."

"Ve bu gerçek bir meslek, değil mi?"

"Alaya alma." diye onu uyardım "Vanessa'nın velisi olacak en uygun kişi ve bu işe gönüllü oldu."

"Bulunmaz nimet."

"Evet ve bulunmaz bir nimet olduğu için şanslıyız. O olmaksızın Julie Hammond'la kapana kısılıp kalırdık. İnan bana bunu istemezsin."

"Muhtemelen Bayan Hammond'u iyi hâlindeyken görmedin." Derwent saçlarının yanlarını düzeltti. "Onu neşelendireceğime bahse varım."

"Sanırım bu konuda fena hâlde yanılıyorsun. Patron bile onu yumuşatamadı."

Godley'e gönderme yapınca, Derwent'ın yüzü kardı. Arabanın kapısını açtı. "Haydi gidelim."

Bu davranışı, sormaya cüret edemediğim soruyu cevaplıyordu. Godley hâlâ Derwent'a mesafeli davranıyordu ve Derwent da buna üzülüyordu. Karamsar bir ruh hâliyle okulun danışmasına yürüyüşü ve yetki belgesini gösterip Amy Maynard'ın ofisinin nerede olduğuna dair sorduğu sorularla bir titan gibi davranıyordu.

Danışma memuru "Uygun olup olmadığını öğrenmek için telefonla arayacağım." dedi. Önündeki telefona uzandı. Derwent masanın üzerine eğilip ahizeye parmağıyla bastırdı ve ahizeyi yerinde tuttu.

"Bizi bekliyor."

"Bana on birde olduğu söylendi." Danışmadaki memur masanın yanındaki saate baktı. Ellili yaşlarındaydı, cildi güneşten kapkaraydı, saçları siyahtı ve gözlerine çok fazla makyaj yapmıştı. "Sadece on beş dakika var."

"Yani biraz erken geldik. Telaşlandırmak istemiyoruz." Derwent kaşlarını kaldırdı. "Ciddiyim. Onu aramanıza gerek yok."

"Ah, o hâlde, pekâlâ." Kadın masadan fotokopi bir harita çıkarıp abartılı hareketlerle önümüze açtı. "Baker'a gitmeniz gerek; bina şu, şimdi bulunduğunuz yerden iki bina ötede. Ofisi zemin katta. Kapılardan geçin ve önünüze çıkan koridoru takip edin, sol tarafta. Önündeki bekleme koltuklarını göreceksiniz."

Derwent hızlı adımlarla çıktı, ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldım.

"Bu acelenin sebebi ne?"

Derwent haritayı kontrol etti. "Onu görmek için ısrar etme-

sem ne olurdu biliyorsun. 'Bayan Maynard'ı beklerken birkaç dakika oturun.' Yarım saat sonra hâlâ orada oturuyor olurdun ve Vanessa Hammond da kendini rehberliğe adamış öğretmeninin yardımıyla uyduracağı hikâyeyi tamamlardı. Hayır, teşekkür, almayayım."

"Her şeyden önce, Vanessa'nın bir şeyler sakladığını gerçekten de düşünüyor musun? İkinci olarak, eğer saklıyorsa, sadece on dakika erken geldik diye şaşırıp bize gerçeği söyleyeceğini mi sanıyorsun?"

Derwent Baker Binasının kapısını açıp abartılı hareketlerle bana yol gösterirken "Mümkün olan her imkândan faydalanacağım." dedi "Ve Vanessa Hammond hakkında hiçbir varsayımda bulunmuyorum. Yüzündeki çürük hakkında bize karşı açık ve dürüst olabilir. Bize ebeveynlerinin evliliği hakkında her şeyi söyleyebilir. Hatta babasının bir kenarda kiminle kırıştırdığını bile bilebilir. Ama bunları ona zorla söyletmek zorunda kalacağımıza bahse varım."

"Bence çoğunlukla benim konuşmama izin vermelisin."

"Neden?"

"Biraz korkutucu olabilirsin."

"Yani?" Derwent'ın kaşları çatıldı, yüzü kızgın bir hâl aldı.

"Yani belki de bu sonraya saklanması gereken bir tutum olabilir. Eğer konuşmak istemiyor gibi görünürse, o zaman üstüne gidebilirsin. Eğer onun güvenini kazanabilirsem, araya girme. Onunla evde karşılaştığımı unutma. Tanıdık bir yüz onun için güven verici olabilir."

Uzun bir duraksamanın ardından Derwent "Pekâlâ." dedi.

"Gerçekten mi?"

"Dene bakalım." Yüz ifadesi yapmacık bir sakinliğe bü-

mıydı. Koridorda metal iskeletli tek sıra dizilmiş sandalyelere doğru yürürken gerçekte ne düşündüğünü merak ettim. Sandalyelerin oturma yerleri ahşaptı ve üzerlerine bir şeyler kazınmıştı. Harap durumda görünüyorlardı.

Derwent "A. Maynard Rehber Öğretmen" diye kapıda yazılanları okudu. "Ne düşünüyorsun? Kapıyı çalmayı mı yoksa beklemeyi mi?"

"Çalmayı." dedim ve çaldım.

Kapının ardında telaşlı bir hareket oldu; bir sandalye geriye doğru itildi, kitap olduğunu düşündüğüm üst üste dizilmiş bir şeyler yere düştü. Derwent bana kaşlarını kaldırdı ve yanımdan uzanıp tekrar kapıyı çaldı, bu sefer daha sert vurdu.

"Geliyorum!"

Nefes nefese gelen sesi genç bir kızınkine benziyordu ve sonunda Amy Maynard kapıyı açtığında görünüşü de buna uygundu. Omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları ve gergin yüz ifadesiyle minyon bir yapısı vardı. Beti benzi atmıştı. Bunun uğradığı şaşkınlıktan mı yoksa normal hâli mi olduğunu çıkaramadım. Bir bana bir Derwent'a baktı, görünüşe göre kendinde değildi. Derwent'ın centilmen yanını göstermesine fırsat bırakmadım.

"Komiser Josh Derwent ve Polis Memuru Maeve Kerrigan. Vanessa Hammond'la görüşmek için buradayız. Yoksa unuttunuz mu?"

"Erken geldiniz."

"Biraz." Derwent saatine baktı. "Birkaç dakika."

"Hazır değilim. Vanessa burada değil. Aslında bir başka öğrenciyle birlikteyim, bu yüzden..."

"Bekleriz." Amy'nin fark etmeyeceği kadar hafif bir hare-

ketle dirseğimle Derwent'ı dürttüm. Birkaç dakika kıpırdamadan öylece durdu, gözlerini Amy'e dikmişti, yüzünde sert bir ifade vardı. Kendimi beyhude bir çabayla köpeğinin tasmasını çekmeye çalışan biri gibi hissettim. Derwent'ın tepe tüyleri kesinlikle dikilmişti. Arkasını dönüp, kollarını bağlayarak kapıya en yakın sandalyeye oturmasına kadar geçen zaman epey uzun geldi. Amy'e gülümsedim ama karşılığında boş bir bakış ve yüzüme kapanan bir kapıdan başka bir şey alamadım.

Karşımızdaki duvara öfkeyle bakan Derwent'ın yanına oturdum.

"Danışmada oturup beklemediğimize sevindim. Haklısın, bu çok daha iyi bir fikir."

"Kapa çeneni Kerrigan. Denemeye değerdi."

"Bu sandalyeler danışmadakilere göre çok daha rahatsız." Sert tahtadan sandalyede oturuş şeklimi değiştirdim. "Bahse varım beklerken danışmadaki görevli bize bir fincan çay ikram ederdi."

"Derwent bana doğru uzandı, sesini alçaltmıştı. "Sence bu işe neden gönüllü oldu?"

"Kim, Amy mi?" Omuzlarımı silktim. "Görev duygusundan? Meraktan?"

"Bizden ödü patladı."

"Senden."

"Bizden."

"Benden korktuğunu sanmıyorum. Ona ters ters bakan ben değildim."

Sırıttı. "Bundan hiç hoşlanmadı."

"Evet ve sebebini anlayabiliyorum. Asıl anlamadığım zavallı kıza neden düşmanca gözlerle baktığın."

"Ne tür bir tepki alacağımı görmek için." Bunu sanki çok makul bir şeymiş gibi söylemişti. "Altına ediyordu."

"Muhatap olduğu kişiler çoğunlukla gençler. Onlar da fazla göz teması kurmaz. Bırak bir şeyler sakladığını düşünüyormuş gibi görünmesini, muhtemelen daha önce hiçbir polis memuruyla karşılaşmadı."

"Verdiği tepkiden anlaşıldığı kadarıyla bir şeyler saklıyor. Sadece sakladığı şey muhtemelen bu soruşturmayla ilgili değil."

Arkamızdan, kapının kolunun tıkırtısı geldi. Derwent'ın yanından uzanıp baktım. İkimiz birlikte içerden çıkıp sola dönerek uzaklaşan genç bir delikanlıyı izledik. At yelesi gibi kıvırcık sarı saçları vardı, sörfçü gibi görünüyordu. Bizim tarafımıza dönüp bakmaktan kaçındı. Sokaktayken polise bakmaktan özellikle kaçınan insanlar tehlike işareti demekti.

Ancak yine de yaşı küçük bir gençti. Ve biz kapıyı çaldığımızda okulun rehber öğretmeniyle sessiz bir konuşma yapıyordu. Muhtemelen utanmıştı. Diğer yönden gelen sesle başımı çevirip baktığımda çocuk neredeyse koridorun sonundaki çift kanatlı kapıya varmıştı. Çocuğu bir kenara bıraktım. Bir kız hızla bize doğru geliyordu, yürürken saçları uçuşuyordu. Giydiği öğrenci üniformasının kazağı üzerine büyük geliyordu, eteğiyse kısaydı. Siyah çorapları, özellikle de kalın tabanlı ve ağır ayakkabıları bacaklarını çırpı gibi gösteriyordu.

"Vanessa mı?" diye Derwent bana sordu. Başımla onayladım.

Kız önümüzde durdu.

"Beni mi bekliyorsunuz?"

"Derwent ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ben Josh. Ve bu da..."

"Onun kim olduğunu biliyorum." Göğsünde bağlı duran kollarını açmayınca kısa bir süre sonra Derwent uzattığı eli geri çekti.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim." Sesinin tonundan anlaşıldığı kadarıyla, bunun aptalca bir soru olduğunu düşünüyordu ve bir şekilde de doğruydu. Ancak gerçekten de bunu bilmek istiyordum. Üstesinden gelebiliyor muydu, okula dönmeye hazır mıydı, geceleri uyuyor muydu bilmek istiyordum. Aslında beni ilgilendirmezdi ama dünyayı daha güzel hâle getirmek isteyen yanımı bir kenara atamıyordum.

Kadının ofisinden çıktığını fark etmemiştim ama birden Derwent'ın yanında bitiverdiğini fark ettim.

"Eğer herkes buradaysa, başlayabiliriz." Vanessa'ya gülümsedi. "Birlikte atlatırız."

Kız başını tamam anlamında salladı ve peşinden kadının ofisine girdi. Ofis gri boyalıydı, pencerelerde şerit perde vardı. Bu yüzden içerisi hoşlanmadığım kadar loştu. İçerideki tek süsleme cılız bir bitkiden ibaretti. Üzerine bir şey konulabilecek yerlerin çoğu fotokopi sayfaları, dosyalar ve kitap yığınlarıyla doluydu. Benim çalışma masam dağınıklığıyla ünlüydü ama bu benimkinin bir gömlek ötesiydi. Dağınıklığın hiçbir türünden ve şeklinden hoşlanmayan Derwent, sinirden kudurmuş olmalıydı. Çalışma masasının önünde, bir sehpanın etrafında dört alçak sandalye vardı.

"Lütfen. Oturun. Su isteyen var mı? Veya bir fincan kahve?" Kendi odasında, işinin başında, Amy çok daha özgüvenli görünüyordu. Altında teninin rengini belli eden yeşil renkli gösterişsiz bir kazak, yün kumaştan uzun bir etek ve çizme

giyiyordu. Vücudunun şeklinin güzel olduğu söylenebilirdi, buna karşın üzerindeki elbiseler kesinlikle bunu gizliyordu. Bir dansçının veya bir sporcunun hassas ve ölçülü davranışlarıyla hareket ediyordu. Yüzünde bir damla bile makyaj olmadığını da gözden kaçırmadım. Annem olsa dehşete kapılırdı, ancak bir şey verdiğim tepkiyi gözden geçirmeme neden oldu. Neden gözüme batıyordu ki? Belki de bu tavrı öğrencileriyle kurduğu ilişkide ona yardımcı oluyordu.

Hiç kimse içecek bir şey istemedi. Amy Maynard kapıdan en uzaktaki sandalyeye, Vanessa da onun yanındakine oturdu. Ben Amy'nin karşısındakine geçtim. Derwent ise daire şeklinde düzgünce yerleştirilmiş sandalyelerin düzenini bozarak oturmadan önce sandalyesini bir iki adım geri itti. Bunu kasıtlı yaptığına hiç şüphem yoktu.

"Pekâlâ, Vanessa, bizimle görüştüğün için teşekkürler." dedim. "Sadece babanla ilgili sana soracak birkaç sorumuz var. Olanlardan ötürü çok üzgünüm."

Altında yatan sabırsızlığı belirten bir ifadeyle başını tamam anlamında salladı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Babanın dünyasını anlamak istiyoruz. Nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Bilmezdim ki."

"Neden bilmezdin?"

"Pek fazla konuşmazdık. Fazla etrafta olmazdı."

"İşinden dolayı mı?"

"Evet. Vardiyalar. Çalışmadığı zamanlarda bile, birkaç gün boş olduğunda, hep dışarıdaydı. En azından Ben ve ben evde olduğumuzda."

"Nereye giderdi?"

Omuzlarını silkti. "Spor salonuna. Bara. Bilgisayarcı dükkânlarına. Bizim olmadığımız her yere."

"Neden?" diye sordum.

"Ben'le birlikte evde olmaktan hoşlanmazdı. Ya da benimle. Annemle kavga ederiz. Bundan hoşlanmazdı." Zorlukla yutkundu. "Anahtarlarını alıp gittiğini duyardık. Telefonu kapalı olurdu. Bu da oldum olası annemi çileden çıkartırdı."

"Sence iyi bir evlilikleri var mıydı?"

"Hayır." Çabucak cevap vermişti. "Eğer Ben olmasaydı yıllar önce boşanırlardı. Ancak annem öyle kolayca sorumluluklarından kaçmasına izin vermezdi."

Bu lafın doğrudan Julie'den geldiğini düşündüm. "Onu durduramıyordu, değil mi?"

"Ben için fazla bir şey yapmamasından dolayı kendini yeterince suçlu hissetmesini sağlıyordu. Eğitim masraflarımızı annem karşılar. Evi o çekip çevirir. Babamın buna yardımcı olması gerekiyordu. Hep bozulan şeyleri kendisinin tamir ettiğini söylerdi ama aslında bunu yapmak için pek etrafta görünmüyordu. İşe yaramazın biriydi." Bu son lafı havada asılı kaldı. Vanessa'nın kendisi bile bu söylediğine şaşırmıştı. Bunun eskiden beri süregelen bir alışkanlık olduğunu düşündüm. Terrence Hammond için üzülmeye başlamıştım.

"Ama annen yine de onun kalmasını istiyordu."

"Evet." Bıraksa yanaklarından süzülerek akacak yaşları silmek için kazağının kol ağızlarını kullanıyordu. "Bunun tek başına kalmaktan daha iyi olduğunu söylerdi. Ama sanırım artık buna alışsa iyi olur."

"Vanessa, bu sorması zor bir soru ama babanın başka biriyle bir ilişkisi olduğundan hiç şüphelendin mi?"

Amy Maynard'ın kaşları çatıldı. "Bu gerçekten de uygun bir soru mu?"

"Sormam gereken bir soru." dedim, "Vanessa?"

"Bilmiyorum. Belki. Muhtemelen. Evden alabildiği fazla bir şey olduğunu sanmıyorum."

"*Kaç* yaşındasın?" diye sordu Derwent.

"On beş, neredeyse." Meydan okuyan bakışlarla gözlerini ona dikti. "Bu tür şeylerden anlayacak kadar büyüğüm."

"Sen öyle diyorsan."

"Vanessa, hiç babanı başka biriyle gördün mü?" Veya belki de telefonla konuşurken?"

"Telefonla konuşmak için genellikle arabaya giderdi. Evin çok gürültülü olduğunu söylerdi. Ben odasında müzik dinlemekten hoşlanır ama genellikle sesini çok açar. Bense evde olduğumda genelde televizyonu açarım. Ne düşündüğünü bir şekilde anlayabiliyordum."

Çocukları evde kendi yaptıklarıyla meşgulken Terence Hammond'u evinin park yerinde arabada oturmuş, aşığıyla bir sonraki görüşmesini planladığını hayal ettim. Her şeyi düşünerek şöyle bir baktığımda, gözüme pek de sevimli görünmedi.

"Birisi onu tehdit etti mi hiç? Korktuğu birisi var mıydı?"

"Hiç kimseden korkmazdı. Gerçekten öyleydi." Birden güldü. "Aslında, bu doğru değil. Annemden korkardı."

"Evinizin mutlu bir yuva olduğunu söyler miydin?"

"Hayır." Ona gülümseyen rehber öğretmene bir bakış attı. "Oldukça berbattı."

"Üzgünüm, bunu da sormak zorundayım. Baban sana veya bir başkasına karşı aşağılayıcı davranır mıydı?"

"Aşağılayıcı demekle neyi kastediyorsunuz?"

"Sözle aşağılama, fiziksel şiddet, cinsel taciz."

"Asla." Kızın yüzü kızardı. "O normal biriydi. Bazen bizi azarlardı. Beni. Okulda daha fazla çalışmam gerektiğini düşünürdü. Erkek arkadaşımın olmasından da hoşlanmazdı."

"Onu görmekten seni men etti mi?" diye sordu Derwent, sanki kızın vereceği cevapla hiç ilgilenmiyormuş gibi dizindeki hayali tozları silkeliyordu.

"Hafta içi günlerde. Onun evine gitmeme izin yoktu. Babam onun bizim eve gelmesine ses çıkartmıyordu. Gözünü üzerimizde tutuyordu."

"Erkek arkadaşının adı ne?" diye sordu Derwent.

"Ayrıldık."

"Yine de onun ismi lazım."

"Jamie Driffield."

"O da bu okulda bir öğrenci mi?" diye sordum.

"Öyleydi. Ayrıldı. On dokuz yaşında." diye ekledi, bundan gurur duyduğunu belli eden ses tonuna hâkim olamıyordu.

"Babanın neden gözünüzü üstünde tuttuğunu şimdi anlayabiliyorum."

Derwent'a uyarıcı bir bakış attım ama iş işten geçmişti. Vanessa birden sinirden köpürdü. "Yaşın hiçbir önemi yok. Olgunluk başka bir şey. Ben yaşımdan çok daha olgunum."

"Buna eminim." Derwent pek ikna olmuş gibi konuşmuyordu.

Lafı gene ben aldım. "Yani baban seni azarlardı. Ya annen?"

Birden geri çekildi. Sandalyesinde geriye yaslandı. Kambur duruyor, saçları yüzünün üzerinden öne dökülüyordu. "Onun

hakkında konuşmak istemiyorum. Neden onun hakkında bir şeyler öğrenmek istediğinizi anlayamıyorum."

"Bunların hepsi sadece babanın hayatına ait detaylar. Henüz bu bilgilerin bir önemi olup olmadığını bilmiyoruz. Ancak önemli olabilir. Bizi doğruca katile götürebilir. Şu anda onu ve dünyasını daha iyi tanımaya çalışarak sadece her konuda bir sürü soru soruyoruz. Bu da seninle konuşmamızı ve sana cevapları pek de hoş olmayan sorular sormamızı gerektiriyor."

Evet anlamında başını salladı.

"Yüzüne ne oldu, Vanessa?"

Bir elini saçlarına götürdü. Başını kaldırıp bana baktı, ihtiyatlı görünüyordu. "Bunu nasıl..."

"Pazar günü evde kendinden geçip bayıldığında gördük."

"Ah." Sesi bir nefes gibi hafifti. "Evet. Bir kazaydı."

"Ne tür bir kaza?"

"Oturma odasının kapısının ağzında dikiliyordum ve zamanında kapıdan çekilmedim. Babamla... Konuşmak istedim... Ve onun acelesi vardı, anlarsınız. Çekilmem gerekirdi."

"Bunu baban mı yaptı?"

"İsteyerek yapmadı. Sadece dışarı çıkmak istiyordu. Beni yolundan iterek uzaklaştırdı ve..." başını oynattı ve omuzlarını silkti.

"Onunla ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu Derwent.

"Gelecek ay okuldaki bilim fuarına gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyordum. Fuarda bir projem vardı. Onun görmesini gerçekten istiyordum."

"Ama olmaz dedi."

"Bu konuda düşüneceğini söyledi." Ağzının bir kenarını büktü, bir gülümseme olamayacak kadar hafif bir hareketti. "Her zaman düşüneceğini söylerdi. Asla gelmezdi."

Sesinden anlaşılan üzüntüyü gidermek için bir yol bulmaya çalışarak "Vardiyalı bir işte çalışırken bunu başarmak zor olabilir." diye lafa başladım.

"Sorun bu değildi. Sorun bana ayıracak zamanlarının olmamasıydı. Ben, bütün zamanlarını ve enerjilerini alıyordu."

"Annenin onun hakkında söylediklerinden anlaşıldığı kadarıyla, bakıma çok muhtaç."

"Onun nesi var?" Derwent bu sorusunu onaylamayan iki bakış aldı. Birisi benden diğeri Amy Marnard'dandı. Vanessa yine de onu cevapladı, sesi sakindi.

"Üç yaşındayken bir araba kazasında yaralandı. Öleceğini sandılar. Cerrahlar kafatası parçalarını beyninden çıkarttılar. Artık konuşamıyor. Felçli bir şekilde yürüyor."

"Ve zihinsel olarak, o... Bilirsin, aklı yerinde mi?"

"Hayır. Elbette değil." Derwent'a sanki akıldan yoksun olan oymuş gibi bakıyordu. "Bir sürü çizim yapıyor ve müzik dinlemekten hoşlanıyor ama bundan başka bir şey yapamıyor. Ve üzerimde o yapamadığından dolayı her konuda iki kat başarılı olma baskısıyla karşılaşıyorum. İki kat mükemmel olmak zorundayım. Ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar, bilirsiniz. Üstesinden gelmek zorunda olduğum her şeyi berbat edebilirdim. Ancak benden memnun değiller."

"Eminim memnundurlar." dedim.

"Hayır. Sadece onaylamadıkları bir şey yaptığımda benim farkıma varıyorlar. Ancak sırf beni umursamıyorlar diye hayatımı mahvedecek değilim. Zaten onların ilgisine ihtiyacım

yok. Üniversiteye girip gideceğim. Hepsi bu." Ayağa kalktı. Bitirdiniz mi?"

Derwent'a doğru bakarak "Şu an için." dedim. "Eğer yeniden konuşmak istersek seninle irtibat kurarız. Ama eğer bilmemiz gerektiğini düşündüğün bir şey aklına gelirse bizimle temasa geçersin."

Tamam anlamında başını salladı. Dönüp Amy Maynard'a "Teşekkürler, efendim." dedi.

"Yarın görüşürüz."

"Evet." Kapıdan süzülüp çıktı ve ardından kapattı.

"O hâlde onunla epey görüşüyorsunuz." dedim.

Rehber öğretmenin yüzü kızardı. "Şu anda... Onun için gelebileceği güvenli bir yer."

"Babası öldüğünden beri mi?"

"Mmm. Bundan biraz daha önce. Ancak bundan fazlasını söyleyemem. Üzgünüm."

Derwent ayağa kalktı, küçük ofiste daha bir uzun görünüyordu. "Bu arada, nasıl böyle bir iş buldunuz?"

"Bu iş için okula yazı gönderip hizmet vermeyi teklif ettim. İlk defa özellikle öğrencilere yardımcı olması için birini işe alıyorlar ama elbette bunun mantıklı bir sebebi var. Bu öğretmenlerin yükünü hafifletiyor. Bilirsiniz, öğrencilerin iç dünyalarıyla ilgili bir sürü sorunla karşı karşıyalar ama bu konuda bir eğitimleri yok. Psikoloji öğrenimi gördüm, ardından rehberlik eğitimi aldım. Sadece geçen yıldan beri buradayım ama personelin kalıcı bir üyesi olmayı bekliyorum."

"Kalıcı bir rehber öğretmene ihtiyaçları olduğunu düşünmezdim." dedi Derwent.

"Her konuda yardımcı oluyorum. Çocukların aileleriyle ilgili sorunlarının üstesinden gelmesine yardımcı olmak konusuna özel bir ilgim var; ölümler, boşanmalar, işi isyankârlığa vardıran kardeşler. Yardıma ihtiyacı olan ya da sorun çıkaran her zaman sadece çocuklar olmuyor. Bazen çocuklar her şeyi toparlamaya çalışanlar oluyor. Vanessa tam da bu durumda."

"Erkek kardeşinden dolayı." dedim.

"Evet. Ve..." Yüzü kızardı ve dudağını ısırdı. "Gerçekten daha fazla bir şey söylemek istemiyorum."

"Endişelenme. Boşlukları doldurabiliriz."

"Yanılmanızdan endişeliyim." Bacak bacak üstüne attı, kule gibi tepesine dikilen Derwent'a bakıyordu. "Hep gördüğüm hâli bu değildi. Çok sinirli. Etrafa saldırıyor. Babasının bir ilişkisi olduğundan veya ona vurduğundan bahsettiğini hiç duymamıştım. Hâlbuki bazı dürüst ve çok açık görüşmelerimizin içeriği buydu. Bunu babasını öcü gibi göstermek için yaptığı hiç aklınıza gelmiyor mu?"

"Neden bunu yapsın?" diye sordum.

"Böylece onun yasını tutmak zorunda kalmayacak. Umurunda değilmiş ve babasının ölümünün onun için bir önemi yokmuş gibi davranıyor. Bu bir üstesinden gelme yöntemi."

Derwent "Veya daha önce gerçekte adamın nasıl biri olduğunu söylemeye korkuyordu." diye fikrini belirtti. "Artık adam öldü, kız güvende. İstediğini söyleyebilir."

"Evet, yalan olsa bile." Amy'nin boynunda pembe lekeler oluştuğunu fark ettim. Öfkedendi. Hiç beklemediğim şekilde Derwent'a dikleniyordu.

"Vanessa yalan söyler mi?" diye sordum.

"İşine gelirse, muhtemelen söyler."

"Ama onun yalan söylediğini *bilmiyorsun.*"

"Ev yaşantısının nasıl olduğuna dair iki farklı hikâye duyduğumu ve hangisinin bana doğru geldiğini biliyorum. Biraz önce duyduğunuz doğru olanı değildi."

Arabaya döndüğümüzde Derwent gerindi. "Terence Hammond'un bir ilişkisi olduğundan emin olduğumuzu söyleseydik, sence ne derdi?"

"Muhtemelen bizimde yalan söylediğimizi söylerdi." Not defterimde yeni bir sayfaya geçtim. "Sıradaki Bayan Hammond mu?"

"Sırada Bayan Hammond var. Ve haberin olsun, onun hikâyesini duymak için sabırsızlanıyorum."

Bölüm 10

Hammond'ların evinin önünde hâlâ bir polis memuru vardı. Can sıkıntısından patlamış gibiydi. Hendon Polis Koleji'nden daha yeni mezunmuş gibi görünüyordu: üniforması tertemiz, yüzü bebeksiydi.

Evin özel park yerine arabayı çekerken Derwent'a "Hiç bu kadar genç olduk mu?" diye sordum. Bakmak için başını çıkarttı.

"Aldığın her yaşı hatırlatıyorsun, değil mi? Tanrım, polis teşkilatına katılmadan önce en azından tıraş olmaya başlamıştım. Hâlâ sakallarının çıkmasını bekliyor gibi görünüyor."

Memur geldiğimizi fark etmiş ve biz yaklaşırken oturuşunu biraz düzeltmişti. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sorun yok. Polisiz." Derwent çıkarıp kimliğini gösterdi. "Evin hanımı içerde mi?"

"Sanırım öyle, efendim."

"Olan biten bir şey var mı?"

"Pek bir şey yok, efendim. Birkaç muhabir – onları geri çevirdim – ve birkaç çiçek geldi."

"Ziyaretçiler?"

"Ben geldiğimden beri yok. Neredeyse altı saate yaklaşıyor."

"İyi çocuk." Derwent onun koluna hafifçe vurdu. "İyi iş çıkartıyorsun."

Genç polis gergin bir kahkaha attı. "Çoğunlukla sadece burada dikiliyorum."

"Senin işin de bu. Çok çalışırsan belki önümüzdeki hafta oturmaya terfi edebilirsin."

Memur ona baktı, Derwent'ın dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordu. Acıyarak ona baktım ve neden orada bulunduğumuzu Derwent'a hatırlatmak için kapıyı çaldım.

Daha önce olduğu gibi, Bayan Hammond'un kapıya gelmesi birkaç dakika sürdü. Ancak bugün üzerinde ağır bir deri kemerle beline oturan gri, uzun bir hırka vardı. Hırkanın altında ona tam gelen dizine kadar siyah bir elbise giyiyordu. Hafif bir makyaj yaptığını fark ettim, uçuk pembe ruj ve yumuşak bir göz boyası. Kısa sarı saçları düzgün bir şekilde taranmış ve görünüşünü inci küpelerle güzelleştirmişti. Yasın getirdiği perişanlıktan eser yok diye düşündüm ama bunun için onu yargılamadım. Herkesin bir kaybın üstesinden gelmek için kendine has bir yolu vardı. Kontrolün elinde olduğunu göstermek muhtemelen Julie Hammond için çok önemliydi.

"Evet?"

Derwent'ı tanıştırıp ona kim olduğumu ve daha önce görüştüğümüzü hatırlattım. "Konuşmak için uygun musunuz?"

"Pek değilim." İnce altın bir saate bakmak için elbisesinin kolunu yukarı çekti. "Yirmi dakika sonra bir konferansım var."

"Yirmi dakika bize yeter de artar bile." Derwent kapıdan içeri girebilmek için her şeyi söyleyebilirdi. Eğer kadınla konuşmasından bir şeyler çıkarsa yirmi dakikada bitirmek gibi bir niyeti olmadığını biliyordum.

Ama kadının hiç de öyle birine benzediğini sanmıyordum. Gördüğünden pek etkilenmemiş bir ifadeyle Derwent'a üstün

körü şöyle bir bakış attı. Ne de olsa, bir polis memuruyla evliydi. Muhtemelen Derwent'ın erkeksi tavırlarına karşı bağışıklığı vardı. Ve yüzündeki bakıştan anlaşıldığı kadarıyla hayır diyecekti.

"Az önce Vanessa'yla konuşuyorduk." dedim. "Okulda. Sizinle birkaç şeyi açıklığa kavuşturabilirsek bunun çok yararı olurdu."

Bu onun dikkatini çekti. "Hiç vakit kaybetmediniz, değil mi?"

"Bu devam eden bir cinayet soruşturması. Zaman kaybetmekten kaçınıyoruz."

Bir an için bana ters ters baktı. Kapıyı yüzümüze çarpacağını sandım. Sözlerimde samimi olduğumu anlayacağına dair kumar oynamıştım ve samimi davranmaktan memnundum. Kumar oynadım ve kazandım. Gerginliği biraz geçer gibi oldu ama sadece biraz. "İçeri gelseniz iyi olur."

Kapıyı kapatıp oturma odasının yolunu kendimizin bulacağını umarak bizi bırakıp gitti. Onu oturma odasında, sehpanın üstünde açık duran bir dizüstü bilgisayarına çökmüş hâlde bulduk. Çabucak bir e-posta yazıp biz daha bakamadan gönderdi.

"Oturun. Sadece biraz zaman kazanmaya çalışıyorum. Konferansı on dakika ertelemelerini istedim ama bütün yapabileceğim bu."

"İşiniz çok önemli olmalı. Özel hayatınızda olanlar düşünüldüğünde kendinize biraz vakit ayıramamanıza şaşırdım." Derwent ondan etkilenmiş gibi konuşuyordu. Aslında öyle olmadığını biliyordum. Ona bir bakış attım. Karşılığında gözlerini kocaman açıp masum bakışlarla bana baktı.

"Ticari gayrimenkullerin geliştirilmesi üzerine çalışıyo-

rum. Şu anda çalıştığım projelere çok para yatırıldı. Sırf kocam öldü diye çalışmayı bırakamam. Bana bağlı pek çok insan var." Telefonundan yumuşak bir melodi sesi gelince dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. "Tamam. Yirmi beş dakikam var. Hızlı konuşun."

"Sizinle başlayalım." dedi Derwent. "Birinin kocanızı öldürmek istemesinin nedenlerini hiç düşündünüz mü?"

"Hayır. Diğer soru."

"Aklınıza gelen hiç düşmanı yok mu?"

"Bildiğim yoktu."

"Evet ve bu da başka bir soru. Olsaydı bilir miydiniz? Kocanızın hayatıyla pek bir ilginiz yokmuş gibi görünüyor."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Derwent omuzlarını silkti. "Dediğim gibi. Pek yakın değilmişsiniz."

"Bunu Vanessa'nın size anlattıklarına dayanarak mı söylüyorsunuz?"

"Evliliğiniz hakkında duyduklarıma dayanarak söylüyorum. Gelip gidiyor, vardiyalı çalışıyordu. Nerede olduğunu ve ne zaman dönmesi gerektiğini pek takip etmediniz. Eşler bu şekilde davranmaz, değil mi?"

"Ah lütfen, beni aklınızdaki eski moda evlilik hayallerinden ayrı tutun. O bir yetişkindi. İşten döndüğünde önüne sıcak yemek koyup kahramanım olduğunu söylememe gerek yoktu. Onu programlarımız uyuştuğunda ve dışarıda başka işler yapmadığımızda görüyordum. İkimiz de çalışıyorduk. Veli toplantılarına ve Vanessa'nın çeşitli etkinliklerine sırayla giderdik. Ben'e sırayla bakardık. Çalışmadığımız zamanlarda diğer işlerimizin peşinden koşardık. Birbirimizin işine karışmazdık."

"Hiç oturup birlikte televizyon izlemediniz mi? Veya birlikte dışarı çıkmadınız mı?"

"Ben televizyon izlemem. Zaman kaybı." Saatine baktı. "Ve bundan bahsetmişken, sormaya devam edin."

"Bir ilişkisi olabileceği hiç aklınıza geldi mi?" diye sordu Derwent.

"Bunun mümkün olacağını düşündüm." Soğukkanlılığında en ufak bir kırılma olmadı. "Bir ilişkisi olduğunu mu buldunuz?"

"Öldüğünde yalnız değilmiş gibi görünüyor."

Kucağında duran ellerini sıkınca parmak boğumları beyazlaştı ama dışarıya vurduğu tek tepki buydu. "Kadın kimmiş?"

"Henüz bunu bilmiyoruz."

"Onu o kadın mı öldürdü?"

"Arabadaydı. Onu vuran kişi daha uzak mesafedeydi."

"Ve sonra? Kadın kaçtı mı? Yardım etmeye çalışmadı mı?"

"Yardım edecek bir şey kalmamıştı." dedi Derwent.

"Yine de polisi arayabilirdi."

"Arayabilirdi. Aramadı."

"Belki o da evliydi. Belki de ortaya çıkmayı göze alamadı."

"Bu bizimde üzerinde durduğumuz bir ihtimal." Kadının Hammond'un cinayetini ayarlamakta parmağı olabileceğini düşündüğümü fark ettirmemek için dikkatli davranıyordum. "Kadının kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Kocanızın düzenli olarak görüştüğü biri?"

"Bilmiyorum. İşten biri olabilir mi?"

"Bunu sanmıyoruz."

"O hâlde yardımcı olamayacağım." Sanki rahatlamış gibi konuşuyordu.

"Vanessa, babasının çoğu zamanını evin dışında geçirdiğini belirtti. Bara gittiğini söyledi." dedim, "Orada biriyle tanışmış olması mümkün mü?"

"Her şey mümkün. Ama bundan şüphem var. Londra yolundaki Duke of Gloucester'de içerdi. Yürüyerek beş dakikalık mesafede. Size orada genellikle buluştuğu arkadaşlarının bilgilerini verebilirim. Size yardımcı olabilirler. Sanırım oraya bir şeyler içip arkadaşlarıyla zaman geçirmek için gidiyordu, kadın tavlamak için değil, gerçekten öyle bir yer değil."

"Başka nerede zaman geçirirdi?"

"Arabayla Vanessa'yı gezdirirdi. Okuldaki şeylere giderdi. Okuldaki müsamerelere ve spor etkinliklerine giden hep oydu. Benim buna ayıracak zamanım pek yoktu. Şimdi nasıl altından kalkacağımı bilmiyorum."

"Vanessa'nın dediği bu değildi." Kontrol etmek için tekrar notlarımı karıştırdım. "Tam tersini söyledi."

"Neden böyle söylediğini bilmiyorum." Julie'nin sesi hep aynı tondaydı.

Bildiğim her şeyin alt üst olduğu ve bambaşka bir şekilde zihnimde yeniden yerine oturduğu anlardan birini yaşıyordu. Bir şekilde daha önceki hikâyenin doğru olmadığı aklıma yatmıştı.

Derwent'ın zihninden başka düşünceler geçiyordu. "Kocanızın bir ilişkisi olması fikrine pek de şaşırmış görünmüyorsunuz."

Dizlerinin etrafında parmaklarını birbirine geçirdi. "Terence'ın daima gerçeklerden kaçtığını anlamanız gerekiyor. Hep

her şeyin yolunda gittiğini hayal etmek istedi. Kırılıp dökülen her şeyi tamir edebileceğini sandı. Onaramayacağı şeyleriyse yok saydı. Çocuk gibiydi. Düşüncesizdi. Duygusaldı."

"Yani?"

"Yani hayatında olup bitenlerin sürekli alternatiflerini arıyordu ve buna benim yerime bir alternatif bulmak da dâhildi. Hâlâ çekici olduğu konusunda içini rahatlatmak istiyordu, buna karşın orta yaşlıydı. Birisinin kahramanı olmak istiyordu."

"Ve sizin kahramanınız değildi." dedi Derwent.

"Bundan çok uzaktı." Derwent'a baktı, ona meydan okuyordu. "Bu ailede birisinin gerçekçi olması gerekiyor. Başımızdan gitmeyecek sorunlarımız var. Terence bunları sonsuza dek görmezden gelebileceğini düşünürdü. Basitçe söylemek gerekirse, sorumsuzdu ve bu tutumu benim için bıktırıcı hâle gelmişti."

"Göründüğü kadarıyla ona pek saygınız yokmuş."

"Saygı kazanılması gereken bir şeydir."

Derwent buna üzülmüş gibi görünüyordu. "Hiç ona âşık oldunuz mu?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Bunun nasıl veya neden öldürüldüğüyle hiçbir ilgisi yok." Kızgınlığı öfkeye dönüşmüştü. Bana sanki kadında gördüğüm tek duygu asabiyetmiş gibi geldi. Onu sinirlendirmek ilginç olabilirdi ama üzerine çok gidersek bizi kapının önüne koyması da oldukça gerçek bir ihtimal olarak karşımızda duruyordu.

"Haklı olabilirsiniz." dedim. "Henüz neden öldürüldüğünü bilmiyoruz. Ama sanki hayatından bezmiş gibi görünüyor."

"Öyle de diyebilirsiniz."

"Şiddete başvuracak kadar bezmiş miydi?"

Ters ters bakan buz mavisi gözlerini bir süre yüzüme dikti. "Şiddet mi? Hayır."

"Vanessa'nın bir çürüğü vardı..."

"Düşüp başını çarpmıştı." Julie'nin sesi keskindi. "Flaş haber: gençler komik ayakkabılar giyiyor."

"Bize onu incitenin Terence olduğunu anlattı. Ama bunun kazayla olduğunu söyledi."

"Bu tamamen yalan."

"Yapanın o olduğu mu yoksa kazayla olduğu mu?" diye sordu Derwent.

"Bunun herhangi bir şekilde Terence'la ilgisi olduğu. Orada bile değildi."

"Ama siz oradaydınız." dedim usulca. "Bunun olduğunu gördünüz. Tam olarak nasıl düştü, Bayan Hammond?"

"Hatırlamıyorum."

"Acaba Cuma günü mü olmuştu? Perşembe günü bir şeye uzanırken belki de. Geçen hafta neler olduğunu hatırlamıyor musunuz?"

Bana cevap vermeden önce dudaklarını büzüştürdü. "Tam olarak ne yaptığını hatırlayamıyorum. O sırada yanından geçiyordum. Yüzünü kapının pervazına çarptı."

"O sıra onunla konuşuyor muydunuz? Belki de tartışıyordunuz?"

"Sanmıyorum."

"Gelecek ay okuldaki bilim fuarına gelmenizi istedi ve ona olmaz dediniz."

"Size bunu mu söyledi?" geriye yaslandı. "Muhtemelen

buydu. Tam hatırlayamıyorum. Ona bilim fuarına gitmek için söz veremeyeceğimizi söylediğimi biliyorum. Vanessa kendisine verilen bütün o şeylerin parasını ödemek için çalışan birini hiçbir zaman takdir etmemiştir. Her istediğinin olması mümkün değil."

"Kızınızla epey çatışmacı bir ilişkiniz var gibi görünüyor."

"Şey, eğer onun ağzıyla söylemeniz gerekiyorsa." Gevrek gevrek güldü. "Bana ebeveynlerini ve onların kendisi için yaptıklarını takdir eden bir genç gösterin. Lütfen. Öyle biriyle tanışmak isterim."

"Erkek arkadaşı konusunda ona çok katı kurallar dayattığınızı söyledi."

"Ben yapmadım. Kuralları koyan Hammond'du. Bana kalsa Jamie'yle görüşmeyi tamamen kesmesini istiyordum ama Terence bunu yasaklarsak onunla görüşmek için daha kararlı davranacağını söyledi. Bu konuda haklı mıydı bilmiyorum ama sonunda ayrıldılar. Tanrıya şükür! En büyük korkum hamile kalmasıydı. Esrarkeş, işsiz bir salağın uğruna hayatını mahvetmesini istemiyordum."

"Kulağa tam da eş olacak biri gibi geliyor." dedi Derwent.

"Felaket biriydi." Kadın irkildi. "Sadece bunun beni kızdıracağını bildiğinden dolayı ona âşıkmış gibi davranıyordu ama yine de evde o çocuğun varlığına tahammül etmek çıldırtıcıydı."

"Onunla konuşmak isteriz. Sizde adresi var mı? Telefon numarası?"

"İkisi de var, sanırım." BlackBerry telefonunu çıkarıp kurcalamaya başladı. "İşte burada. Ebeveynleriyle yaşıyor, bunu duyduğunuza şaşırmazsınız. Tanrı aşkına, neredeyse yirmi yaşında." Telefonu bana uzattı. Bilgileri not ettim.

Tam telefonu ona geri verecektim ki, üst kattan gelen trompet sesiyle yerimden sıçradım.

Hole koştu ve üst kata doğru bağırdı. "Kulaklıklarını tak, Ben. Müziği biz de dinlemek istemiyoruz."

Karşılık yoktu. Kadının sesi tizleşerek yükseldi.

"Beni yukarıya getirme. Yoksa bugün müzik dinleyemeyeceksin. Tekrar kulaklıklarını tak ve jakını yuvasına sok yoksa müziği kapatacağım."

Trompet sesi bangır bangır çalmaya devam ediyordu. Hızla üst kata çıkarken sayıp sövdüğünü duydum, her basamakta ayaklarım sertçe vuruyordu. Yarı yola gelmeden müzik birden kesildi. Kadın yavaşça aşağı indi. Odaya geri döndüğünde sinirli görünüyordu.

"Oğlunuz mu?" diye sordu Derwent. "Okulda olacağını sanıyordum."

"Ben de öyle. Gitmedi. Bakıcısı sabah bir saat boyunca buradaydı, onu evden çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu." Dudakları gerildi. "Can sıkıcı ama bazen razı olmak zorunda kalıyorum. O benden daha uzun boylu ve çok daha ağır. Eğer onun bir yere gitmesini istiyorsam onun da buna razı olması gerekiyor. Bize fiilen direnmese bile yapmak istemediği bir şeyi ona yaptırmaya çalışmak tam bir kâbus. Eskiden normal biriydi. Üç yaşında trafik kazası geçirdi. Oysa şimdi dev gibi bir bebeğe benziyor."

"Vanessa bize anlattı."

"Her konuda yardıma ihtiyacı var. Kendi başına giyinemiyor. Kendi başına yıkanamıyor. Tek başıma bununla başa çıkamıyorum. Bu yüzden bir bakıcısı var."

"Terence Ben'le iyi anlaşıyor muydu?" diye sordum.

"Ben'e sanki normal biriymiş gibi davranmakta kararlıydı. Onu yüzmeye götürürdü. Bir defasında onu sinemaya götürmüştü ama sonuç pek başarılı değildi." Bunu hatırlayarak hafifçe gülümsedi. "Çoğunlukla Ben'i sadece parka götürürdü. Haftada iki veya üç gün giderlerdi. Ben dışarı çıkmaktan hoşlanır. Ara sıra buradan ayrılması her zaman rahat bir nefes aldırıyordu. Çok fazla gürültü çıkartır."

"Vanessa müzik dinlemeyi sevdiğini söyledi." dedim.

"Galiba bunu rahatlatıcı buluyor. Burada çalışırken kulaklıklarını takmaya onu bir şekilde kandırmam gerekiyor, böylece huzur içinde telefon görüşmelerimi yapabiliyorum."

"Onunla konuşabilir miyiz?" diye sordu Derwent.

Julie durgunlaştı. "Neden?"

"Bütün aileyle konuşmak bizim için yararlı olur."

"Ben, olmaz."

"Neden olmaz?"

"Konuşmaz. Sorduğunuz soruları anlamaz."

Derwent omuzlarını silkti. "Bu yüzden belki de zaman kaybı olacak. Ancak yine de demek isterim."

"Yok yere onun canını sıkacaksınız."

"Sıkmamaya çalışırız." Derwent öne eğildi. "Bakın, tekrar buraya dönüp sizi uğraştırmak istemiyorum. Ama Ben'i eğer şimdi görmezsem, yine gelmek zorunda kalırım."

"Onunla konuşmanızı istemiyorum. Yabancılarla uğraşmak zorunda kaldığında huzursuzlanır."

"Lütfen, Bayan Hammond. Amirime herkesle konuştuğumu söylemek zorundayım. Yapabileceğim bir şey yok."

Telefonu kısa ve açmaya zorlayan bir tonla çaldı. Telefonu alıp ekranına baktı. "Buna cevap vermem gerekiyor."

Ne ben ne de Derwent tek kelime etmedik. Nefesimi tutmuştum.

Yeniden çaldı.

"Size bir yardımı olmayacak." dedi, başparmağı telefonun ekranının üzerinde geziniyordu.

"Onu fazla rahatsız etmeyeceğiz. Üst katta, değil mi?" Derwent kalkmış hızla kapıya doğru gidiyordu.

"Merdivenin sonundan dümdüz devam edin." Telefonu açtı. "Alo? Mark. Evet, üzgünüm. Devam et."

Holde Derwent'a yetiştim.

"Haydi, fikrini değiştirmeden veya peşimizden gelmeden önce gidelim."

"Hemen arkandayım ama çok hızlı gitme. Onu korkutacaksın. Yabancılardan hoşlanmadığını söyledi."

"Ben de hoşlanmam." Derwent basamakları üçer üçer çıktı, ben de peşinden aceleyle onu takip ettim. Merdivenlerin sonunda önüne çıkan kapıyı usulca çaldı, kapı tam kapalı değildi. İçerden hiç ses çıkmadığı için iterek kapıyı açtı.

Çocuğun bize arkası dönük, başı önündeydi. Bir çalışma masasının üzerine yayılmış büyük bir tabaka kâğıdın üzerine eğilmişti. Önünde bir sıra kupa duruyordu, her biri resim malzemeleriyle doluydu, kalemler, boya fırçaları, keçeli kalemler ve tebeşirler. Dışarı ses vermeyen büyük kulaklıklar takıyordu ve vücudunu bizim duymadığımız müziğin ritmiyle oynatıyordu. Annesinin söylediği gibi uzun boylu ve iri yapılıydı. Onu şaşkınlığa uğratmayı gerçekten istemiyordum ve göründüğü kadarıyla Derwent da böyle düşünüyordu. Durumunun ne olduğunu belirten, çocuğun aklından geçenlere dair bize ipucu verecek hiçbir şey yoktu. Bir resimden diğerine daireler ve yu-

varlaklar çizip duruyordu, yaptığı boş bir zihnin portresiydi. Derwent halının üzerinde sessizce geri geri giderek kapının girişine dönmüş, şu anda pervaza hafifçe parmaklarını vuruyordu. Ben, arkasına dönüp şaşırdı. Bizimle karşılaştığında başının yan tarafındaki soluk yara izini fark ettim. Yara izi, kafatasındaki hasarın hâlâ dışarıdan görünüp görünmediğini anlamama imkân vermeyecek kadar uzun saçlarının içlerine doğru uzanıyordu. Bir gözü sarkıktı ve yüzü sanki uyuyormuşçasına gevşekti.

"Her şey yolunda mı, dostum? Sadece bir merhaba demek istedim. Baban gibi biz de polis memuruyuz."

Çocuğun yüzünde bizi tanıdığına veya anladığına dair hiçbir işaret yoktu. Gözleri benim gözlerimden kayıp odanın köşesine takıldı ve orada kaldı.

Derwent yeniden denedi. "Seninle iki laf etmemizin bir sakıncası var mı? Fazla sürmez."

Ben bize sırtını döndü. Masasına oturup kasten tekrar kulaklıklarını taktı. Yine kalemlerini alıp yeni bir kâğıt sayfası çıkarttı.

Derwent'a "Hiç şansımız yok." diye mırıldandım.

"Denemeye değerdi."

Dönüp aşağı inmek üzere merdivenlere yöneldim ama Derwent fısıltıyla bana beklememi söyledi. Kendi tarzıyla evdeki her kapıyı açıp her odaya bakıyordu. Bu bir alışkanlıktı ve birkaç yıl önce onu ebeveynlerimin evine götürdüğümde de muhtemelen aynı şeyi yaptığını biliyordum. Ne aradığını bile bilmiyordu. Aşağıya inmek üzere peşimden geldiğinde yüzündeki ifadeye bakıp da bir şey bulup bulmadığını söylemek imkânsızdı.

Julie telefon görüşmesini tamamlamıştı. Biz aşağıya inerken o da hole çıkmıştı.

"Size söyledim."

"Evet, söylediniz." dedi Derwent.

"Ben son zamanlarda herhangi bir şeye kızdı mı?" diye sordum. "Babasının ölümünden önce?"

"Onun için bunu söylemesi zor."

"Ve hiçbir zaman bilemeyeceğiz, bu doğru mu?"

Derwent dönüp bana baktı, kullandığım ses tonuna şaşırmıştı. Öfkeme olan hâkimiyetimi kaybetmeye başladığımı hissediyordum ve kendimi tutamıyordum. Aslında tutmak da istemiyordum.

"Biliyorsunuz, bu sabah kızınız bize yalan söyledi. Bize yüzündeki yaraya, babasının sebep olduğunu söyledi. Gerçi bunun bir kaza olduğunu da söyledi. Bize bunun Bay Hammond'un okula gelemeyecek kadar meşgul olmasından kaynaklandığını belirtti. Sanırım Vanessa bizim gibilerle başınız derde girmesin diye sizi korumak için babasını suçladı."

Julie'nin yüzü kızardı, bu hâli genel tavrına hiç uymuyordu. "O bir kazaydı."

"Kazalar olur." dedim. "Ama çocuklara karşı kötü davranışlar da olur."

İrkildi. "Bu öyle bir şey değildi."

"Belki değildi. Belki ben haklıyım ve tam da öyleydi. Kapalı kapılar arkasında olanları hiç kimse tahmin edemez." Ona bir adım daha yaklaştım. "Ama artık sizin kapılarınız kapalı değil. Mahremiyet lüksüne sahip değilsiniz. Şu ya da bu şekilde saklayabileceğinizi düşündüğünüz her şeyi ortaya çıkartacağız."

"Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir uyarı. Henüz bize söylemediğiniz şeyleri gözden geçirmeniz gerekiyor; her türlü şüpheler, kuşkular, size kocanızın neler çevirdiğini merak ettiren herhangi bir şey. Doğruyu söylemeye karar verdiğinizde bizi arayın."

Kadını holde bırakıp esnemesini saklamaya çalışan genç polis memurunun yanından geçerek dışarı çıktım ve arabaya gittim. Derwent arabanın kapılarını açana kadar beklemek zorunda kaldım. Her zamanki gibi bunu ağırdan alıyordu.

Derwent evin önündeki özel park yerini ağır adımlarla geçip, yavaş ve gereğinden fazla bir titizlikle arabaya bindiğinde, dönüp kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Muayyen gününde misin, Kerrigan?"

"Bunu hak etti."

"Bundan hiç pişmanlık duymuyorsun."

"Biraz duyuyorum." diye itiraf ettim. "Kendimi tutamadım."

"Kendini üzme. Haklıydın. Ben de ona aynı şeyi söylemek üzereydim." Biraz daha yaklaştı. "Gerçi vahşi davranman hoşuma gidiyor. Değişiklik olsun diye kötü polis rolünü oynama işini sana vermeye başlayabilirim."

Ona kınayan bir bakışla karşılık verdim. "Eğer arabada kendi tarafına çekilmezsen, ne kadar vahşi olduğumu yakından göreceksin."

"Kerrigan." Bu adımı heceleyerek söylenmiş bir uyarıydı ve ne demek istediğini hemen anladım.

"Vahşiliğimi yakından göreceksin, *efendim*."

"Bu daha iyi."

Arabayla uzaklaşırken Derwent kendi kendine sırıtıyordu.

Bölüm 11

"Bu tür yerlerin hepsi aynı."

Bu bir atıcılık kulübüne yaptığım üçüncü ziyaretti ama gördüğüm kadarıyla Derwent haklıydı. Son iki günümüzü Richmond Parkı civarındaki atıcılık kulüplerinde soru sormakla geçirmiş ve pek fazla bir şey elde edememiştik. Bu defa gerçekten ıssızlığın ortasındaydık. Arabayla Leatherhead'in dış banliyölerinin ötesinde, uçsuz bucaksız Surrey ormanından geçen toprak bir yola dalmıştık. Burası bankacıları ve borsacılarıyla ünlü, zengin bir bölgeydi. Söylemek gerekirse, White Valley Atıcılık Kulübü pek şatafatlı bir yer gibi görünmüyordu. Ancak tek katlı kulüp binasının önüne park edilmiş arabalar çoğunlukla son modeldi. Yoldan geçenler için her yana emniyet lambaları, alarm donanımları ve uyarı levhaları konulmuştu. Çevrede bir silah deposu olduğu düşünüldüğünde bunun şaşılacak bir yanı yoktu.

Otoparkta bir sürü boş yer vardı ama Derwent bunların yanından geçip Subaru marka arabasını binanın yakınındaki çarpı işareti konulmuş yere park etti.

"Burası park yeri değil."

"Artık öyle." Ön panele polis kartını koydu.

"En azından düzgün park etseydin." Kapımı açıp bakarak kontrol ettim. "Tekerleklerin çizgiden taşmış. Arabanın yarısı dışarıda."

"Engelli kişilerin atış yapmaması lazım."

"Oh Tanrım!" diye mırıldandım, hiçbir sözün onun konuşmasını engelleyemeyeceğini biliyordum.

"Hepsi bunalımlı ve sinirli. Ne halt etmeye onları silahlandırırsın ki?"

"Bu büyük bir genelleme. Kendi durumlarıyla barışık veya bunu asla sorun etmeyen birçok fiziksel engelli insan var. En az senin kadar onların da ateş etme hakkı var."

"Fiziksel olarak yeterli değiller. Onlara ateş etmeyi öğretmenin hiçbir anlamı yok. Bir savaşta hiçbir işe yaramazlar. Tabii tekerlekli sandalyelerini üst üste yığıp barikat olarak kullanmaları hariç."

"Ben arabada kalmak istiyorum." dedim alçak sesle.

"Haydi." Arabadan çıkıp gerindi. Muhtemelen yanındaki arabayla kendisi arasında bu kadar çok mesafe bırakması gerinmek içindi.

İndim ve arabanın üzerinden asık bir yüzle ona baktım. "Seninle içeri girmeyi gerçekten istemiyorum."

"Üzerimdeki frenleyici etkin olmazsa neler olabileceğini bir düşün."

Arabanın kapısını kapattım. "Şimdi beni ikna ettin."

Bir randevu ayarlamak için kulübün yöneticisiyle önceden telefonla konuşmuştuk. Kapıya yöneldiğimizde adam bizi holde bekliyordu. Sanki penaltı atışını bekler gibi elleri kasıklarındaydı. Üzerinde spor bir ceket ve çizgili bir kravat vardı. Giydiği kıyafet muhtemelen hangisi olduğunu bilmediğim bir gruba, kulübe veya başka bir şeye üye olduğunu belirtiyordu. Seyrelmiş kızıl saçları, yanaklarına ve burnuna yayılmış damar çatlaklarıyla ellilerinin ortasındaydı.

"Andrew Hardy. White Valley Atıcılık Kulübüne hoş geldiniz. Gerçi sizinle daha mutlu şartlarda görüşmek isterdik." Ağır bir konuşma tarzı vardı, sanki sürekli söylediklerinin üzerimizde bıraktığı etkiyi ölçmeye çalışıyormuş gibi sıklıkla duraklıyordu.

Derwent evet anlamında başını salladı, sabırsızlanıyordu. "Şartlar mutluluk verici olduğunda pek fazla telefonla aranmıyoruz."

"Hayır, aranmadığınızı tahmin edebiliyorum. Tesislere bir göz atmak ister misiniz? Son iki yılda kulübe kayda değer bir yatırım yaptık ve sanırım tesislerimiz koskoca Londra'daki diğer kulüplerle gerçekten de boy ölçüşebilir." Kulüpten bahsederken yüzü parladı, ziyaretçilere karşı yaptığı alışıldık laf kalabalığına başladığında çok daha rahat görünüyordu. "Artık rampa sayesinde tekerlekli sandalyeyle kolayca giriş imkânımız var. Fark etmiş olmalısınız, rampanın çok yakınına park ettiğinizi gördüm."

Derwent'ın adamı tersleyip içeri girmek üzere olduğunu hissediyordum. "Tesisleri görmeyi çok isterdik ama önce bize mevcut üyelerinizden bahsetmeniz gerekiyor."

"Neden?"

"Aradığımız katilin bir üyeniz olması ihtimalinden dolayı."

Hardy, sanki bunu hiç aklından geçirmemiş ya da ondan ne öğrenmek istediğimizi hiç düşünmemiş gibi afallamış görünüyordu. "Ofise gelmeniz gerekiyor."

"Sorun değil." dedim.

Bir an Hardy'nin iş birliği yapmayı reddedeceğini düşündüm. Ardından omuzları düştü ve bizi boş bir danışma masasına götürdü. Masanın üzerinde içinde giriş formları bulunan bir varak duruyordu.

"İkinizin de bunu imzalaması gerekiyor. Kulüp binasına giren herkes bunu imzalamak zorundadır."

Bize söylendiği gibi yaptık, ardından üzerine 'Özel' diye yazılı kapıya doğru Hardy'i takip ettik. Ofisi, çalışma masasının üzerine konulmuş eski bir bilgisayar ve ziyaretçiler için tıkıştırılmış iki yüksek arkalıklı sandalye ile kaliteli küçük bir odaydı. Biz içeri girdikten sonra Hardy davetsiz bir misafir var mı diye koridorda bir sağa bir sola bakıp ardından kapıyı kapattı.

"Size yardımcı olabileceğime şüpheliyim." Oturup pantolonunun önündeki kırışıklıkları kurcaladı. Parmaklarını tekrar tekrar bunların üzerinde gezdiriyordu. "Bizim üyelerimiz seçkin kişilerdir. Üyelerimiz arasında kesinlikle sizin kastettiğiniz şeyleri yapacak türden insan yoktur."

"Hiçbir şey kastetmiyoruz." dedi Derwent. "Ateş etmekte tecrübeli ve yetenekli birisi tarafından öldürülen bir polis memurumuz var. İşe böyle bir atış yapabilecek donanım ve yeteneğe sahip kişilerin listesini çıkartmakla başlıyoruz. Burada ne tür silahlarla atış yapıyorsunuz?"

"Çoğunlukla tüfeklerle; 22 mm'lik nişangâhlı tüfekler ve spor amaçlı tüfekler. Aynı zamanda ağızdan doldurmalı tabancalarla ve çok çeşitli havalı silahlarla atış yapan üyelerimiz var. Havaya fırlatılan hedeflere atış yaptıran, ok attıran falan kulüpler var ama biz yaptırmıyoruz." Büktüğü dudağından bu tür atışlarla ilgili düşüncesi anlaşılıyordu.

"Tabancaların yasakladığını sanıyordum." dedim ve karşılığında bıkkın bir bakış aldım.

"Ağızdan doldurmalı tabancalar kesinlikle yasal. Eski tasarım silahlar ama silah üreticileri hâlâ yapmaya devam ediyor.

Kara barutlu tabancalar da denir, çünkü barutu namluya doldurur ardından kurşun bir bilyeyi sürersiniz. Düello tabancalarını düşünün."

Derwent bana dönüp "Aradığımız şey bu değil." dedi.

Hardy'nin yüzü parladı. "Ne tür bir silah arıyorsunuz?"

"Dürbün takılabilen yüksek güçlü bir tüfek." dedi Derwent. "Bir suikastçı silahı."

"Onlar yasa dışı."

"Evet, bunu biliyoruz. Bu yüzden kayıtlı değil ve atıcılık kulüplerini bu nedenle dolaşıp böyle bir silahın muhtemel sahiplerinin izini bulmaya çalışıyoruz."

"O hâlde yanlış yerdesiniz." Hardy sanki bizi gitmeye teşvik ediyormuş gibi kapıya baktı.

"Üyeler için bir tarama süreciniz var mı? En azından kaçakları ayıklıyor musunuz?" diye sordu Derwent.

"Elbette. Tesisleri kullanan kişiler hakkında çok titiz davranıyoruz. Atıcılık Olimpik bir spor, biliyorsunuz, üyelerimizden bazıları Londra Olimpiyatları'na katıldı. Buna her yönüyle saygı duyulması gerekir."

"Her yönüyle." diye ona katıldım. "Kaç üyeniz var?"

"İki yüzden biraz fazla. Elli kadar da genç üyemiz var. Elbette ki bütün üyelerimiz düzenli olarak kulübü kullanmıyor ama sürekli gelen birbiriyle kaynaşmış bir gurubumuz var. Her yıl kulübe katılmak için bir sürü başvuru alıyorum ama şu anda yeni üyeliğe kapalıyız. Basitçe söylemek gerekirse, isteyen herkesin gelip burada atış yapmasına imkân sağlayamayız. Zaten pek çoğu da üye olmazdı."

"Neden olmazdı?" diye sordum. "Katılmak pahalı mı?"

"Pek değil. Birkaç yüz pound. Asıl nedeni bir başka üyenin size kişisel referans vermesi gerekiyor. Güvenlik sistemimiz bu şekilde çalışıyor. Birbirimize kefil oluyoruz."

Derwent olumlu anlamda başını salladı. "Polisinkiyle aynı."

"Gerçekten mi?" diye sordu Hardy.

"Hayır." Hardy'nin uğradığı hayal kırıklığının ifadesi daha yüzünde belirmeden Derwent sözlerini sürdürdü. "Nasıl bu kadar basit olabilir?"

"Büyük bir gelirimiz yok. Kulüp binasının sahibiyiz. Onarım giderleri üye aidatlarından değil toplanan bağışlardan karşılanıyor. İhtiyaç duyulduğunda her türlü bakım işi de aynı yolla yaptırılıyor. Tek çalışan benim ve yarım gün çalışıyorum. Kulübün haftada bir gelen bir temizlikçisi var ama diğer her türlü şey üyelere kalıyor.

"Onlardan başlarsak, ilgini çeken birisi var mı?" diye sordu Derwent.

"Beni *ilgilendiren* mi? Sanmıyorum."

"Yasa dışı silah bulunduran. Atıcılığı hissedilir bir şekilde biraz fazla seven birisi."

Hardy sandalyesinde geriye yaslanıp garip bir şekilde güldü. "Hayır, hayır. Birisini öldürmeyi hayal eden hiç kimse yok."

Derwent ileri atıldı. "Ama bu tanıma uyan biri var."

Uzun bir duraklama oldu. "Aklıma bir kişi geliyor. Ama tamamen zararsız."

"Adı ne?"

"Rex Gibney." Sandalyesiyle dönüp arkasındaki karteks

dolabından bir çekmeceyi çekti. Aradığı dosyayı bulana kadar dosyaları karıştırdı. Dikkatle içine baktı. Kaldırarak tuttuğundan ne okuduğunu göremiyorduk. "Gördüğüm kadarıyla... Otuz iki yıldır buranın üyesi. Kendini buna adamış. Bir kez kulübün sekreterliğini yapmış, gerçi bu ben katılmadan önceydi."

"Yaşlı bir beyefendi mi?"

"Birkaç yıl önce ayrıldı. Kendi işini kurdu. Sanırım eskiden inşaat sektörüne donanım kiralıyordu."

"Başarılı mıydı?" diye sordu Derwent.

"Bence öyle, evet. Üyelik aidatını ödemenin onun için bir sorun olduğunu sanmıyorum. Guildford'un diğer tarafında güzel bir evi var. Kulüp üyeleri için her yıl Noel partisi verir."

"Adresine ihtiyacım olacak." dedim.

Hardy dosyadan bir kâğıt parçasını çıkarıp bana uzattı. Adresi ve telefon numarasını not aldım. Cep telefonu numarası ve e-posta adresi yoktu. Ev Callancote olarak adlandırılıyordu. Bana küçük bir köy gibi gelen Tigg's Lane'deydi. Cadde numarası yoktu ama Hardy'nin anlattıklarından evi bulamamanın imkânsız olduğunu düşünüyordum. Kâğıdı Hardy'e geri uzattım. Tekrar dosyaya yerleştirmek için kayda değer bir zaman harcadı.

"Rex Gibney'nin yaşı büyük olabilir ama kalbi hâlâ gençtir. Gerçek bir atıcılık hayranıdır. Artık iyi bir atıcı değil ama genç üyeleri teşvik etmeye bayılıyor. Yetenekli gençlerin çoğuna, daha iyi donanımlara sahip olmalarına yardımcı olmak için maddi destek sağladığını biliyorum. Onların seyahat masraflarını ve yarışmaya giriş ücretlerini karşılıyor. Karşılığında hiçbir şey beklemiyor"

"Hiç CRB kontrolü[10] yapıldı mı?" Derwent herhangi bir zorunlulukları olmadığı hâlde zamanlarını gönüllü olarak gençler için harcayan kişilere karşı sürekli şüphe duyardı.

"CRB mi? Sabıka kaydına bakmak için mi? Hayır, yok. Eğitmenlerimiz hepsini kontrol etti. Rex'in bu yaptığının gençlerle bir ilgisi yok. Ondan hiç görmediği birisine bile yardımcı olmasını istesek hemen elini cebine atar. Bazen kulübe gelir. Onları talim yaparken izler. Tam bir atıcılık hayranıdır."

"Kulağa yanında görmek isteyeceğin biri gibi geliyor." dedim.

"Öyledir. Hem de çok." Hardy parmaklarıyla dosyaya vuruyordu. "Başka hiçbir şart altında size ondan bahsetmezdim. Ancak ateşli silahlar konusundaki yasalara ne kadar bağlı olduğu konusunda şüphelerim var. Hatta biraz daha ileri gidip kulüpteki herkesin onun kayıt dışı birkaç silaha sahip olduğunu bildiğini söyleyebilirim. Elime hiç öyle bir silah geçmedi, anlarsınız ya, ama başkalarında olduğunun farkındayım."

"Buna onun teşvik ettiği gençler de dâhil mi?" diye sordu Derwent.

"Muhtemelen." Hardy bunu onaylamayan bir tavırla başını salladı. "Kasten yanlış bir şey yapacağını hayal edemiyorum. Sanırım sadece bir çocuk gibi davranıyor. Biraz şımarık. Çok sevdiği silahlara neden izin verilmediğini anlayamıyor. Amerika'daki birçok dergiye abone ve hiç kuşkusuz o dergilerde kolayca satın alınabilecek uygun durumdaki pek çok sıra dışı silah var."

---

(10) CRB (Criminal Record Bureau – Suç Kayıtları Bürosu); Birleşik Krallıkta gönüllülük esasına göre kişilerin kaydolduğu özellikle işverenlerin işe alacakları kişilerin sabıka kayıtlarını görmek için internet üzerinden kullanılan veri bankası. (ç.n.)

"Ve kaçak yollardan temin etmek için yeterince sağlam bir para ödeyebilecek gücü var." dedim.

"Onları nasıl edindiğini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum."

"Elinde ne var?" diye sordu Derwent.

Hardy ihtiyatlı bir tavırla "Duyduğum kadarıyla..." dedi "Bir Dragunov SDV Tigr'i ve bir ZVI Falcon'u var. Ancak söylediğim gibi onları görmedim ve bu konu hakkında ona asla soru sormadım."

"Çünkü bunu bildirmekten sorumlusun."

"Evet."

"Ve muhtemelen senin kulübünden ayrılıp başka birisine giderdi."

"Muhtemelen."

"Ve sen de altın yumurtlayan tavuğu kesen kişi olurdun."

Hardy sertçe "Bunun ne anlama geldiğini anlayamadım." dedi.

"Tesisleri geliştirmek için yardımda bulundu mu?" diye sordu. "Bir bağış yaptı mı?"

"Evet. Ama bağışı gizlilik içinde yaptı. Kulübün finans kurulu ve benim dışımda hiç kimse bilmiyordu. Gördüğünüz gibi, adamın tipik davranışı bu. Ödül ya da teşekkür peşinde değil. Sadece servetini iyi ve faydalı bir şekilde kullanmak istiyor."

"Bir serveti harcamak için daha iyi yollar düşünebiliyorum."

Hardy ters ters bana baktı, yanaklarındaki damar çatlakları öfkeyle kızaran yüzünde belirsizleşti. "Elbette, eğer atıcılıkla ilgilenmiyorsanız bu size önemli gelmeyebilir. Ama atıcılık

Birleşik Krallığın ekonomisinde 1.6 milyar poundluk bir yer tutuyor. Kesinlikle öyle küçük bir azınlığın ilgi alanı değil."

"Üzgünüm." dedim "Sadece benim ilgimi çekmiyor."

"Ya senin?" Derwent'a döndü. "Atıcılıktaki hünerini göstermek ister misin?"

"Bir deneme yapabilirim." dedi Derwent, sesi hiç de alışılmadık bir şekilde tereddütlüydü. Göz ucuyla ona baktım ve tek kelime etmememi söyleyen titreşen göz kapaklarını gördüm.

Hardy ayağa kalktı, keyfi yerine gelmişti. Bizi dışarı çıkarıp ardından sanki gizlilik yeminini gösterirmiş gibi küçük ofisinin kapısını kilitledi. Eğer oraya ilk geldiğimizde kapısı kilitli olsaydı belki bu benim için bir anlam ifade ederdi.

Koridorda, Hardy durdu. "Burası cephane ambarı."

Girişin sol yanında üzeri yazısız bir kapıydı; içeri girerken farkına bile varmamıştım. Yan tarafında küçük bir tuş takımı vardı. Hardy sert tuşlara hafifçe basarak şifreyi yazdı. Kapıyı açıp içeri girdi. 0.22'lik cephanenin bulunduğu kutuyu seçip kapının yanındaki deftere not etti. Derwent içeri uzandı, gözleriyle rafları tarıyor, katilimizin kullandığı tip cephaneyi arıyordu. Düzelerek geriye çekildi ve hafifçe başını salladı. İçeride işe yarar hiçbir şey yoktu.

Ya da şimdi yoktu.

"Her üyenin bu cephaneliğe giriş izni var mı?" diye sordum.

"Sadece şifreyi bilenler. Onlar da kuşkusuz sadece üst düzey atıcılarımızın arasına girenler ve eğitimcilerdir. Bu yüzden tamamen güvenli."

"Dört, üç, dokuz, dokuz." diye ezbere söyledim.

Derwent sırıtarak bana baktı. Hardy'nin içi cız etti. "Omuzumun üzerinden baktım."

"Üzgünüm. Ancak o kadar da güvenli görünmüyor."

"Polis tarafından test edilip onaylandı. Güvenlik tedbirlerimizin tamamı polis tarafından takip ediliyor. İçişleri Bakanlığı'nın bir uygulaması."

Dünya üzerinde insan hatasını ortadan kaldırabilecek bir alarm sistemi yoktu. Bir şey demedim, çünkü güvenlik tedbirlerini değersiz hâle getirdiğini söylemenin hiçbir anlamı yoktu.

Hardy bizi masa ve sandalyelerin duvara dayalı olduğu kulüp binasındaki boş bir odaya götürdü. Duvara yerleştirilmiş koyu renkli küçük bir çubuk vardı. Duvarın içine yapılmış küçük bir bar karanlıkta kalmıştı. Önündeki parmaklıklar asma kilitle kilitlenmiştir. Oda ekşimiş bira kokuyordu.

"Burası sosyal etkinliklerimizi yaptığımız yer. Yılda bir iki kere yaparız. Çok eğlencelidir. Ayrıca bar Cumartesi ve Pazartesi günleri açıktır. Tamamen üyeler tarafından işletiliyor."

"Yine de üye olmuyorum." diye Derwent'a fısıldadım.

"Silahlık burası." Bu da üzerinde yazı olmayan başka bir kapıydı ama bu defa biz yaklaşırken kapı açıldı ve bir adam çıktı. Bir tüfek ve kucak dolusu donanım taşıyordu.

"Stuart, tam da ihtiyacım olan kişi. Bu beyefendiyi atış poligonuna götürüp, atış yapmasını sağlar mısın?"

Stuart hayır anlamında başını salladı. "Ateşli silah kullanma sertifikasını göstermediği sürece olmaz, Andrew. Bunu biliyorsun."

"Ben polis memuruyum." dedi Derwent. Hâlâ hiç alışılmadık şekilde sakindi. "Gerçekten de ateşli silahlar sertifikam var. Ateşli silahlar konusunda eğitimliyim."

Stuart ona uzun uzadıya baktı. Hardy'den daha gençti ve kurnaz bir tavrı vardı. Tüfeği kaldırdı. "Bunlardan biriyle hiç ateş ettin mi?"

"Yıllardır etmedim."

Tüfeği Derwent'a uzattı. O da alıp tüfeği yere doğru çevirdi. Kundağını çekip tek gözünü kapatıp namlunun içine baktı. Görünüşe göre tatmin olmuştu, mekanizmayı kapatmak için tüfeğin kundağını ileri itip tetiği çekti. Boş olan tüfeğin horozundan çıt sesi geldi.

Stuart "Sanırım silahlı kuvvetlerdeydin." dedi.

"Kara kuvvetleri."

Stuart başıyla onu onayladı. "Seni dışarı çıkarayım. Sağ elini mi kullanıyorsun?"

"Evet."

"O hâlde benim takımımı kullanabilirsin. İşte yelek. Senin için biraz dar olabilir."

Bu omuzunda deri bir yama ve silaha bağlanan bir kayışla özel bir atış yeleğiydi. Stuart bir tane yıpranmış tek eldiven vermek için beklerken Derwent omuzlarını silkeleyerek yeleği giydi.

"Stuart bizim eğitmenlerimizden birisi." diye Hardy bana durumu açıkladı. "Stuart Pigrew. 2004 Dünya Şampiyonası'nda yarıştı."

"2005'ti." Stuart bana küçük bir bakış attı. "Ve bir sonuç alamadım."

Hardy'nin de söylememi beklediği üzere "Yine de oldukça etkileyici." dedim. Stuart yeniden Derwent'a döndü. Ben de her an arkamdan seslenilmesini bekleyerek onun yanından do-

Girip silahlığa girdim. Küçük bir odaydı, tüfekler için sıra sıra parmaklıklar ve tabancalar için dolaplar vardı. İçeride genç bir çocuk duruyordu, temizliğini yaptığı tüfeğin parçaları önündeki masadaydı. Bana Gibney'nin himaye ettiği gençlerden biri gibi geldi. Kaşları belirsiz, neredeyse yok gibiydi. Bu hâli ona savunmasız bir görünüş veriyordu.

"Selam" dedim. "Merak etme. Ben bir polis memuruyum. Sadece etrafa bakıyorum."

Bir şeyler mırıldanıp ayağa kalktı, kapıya doğru giderken bir bacağını masaya çarptı. Tüfeğin parçaları kenara doğru yuvarlandı, neredeyse yere düşeceklerdi. Telaşla masayı tuttu, yüzü kıpkırmızı kesildi.

Sorumluluklarının bilincinde olan bir genç olmanın getirdiği korku diye düşündüm. "Gitmek zorunda değilsin."

Çok geçti. Arkasından kapıya gittiğimde başı önde, kulüp odasını geçerek üzerinde tuvalet olduğunu belirten işaretler bulunan kapıya yönelmişti.

"Jonny, nereye gidiyorsun?" Ona seslenen Stuart'tı, sesi duyduğu rahatsızlıktan gergindi. Çocuk omuzlarını kulaklarına kadar kaldırdı ve yürüyüşünü bozmadan kapıdan girip kayboldu.

"Senin oğlun mu?" diye sordum.

"Karım öyle diyor."

Derwent kahkahayı patlattı. Ben gülmedim. Son günlerde bir sürü genç benden kaçıyor gibi görünüyor, diye düşünüyordum. On beş yaşında olsam buna kalbim kırılırdı.

Hardy dönüp "Üzgünüm, Stuart. Burada Jonny'le birlikte olduğunu bilmiyordum. Eğer gitmen gerekiyorsa, Komiser Derwent'ı atış poligonuna götürmesi için başka birisini bulabilirim."

"Sorun değil. Biz de daha yeni geldik. Ben biraz pratik yaparken Jonny'de kendini bir şeylerle oyalıyor. Onun sırası bir saat sonra gelecek."

"Gelip seni izleyecek mi?" diye sordum.

"İzlemez. Eskiden izlerdi. Artık her şeyi bildiğini düşünüyor." Elindeki birbirine karışmış malzemeleri omuzuna attı. "Ne yazık ki, benden çok daha iyi atış yapıyor. Benim hiç yapmadığım kadar iyi atıyor."

"Bu can sıkıcı." dedi Derwent.

"Değil mi ya?"

İkisi ve Hardy önümden geçip dışarı çıktılar, yürürlerken aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Poligonda kısa bir siper vardı, hâlbuki siperin uzun ve alçak betondan olması gerekirdi. Hardy bana koruyucu kulaklık uzattı.

"Lütfen tak. Burada çok ses çıkar."

Stuart Derwent için yeni hedefler koymaya gitti. Önümüzde aralıklarla üç hedef vardı; 25 metrede, 50 metrede ve 100 metrede. Siperin gerisinde durdum, Derwent'ın yere yatıp kendini yerleştirmesini izliyor ve atış yollarına göz atıyordum.

Stuart geri gelip Derwent'ın yanına uzandı. El hareketleriyle anlatarak silah ve hedef hakkında bilgi veriyordu. Derwent birkaç sefer anladığını belirterek başını salladı ama bu sefer bunu her zamanki can sıkıcı tavrıyla yapmıyordu. Dikkatini tamamen topladı. Bu onun için önemliydi. İyice eğildi, vücudu hareketsizdi, hedefe odaklanırken eldivenli eliyle silahı destekliyordu.

Hemen hemen birbiriyle uyumlu dört el tüfek sesi koruyucu kulaklıklarla bile kulakları sağır edecek kadar yüksek çıkmıştı. Görüş Derwent'ın ne kadar iyi attığını görebileceğim

Onlar iyi değildi ama Hardy dürbünle bakıyordu ve birkaç kez başını güzel anlamında salladı. Kaç el ateş ettiklerini kaçırdım. Fırlayan boş kovanlar tıngırtı sesleri çıkartarak Derwent'ın yanındaki beton zemine düşüyordu.

Atış sona erince, poligondaki görevli haykırdı "Kes ateş. Atış yolları açık. Hedefleri değiştirin."

Derwent söyleneni yaptı, ardından oturup sırtını poligona döndü. Koruyucu kulaklıkları çıkartıp yanına yere bıraktı. Dirseklerini dizlerine dayayıp dikkatli bir yüz ifadesiyle boşluğa bakmaya başladı. Stuart hedefleri getirmeye gitti ve ben de koruyucu kulaklıklarımı çıkarttım.

"Etkileyici." dedi Hardy. Derwent cevap vermedi. Bunun yerine ayağa kalkıp yeleği ve eldiveni çıkarttı. Onları bana verdi ve yanımdan geçip patikadan doğruca otoparka gitti.

"Canı bir şeye mi sıkıldı?" diye sordu Hardy.

"Genelde öyledir." dedim.

Stuart geri dönmüştü, elimdekileri alıp yerine hedefleri verdi. "İyi bir atıştı. Çok iyi. Yıllardır tüfek kullanmadığını söylemişti ama hedeflere bakıp da bunu asla anlayamazsın."

"Yarışmalara katılmalı." dedi Hardy. "Bir üyeden onun için kolayca tavsiye mektubu alabileceğimizi düşünüyorum. Polis memuru olmasının üyeliğe kabul etmemize sorun teşkil edeceğini sanmıyorum."

"Ona haber veririm." Koruyucu kulaklıkları geri verip ikisine de teşekkür ettim. Ardından Derwent'ın geçtiği yolu takip ederek arabaya döndüm.

Onu beni beklerken bulmayı umuyordum ama ilk anda onu göremedim. Ardından yakın bir yerden gelen öğürme sesini duydum. Arabanın etrafından dolaştım ve onu bizimkinin ya-

nına park etmiş bir arabanın bagajına dayanmış hâlde gördüm. Ona doğru yaklaşırken bir kez daha çıkardı, kusmuğunun asfalta saçılışının sesini duydum. Kusması kesilene kadar durup bekledim. Hâlâ öne eğilmiş duruyordu ama nefes alıp verişi normale dönüyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim." Doğrulup ağzını sildi.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Gözlerime bakmaktan kaçındı.

"Biraz önce başka birinin arabasının her yanına kustun. Bu hiçbir şey demek değil."

Bakışlarını bir kapısında hasar olan tozlu, yeşil renkli Nissan arabaya çevirdi. Otoparktaki diğer son model arabalardan biri olmadığına sevinmiştim.

"Sadece birkaç yerine sıçramış. Farkına varmazlar."

"Varabilirler."

Nefesinin arasında "Kimin umurunda?" dedi.

"Onların olabilir." dedim yine.

"Yağmur çaresine bakar." Sesinin tonundan konunun kapandığı anlaşılıyordu. Arabayı açıp bindi. Aceleyle dolaşıp kendi tarafıma geçtim ve ben de bindim. Emniyet kemerimi takarken ona bakıyordum. Uzanıp torpido gözünden bir sakız aldı.

"İyi olduğuna emin misin?" Hedefleri ona uzattım. Hiç bakmadan onları arka koltuğa attı.

"İyi olduğunu söylediler."

"Evet, apaçık ortada."

"Yarışmalara katılman gerektiğini söylediler."

"Kahretsin, hayır." Hızla otoparktan çıktı. Sessizlik içinde ama yola doğru ilerlemeye başladık, arabayı huzursuz olduğumu belli edecek kadar hızlı sürüyordu. Bu yaptığımdan rahatsız olacağını bilerek elimle gösterge panelini kapattım.

Kenara çekip beklemek için durduğumuzda Derwent "Bu konu hakkında artık soru sormak yok." dedi.

"Sormayacaktım."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Gündeme getiren sensin."

"Tekrar söylüyorum, kimseye bundan bahsetme. Hiç kimseye."

"Pekâlâ."

"Bunda ciddiyim."

"Anlıyorum."

"Hayır." dedi. "Anlamıyorsun. Şimdi, şu zengin herifin evi neresi?"

"Onunla şimdi mi konuşmak istiyorsun?" Aceleyle not defterime ve haritaya bir şeyler karalıyor, sağa mı yoksa sola mı dönmemiz gerektiğini anlamaya çalışıyordum ama işin içinden çıkamıyordum.

Bana pis bir bakış attı. "Yok, gitmesek de olur. Bu sadece bir cinayet soruşturması. Sadece ölü bir polis. Pek acil bir şey değil, öyle değil mi? Hızlı davranmaya gerek yok."

Alçak sesle "Haklısın." dedim. Her zayıflık belirtisinin arkasından elbette buna denk bir güç gösterisi gelecekti. Bunu bekliyor olmam gerekirdi. Dikkatimi haritaya verdim ve kendi kendime aldırma dedim.

Galiba işe yaradı.

Bölüm 12

Tigg's Lane şeytanın ini olacak bir yerdi. Callancote'un yüksek kapılarını bulduğumuz sıralarda Derwent'ta buna uygun şeytani bir ruh hâline bürünmüştü. Diyafondan konuşma işini ben üstlenmiştim. Kimlik kartımı kameraya tutup bunun içeri girmemizi sağlaması için yeterince okunaklı göründüğünü umuyordum. Sonunda kapı hırıldayarak açıldı ve Derwent beni dolambaçlı yolda yaya bırakıp arabayla içeri girdi. Bu bana iyi bakımlı bahçelere ve kırmızı tuğladan George dönemine ait evin simetrik mimarisine bakmak için zaman verdi. Ön kapıdaki basamaklara vardığımda kapı açıktı. Derwent çoktan ufak tefek, tombul bir adamla derin bir sohbete dalmıştı. Adamın yüzü sanki gülümsemek için yaratılmıştı. Ancak şu anda gülümsemiyordu.

Derwent yalvaran gözlerle bana sohbete katılmam için uyaran bir bakış attı. Neyle karşılaşacağımı bilmeden kendimi hazırladım. "Bu Rex Gibney. Bay Gibney, bu benim ortağım Memur Maeve Kerrigan."

Gibney'nin verdiği tepkiden neyle karşı karşıya olduğumuzu kesinlikle anladım: Tam bir eski kafalı cinsiyet ayrımcısıydı. "Kapıdaki bayan. Arkadaşınıza az önce eğer kapıyı çalan o olursa içeri almayacağımı söylüyordum. Bu işi yapması için sizi göndermiş olması güzel. Sıkıntı içindeki bir bayana hayır diyemezdim, değil mi?"

"Umarım sıkıntılıymış gibi görünmüyordum." Ona gülümsedim. "Bizimle görüşmeniz iyi oldu, Bay Gibney. Önceden aramadan geldiğimiz için üzgünüm."

"Andrew Hardy beni aradı."

"Öyle mi?" Buna şaşırmamam gerekirdi. Onunla görüşeceğimizi Gibney'e söylememesi için onu uyarmamıştım. "Ne dedi?"

"Richmond Parkı'ndaki atış hakkında sorularınız olduğunu söyledi. Size yardım edebileceğimden şüpheliyim." Küçük gözlüklerin arkasındaki gözleri buz dağları kadar soğuktu. "Hardy size yardımcı olabileceğimi nereden çıkarttı anlayamadım."

"Ona silahlara ve atıcılığa hevesli insanları sorduk, o da bize sizin isminizi verdi. Sadece birkaç genel sorumuz var." Tam o sırada fırtınayla esen rüzgâr bir miktar yağmuru üzerimize taşıdı. Gerçekten üşüdüğüm için soğuktan ürpermiş numarası yapmak zorunda kalmadım. "Birkaç dakikalığına içeri girebilirsek..."

"Dediğim gibi, size yardımcı olabileceğimden emin değilim." Hiç kıpırdamadan birkaç saniye öylece durdu. Biz de kıpırdamadık. Bu yaptığının Hardy'nin bize anlattığı sıcaklık ve cömertlikle uzaktan yakından alakası yoktu. İki şey aklıma geldi: zengin insanlar servetlerini iyi davranarak yapmıyorlardı ve ikinci olarak Gibney, yasa dışı silahlara ilgi duyan biriyse muhtemelen polisten hoşlanmıyordu.

Galiba Gibeny'i insafa getiren takırdayan dişlerimdi.

"İlla gerekiyorsa, içeri gelin." Geri çekildi. Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden mermer kaplı hole daldık. Büyük bir ev değildi ama uyum harikaydı. Başımı kaldırıp tavana baktım.

Buğday başakları, üzüm salkımları ve müzik aletlerinin detaylarıyla işlendiği kartonpiyerdendi.

"Hepsi orijinal." Gibney'nin sesi az da olsa biraz daha samimi geliyordu. "Taşındığımda restore ettik."

"Harika."

"Çalışma odasına gelseniz iyi olur. Oturma odasının diğer tarafında. Bu eski evlerde odalara birbirinin içinden geçilir. Koridorlara pek gerek duyulmamıştır."

Gibney dönüp ağır maun kapıyı açarken Derwent'ın bana hayranlıktan çenesinin düştüğünü gördüm. Bunu içeri girmemizi sağladığım için bana teşekkür ettiğine yordum. Olumsuz anlamda başımı salladım. Eve ilgi gösteriyormuş numarası yapmamıştım. Eğer yapsaydım Gibney bunu fark ederdi. Yaşına karşın uyanık biriydi ve sevimli bir görünüşü vardı. Derwent'ın adımlarına dikkat etmesi gerekiyordu, benim de öyle.

Oturma odasında kucağına Pomeranya[11] cinsi bir köpek çöreklenmiş gri saçlı bir kadın vardı. Başını kaldırıp bize baktı, şaşırmıştı ama Gibney ona ayaküstü el sallayıp yürümeye devam etti. Bizi tanıştırmamıştı ama onun Bayan Gibney olduğu sonucunu çıkardım. Güven vereceğini umarak ona gülümsedim. Oda resmî olmaktan ziyade rahat ve sıcaktı ama yine de genel olarak zenginlik izlenimi veriyordu. Mobilyalar evin inşa edildiği döneme uygun seçilmişti.

---

(11) Pomeranya köpeği veya kısaca pom; Orta Avrupa'nın Pomeranya bölgesi (kuzey Polonya ve Doğu Almanya bugünkü bölümü) adını alan Spitz tipi köpek cinsidir. Genellikle süs köpeği olarak beslenir. Pomeranian özellikle büyük Spitz tipi köpekler, Alman Spitz soyundan üretilmiştir. Bu Alman Spitz cinsinin bir çeşidi olarak Fédération Internationale Cynologique tarafından tespit edilmiştir. Birçok ülkede, Zwergspitz (cüce spitz) olarak bilinir. (ç.n)

Çalışma odası küçüktü ve tahmin ettiğimin tersine raflara dizilmiş kitaplar yoktu. Bir tek cam dolaplı kitaplık vardı ama içindeki kitaplar sokaktan toplanmış gibiydi. Öyle sıkı dizilmişlerdi ki içlerinden birini çekmeye çalışsanız belinizi incitebilirdiniz. Şöminenin önündeki divanda yığılmış gazeteler duruyordu. Gibney evine dönmüş bir erkeğin edasıyla yakınındaki bir sandalyeye oturdu.

"Her gün gazete okurum. Haberleri takip ediyorum."

Derwent onun karşısına otururken "Ya bulmacalar?" diye sordu.

"Hayır. O tür şeylerle uğraşmıyorum. Amaçsız. Sizden önce binlerce kişinin tahmin ettiği bir şeyi bulduğunuz için yeterince zeki olduğunuzdan dolayı kendi kendinizin sırtını sıvazlamaktan başka bir şey değil."

"Bay Hardy bize eskiden inşaat sektörüne donanım sattığınızı söyledi." dedim.

"Her şey vardı. Kreynler ve sepetli vinçler. Büyük şeyler. Eğer bunları zamanında ve çalışır vaziyette istiyorsanız, Gibney'i arardınız. İhtiyaç duyduğunuz şeyi istediğiniz yerde ve zamanda temin edileceğini garanti ederdik, bunu yapamazsak ücretin yarısını alırdık. Ancak hiçbir zaman bunu yapmak zorunda kalmadık."

Derwent "İyi yürüyen bir işmiş gibi görünüyor." diye yorum yaptı.

"Bu ev yüzünden mi böyle düşünüyorsunuz?" Gibney kıkırdadı. "Şey, şanslıydık. Paraya muhtaç değildik, böyle düşünün. Ancak bu evi seksenlerde aldık. Önceki sahipleri evi on sekizinci yüzyılda inşa eden ailenin öz torunlarıydı. Bu evde bu kadar uzun süre nasıl kaldıklarını bilmiyorum; ailede ce-

binde para olan son kişi Callancote'u inşa eden kişiymiş. Evi neredeyse yok pahasına aldım. Satmak için umutsuz durumdaydı ve hiç kimse satın almak istemiyordu. O sırada ekonomide daralma sürüyordu. Her neyse, bir kır evi değildi. Emlak komisyoncusuna göre şehir dışında değil banliyöde bir evdi." Yine güldü. "En yakın ev bir buçuk mil uzakta ama bazılarına o kadar uzak gelmiyor."

"İnsana ıssızlığın ortasındaymış hissi veriyor." dedim, pencereden tertemiz çimlerle çevrili ulu meşe ağaçlarına bakıyordum.

"Evet, ama bu bir yanılsama. Arazimiz yok. Önceki sahipleri yatırımcılara parça parça satmış. "Şu tarafta toplu konutlar var." başparmağıyla omuzunun üstünden işaret etti "Ve Tigg's Lane'in aşağısında bir eğlence parkı var. Hem de büyük bir tane. Sonra da eskiden Callaconte'a ait olan birkaç dönümlük bir başka arazide golf sahası var. Kafama taktığımdan değil. Onları ne görebilirim ne de duyabilirim. Zaten kendimi de hiçbir zaman çiftçilikle uğraşacak bir beyefendi gibi hissetmedim. Daha en baştan bir beyefendi olarak hiç hissetmedim." Bana göz kırptı. Kendimi ona gülümserken buldum.

Derwent'ın bir sonraki sorusu dostça tutumun sonunu getirdi. "Peki, silahlara neden ilgi duyuyorsunuz?"

Gevşeyip sandalyesinde oturuşunu değiştirdi. "Bilmiyorum. Neden birileri bir şeylere ilgi duyar? Futbol da olabilirdi ama oturup başkalarının yaptığı şeyleri izlemek yerine kendim bir şeyler yapmayı tercih ediyorum. Öylesine başladım ve başlangıçta hiç iyi değildim ama gittikçe iyileştim."

"Silahlardan hoşlanıyorsunuz, değil mi?"

"Mekanizma olarak mı? Elbette. Sahip oldukları tasarım.

düşünce." Saygıyla başını salladı. "Etkili ve güzeller. Daha ne istersiniz ki?"

"Öldürmek için tasarlanırlar." dedim.

"Hedefi vurmak için tasarlanırlar. O hedefin ne olacağı ateş eden adama bağlıdır. Pek çok değişik yolla insanlar insanları öldürür. Sadece bazı zamanlarda bunu yapmak için silah kullanıyorlar."

"Ve bu da sizin için sorun değil." dedim.

"Cinayetleri onaylamıyorum, bayan. Ancak bunun için aleti suçlamak hatasına düşmüyorum. Bunun aracıma çarpan sarhoş bir sürücü yüzünden araba üreticilerini suçlamaktan farkı yok."

"Atıcılık kulübüyle ilginizden bahsedelim." dedi Derwent "Eliniz üzerinde, değil mi?"

"Hayır. Artık değil. Resmî sıfatla değil."

"Ama her yıl kulüp üyeleri için evinizde parti veriyorsunuz."

"Sadece küçük bir toplanma. Kulüp binası öyle pek göz alıcı diyebileceğiniz bir yer değil ve bizim de yerimiz var. Holün diğer tarafında oturma odasının dört katı büyüklüğünde bir salonumuz var. Barı hole koyup insanlara birkaç kanepe ve minik tartöletler veriyoruz. Basit, ama eşlerin giyinip süslenmesi için iyi oluyor."

"Eşler? Hiç bayan üye yok mu?" diye sormak zorunda kaldım.

"Ah, galiba var. Ancak sadece kocaları veya erkek arkadaşları atış yaptığı için bununla ilgilendiklerini düşünüyorum. Yahut erkeklerle tanışmak istiyorlar."

Derwent'ın keyfinin yerine geldiği yüzünden belli oluyordu. Boğazını temizledi, mesajı hemen aldım: *nazik davran.*

"Belki de öyledir." dedim, ancak dişlerimi sıkıyordum.

"Partinin her yıl başka bir üye tarafından verilmesi gerekiyor ama burası var ve birçok kişinin de gelmek isteyen herkesi ağırlayabileceği büyüklükte bir evi yok. Bir süre sonra benim sorumluluğum hâline geldi. Buna aldırmıyorum. Partileri severim."

"Atıcılık kulübünü de seviyorsunuz."

"Evet." Bana ters ters baktı, beni bunu garip bulmaya itiyordu. "İnsanları severim. Silahları severim. Ateş etmeyi ve diğer insanların ateş etmesini izlemeyi severim."

"Ve daha genç kulüp üyelerine yardım etmeyi seviyorsunuz."

"Elimden geldiğince. Maddi olarak, bilirsiniz."

"Onları hiç evinize davet ettiniz mi?"

"Ebeveynlerinin yanında partiye davet edilirler. Onları dışarıda tutmak adil olmazdı. İçki içmemelerini sağlıyoruz." diye hemen ekledi.

"Merak etmeyin. Yaşı tutmayan gençlere içki içme imkânı sağladığınız için sizi tutuklamayacağız." diye belirtti Derwent. "Ben daha çok onlarla tek başınıza zaman geçirip geçirmediğinizle ilgileniyorum."

Gibney'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. "Neyi ima ediyorsunuz?"

"Bu sadece bir soru."

"Hayır. Kesinlikle değil. Herhangi bir sebeple buraya gelirlerse ebeveynleri yanlarında olur. Anlayacağınız onları tanı-

makla pek ilgilenmiyorum. Yetenekli olanların durumlarının iyi olduğunu görmek istiyorum ve bana ülke çapında veya yurt dışında katıldıkları yarışmaları anlatmalarını seviyorum. Bazen, seyahatlerini maddi olarak karşıladığımda, onları çaya davet ederim. Ancak bunda garip bir şey yok ve kötü niyetli amaçlara yeltenmeye çalıştığıma dair iddianızı size iade ederim."

Derwent gülümsedi. "Biliyorsunuz, bu tür bir şey söylemedim."

"Ne demek istediğinizi anladım. Bu günlerde herkesin aklı kötü şeylere çalışıyor. Herkes karşısındakinden en kötü şeyleri bekliyor. Güven duymaya ne oldu?"

"Suistimale uğradı ve çocuklar bunun sonuçlarına katlandı." Derwent bunu kesin bir ifadeyle söylemişti. "Başınız hiç polisle derde girdi mi?"

"Hayır."

"Suç Kayıt Bürosu'ndaki kayıtlarınız hiç kontrol edildi mi?"

"Hayır."

"Suç Kayıt Bürosu'ndaki kayıtlarınızın kontrol edilmesinden kasten mi kaçındınız?"

"Hayır, kaçınmadım." Bunu bağırarak söylemişti. Hemen ardından kapı hafifçe vuruldu. Birkaç santim açıldı ve Gibney'nin eşi başını içeri uzattı.

"Her şey yolunda mı, hayatım?"

"Sorun yok. Dışarı çık, Evelyn."

Kadın sanki bu lafımızı bölmesini affettirecekmiş gibi usulca tekrar kapıyı kapattı. Gibney sandalyesine oturdu, par-

maklarını kollarının altına sokmuştu. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Bizim yüzümüzden kalp krizi geçirmeyeceğini ümit ediyordum.

"Bunları sormak zorundayız, Bay Gibney." dedim.

"Benimle konuşma şekliniz hoşuma gitmiyor."

"Bunun için üzgünüm."

Omuzlarını silkerek Derwent'a "Bunun sonunun nereye varacağını bilmiyorum. Neden bana saldırıyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü olgun bir adamın silahlarla oynamayı sevmesinde bir gariplik var. Kulüpte birkaç kişiyle konuştum, diğer üyelerle. Zulanızda yasa dışı silahlar bulunduğunu söyleyen kişilerle."

Kişiler dediği Andrew Hardy diye düşündüm ama Derwent'ın karakterine ters düşen bir incelik göstermesinden memnundum.

"Bu doğru değil."

"Bir Dragunov ve bir Falcon'muş duyduğuma göre."

"Yanlış biliyorsunuz."

"Bunlar tehlikeli silahlar."

"Yanlış ellerde olursa." diye düzeltti Gibney.

"Bu tip silahlardan birisini bulundurmaktan en az ne kadar ceza alacağınızı biliyor musunuz?"

Gibney donup kaldı. Gergin dudaklarının arasından fısıldayarak "Hayır." dedi.

"Beş yıl. Bu en azı. Beş yıl. Hapishane atıcılık kulübüne de benzemez. Bir sürü it kopukla birlikte kalacaksınız. A katagorisi, B katogorisi. Hiç de tanımak isteyeceğiniz insanlar

değil. Arazisi olsun ya da olmasın, kır evinde yaşayan türden insanlar değil." Derwent güldü, buna karşın Gibney'nin keyfi çoktan kaçmıştı.

"Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"İlgisi yok. Tabii eğer buraya bir soruşturma ekibi getirip her yeri didik didik aratmazsam. Bir silahın kokusunu bir mil mesafeden alan köpekler getirtmezsem. Tavan arasını kontrol etmezsem. Yatağın altını. Bahçedeki sundurmayı."

Bahçe lafının geçmesiyle Gebney gözlüklerinin ardındaki gözlerini kırpıştırdı. Bunu görmüştüm, Derwent'ta gördü. Sesini sertleştirdi.

"Gördüğünüz gibi, silahları akıllıca bir yere saklardınız. Sizi hafife almam. Onları ortalıkta bırakmazdınız. Ancak onlara bakmak istediniz. Eve gelen insanlara göstermek isterdiniz. Aynı görüşteki insanlara demek istiyorum. Konuşmayacağına güvenilen insanlara." İleri uzandı. "İşte mesele bu. İnsanlar sonunda konuşur. İnsanın doğası böyle. Zengin ve sorumsuz olduğundan kuralların size işlemediğini düşünmek gibi."

"Ben sorumsuz değilim."

"Yasa dışı silahlara sahipsiniz. Duyduğuma göre onları yurt dışından getirtmişsiniz. Bir sürü ciddi suçlamayla karşı karşıyasınız. Hapiste uzun yıllar geçirmenize neden olacak ciddi suçlamalar. Ve mahkûm olacaksınız, Rex. İyi bir avukat tutup yakayı sıyırmayı düşünmekle kendinizi yormayın. Jüriler milyonerlerden ve silahlardan nefret eder. Hâkimlerse bunlardan jüriden bile daha fazla nefret eder. Cezalar şartlı tahliyesiz ve uzundur. Sonuna kadar dayanmayı başarırsanız ki buna şüpheliyim, içerde olduğunuz her dakikadan nefret edersiniz. Kaç yaşındasınız, yetmiş mi? Hapiste pek fazla yetmiş yaşında in-

san yok. Anlayacağınız, sağlık hizmeti alamayacaksınız. Temel şeyler evet, ama alıştığınız türden testler ve tedaviler yok."

"Ne istiyorsunuz?" diyerek Gibney sonunda teslim oldu.

"Dünya barışı ve deniz kenarında bir sayfiye evi." Derwent oturduğu yerde geriye yaslandı. "Ama silahlarınıza göz atmaya da razı olurum."

"Aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız, Komiser Derwent. Eğer yasa dışı silahlara sahip olduğumu görseydiniz beni tutuklardınız."

"Eğer onları başka birisinin sizin haberiniz olmadan oraya koyduğunu söyleseydiniz tutuklanmazdınız. Onları toparlayıp Surrey Polisi'ne teslim etseydim tutuklanmazdınız. Bir daha benzer silahların hayalini kurmayacağınıza dair sizden kişisel bir özel söz alsaydım böyle bir şey olmazdı. Scotland Yard'a belirsiz bir kaynak tarafından size Birleşik Krallık'ta silahları temin eden kişi ve silahların geliş yolu ihbar edilseydi tutuklanmazdınız. Bunları kabul edip silahları bana verin ve kendinizi bir sürü sorundan kurtarın, Bay Gibney."

Bir dakika boyunca bunu değerlendirdi, gözleri Derwent'ın yüzüne kilitlenmişti. Riskleri ölçtüğünü, bize verecek başka şeyler aradığını, kendince daha iyi bir teklifte bulunmaya çalıştığını biliyordum. Ancak kendisinin de anladığı gibi, ileri sürecek daha iyi bir teklif yoktu.

Sonunda "Size her türlü sözü verebilirdim." dedi. "Gelecekte yasa dışı silah almayacağıma dair size verdiğim söze neden inanırdınız?"

"Çünkü yerel polis yılda bir veya iki defa size ulaşacak. Etrafı arayacak. Eğer elinizde bulunmaması gereken en ufak bir şeye rastlarlarsa tutuklanacaksınız."

Gibney tamam anlamında başını salladı. "Sert bir adamsınız, komiser."

"Adil, Bay Gibney. Silahları istiyorum. Size ne olacağıyla pek ilgilenmiyorum. Aptal ve zevk düşkünüydünüz, kanunları çiğnediniz ama elinizdeki silahlarla zarar verecek bir şey yaptığınıza inanmıyorum. Sadece kanunların size işlemeyeceğini düşündünüz. Pek tasvip ettiğim bir davranış değil ama düzelmeniz için size bir fırsat vereceğim."

***

Şans tuhaf bir şeydi. Rex Gibney'i bulmakta şansımız yaver gitmişti, Derwent da onu çabucak konuşturmak konusunda şanslıydı. Ancak Gibney bizi sebze bahçesine götürüp kabakların yanında, toprağın üzerinde bulunan bir kapağı işaret ettiğinde, çiseleyerek aralıksız yağan yağmur konusunda şansızdık. En kötüsüyse Gibney'nin çok riskli olduğuna düşünerek silahları daha önce sakladığı evin dışındaki müştemilatın kuru zemininden çıkartıp, buraya gömmeye karar vermesiydi. Bütün bunlardan daha beteri de silahlar Gibney'nin hatırladığından daha derine gömülmüştü. Toprak iyice ağırlaşmıştı, balçıklaşmış çamuru kazmaksa bin beterdi. Gibney'nin şemsiyesi vardı ama benim yoktu ve bir tane ödünç istemek için de soramıyordum. Hakkını vermek gerekirse, Derwent bu berbat durumdan şikâyet etmiyordu. Paltosunu ve ceketini elime verdi, gömleğinin kollarını kıvırdı ve küreğin ucu sert bir şeye çarpana kadar kazmaya devam etti. O sırada saçları sırılsıklam olmuştu, gömleğiyse o kadar ıslaktı ki içini gösteriyordu. Yerinden çıkartmak için kenarlarındaki toprağı temizleyerek bohça gibi paketlenmiş bir şeyin çevresinde dikkatle çalıştı. Topraktan çekip çıkartmasına yardım ettim. Ardından ikimiz birden çukurun hemen yanına, toprağın üzerine yığıldık. Çıkarttığımız, uzun ve naylona sarılmış bir şeydi.

"Bu ZVI." Gibney cebinden bir çakı çıkarıp naylonu yardı. Üzerinde üretici firmanın adı yazılı sert plastikten kutu gözler önüne serildi. Kutuyu ucundan açtı. Koruyucu köpük içine yerleştirilmiş silah parçalarına yağmur gelmesin diye kutunun üzerine şemsiyesini tutuyordu. "Hepsi burada. Diğeri de bunun altında olmalı."

Derwent çukura bir göz attı. "Yanında mı?"

"Altında." Gibney burnunu çekti. "Aslında ilk gömülenin bu olduğunu sanmıştım ama ikincisi olmalı. İkisini karıştırmak kolay."

Derwent çukura yeniden girip küreğin ucuyla etrafı yokladı. "Burada bir şey yok, dostum."

"Olmalı."

"Hayır." Küreği kenarlara ve çukurun dibine batırdı, olabildiğince derine daldırmak için ayağıyla itiyordu. "Hiçbir şey yok."

"Bu imkânsız."

Derwent küreğe dayandı. "Silahların burada olduğunu kim biliyordu? Özellikle de asıl sakladığınız yeri değil de burayı."

"Dört veya beş kişi." diye itiraf etti Gibney. "Ama güvenilir insanlar."

"O dört veya beş kişinin her biri birkaç kişiye daha söylemiş olabilir." Derwent'a baktım. "Yine de bu bir başlangıç noktası olabilir."

Derwent Gibney'e "Eve dönüp bir liste çıkartın." dedi "İsimler ve adresler. Silahları gömmenize kim yardım etti bilmek istiyorum. Onlara sahip olduğunuzu kimin bildiğini öğrenmek istiyorum. Özellikle de size silahlar ve sakladığınız yer hakkında sorular soran herkesin ismini bilmek istiyorum. Ve

biz farkına varmadan birisinin nasıl gelip de kazıp silahı çıkarttığını bilmek istiyorum."

"Buna şimdi cevap verebilirim." dedi Gibney. "Gezmeye çıkmıştık. Bir İskandinavya turu. Üç haftalığına evden uzaktaydık."

"Bunu kim biliyordu?"

"Kulüpteki herkes biliyor olsa gerek."

"Son dakikada planlanmış bir tatil miydi?"

"Geçen Nisan'dan beri ayarlanmıştı."

"Ve bunu anlattınız."

"Heyecanlıydık. Bunun için sabırsızlanıyordum."

Eğer Terence Hammond'u öldüren silah buysa, bu sayede birisinin Gibney'nin silahlarından birini kullanmak üzere plan yapacak, tonla zamanı olmuştu. Ayrıca kulüpten birisinin olması da gerekmiyor, diye düşündüm. Suçluların yer altı dünyasındaki herhangi biri de olabilirdi. Bir silah arayan ve sonunda Gibney'nin silah deposuyla karşılaşan biri. Bu silahlar pek yaygın değildi. İşportada satılmıyordu. Ancak aşırı derecede ve çabucak elde etmek istediğiniz takdirde her zaman bir yolu vardı. İstediğin şey Guildford dışındaki şu morukta var ama oldukça güvenli bahçe kapısını geçmek zorundasın. *Elbette laf arasında ona silahları nereye sakladığını sorabilirim. Sorun değil.*

Sanki zihnimi okuyormuş gibi Gibney "Ama bu silahın sizin şu polis memurunda kullanıldığını bilmiyorsunuz." dedi.

"Silahı bulana kadar bilmiyoruz."

"Ya o silahla ateşlenmiş kovanlar elinizde olursa? Karşılaştırabilir miydiniz?"

"Evet." dedi Derwent. "Elbette."

"O hâlde benim poligonuma gitmeniz gerekiyor. Veya balistikçilerinizi gönderin, o da olur. Kovanları bir poşete toplarım, mermiler de hâlâ hedeflerin arkasında toprağa gömülü duruyor olmalı. Toplaması kolay olur. Orada sadece beş ya da altı silahla ateş ederim. Bu yüzden eleme yöntemiyle kayıp olan silaha ait olanları ortaya çıkartabilirler. Elbette bütün silahları teslim edeceğim. Sizinle her konuda iş birliği yapacağım."

Derwent ilk kısma takılmıştı. "Kendi poligonunuz var."

"Amatör işi bir yer. Evin diğer tarafında, parkın arka tarafına bakıyor." Yüzümüzdeki ifadeyi görerek hemen "Orayı sadece park kapalıyken kullanıyorum." dedi. "Eğer arada sırada ateş etmeyecekseniz silahlara sahip olmanın ne anlamı var? Onları kulübe götüremezdim, değil mi?"

"Çünkü yasa dışılar." dedim.

"Kesinlikle." Gibney ucundan sular süzülen şemsiyenin altından bize baktı. Yüzünde yaramaz bir çocuğunkiyle endişe karşımı bir ifade vardı. Hardy'nin onu çocuk ruhlu diye tanımlamasını anlayabiliyordum. Adam milyoner bir iş adamı ve mülk sahibi değildi. Yaptığı yaramazlığa kılıf uydurmaya çalışan küçük bir çocuktu. "Bu yüzden başım derde girmez, değil mi? Çünkü şartlar düşünülürse kendi poligonumun olması sizin için büyük şans. Dragunov'u listeden çıkartmanızda size yardımı olsa gerek."

"Evet." Derwent sırılsıklam olmuş saçlarını elinin tersiyle alnından çekti. Hâlâ diz boyu çamurun içindeydi. Yıllardır sürdürdüğü alaycılığının getirdiği tecrübe sayesinde tam da uygun düşen bir ses tonuyla "Şansımız yerinde." diye ekledi.

Bölüm 13

"Şanslı olduğunuzu kabul etmek zorundasınız." dedi Rob.

Başımı kaldırıp ona ters bir bakış attım. Yeni dairemiz açık plandı, bu sayede Rob bu fikrini kendisi için yeterince emniyetli bir mesafeden, mutfaktan seslenerek söylemişti.

"Herkes böyle söylüyor ve bu bir saçmalık."

"Ama Gibney'i bulmanız *gerçekten* şanstı."

"Sen olsan oradan başlamaz mıydın? Eski usul bir ayak işiydi. Gittiğimiz üçüncü atıcılık kulübüydü ve diğer memurlar Londra'daki diğer atıcılık kulüplerini kontrol etmişti. Godley millete yüzlerce yere baktırttı. İstatistiki deyişle, nasıl olsa içlerinden birisinden işe yarar bir şeyler çıkacaktı."

"Evet, ama..."

Lafı ona bırakmadım, hızlı konuşuyordum. "Evet, Hardy'nin bize Gibney'nin adını vermesi şanstı ama o söylemese bir başkası verecekti. Onu tanıyan herkes gizli zulasında ne olduğunu biliyordu. Kamuoyuna bu kadar duyurduktan sonra, illaki biri telefonu kaldırıp arardı."

"Ama böyle bir şey olmadan ona ulaştınız."Rob yalın ayak kanepeye doğru gitti, giydiği kot pantolonun, reklamından fırlamış gibiydi. Onun bir model olmasıyla ilgili Derwent'ın yaptığı şaka aklıma geldi, gülmemek için kendimi tuttum.

"Bloodhound gibisin."

"Anlayamadım?"

"Üzgünüm. Bir İrlanda kurt köpeği."

"Bu daha da kötü." Yattığım yerden başımın altındaki yastığı ona fırlattım. Attığıma değmedi. Yerinden kıpırdamadan yastığı savuşturdu. Ben de tavanı izlemeye döndüm.

"Bütün bu soruşturma boyunca yaptığım tek işe yarar şeydi ve onu da zaten ben yapmadım. Hardy'i korkutup konuşturan Derwent'tı. Atıcılık kulübünün üyelerini yaptığı atışla etkileyen de oydu, lafı edilmeye görsün, ancak bu kadar yardımcı olabilirlerdi. Gibney'nin bize verdiği listedeki herkes bunu duymuştu ve her biri bizimle konuşmak için can atıyordu."

"İyiydi, değil mi?"

"Mükemmeldi. Görünüşe göre." Omuzlarımı silktim. "Dürüst olmak gerekirse şu atıcılık işini hiç anlamıyorum. Bunu nasıl başardığını gerçekten bilmiyorum. Gözleri keskin olsa gerek."

"Sor."

"Ona soramam. Bu konuda konuşmaz. Ayrıca atıcılık kulübü üyelerine de soramam, zaten bir geri zekâlı olduğumu düşünüyorlar." Öksürdüm. "Sanırım grip olacağım."

"Çok fazla konuşma yapıyorsun." Ben kaşlarımı kaldırırken "Bir sürü görüşme." diye sözlerini açıklığa kavuşturdu.

"Birçoğu zaman kaybından ibaretti. Kızının eski erkek arkadaşı hariç. Kesinlikle harcadığımız benzine değdi."

"Yardımı dokundu mu?"

"En ufak bir yardımı olmadı. Atıcılık konusunda hiç tecrübesi yok ve sürekli akşamdan kalma olduğu için zaten elleri titriyor. Birini öldürecek veya bunu planlayacak cesareti

olduğunu sanmıyorum. Hiçbir şey çıkmadı. Sadece eğlenceliydi. Derwent ona o kadar öfkelendi ki onu döveceğini sandım. Anında ondan nefret etti. Herifin de ondan nefret ettiği belliydi. Görüşmeden çok küfürleşme yarışıydı."

Rob kanepenin öbür ucuna oturmak için ayaklarımı kaldırırken "Derwent iyi bir ilk izlenim vermez." dedi. Ayaklarımı kucağına koyup ovmaya başladı. "Ya da iyi bir ikinci izlenim."

"Sanırım çocuk Derwent'a kendi gençliğini hatırlattı. Kendi anlattığından anlaşıldığına göre küçük serserinin tekiydi. Bunu hayal edemiyorum." Rahatlamaya çalışarak bacaklarımı kıvırdım. "Beni gıdıklıyorsun."

"Bunun rahatlatıcı olması gerekiyordu."

"Kesinlikle rahatlamıyorum."

"Fark ettim." Ayaklarımla oynamayı bırakıp asık bir suratla gözlerini boşluğa dikti. Onu seyrettim, yanaklarının ve çenesinin hatlarına, ağzının şekline sonsuz bir hayranlık duyuyordum. Her gördüğümde ona bakmaya, bütün vücudunu yeniden keşfetmeye hiç doyamıyordum. Bu, şimdi olduğu gibi, konuşmamız duraksamaya uğradığında veya ikimizden birisinin dikkatsizce ettiği bir laf yanlış bir yere gittiğinde oluyordu. Yeterince birlikte yaşamamıştık, hepsi buydu. Birlikte yaşamak alışkanlığımız oluşmamıştı.

Bu, öyle istediğimizden değildi. Farklı çalışma saatleri, Rob evde olduğunda sıklıkla benim dışarıda olmam anlamına geliyordu. Bir polisin vurulması gibi büyük bir soruşturma bütün zamanımı ve enerjimi tüketmişti. O Çevik Kuvvet'teydi. Ticari hırsızlıklarla uğraşıyordu. Onun için büyük bir soruşturma; gözetleme için bir minibüste geçen sonu gelmez saatler ve fazla mesai demekti. Aradaki zamanlarda da bir şey yapmaya

hâlimiz kalmıyordu. Bu da dünyanın geri kalanının bizi baş başa bıraktığı ve birbirimizin etrafında dolanıp içimizden gelenleri söyleyebileceğimiz böyle bir akşamı çok daha önemli hâle getiriyordu. Mesela...

"Haberleri açayım mı?" Kumandayı çoktan eline almıştı.

"Evet, neden olmasın." Televizyon seyretme konusunda onunla bir tartışmaya girişmeyecektim. Haberler kısa sürecekti ve ardından yine sohbete geri dönecektik. Veya başka bir şey yapabilirdik. Birlikte bir şey. Aklımda bazı fikirler vardı.

Yarım yamalak sadece başlıkları dinledim. Genellikle politikacıların atışmaları ve işsizliğin yükselmesiyle ilgiliydi. Terence Hammond günler önce basının gündeminden düşmüştü. Elimizde halkla paylaşacak yeni bir bilgi yoktu. Üzerine eğilecekleri bir şüphelimiz yoktu. Kanıt olarak bulduğumuz şeyler ya genel bir ilgi uyandırmayacak kadar bilimseldi ya da henüz bulunduğumuz seviye dikkate alındığında gizli tutulması soruşturma bakımından çok önemliydi. Gerçekte sorun elimizde gösterecek kayda değer bir şey bulunmamasıydı. Terence Hammond'un nasıl öldürüldüğüne dair ağır giden bir ilerlemeyle elde ettiğimiz küçük kırıntılar dışında elimizde hiçbir şey yoktu. Gibney'nin poligonunda atılmış mermilere yapılan balistik testler tüfeğin cinayette kullanılan silah olduğunu kesin olarak teşhis etmişti. Buna karşın henüz aradığımız silahın izini sürememiştik. Kimin çaldığını bilmiyorduk. Kimin ateş ettiğini bilmiyorduk. Elimizde tek bir şüpheli veya bizi harekete geçirecek bir ipucu yoktu. Kimin arabada Hammond'la birlikte olduğunu bilmiyorduk.

İşin özeti, lafı edilecek hiçbir şey yoktu.

Görüntüye bakmadan ekranı izledim, ertesi günkü planları-

mızı ve sırada bekleyen görüşmeleri düşünüyordum. Haberler öğretmenlerin milli müfredattaki değişikliklerin ileri sürülen faydalarının aldatıcı olduğuna dair şikâyetleriyle devam ediyordu. Kapatılan bir ayakkabı fabrikasında iki yüz kişi işini kaybetmişti. Kişisel trajediler. Ulusal sorunlar. Uluslararası felaketler. Alışıldık şeyler.

O sırada haber sunucusunun yüzü asıldı. Parmağını kulağına koyup kısa bir an bakışlarını kameradan çevirdi.

"Biraz sabrederseniz, az önce Londra'da meydana gelen bir silahla ateş etme olayına ait haberimiz var." Arkasındaki grafik kaybolup onun yerine "Son Dakika" başlığı gelirken duraksadı. "İlk haberler bir polis aracına ateş açıldığını söylüyor."

Ayaklarımı yere indirdim, kanepenin ucunda oturmak için döndüm. Rob'un da benim gibi öne eğildiğinin farkındaydım. İkimiz de pür dikkat televizyona bakıyorduk.

"Olayın meydana geldiği yer veya yaralı olup olmadığı hakkında elimizde doğrulanmış bir bilgi yok." Başını eğerek önündeki sayfalara bakıp gergin bir tavırla karıştırdı. Kulaklığına gelen her neyse onu dinliyordu. "Bana söylendiğine göre Kuzey Londra'da ama bundan daha fazlasını söyleyemiyorum. Elbette, elimize ulaştıkça bu konuda sizlere daha fazla bilgi vereceğiz. Şimdi Karen'la spor haberleri."

Ardından Karen'ın programının girişi başladı. Evde bir cep telefonu tam çalmaya başladığı anda Rob televizyonun sesini kapattı.

İkimiz birden hızla fırladığımızda Rob "Benimki mi seninki mi?" diye sordu.

"Benimki." Aceleyle hole gittim. El çantam kapının yanında yerde duruyordu. Ters çevirip içindeki her şeyi yere boşalt-

makla birkaç saniye kaybettim. Yere dökülen yığının üstünde duran telefonu alıp baktım. Godley'di.

"Patron?"

"Duydun mu?" Sesi biraz parazitliydi, arabasındaydı.

"Bir başka silahlı saldırı mı?"

"Evet."

"Haberlerdeydi. Ölü var mı?"

Kısa bir duraksama oldu. "Evet."

"Bir polis memuru mu?"

"Açık bir telefon hattında bu konu hakkında seninle konuşmayacağım."

Sesinin tonunda hafif bir güvensizlik vardı. Yüzüme ateş bastığını hissettim. "Bizim adamımız mı?"

"Henüz bilmiyorum. Ancak öyle olması durumunda yerel suç araştırma bölümünün veya bizim dışımızda birilerinin suç mahallinin her tarafından gezinip durmasını istemiyorum. Eğer üçüncü veya dördüncü elden teslim alırsak hiç şansımız olmaz."

"Nereye gidiyorum?"

"Tottenham. Toplu konutların olduğu bir mevki, bu yüzden kendine dikkat et. Sakinlerle baş etmesi zor olacak."

"Adres ne?"

"Maudling Toplu Konutları. Derwent seni alacak. Birazdan yanında olur. İlk önce onu aradım. Diğer herkes de geliyor. Yani arayıp ulaşabildiğim herkes."

Bu laftan aradığı son kişinin ben olduğumu çıkarttım ama bunu pek kafaya takmamaya çalıştım. "Tamam."

"Orada görüşürüz." Ben hoşça kal diyemeden telefonu kapattı.

Kalbim heyecandan hızla atıyordu. Birkaç kez derin derin nefes aldım, suç mahalline yanımda ne götürmem gerektiğini sakin kafayla düşünebilecek kadar kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. O sırada görevde değildim, kafam bomboştu. Buna hazırlıklı değildim.

Geceleri birimizin evinde yapılan kızlar partisine pek uygun düşecek dar kot pantolon ve Stone Roses tarzı kazağıma bakarak işe uygun bir kıyafet değil, diye düşündüm. Yatak odasına girerken kazağı çekip çıkarttım ve elbise dolabını açtım. Birkaç saniyede giyecek bir takım buldum. Hâlâ kuru temizleme kılıfının içindeydi. Bir de tertemiz bir gömlek çıkarttım. Birkaç dakikamı da eskileri çıkartıp yeni parlatılmış botlarım da dâhil olmak üzere yenilerini giymekle geçirdim. Giyinmiş ve botlarımı ayaklarıma geçirmiştim. Sanki kısa bir ikazla hemen şık bir kılığa girmem gerekeceğini biliyormuşum gibiydi. Saçlarımı arkada topladım, başka türlü düzgün görünmesi mümkün değildi. Küçük küpeler taktım. Çok hafif bir makyaj yaptım.

Aynada uzun boylu, profesyonel ve biraz haşin görünüyordum. Beni tanıyorsanız kaygılı, tanımıyorsanız gergin olduğumu sanırdınız. Rob'un asık bir suratla telefonuna baktığı oturma odasına döndüm.

"Ne oldu?"

"Twitter'a göre Tottenham'da bir evin önündeki minibüsmüş."

"Resmî bir minibüs mü?"

Hayır anlamında başını salladı. "BDG."

Kanım dondu. BDG, Bölgesel Destek Grubuydu. Emniyet Müdürlüğü'nde genel asayiş suçlarıyla uğraşan daimi bir bi-

rimdi. Gösteri ve yürüyüşlerde görev yapar, ayaklanmaların bastırılmasında ve sivil itaatsizlik eylemlerinde ön safta yer alırlardı. İri, yapılı ve korkutucu erkekler arasından seçilirlerdi. Uğraşacakları bir ayaklanma olmadığında, bir sorun çıkması beklenen yerlerde devriye gezerlerdi. Bir BDG minibüsünde normalde altı memur ve bir çavuş bulunurdu. Birisi bir sorun çıkartmayı düşündüğünde etkili bir caydırıcılık sağlardı. Aynı zamanda kocaman bir hedef teşkil ederlerdi.

Rob bakışlarını kaldırıp, ardından baştan aşağı beni süzdü. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Godley orada olmamızı istiyor."

Rob buna çok hafif gözlerini kısarak karşılık verdi. Geride bırakılmaktan hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Ekipten benim yüzümden ayrılmıştı. Çünkü Godley kendi memurları arasında kişisel ilişkilere izin vermiyordu. Suçluluğun yüreğime saplandığını hissettim ama yüzümden belli etmemeye çalıştım.

"Bunun Hammond'la bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyor?"

"Öyle olsa gerek, yoksa orada olmazdık. Gerçi henüz değiliz."

"Ama özel bir şey söylemedi."

"Arabadaydı. Hiçbir konuda fazla bir şey söylemez."

"Her zaman güvenilir Twitter'a göre, birden çok zayiat var."

"Ciddi misin?" Gidip omuzunun üzerinden baktım. Ekranı yukarı kaydırdı, işe yarar görünen her tweeti okumak için sık sık duraksıyordu.

"Sky TV haberlerinde şimdi bir görüntü geçtiğini söylüyor. Birisi cep telefonunun kamerasıyla kaydetmiş."

"Çoktan bu görüntüyü elde mi etmişler?"

Kanalı değiştiriyordu. "Görüntü için büyük para ödüyorlar. Tuzaldır bilirsin. Eğer bu yoksa o zaman resimlere. Ah, işte burada."

Ekranın altına 'Son dakika' ve sağ üste 'RAHATSIZ EDİCİ İÇERİK' yazısı konmuştu. Bu bana her zaman uyarı yerine reklam gibi geliyordu. İyi bir şeyler görmek için izlemeye devam edin.

Düşük kalite bir görüntüydü; daha gördüğümüz ilk birkaç saniyeden belliydi. Görüntü titriyordu ve anlaşılması zordu. Bir silüet tanınmayan iki binanın arasında belirsizleşiyordu, tanınamayacak kadar kameradan uzaktı. Evin kuvvetli güvenlik aydınlatmasından dolayı görüntü turuncuya çalıyordu. Kayıt yüksek bir yerden yapılmıştı, muhtemelen bir balkondan. Çekim birkaç yerinden kesilmişti. Bunu haber kanalının kendisi mi yapmıştı yoksa kamera mı aksamıştı bilemiyordum. Kaydı döndürüp duruyorlardı, bu yüzden son kısmına yetiştiğimiz kısa kaydın tekrar başlaması uzun sürmedi.

Kamera başlangıçta dönüp evin park yerine girerken beyaz BDG minibüsüne odaklanmıştı. Sürücü yavaş gidiyordu. Tek amacı evlerin bulunduğu semtlerde varlık göstermek, ev sakinleri ne yaparsa yapsın korkmadan gidip üstesinden gelebileceğimizi ispatlamaktı. Bu olayda da aynen böyleydi. Minibüsün ön camına bir şey çarpıp parlıyor ve aracın stop lambaları yanıyordu. Ardından çarpan şeyin patlamasıyla ekran aydınlanıyordu.

"Havai fişek." dedim.

"Kayıt yapan herifi dinle. Gülüyor."

Ekranda minibüsün kapısı açıldı ve iki polis memuru dışarı

atladı. Minibüsün gözleri kamaştıran parlaklıktaki tepe lambasının aydınlattığı otoparkın diğer tarafına doğru fırladılar. İlk önce kimi kovaladıklarını anlayamadım. Ancak kısa süren bir karanlığın ardından film, iki polisin ortalarında küçük bir silüetle minibüse doğru geri dönmesiyle devam ediyordu. Ağır, şüpheli bir yürüyüşü vardı ve başı öne eğikti.

"Bir çocuk."

"Öyle görünüyor." dedi Rob.

Üçü minibüsün yanında durdu, iki uzun boylu polis memuru sorguladıkları şüphelinin kamerada görünmesini engelliyordu. Araçtan başka bir memur indi. Ayağı otoparkın asfaltına değer değmez şiddetli bir ses duyuldu ve adam yere yığıldı. Diğer ikisi sesin geldiği yana döndü ve kendilerini yere atıp boylu boyunca uzandılar. Gelen seslerden edilen küfürler hariç hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ekranın sağ üst yanında küçük şüphelinin iki büklüm vaziyette hızla koşarak kaçtığı görülürken Rob "Bunu gördün mü?" dedi. "Bir şeyler olacağını biliyordu."

"Bu bir tuzaktı." dedim.

"Bu kim?" Rob öne eğildi. "Orada ne işi var?"

Bu daha uzun bir silüetti ve kendine tam bir güvenle yürüyordu. Ekranın sol alt köşesinden gelip minibüsün kameraya uzak kalan yanına doğru ilerledi. Acelesi yok gibi görünüyordu. Yürürken aracın camlarının her birine ikişer el ateş etti. Camlar paramparça olurken kaydı yapan kişi muhtemelen bunu görüntüye sığdırmak için kamerayı sarstı. Pıt-pıt. Pıt Pıt.

BDG ateşli silahlar taşımazdı. Minibüste şok tabancaları olmalıydı, diye düşündüm. Ellerinin altında bulundursalardı bir şansları olurdu. Hiç kuşkusuz bunlardan birini kullanmaya

şansları yoktu. Saldırının tamamı birkaç saniyede bitmişti. Minibüsün dışındaki polis memurları korkmaya bile fırsat bulmadan ölmüşlerdi. İçindekilerse başlarına neyin geleceğini biliyor olmalıydı. Ancak saklanacakları bir yer yoktu. Hayatta kalanlar olduğunu umuyordum ama bu amansız silüetin her birini öldürmeden vazgeçeceğini veya hedefi şaşıracağını hayal bile edemiyordum.

Çekim yapan kişi ateş edilmeye başlandığında yere eğilmişti. Titrek bir elle ateş eden kişi yürüyerek görüntünün sağ üst köşesinden çıkana kadar onu takip etmeye çalışıyordu. İki bina arasındaki boşluğa dönmeden önce kamera sallandı ve titredi.

"Başladığımız yer burası."

"Tekrar seyretmek istiyor musun?" Rob dikkatle ekrana bakıyordu.

"Pek sayılmaz." Midem bulanarak başımı çevirdim. Göreceğimi görmüştüm. Profesyonelce bir işti. Bir kurgu. Katil ne yaptığını biliyordu.

Çekimin her bir karesini ve elimize geçecek diğer her türlü şeyi inceleyecektik ama elde edeceklerimizden ateş edenin kim olduğunu anlayamayacağımızı biliyordum. Bir silüetten başka bir şey değildi. Polise ve yaptıklarımıza karşı nefretin bir simgesiydi. İntikamın vücuda gelmiş hâliydi ve tek başına kamera çekiminden onu yakalama şansımız sıfırdı.

İçimden bu düşünceler geçerken, kadın düşmanlığının vücuda gelmiş hâli aşağıdan zili çaldı.

"Bu Derwent. Gitmek zorundayım."

"İyi avlar." Rob öpmek için bana uzandı, ardından kamera çekimini yeniden izlemek için kanepeye oturdu.

Kapıya doğru giderken "Bütün gece kanepe tepesinde kalma." dedim.

"Kalmam." diye söz verdi. Rob'u ona inanmayacak kadar iyi tanıyordum.

Bölüm 14

Farringdon'dan Maudling Toplu Konutlarına gitmemiz uzun sürmedi. Yolda geçen zamanı da Derwent şikâyet ederek doldurdu.

"Ve eski dairen benimkine yakın olduğu kadar ulaşması da kolaydı. Şu kapılar feci şekilde can sıkıcı."

"Üzgünüm. Taşınırken bunu aklımızda tutmalıydık."

"Sadece biraz rahatsız edici, hepsi bu." Otuz saniyelik bir sessizlik oldu. "Biraz gösterişli, değil mi? Özellikle de polis bir çift için."

Yüzüm kızardı, çünkü haklıydı: Daire eski bir depodan dönüştürmeydi ve kesinlikle son dairemizden bir gömlek üstündü. Büyük pencerelerini, ahşap zeminini, açık plan yaşam alanını ve tartışmasız lüks banyosunu sevmiştim. Ayrıca manzaraya bayılmıştım: Tuğladan bir duvar. Dikizlenmekten endişe duymamak paha biçilmezdi. Peşimi bırakmayan bir tacizcim olduğunda beri – beni bulup korkutmak konusunda üstüne olmayan Chris Swain adındaki herif – mahremiyet çok özel bir öneme sahip olmuştu. Pisliğin tekiydi, tam bir sürüngendi. Tekrar tekrar tehlikeli biri olduğunu ispat etmişti, yine de ondan korktuğum için utanmıyordum. Ayrıca kendini polisten gizlenmek konusunda endişe verici bir beceriye sahip olduğunu da açık bir şekilde ortay koymuştu. Ne onu ne de emniyetten birini bir yıldan fazladır görmemiştim. Tabii bu onun dışarıda bir yerde

olmadığı anlamına gelmiyordu. Dönüp Derwent'a "Kiralamak için iyi bir fiyat yakaladık." dedim.

"Öyle yaptığınızı tahmin ediyorum."

"Rob pazarlık etti."

"İyi yapmış." Derwent yeniden sessizliğe büründü, burnundan soluyordu. Öfke dalgası onu bir duman gibi sarıyordu.

Bunun benimle, daireyle, Farringdon'daki trafik ışıklarının sayısıyla (Derwent'a göre haddinden fazlaydı) veya yoldaki diğer sürücülerle (bir erkeğe göre geri zekâlıydılar) hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen sinirlerini bozan keskin bir endişeyi örtmekten ileri geliyordu. Öfkesini bir kalkan olarak kullanıyordu. Böyle yaparsa sanki insanların birazdan göreceğimiz şeye onun gerçekte olduğundan daha az üzüldüğünü düşüneceklerini sanarak asıl duygularını saklıyordu.

Maudling'deki yerleşimin önündeki kordonun dışında toplanmış gazetecilerin, kameramanların ve meraklıların arasından geçerken konuşmakta zorluk çeksem de gözlerim yaşarmadı. Birbirine bir adım mesafede kameralarının parçalarını bir araya getirerek kurmaya uğraşan muhabirlerin yarattığı bir kargaşa vardı. En iyi açıyı, en temiz görüntüyü yakalamak konusunda aralarındaki rekabetin daha yarısında kameramanlar arasında başlayan münakaşada sinirler geriliyordu. Bazıları birbirlerini çekmeye başlamıştı.

Doğruca haberlerdeki görüntüden tanıdığım suç mahalline gittik. Artık otopark hareketli bir suç mahalliydi. Devriye polisleri, polis araçları, ambulanslar ve sivil polislerle tıka basa doluydu. İhbara gelen ilçe polislerinin devriye araçları dışarıda yol kenarına park edilmişti. Silahlı devriye araçları yerleşimin etrafında tur atıyordu. Büyük bir yerleşimdi; değişik yüksekli-

lerde sekiz bina, betonun inşaat malzemesi olarak tercih edildiği 1960'larda yapılmıştı. Tepemizde bir helikopter geziniyor, pervanelerinin sesi yüksek binalardan yankılanıyordu. Herkes her yere göz atıyordu ama hiç kimse yerdeki üzeri çarşafla örtülmüş silüetlere bakmıyordu. Onları kaldırmaya henüz yeterli zaman olmadığını biliyordum ama keşke birisi onları götürmüş olsaydı diye içimden geçirdim.

"Tek bir olay için hiç bu kadar polis memurunu bir arada görmemiştim."

"Bundan daha büyük bir olay olamaz." Derwent hemen hemen gelişigüzel arabayı durdurdu. Dikkatini önümüzdeki kişi çekmişti. "Kahretsin, ona gelmesini kim söyledi?"

Godley'den sonra hiyerarşik yapıda ikinci sırada yer alan Baş Komiser Una Burt'ten bahsediyordu. Önde ve tam ortadaydı, minibüse göz atıyordu. Onu hiç tanımadan bakarsanız aklınıza iki şey gelir: jilet kadar keskin bir zekâya sahip olduğu ve hiç dikkat etmeden elbise dolabında bulduğu ilk üç şeyi üzerine giydiği.

"Zannımca Godley burada olmasını istedi. Bu işe güçlü bir tepki vermek istiyordu."

"Bizim devralmamızı istiyor." Derwent yüzünü astı. "Fazla bir çekişme olacağını hiç sanmıyorum. Bu işi neresinden tutsan üzüntü verici. Neden böyle bir şey istesin? Zaten Hammond'la yeterince sorunumuz var."

"Patron nerede?"

"Orada." Derwent eliyle gösterdi. "Emniyet müdür yardımcılarından biriyle konuşuyor. Şanslı ihtiyar."

Lafı geçen emniyet müdür yardımcısı Nigel Williams'tı. Hantal, siyah saçlı, çıkık çeneli ve kalın kaşlıydı. Öne eğilmiş,

ağzında hızla kelimeler dökülen Godley onunla konuşurken, adamın tavrı pek ümit verici değildi. Hiç de alışılmadık şekilde, emniyet amiri tedirgin görünüyordu. Bunun tek nedeni polis teşkilatındaki en yüksek rütbeli kişilerden biriyle konuşuyor olması değildi.

Godley'le aralarının açık olduğunu unutarak "Sence iyi mi?" diye Derwent'a sordum. Bir şeyler söylemek için dudakları aralandı ama cevap veremeden Una Burt çıka geldi. Kadının elleri belindeydi ve gözleriyle otoparkı tarıyordu. Bizi o an fark etmişti ve bir trafik polisinin can sıkıcı sabırsızlığıyla eliyle bize işaret etti.

"Hay, Allah kahretsin." Kısa bir an için Derwent başını direksiyona koydu.

"Haydi. Katlanacağız artık."

Arabadan inerken içinden küfür ederek kendini rahatlattı. Yürüyerek pileli pantolonu ve düz kesim ceketiyle kalıp gibi duran baş komiserin yanına gittik.

"Efendim." Derwent en tatlı gülümsemesiyle onu selamladı. "Ne yapmamızı istersiniz?"

"Bunun zaten ortada olduğunu sanmıştım. Dosyayı soruştur, Josh. Gezinti yapmak için burada değiliz. Öldürülmüş polis memurlarımız var."

"Kaç tane?" diye sordum, Derwent'ın kadına ağzının payını vermemek için kendini zor tuttuğunu biliyordum.

"Beş."

"Sadece ikisi mi hayatta kaldı?"

Evet anlamında başını salladı. "Minibüsün dışında olan biriyle, içinde olan biri. Bir tanesi ihbar ekibi geldiğinde hayattaymış ama hastaneye yetiştirmek bir yana onu bir ambulansın arkasına koymaya bile fırsat kalmadan ölmüş."

O an baktığımda yere atılmış lastik eldivenleri, sargı bezlerini ve telaşın arasında birisinin unuttuğu bir maskeyi gördüm. Hepsi de hayat kurtarmak için verilen ümitsiz çabanın işaretleriydi. Yedide iki. Kötü bir sonuçtu. Henüz inanamasam da bunu bekliyordum.

"Hayatta kalanlar konuşuyor mu?" diye sordu Derwent.

"Henüz onlarla konuşmamıza izin verilmedi. Birisinin durumu ağır. Diğeri şanslıymış. Omuzundan vurulmuş. Önce şoförü vurduklarını söyledi."

"Minibüsün yanındaki adamı vurmadan önce mi?" diye sordum. Kaydedilen görüntüde bunu fark etmemiştim.

"Anladığınız gibi, bu sayede arabayı sürerek kaçamadı."

"Evet, ama görüntüyü seyrettim. Ateş eden kişi şu uçtan geliyordu." Minibüsün arkasında duruyorduk. "Buradan şoförü nasıl vurdu?"

"O vurmadı."

"Ateş eden iki kişi vardı." dedi Derwent.

"Kesinlikle."

"Ah, harika. Bir bu eksikti."

Yerdeki cesetlere bakıyordum, toplu konut sakinlerinin görmemesi için her birinin üstü örtüyle örtülmüştü. Sakinlerin çoğu balkonlarına çıkmış aşağıda olup bitenleri kaydediyor gibiydi. Üzerlerindeki örtüler o kadar inceydi ki, ölü polislerin telsizlerinin ayarlı olduğu frekansta her yayın yapıldığında aydınlanan kare şeklindeki ekranlarını görebiliyordum. Minibüsteki telsizler aynı anda açılıp kapandığında içerisi ürkütücü bir şekilde aydınlanıyordu. Arabalarımızın ışıkları minibüsün kırık camlarında parlıyordu. Yerde cam gibi pırıldayan kan hâlâ tazeydi.

"Şunları söndüremezler mi?" dedim. "Telsizleri?"

"Cesetlerin incelenmesi gerekiyor. Bunu biliyorsun." Baş komiser Burt'ün sesinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu.

Bunu elbette biliyordum. Ancak telsizlerin birkaç saat önce bu polis memurlarının sıradan bir devriyede, arkadaşlarıyla birlikte gece geç vakitteki vardiyalarının sonuna yaklaştıklarını hatırlatmasından nefret ediyordum. Katilleriyle karşılaşacaklarını ve şu an sürüp giden telsiz trafiğinin kendi haklarında olacağını hayal bile edemezlerdi.

Burt'ün arkasından yükselen sesle hepimiz dönüp etrafa baktık.

"Ah, Tanrım!" dedi Derwent. "Patron."

Godley'nin halkın önünde kendini kaybetmesi hiç alışıldık bir şey değildi, onu daha önce hiç böyle gördüğümü hatırlamıyordum. Parlamentoda aşırı sağ kanattaki milletvekillerinden biri olduğunu anladığım uzun boylu, gri saçlı bir adam ateş püskürüyordu. Geoff Armstrong; aşırı kamu borçlanmasına dair televizyon ve radyolarda yaptığı eleştirilerin ardından üniversiteden ayrılarak siyasete giren eski bir akademisyen, bir ekonomistti. Ulusal Sağlık Hizmeti'nden, uzun süreli işsizlikten, tek ebeveynli ailelerden, sırtını yardımlara dayayanlardan ve fakir olmaya razı olan herkesten nefret ederdi. En iyi durumda bile Maudling Toplu Konutları gibi yerlerden nefret ederdi. Buradaki durumsa berbattı.

"Burası Geoff Armstrong'un seçmen bölgesi değil. Hampshire'da bir yerin milletvekili. Burada ne arıyor?"

"Sorun çıkartıyor." Derwent onlara doğru yürümeye başladı, varlığı işleri daha da kötü hâle getirmekten başka bir şeye yaramayacak gibi görünüyordu. Onun peşinden gittim, Una

Hunt de bizi takip etti. Diğer taraftan Chris Pettifer ve Pete Bel-[illegible]'un aceleyle geldiğini gördüm. Ekibin diğer üyelerinin de [illegible]lenen adreste ortaya çıkmaları an meselesiydi. Godley'nin bulunduğu küçük grubun yanına geldim. Bağıracak kadar sini-[illegible]tepesine çıkmış hâldeydi. Sinirleri hâlâ yatışmamıştı.

"Dikkatleri üzerinize çekmek için asılsız suçlamalarda bu-[illegible]yorsunuz. Kameralar önünde böyle davranırsanız kesin-[illegible]le bu soruşturmaya zarar vereceksiniz."

Armstrong güldü. "Emniyet Amiri Godley, gerçeği kabul [illegible]mekten korktuğunuzu görebiliyorum ama hazin olayın geç-[illegible]şini değiştiremezsiniz. Bu bölge Levon Cole öldürüldüğün-[illegible]den beri bir felaketin olmasını bekliyordu. Sizin polis memur-[illegible]larımızın bu bölgede faaliyet gösteren uyuşturucu tacirleri ve [illegible]haydutlarla mücadele ederken bir hata yapacağız diye ödleri [illegible]kopuyor ve sonuç tam bir anarşi. Kendilerini hedef hâline geti-[illegible]riyorlar ve kendilerini savunamayacak kadar korkaklar."

"Gerçekten de ölmeyi hak ettiklerini mi söylüyorsunuz?" diye Godley hemen cevap verdi.

"Benim söylediğim, bütün bunların olması onların hatası. [illegible]ğer işlerini doğru dürüst yapsalardı güvende olurlardı. Gö-[illegible]rüldüğü gibi, başkalarının acıları üzerinden kendi tatlı hayat-[illegible]larını süren serseriler dışında burada hiç kimse güvende değil. Ve onları durdurması gereken asıl kişi sizsiniz. Bunu yapamı-[illegible]yorsanız, Emniyet Müdürlüğü'nde yanlış, çok yanlış giden bir [illegible]şeyler var."

"Arkasında bunu destekleyecek bir kanıt olmadığı takdirde [illegible]söylentiler tehlikelidir. Siz bir halk adamısınız Bay Armstrong. [illegible]Burada olanlarla Levon Cole arasında bir bağlantı kurarsanız, [illegible]insanlar kendilerinin bilmediği bir şey bildiğinizi düşünürler. [illegible]Bunun Cole'un vurulmasıyla bir ilgisi olmadığını ortaya çı-

kartsak dahi, insanların aklında bir şüphe kalır."

Çerçevesiz gözlüklerinin arkasında Armstrong'un gözleri parlıyordu. "Bana sansür koymaya mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır, sizden kullandığınız dil ve bu durum hakkında yaptığınız tahminler konusunda mantıklı davranmanızı istiyorum. Ve açık söylemek gerekirse, şurada beş polis memuru yatarken bu boş konuşmayla zaman kaybetmek zoruma gidiyor, daha cesetleri bile kaldırmadık." Godley'nin sesi yeniden yükseldi. Tertemiz gömleğinin yakasının yukarısında, boynundaki damarlar dışarı fırlamıştı.

Derwent araya girdi. "İşte size bir fikir, Bay Armstrong. Westminster'a dönüp, burada ortalığı karıştırıp işimizi daha da zorlaştırmak yerine kendi işinizi yapsanıza."

"Benim işim bu."

"Burası sizin seçmen bölgeniz bile değil." dedi Derwent, bunu ben de gözümü bile kırpmadan söylerdim.

Armstrong şişinerek "Ben sadece bana oy veren seçmenleri değil, bu ülkenin tüm halkını temsil ediyorum." dedi.

"Burada yaşayanlara onlar adına konuşmanızı isteyip istemediklerini sordunuz mu?" Emniyet müdür yardımcısı biraz benzi solan Armstrong'un tepesine dikildi.

"Burada olduğumu bildiklerinden ve onların sesi olmamdan mutlu olduklarından eminim."

"Sanırım onları hafife alıyorsunuz." dedi Williams. "Kendi adlarına konuşabilirler, bu konuda sizi temin edebilirim."

"O hâlde neredeler?" Armstrong başını kaldırıp dairelere baktı, gözlerini bizi izleyen sakinlerde gezdiriyordu. "Hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi balkonlarında dikilip duruyorlar."

Burası suç mahallimiz olduğundan ve devam eden bir in- bulunduğundan, şu an için onları uzak tutuyoruz." God- eliyle otoparkı işaret etti. "İstedikleri gibi etrafta dolaşıp yerde gezinmelerine izin verirsek toplayabileceğimiz her adli tıp kanıtını tahrip ederler. Katili yakalayıp mahkûm etmek için gereken kanıtları toplamak tek şansımız."

Williams uzanıp Godley'nin omuzuna vurdu. "Bırak artık." Armstrong'a dönüp "Eğer bizi kötü göstermeye çalışıyorsanız bu olayı alevlendirebileceğinizi biliyorsunuz."

"Sizi kötü göstermeye uğraşmak zorunda değilim. Zaten bunu kendiniz pek de güzel başarıyorsunuz."

Emniyet müdürü yardımcısının yüzü asıldı. "Ne olursa olsun, kötü bir durumu daha da kötüleştirmemek gibi bir sorumluluğunuz var. Buraya gelip ilk elden neler olduğunu görmek istemenizi anlıyorum. Polis kordonunu geçme izninizin olduğunun farkındayım ama bunun hiç olmaması gerekirdi." Birisinin başı ezilecek diye içimden geçirdim. "Siz bir sivilsiniz ve şu anda burada size yer yok. Sizden ayrılmanızı istemek zorunda kalacağım."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Burası özgür bir ülke ve ben yasa dışı bir şey yapmıyorum. Siz işinizi yapın –bu sefer doğru dürüst– ve bırakın ben de kendi işimi yapayım."

"Kameraların şurada olduğunu biliyorsunuz. Caddenin şu ucunda." Derwent eliyle işaret etti. "Aslında olmak istediğiniz yer orası değil mi? Her haber bülteninde? Ülke çapında her oturma odasında?"

Armstrong diliyle dudaklarını ıslattı. "Yaptığın imadan alındım."

"Ben de bu olayı polisin beceriksizliğine bağlama tavrınıza

alındım." dedi Derwent. "Bu polisler işlerini yapıyorlardı ve öldürüldüler. Maaşlarını vergi mükellefleri ödüyor diye burnunu bu işe sokmaya çalışma."

"Bay Godley bunun üstesinden gelebilir." dedi Una Burt, sesinde bir kınama vardı.

"Bay Godley buna yeterince katlandı." Derwent Godley'e döndü. Gözlerindeki ifade tam bir köpek yavrusunun bakışıydı, umut doluydu. O kadar acınasıydı ki başımı çevirmek zorunda kaldım.

Godley bunu görmezden geldi. "Bay Armstrong, sanırım bu konuşma sona erdi. Artık, sizden gitmenizi istiyorum. Eğer reddederseniz, memurlarımdan sizi çıkartmasını isteyeceğim."

"Beni tutuklayacak mısınız?"

"Sadece böyle yapmamız için bir sebep varsa. Sırf siz kendinizi hikâyenin bir parçası hâline getiresiniz diye iyi polis memurlarını gereksiz bürokratik işlerle bağlamak için özel bir arzum yok."

"Bu bir hakaret."

"Şikâyette bulunun." Godley'nin gözlerinde Armstrong'u bir adım gerileten bir şey vardı. Onu suçlamıyordum.

Emniyet müdür yardımcısı harekete geçip eliyle birkaç üniformalı polise işaret etti. "Bay Armstrong'a polis kordonuna kadar refakat edilmesi gerekiyor. Yolunu şaşırmadığından emin olun."

"Kendim yapabilirim." Devriyeler iki yanında yerlerini alırken Armstrong sağına ve soluna baktı. Tesadüfen her ikisi de iri adamlardı, giydikleri çelik yeleklerle daha sağlam yapılı görünüyorlardı. Hiçbiriyle ters düşmek istemezdim.

"Sorun değil." dedi Williams. "Yine de ilginiz için teşekkürler."

Armstrong büyük bir isteksizlikle uzaklaşıp gitti. Williams onun duyma mesafesinin dışına çıkana kadar bekledi. "Charles, bu konuda çok dikkatli olman gerekiyor. Baskı altında olduğunu anlıyorum ama..."

"Bunun baskı altında olmakla bir ilgisi yok, efendim. Mesele, elimde daha önemli sorunlar varken onunla uğraşarak boş yere zaman kaybetmek zorunda kalmış olmam."

"Bu olayı soruşturmak için güçlü bir istek duymanı anlıyorum, Charles. Ancak sanırım bu olayı hâlletme işini ilçe Cinayet Soruşturma Ekibiyle birlikte Mesleki Standartlar Müdürlüğüne bırakmamız gerekiyor. Sen Terence Hammond'la yeterince dolusun."

"Efendim, bu benim planım." Godley kendini toparlamıştı - sinirlerine hâkim olmak için harcadığı büyük çaba dışında normale dönmüştü diyebilirdim. "Ekibim ve ben Terence Hammond soruşturmasının yanında bu soruşturmayı da yürüteceğiz. Çünkü aralarında bir bağlantı olma ihtimali var. İlçe Cinayet Soruşturma Ekibi bu soruşturmayı almak istemiyor. Ben istiyorum. Yerel devriyelerin toplu konut sakinlerini yolumuzdan uzak tutmaya devam etmesini istiyorum. Olay Yeri İnceleme Ekibi'nin raporunu bana vermesini istiyorum. Suç mahallini Kev Cox'un incelemesini istiyorum. Ve otopsiyi Glenn Hanshaw'ın yapmasını istiyorum."

"Telefonuna cevap vermiyor." diye Una Burt lafa girdi.

"Gerçekten mi?" Godley bir an bocaladı, bu konudaki endişesi muhakemesini bozuyordu. "Tamam. Pekâlâ, ona ulaşmak için uğraşmaya devam edin. Bu arada şu adamları sokaktan boşaltmamız gerekiyor. Bana cesetleri kaldırmak için imza atacak bir patolog bulun, Gelnn'in hastanesine gidebilirler. İdeal olan bu değil ama bu dağınıklığın artık toparlanmasını istiyorum."

"Başka ne var?" diye sordu Williams.

"Tanıklarla konuşmak, kanıtları toplamak, kanıtları incelemek, katili bulmak. Efendim."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Öyle. Ancak kolay olacak anlamına gelmiyor."

Williams'ın kararsız kaldığını görebiliyordum. Godley'nin bu görevi almasının cazip bir yanı vardı, özellikle de başka hiç kimse buna gönüllü olmadığında. "Bundan pek emin değilim, Charles."

"Ben eminim."

Ve böylece, devam etmek için izni koparttı. Godley, Williams'ı arabasına doğru götürerek bizden uzaklaştırırken Pettifer saygıyla başını sallıyordu.

"Godley bir dahi. İstediğini almayı biliyor, değil mi?"

Derwent homurdandı. "Onun için neyin iyi olduğunu bildiğine inansaydım bu konuda kendimi daha rahat hissederdim."

"Emniyet amirinin emirleri hakkında yorum yapmak sana düşmez." dedi Una Burt. Gözlerinde soğuk bir ifade vardı. "Geoff Armstrong hakkındaki yorumlarının yakışıksız olduğunu düşündüm. Ona hakaret etmek için kendini lafın içine soktun."

"Patrona kendini toparlaması için zaman kazandırmak istedim. Sinirlenmeye başlıyordu."

Burt hemen "Kendisini ve durumu kesinlikle kontrol atında tutuyordu." diye karşılık verdi.

Godley'nin polis teşkilatında birçok hayranı vardı ama en büyük hayranı hemen hemen kesinlikle Una Burt'tü. Bunun nedeninin Godley'nin ona görünüşü ve davranışlarıyla alay et-

mek yerine saygı göstermesinden kaynaklandığını düşünüyordum. Polis teşkilatında bir kadın olmak zorsa, çirkin olmak iki kat zordu. Kendi adıma, görünüşüm ve cinsel hayatım hakkındaki yorumlara gülüp geçebiliyordum. Rahatsız ediciydi ama bunlara aldırmamayı öğrenmiştim. Bunlar istenmeyen şeyler olsa da aldığım yorumlar çoğunlukla olumluydu. Una Burt'e yapılan yorumlarsa tacizden başka bir şey değildi.

Derwent hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. "O hâlde başka bir konuşmayı dinlemiş olmalısın. Neredeyse tepesinin tasının atacağını sandım."

"Öyle olsun ya da olmasın bu seni hiç ilgilendirmez."

"O benim patronum."

"Benim de." Kadının sesi titriyordu. Bunu Derwent da duymuş ve iyice üstüne gidiyordu.

"O şu hıyarağası Armstrong'la yüzleşirken sen nerelerdeydin? Glen Hanshaw'ın sesli mesajını mı dinliyordun?"

"Müdahâle etmeye haddim olmadığını biliyordum."

"O hâlde buraya tam olarak ne yapmaya geldin? Kariyerinde kendi ayağına kurşun sıkarken patrona taparcasına gözlerini dikmek için mi?"

"Bu kadar yeter." Godley, Derwent ve Burt'ün etrafında oluşan halkayı yararak girdi. "Beş ölü polis memurumuz vardı şimdi altı oldu. İlçe devriye ekiplerinin, yerel suç araştırma bölümünün, bölgesel destek grubu emniyet amirinin ve dünya medyasının gözü önünde çalışıyoruz. Ayrıca size yüzlerce apartman sakininin bizi izlediğini hatırlatmama gerek yok. Doğru dürüst işimizi yapmamızı bekliyorlar. Ben de öyle. İkinizin atışmasını izlemek hiç de hoş değil, neyi tartıştığınız umurumda bile değil, bu yüzden bana anlatmayın."

"Bir yanlış anlama, efendim." Derwent esas duruşa geçmişti, kolları iki yanındaydı. Günün birinde başı derde girdiğinde hazır ola geçmesine gülecektim. Çok uzak gelecekteki bir gün, diye düşündüm.

Derwent sıkılmış dişlerinin arasından "Baş komiser Burt az önce bana birkaç şeyi izah ediyordu, çok faydalıydı." dedi.

"Söylediklerimde ciddiydim, Josh. Detay yok." Godley başını kaldırıp yüksek binalara baktı, yüzü asık ve solgundu. "Harekete geçmemiz gerekiyor. Tanıklara ve silahlara ihtiyacımız var. Una, kapı kapı soruşturmayı senin koordine etmen gerekiyor. Josh, bana silahları bul."

"Silahları yanlarında götürmüşlerdir." dedi Belcott.

"Belki." dedi Derwent "Ama eğer profesyonellerse, bunun yerine onlardan kurtulmuş olabilirler. Buna mecbur değillerse, yanlarında gezdirmeleri çok riskli olur." Dönüp Godley'e "Birkaç köpeğin yardımı olabilirdi." dedi.

"İstediğin şeyi alabilirsin." Godley döndü, gözleriyle yüzümüzü tarıyordu. "Bayanlar baylar, bu işten bir sonuç elde etmek istiyorum. Havai fişek atan çocuğu ve ateş eden iki kişiyi bulmak istiyorum. Hemen başlayın ve bir sonuç elde edinceye kadar durmayın."

Dönüp arkasında yükselen bir uğultu bırakarak yürüyüp gitti. Uğultunun arasından Una Burt'ün sesi duyuldu.

"Maeve, sen kapı kapı soruşturmada çalışacaksın."

Şaşırmış göründüğümün farkındaydım. Derwent'la çalışmayı bekliyordum, Derwent da aynı şeyi bekliyordu. Hemen başını kaldırdı. "Silahlar için ona ihtiyacım var. Araştırma konusunda iyi."

"Godley'i duydun. Köpeklerin olacak."

"Aynı şey değil."

"Aynı olmasa gerek diye ümit ediyorum." Bana gülümsedi ama gülümsemesinde hiçbir sıcaklık yoktu. Kadın için bir piyon olduğumun farkındaydım.

"Bu aptalca." dedi Derwent "Kerrigan benimle çalışır."

"Bu olayda değil."

"Ama..."

"Senden rütbece üst olduğumu hatırlatmamı ister misin?"

Bu onun ilgisini çekti. "Verdiğin karar bununla mı ilgili? Bu yüzden kararına saygı göstermem mi gerekiyor?"

"Bu kaynakların etkin şekilde kullanılmasıyla ilgili. Maeve'in bana, sana olduğundan çok daha fazla yararı olacak."

Derwent gözlerini kısıp Una Burt'e doğru bir adım yaklaştı. "Sen de ben de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Yüzüme ateş basmıştı. Chris Pettifer boğazını temizledi. "Ekipte başka birileri de var. Kerrigan'ı bir kenara bırakırsak, bizden ne istiyorsun?"

Una Burt kontrolü hemen almış, altımıza birden emirler veriyor ve gerisini Derwent'a bırakıyordu. Derwent gözlerini yere dikmişti. Benden yana bakmaktan kaçınıyordu. Kıdemli bir memurdan çok asık suratlı bir çocuğa benziyordu. Asla tekrar bana bakmayacağını anlayana kadar onunla göz göze gelmek için bekledim.

"Neden oyalanıyorsun, Kerrigan?" diye sordu Una Burt. "İşe koyul."

Diğer ekip elemanlarının ardından en yakın yüksek binaya doğru yürüyerek bana söyleneni yaptım. Kapıdan girerken Dave Kamp benim için kapıyı tutuyordu, dönüp yürüyerek

aksi yöne giden Derwent'a baktım. Ellerini pantolonunun cebine sokmuştu. Yüzünde katışıksız bir kötü niyet ifadesi vardı. Derwent'ın huzursuzluğunu derin bir şekilde içimde hissettim. Kadının iyi bir polis memuru olduğunu biliyordum. Ancak güçlü bir düşman edindiğine gittikçe inanmaya başlamıştım.

Bölüm 15

Bir sonuç elde edinceye kadar durmayın.

Bu Godley'nin öylesine ettiği bir laf değildi. Geceyi, kapıları çalıp yankılanan koridorlarda aynı soruları tekrar tekrar sorarak geçirdik.

Ateş edildiğini gördünüz mü?

Ateş edenleri tanıyabildiniz mi?

Polisler vurulmadan önce yakaladıkları kişiyi gördünüz mü?

Kadın mı erkek mi olduğunu görebildiniz mi?

Havai fişeği atarak minibüsün durmasına neden olan kişiyi tanıyor musunuz?

Ateş edilmeden önce garip bir şey gördünüz mü?

Ateş edildikten sonra alışılmadık bir şey gördünüz mü?

Polise bir saldırı olacağı hakkında herhangi bir şey duydunuz mu?

Sizce neden burada oldu? Ve şimdi?

Vurulma olayıyla ilgili bize söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Bilmemizin faydalı olacağını düşündüğünüz başka bir şey var mı?

Sorular ve aldığımız cevaplar aynıydı. Aynı ölçüde de bıktırıcıydı. Verilen 'hayır' cevapları değişik dillerde ve ak-

sanlardaydı. Londra böyleydi. Görmüş olsalar bile hiçbir şey görmemişlerdi. Ellerinden gelse bile işimize yarayacak bir şey söylemezlerdi. İster siyah, ister beyaz isterse bunun arasındaki renklerde olsunlar bize güvenmiyor ve bizden hoşlanmıyorlardı. En önemlisi de, bize yardım ettiklerinin komşuları tarafından bilinmesini istemezlerdi. Cereyan yapan koridorlarda tonla zaman harcadım, ayakta durmaktan tabanlarım sızlıyordu. Mevcut durumun tek iyi yanı binadaki kapıları çalmak için elimizde bir sürü polis memuru olmasıydı. Yine de her kapıyı çalmak sonsuza dek sürecek gibiydi. Gece boyu çalıştık, ne kadar geç saat olduğuna aldırmaksızın kapıları çalmak için emir almıştık. Zaten toplu konutlarda uyuyan hiç kimse de yoktu. Büyük bir olayın soruşturulmasının sesleri ve ışıkları, arabaların ve ağır araçların otoparktaki manevraları, arada sırada gelen bir siren çığlığı veya aşağıdan gelen bağırışlarla gece capcanlıydı.

Sabah altıda bir mola verdim, ilk molam değildi ama o ana kadar ki en uzunuydu. İçinde bulunduğum koridoru bitirmek istemiştim. Buna karşın artık dermanım tükenmişti. Geri dönüp kapalı kapıların önünden geçtim. Burnuma Maudling Toplu Konutları ile özdeşleşmiş esrar, sidik ve çamaşır suyu karşımı tuhaf bir koku geliyordu. Koridorun sonundaki betondan merdiven boşluğu içeri hava ve ışık girmesi için delik deşik edilmişti. Bir delikten otoparkı görebilmek için üç basamak aşağı indim. Paramparça olmuş minibüsü bir çekicinin arkasına koyarlarken ürpererek deve tüyünden paltomun eteklerini toplamış duruyordum. Beyaz kıyafetli olay yeri inceleme ekibi elemanları minibüsün dengesini sağlıyor, ince bir dikkatle çekicinin arkasına yerleştiriyorlardı. Minibüsün üzerine örtülmüş naylon, içinde yatan dehşeti gizliyordu. Ancak ben döşemele-

ıc bulaşan kanı ve dere gibi zemine akan kanı unutamayacaktım. İri adamların garip ve fena hâlde zulme uğramış şekilde oldükleri pozisyonda katılaşan cesetlerini unutamayacaktım. Yüzlerindeki ifadeden hayat hikâyelerinin hiç böyle biteceğini düşünmediklerini okuyabilirdiniz.

Sağ taraftaki hareketlilik dikkatimi çekti. Düşünceli, başı öne eğilmiş Derwent hızlı adımlarla asfaltta bir taraftan diğer tarafa geçiyordu. Olay yeri inceleme ekibi elemanlarının onayını almamış, sanki yolunu kapatıyormuş gibi onları omuzlayarak aralarından geçiyordu. Bu Derwent'ın kasıtlı olarak olay yeri inceleme ekibi elemanlarının hâlen incelediği suç mahalline girmek istediğinde gösterdiği tipik davranıştı. Başının açısından ve omuzlarının duruşundan yaşadığı hayal kırıklığını görerek gözden kaybolana kadar onun geçip gidişini izledim. Anlayabildiğim kadarıyla silah ortaya çıkmamıştı. Her yönden şanssızdı.

Bütün içgüdülerim bana asla Derwent'ın yakınına yaklaşmamamı söylüyordu. Tecrübelerim Una Burt'e yönelik öfkesini bana kusacağını öğretmişti. Birçok defa kendisinin de belirttiği gibi "Eyvallah edeceksin, Kerrigan." Tabii bu onun dediğini yapmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Çekici araç mahzun yüküyle birlikte çıkıp gidene kadar bekledim, ardından yorgun argın kalan merdivenleri inerek zemin kata indim. Merdivenlerin sonunda birisi kapıyı açıp başını uzattı, buna sevinmiştim. Koridoru dolduran kokuşmuş çöp ve sidik kokusunu ucundan azıcık alıyordum. Tam asansörün önünden geçerken hızla kapıları açıldı. Una Burt tek başına içinde duruyordu. Beni orada bulduğuna en ufak bir şaşkınlık göstermeden bana baktı.

"Maeve, bir şey buldun mu?"

"Hayır, efendim. Pek söylenemez. Siz daha iyi bir şeyler yapabildiniz mi?"

"Hayır." Asansörden çıkıp müteakiben ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an durdu. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Tam bir ara vermek üzereydim."

"Seninle geleceğim."

Lütfen gelmeyin, diye içimden geçirdim. Baş komiserin bana eşlik etmesinden hoşlanıyor görünürsem Derwent'ın öfkeden kuduracağını gayet iyi biliyordum. Yine de kadından yakayı kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu: Otoparkın asfaltında benimle beraber yürümeye devam etti, uzun adımlarıma yetişmek için aceleyle yürüyordu.

Hâlâ etrafta pek çok memur vardı. Olay yeri inceleme ekibi kanı ve cam kırıklarını temizlediğinden, olanların neredeyse tek emaresi buydu.

Burt bana "Sence buralarda kahve içilecek bir yer var mıdır?" diye sordu. Sesinin tonu arkadaşça olmaktan ziyade kabaydı.

"Yerel devriye polislerinden birisine soracaktım."

Uzanıp arka tarafıma doğru baktı ve yüzü parladı. "Charlie bilir."

"Charlie" ya da benim bildiğim şekliyle "Emniyet Amiri Godley". Bu baş komiserin Godley'le konuşması için iyi bir bahaneydi, bunu hemen anlamıştım. Godley bir polis Land Rover'ının yanında durmuş, kaputun üzerine serili büyük bir kâğıdın üzerine eğilmişti. Bir çeşit kroki veya harita gibi görünüyordu. Godley'nin yanında dikilen yorgun görünüşlü bir adam,kâğıdın üzerindeki her neyse onunla ilgili olarak

el işaretleriyle bir şeyler anlatıyordu. Derwent arabanın diğer tarafındaydı, kâğıda bakıyordu. Daha onu yeni fark etmiştim ki, gözlerini kaldırıp bir anlığına huzursuz edici şekilde bana bakıp, sonra dikkatini Una Burt'e kaydırdı. Sanki Rosetta Stone'un haritasını çözmek için en fazla yirmi dakikası varmış gibi yeniden tüm dikkatini vererek bakışlarını kaputa çevirmeden önce, kısa bir an kadını süzdü.

"Sizce patronun kahve için bir yer bulmaya zamanı olmuş mudur?" diye sordum. "Bence çok meşguldür."

Burt'un çenesi durmadı. "O işini bilir. Bak, elinde bir kupa var."

Vardı ve bunu zaten görmüştüm. Sadece Land Rover'ın etrafındaki küçük grubun yanına gitmemek için bir bahane bulmaya çalışıyordum. Hiçbir yararı yoktu.

"Belki ona birisi getirmiştir. Büyük ihtimalle alıp getirmesi için birisini göndermiştir. Gidip şu çavuşa sorabilirim." Lafı geçen memura doğru ilerlemeye başladım ama Burt bana aldırmadı. Doğruca Godley'e yöneldi. Diğer tarafa gitmeyi düşündüm ama merakım galip geldi. Hep böyle olurdu.

"Neler oluyor?" Sanki emniyet amiri kendisiymiş gibi önündekini epey dikkatlice inceleyen üniformalı adamla Godley'nin arasında durdu. Kenara kayıp kadının omuzunun üzerinden baktım. Kaputun üzerindeki kâğıt, bütün kanalizasyonlar ve giriş noktalarıyla toplu konutun bir planıydı. Birisi planın üzerinde mürekkepli kalemle minibüsün yerini X işareti, hayatta kalıp kurtulmayı başaranların yerlerini yıldız işaretiyle belirtmişti. Bir çizgi ateş edenlerden birisinin işini hâllet-mek için siteye doğru gidiş yolunu gösteriyordu. Bu çizginin her iki yanında, planın kıyı bucak her yanından merkeze doğru

kurşun kalemle yapılmış işaretlemeler vardı. Derwent'ın işiydi. Muhtemel çöp boşaltma alanları eksiksiz olarak bulunup incelenmişti.

"Una, bu Bryan Enderby." dedi Godley. "Bölgesel Destek Grubu'nu idare eden emniyet amiri." Adamlarından beşinin Dr. Hanshaw'ın morgunda yattığı düşünüldüğünde adamın tükenmiş görünmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Burt mırıldanarak başsağlığı dilekleriyle Bryan Enderby'la el sıkıştı. Adamla tanıştırılmak istiyormuşum gibi görünmemek için geride durdum.

"Yaptığınız bütün çalışmalar için teşekkür ederim. Daha bir az önce Godley'e sizin böyle sıkı çalışmanızın içimi rahatlattığını söylüyordum. Ailelere ne kadar fazla şey söyleyebilirsek o kadar yardımı olur." Sesi aklıma deniz kenarındaki tatilleri ve Blackpool'un ışıltısını getirdi: sıcak Lancashire havası.

"Şu ana kadar fazla bir ilerleme kat edemedik." Burt etraflarından dönüp buna pek şaşırmayan Godley'e kısaca bilgi verdi.

"Burada pek fazla bir yardım görmüyoruz. Bunun olacağını biliyorduk. Yine de denemeye değer."

"Elbette" dedi Burt. "Belki bir süre burada kalırsak bize alışırlar. Hatta bize güven duymaya bile başlayabilirler."

"Kendinize dikkat edin." dedi Enderby. "Burası polis memurları için her zamankinden daha emniyetsiz bir yer. Adamlarım hiçbir zaman bu toplu konutlardan memnun olmadılar."

"Bunun nedeni neydi?" diye sordu Godley. "İstihbarat mı yoksa kötü duygular mı?"

"Çoğunlukla ikincisi." diye itiraf etti Enderby "Ama vurulan gencin hikâyesini göz önünde bulundurmak zorundası-

mız. Bunun gibi yerlerde bu tür şeylere karşı çok kin tutulur, özellikle de bir çocuksa. Çocuğun hayatının bir değeri olsun istiyorlar. Polis soruşturmasından hiçbir sonuç çıkmayacağına ve Cole'un unutulup gideceğine dair bir sürü söylenti sürüp gidiyor. Bence bu doğru değil ama mesele halkın neye inandığı, değil mi? Çoktandır bir kenara atıldıklarını düşünüyorlar. Hâlâ değer verilmeleri gerektiğini dünyaya hatırlatmak istiyorlar."

"Bunun için polise saldırmaktan daha iyi bir yol var mı?" dedi Burt.

"Bu her zaman bir ihtimaldi. Adamlarım sırf dikkatleri bu muhitte tutmak için buraya çekildikleri hissine kapılmışlardı. Hiçbir zaman bu bölgede devriye gezmekten mutlu olmadılar. Aslında çavuş, Mark Greyson, kendini burada bir hedef gibi hissettiğini bana söylemişti."

"Ama açık bir saldırıya uğrayacaklarını akıllarına getirecek hiçbir emare görmediler." dedi Godley. "Kayıtlarda hiçbir şey yok."

"Rapor etmeye değer hiçbir şey olmadı. Söylentiler ve bakışlar."

Derwent boğazını temizledi. "Yani demek istediğiniz, eğer doğru anladıysam, adamlarınız buraya polisin gözünün onların üzerinde olduğunu göstermek için geliyordu. Protestoları daha başlamadan caydırıyordunuz."

"Öyle olması gerekiyordu."

"O hâlde, burayı mekân belleyip insanların canını sıkmak için gelmiyorlardı. Sorun çıkartanları bulup gözaltına alarak toplumdan ayıklamak için ardı sıra devriyeler gelmiyor, en hafif tabiriyle onları asayiş olayları çıkartmaya kışkırtmıyordu."

Enderby yüzünü ekşitti. "İnsanların canını sıkmak mı? Bence..."

"Onları kışkırttınız. Bir sürü devriye. Haddinden çok daha fazla ilgi. Bir tepki almak istediniz. Oturanları kızdırdınız ve patlamaya hazır bir bomba hâline getirdiniz."

"Bu fikre nerden kapıldınız?"

"Açıkça ortada." Derwent'ın gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. "Buna mecbur kalana kadar hiç kimse minibüsten inmedi. Minibüsün havai fişekle vurulmasına kimse şaşırmadı ve duyduğum kadarıyla ilk de değilmiş. Adamlarınız sevilmiyormuş ve onlara karşı buna uygun bir tutum takınmışlar. Son birkaç aydır bu muhitteki asayiş tutuklamaları Londra ortalamasının epey üzerinde olmuş. Yerel aynasızların bazılarıyla iki çift laf ettim. Bunun tipik bir Bölgesel Destek Grubu olayı olduğunu söylediler; bir memur küçük duruma düşürülür ama memur bunun intikamını alır ve sonunda tutuklanan kişi hastanelik olur."

Enderby "Amacınız ne?" diye sordu.

"Bir amacım yok. Onları kurban olmaları için dışarı gönderiyordunuz, öldürülen adamlarınız da muhtemelen böyle gönderildiler. Onları buraya özel bir işi yapmaları için gönderdiniz ve onlar da yaptılar."

Enderby'nin yüzü karardı. "Olay olduktan sonra buraya gelip onları yargılamak sizin için kolay. Burada olanları hak ettiklerini mi söylüyorsunuz?"

"Öyle demek isteseydim bunu söylerdim." Derwent başını biraz geriye yatırdı, bu hafif eğim sakinlikle kibirlilik arasındaki farktı. Takındığı tutumla Geoff Armstrong kadar eleştirici davranıyordu ama ölen polislere kızgın değildi. Onları tehlikeli bir yola gönderen üst rütbeli memurlara öfkeliydi. 'Aslanlara

liderlik eden eşekler'[12] tabirini akla getiriyordu. Derwent kendisinden bir hayli kıdemli olsa bile, sırf bu yüzden ondan lafını esirgeyecek biri değildi.

"Son birkaç saatimi burada öldürülen memurların aileleriyle geçirdim." dedi Enderby. "Onların isimlerini bile bilmiyorsunuz, değil mi?"

"İsimleri silahları bulmama yardımcı olur muydu? Hayır mı? Olacağını sanmıyorum."

"Bu kadar yeter." Godley'nin sesinden tükenmiş olduğu anlaşılıyordu. Konuşmaya mecali yoktu. "Josh, bu olayın neden meydana geldiğini konuşmanın bir yeri ve zamanı var."

"Yapmaya çalıştığım bu değildi." Derwent ellerini cebine soktu. "Bu tamamen vurulan çocukla ilgili olabilir. Tamamen farklı başka bir şeyle ilgili de olabilir. Bunu söylemek için çok erken. Söyleyebileceğimiz tek şey bunu her kim planladıysa toplum göz yumdu ve açık etmedi, bu planlıydı. Yardım bile etmiş olabilirler. Bahse varım, havai fişek atan çocuk buralıydı. Yürüttüğünüz politika burayı bir seferde bir sürü polisin öldürülmesi muhtemel bir çevre hâline getirdi. Üstelik hiç kimse onları durdurmaya çalışmadı. Bunun vebali boynunuzda."

Enderby köşeye sıkışmıştı. "Adamlarımın sorumluluğunu üzerime alırım. Bütün gün bunu yaptım."

"Bu konuda ağzınızı açtığınızda hâlâ 'zavallı biz' lafını satıyorsunuz."

Derwent şartların bir felaketi hazırladığı konusunda haklı

---

(12) Aslanlara liderlik eden eşekler (lions led by donkeys); İngiliz politikacı Alan Clark tarafından 1. Dünya Savaşı tarihini anlatan Eşekler – Donkeys – adlı kitapta 1. Dünya Savaşında İngiliz ordusunda bulunan piyadeler (aslanlar) ve verdikleri anlamsız emirler, beceriksizce sevk ve idareleriyle onları ölüme gönderen generaller (eşekler) için kullanılan tabir. (ç.n.)

olsa bile gösteriş yapıyordu ve bundan hoşlanmıyordum. Otoparka doğru başımı çevirdiğimde küçük bir silüetin hızla yüksek binalardan birisine doğru yürüdüğünü gördüm. Kapüşonunu takmış, soğuk sabah rüzgârına karşı omuzlarını kaldırmıştı. Sırım gibi vücut yapısı ve cüssesindeki bir şey bana havai fişek atan kişiyi hatırlattı. Onu daha fazla inceleyemeden binanın kapısından girip gözden kayboldu. Hiç kimseye hiçbir şey söylemeden, Land Rover'ın etrafında toplanmış küçük gruptan ayrılıp aynı yöne gittim.

Ben daha kapıya varamadan çocuğun ortalıktan kaybolmasını bekliyordum, tam da beklediğim gibiydi. Kapı kapalıydı ama kilidi bozuktu ve bu sayede kolayca içeri süzülebildim. Kapı arkamdan kapandı. Binada bir yerde bir kapının kapanma sesi yankılanır gibi oldu. Kısa bir süre durdum, sessizliği dinliyordum. Koridorda ışık yoktu, kırık bir lamba muhafazası paramparça vaziyette yere saçılmıştı. Ortama ayak uydurarak ilerledim. Bina daha önce çalıştığım binanın ikiziydi. Tek fark görüntü tam tersiydi, asansör solumda olacağı yere sağımdaydı. Koku aynıydı. Kapılar aynı görünüyordu. Duvar mavi yerine yeşil boyalıydı ama aynı derecede çizikler ve yazılar vardı.

Çocuğun nereye gittiğini bana gösterecek hiçbir şey yoktu. Asansör boş duruyordu; yukarı çıktıysa merdivenleri kullanmıştı. Koridorun sonuna gittim. Merdiven boşluğunda herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye ucundaki kapıyı itip kontrol ettim.

Bu bir hataydı; bunu hemen anlamıştım. Merdiven boşluğunda bir kişi değil dört kişi vardı. Ben daha iterek aralarken içlerinden biri kapıyı tutup arkası duvara çarpana kadar açtı. Hâlâ kapının kolunu tutuyordum bu yüzden dengemi kaybedip kapının karşısına düştüm. Diğeri, kaçış yolumu tutmak için

uzak duran koridor kapısına doğru harekete geçti. Kalan ikisi, biri tırabzandan kayarak öbürü yere eğilerek, bana yaklaştı. Çocuk yaştaydılar, ağızları burunları örtülerek gizlenmiş, spor montlarının kapüşonları da çekilmiş hâlde olduğundan kim oldukları belli olmuyordu. İkisi siyah ikisi beyazdı. Hepsi erkekti. İkisi ince ve zayıf yapılı, birisi kaslı ve iri, birisi de kısa boyluydu. Hiçbiri dışarıda gördüğüm kişilerden değildi. Birkaç saat içinde ikinci defa, yem olarak işini yapmış ve kaybolup gitmişti.

Gözümün önünde bütün bu olup bitenler bir hayal ürünü değildi. Bir tuzağa çekilmiş ve şimdi kıskıvrak yakalanmıştım.

İri olan kapıyı kapatabilsin diye içlerinden biri beni çekerek kapıdan uzaklaştırdı. Çocuk kapıya dayandı, iri yarı ve göz korkutucuydu. Kaçabilirsem o tarafa gitmeyecektim.

"Çantasını al." Emir bir boksör gibi tavır takınan ve korkudan aklımı başımdan alan en küçük olanından geldi. Gözleri mavi ve tamamen duygusuzdu. Siyah çocuklardan biri çantama el atarken o da beni baştan aşağı süzdü. "Senin gibi cici bir kızın böyle bir yerde ne işi var?"

Siyah çocuk tutup çekemesin diye dirseğimle çantama bastırırken söylediklerini duymazdan geldim. Gençtiler. Bunun ciddi bir şekle bürünmesi gerekmiyordu. "Geri bassanız iyi edersiniz, hepiniz. Bunu yaparak elde edeceğiniz tek şey başınızı derde sokmak."

"Başı dertte olan sensin." Kelimeler yüzüne sardığı atkıdan boğuk geliyordu ama ifade ettiği tehdit reddedilemezdi. Kısa boylu olanı bir adım daha yaklaştı ve parmağını kullanarak paltomun yakasını çekip ayırdı. Çelik yeleğim sıkıyordu ve vücudumun üst kısmını rahatsız ediyordu ama onu giydiğim

için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. "Nesin sen? Bir sivil polis mi?"

"Polis memuruyum."

"Neyi araştırıyorsun?"

Gözüm korkmuş gibi davranmayı kabullenmeyerek "Cinayetleri." dedim. Birisi ortalıktan kaybolduğumu fark ederdi. Birisi gelip beni bulurdu.

"Yani bir sürü ceset gördün." Konuşan kapıyı tutan, kaslı olanıydı.

"Yeterince gördüm."

Uzun boylu beyaz olanı "Ölmek için en kötü yol nedir?" diye sordu. "Sana göre?"

Ben cevap veremeden kısa boylu olanı "Ben biliyorum" dedi. "Önce tecavüze uğramak. Birkaç defa ve işkence yapılması. Eğer buna gerçekten dayanabilirsen."

"Bu kötü olurdu." Konuşan kaslı olanıydı.

Bu fikri sanki hepsi aynı şeyi düşünüyormuş gibi aralarında konuşuyorlardı. Üzerimde yarattıkları etkinin farkındaydılar. Bunu belli etmesem de, korkmuştum. Genellikle sokakta kendimi yenilmez hissederdim ama bu bir yanılgıydı. Bir polis memuru olmak beni yenilmez yapmıyordu. Aksine mevcut şartlar altında, beni tam bir hedef hâline getiriyordu.

"Bunu yapabiliriz, biliyorsun. Sana tecavüz edebiliriz. Yakabiliriz. Lime lime edebiliriz." Kısa boylu olanı konuşurken birkaç kez gözlerini kırptı. Gittikçe heyecanlanıyordu ve bu da çok korkutucuydu. Yapacağı bir sonraki şeyi yeterince iyi ve yakından yapmak için uzandı. "Meme uçlarını kesip çıkartmak. Şeftalini bir uçtan bir uca yarmak. Seninle işimiz bittiğinde bir balkondan atmak."

Elini bacaklarımın arasına daldırdı, parmaklarıyla orama dokunmaya çalışıyordu. Kurtulmak için döndüm. Sırtımı duvara vermiştim, kaçacak yerim yoktu. İçgüdüsel olarak onu itmem. Beceriden ziyade şans eseri dengesini bozup sırtüstü yere düşürdüm.

"Kahretsin, adamım." İki siyah olandan daha zayıf olanı bunu onaylamayan bir ifadeyle başını salladı. "Midemi bulandırıyor."

"Kadın korkudan altına ediyor."

"Hayır." dedim, sesim tamamen sakin çıktığı için kendimle gurur duyuyordum. "Ama sanırım artık sizden ayrılmak zorundayım beyler."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Daha uzun boylu olan beyaz çocuk çantamı çekip aldı ve karıştırmaya başladı. "Telsiz, Ste..."

"İsim yok." Kısa boylu olanı telsizimi aldı ve bakmaya başladı. "Boktan bir telefon gibi görünüyor."

"Zaten öyle." Bunu halkla ilişkiler uzmanı gibi söylemiştim. Hayal bile edemeyeceğim bir durumun eşiğinden dönmek için her şeyi yapıyordum. İçinde bulunduğum durum bıçak sırtında gibi görünüyordu. "Değişken bir sinyal kullanıyor."

"Bu ne işe yarıyor?" Parmağı telsizin üst tarafındaki, bütün sinyalleri bastırıp tehlike altındaki bir memur için acil SOS sinyali[13] gönderen kırmızı düğmenin üzerinde duruyordu.

"Bas ve gör." dedim.

Bunu düşündü. Neredeyse yapıyordu.

Neredeyse.

---

(13) SOS (Save Our Souls – Ruhumuzu (Hayatımızı) Kurtarın);Hayati tehlike durumunda her türlü iletişim aracıyla gönderilen Uluslararası Tehlike Çağrı İşareti. Üç kısa üç uzun üç kısa mors koduyla gönderilmektedir (ç.n)

Telsizi merdiven boşluğunun betonuna fırlattı. Heveste kursağımda kalmıştı. Yitip giden ümidimin ağırlığı nefesimi daraltıyordu.

"Ma- Meeve Care-again." sırık gibi ince uzun boylu olanı sürücü ehliyetimi yavaşça ve zorlukla okuyordu, "Bu ne biçim isim böyle?"

"Benim ismim." Ehliyeti elinden çekip aldım ve cebime soktum, ardından çantamı almak için tutup nazikçe çektim. Çantamı bıraktı. Yani kararlı davranmıyordu. Sanki canı futbol oynamak istiyormuş gibi tek ayağının üstünde yaylanıp duran zayıf ve çevik olanı da konuşulanları yapmaya istekli değildi. Geriye kaslı olanıyla düşünmek bile istemediğim, korkutucu, söylediği şeyleri yapacak ve elbette liderleri konumunda olanı kalıyordu. Ona kendini toparlaması için zaman vermek istemiyordum.

"İçinizden birisinin polis minibüsüne havai fişek atanı gördüğünü sanmıyorum, değil mi?"

Dört baş birden hayır anlamında salladı.

"Yapanı da bilmiyorsunuzdur."

"Hayır." Kısa olanı uzanıp sıcak ve nemli parmağıyla yanağıma dokundu. Fularının ve eşofmanının altında terliyordu. Heyecanlıydı. "Şuna bakın, hâlâ bir polis olmaya çalışıyor. Bunu yapmayı bırak, seni sürtük."

"Geri çekil." diye emrettim. "Şimdi!"

"Seni becermek hoşuma gidecek. İşim bittiğinde bütün arkadaşlarımı çağıracağım ve onlar da seni becerecek." Kahkaha attı. "Birine ölene kadar tecavüz edebilir misin? Burada, öğreneceksin."

Kısa bir süre görmeksizin ona baktım. Vücuduma hızla

yayılan paniği hissediyordum. Bundan paçayı kurtaracağımı hayal bile edemiyordum. Tek bir yanlış hareket saldırmasına yetecekti. Bir bakış, bir kelime, sadece küçük bir hata yapmam yeterliydi, beni paketleyeceklerdi. Kapının dışında yüzlerce polis vardı ve çığlık atmak dövülüp ardından asansöre veya üst kata taşınmaktan öte bir işe yaramayacaktı. Meslektaşlarımdan daha hızlı davranırlardı. Kendilerine bir çıkış yolu bulacaklardı. Bunu planlamış ya da öyle bir şey yapmışlardı. Tuzağa bir kadın düşürmeyi beklemeseler de, kendilerine işkence edecek bir polis memuru istemişlerdi.

Kendilerini toplum dışına itilmiş hissettikleri için bunu yapıyorlar, diye düşündüm ve beynimin analitik yanının yeniden çalışmaya başladığını hissettim.

"Dışlanmış gibi mi hissettiniz?"

"Ha?"

"Partiye davet edilmediniz, değil mi? Yardım etmenize izin verilmedi. Çok mu küçüktünüz? Yeterince önemli kişiler değil miydiniz?" Parmaklarımı şaklattım. "Belki de güvenilmezdiniz."

Kaslı olanı "Sen neyden bahsediyorsun be?" diye sordu.

"Bunu neden yaptığınızı ortaya çıkartmaya çalışıyorum. Sanırım hiç kimse size olay meydana gelene kadar polislere saldırı olacağından bahsetmediği için kızgınsınız. Planlayan bu muhitten biri değildi, öyle değil mi? Burası sadece onları öldürmek için iyi bir yerdi?"

"Bilmiyorum." Ufak tefek olanın aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Bunu bulmalısınız. Neden sizi dışarıda tuttuklarını öğrenmelisiniz. Bu saygısızlık, değil mi? Seni ve arkadaşlarını pek takmıyorlar gibi."

Bunu düşünürken kaşları çatıldı.

"Bundan bahsetmek keyifli olurdu ama bu konuşmayı yaptığımızı unutalım." dedim. Duvardan uzaklaşarak dik bir duruş gösterdim. Gitmeye hazırlanarak çantamı omuzuma astım. "Şimdi, izin verirseniz..."

Bir el göğsüme dayanıp beni duvara öyle bir yapıştırdı ki başım duvara çarptı. Ufak tefek olanı kolay vazgeçmiyordu. "Bu mümkün değil, sürtük."

"Gidiyorum."

"Hiçbir yere gidemezsin."

Diğer üçü ne yapacaklarını bilmiyordu. Bunun üstüne kumar oynayıp ufak tefek olanın suratına dirsek atarak zayıf yapılı zenci gencin kucağına doğru başımdan def ettim. Kapıya yönelip kaslı olanla çarpıştım. Çarpmanın etkisiyle topaç gibi dönerek geri sektim. Uzun boylu ve ince yapılı olanı beni omuzlarımdan tuttu. Paltomun önündeki düğmeleri koparacak kadar güçlü bir şekilde onu ittim. Düğmelerimin kopması bulunmaz nimetti. Bir an dahi düşünmek için durmaksızın cebimden uzayabilen copumu çıkartmak için elimi uzattım. Copu açmak için ne yer nede zaman vardı. Bu yüzden onu olduğu hâliyle, katlı durumda kullanmak zorundaydım. Yumruğumun içinde tutuyordum, sertçe çekip çıkarttığım için bana doğru açılması diye başparmağımla ucuna bastırıyordum. Diğer ucu kaslı olanın göğsünün üst kısmına, kalbinin biraz yukarısına dayalıydı. Olabildiğince bastırarak copun ucunu göğüs kemiğine doğru sürükledim. Dehşet verici şekilde acı vericiydi, eğitimlerde bunu söylemişlerdi. Kaslı olan ne kadar güçlü olursa olsun buna karşı koyamadı. Acıyla inleyerek iki büklüm yere yığıldı.

Kapıyı engellemesi dışında iyi olmuştu.

Diğerlerine dönüp çekerek copumu açtım, böylece tam uzunluğuna ulaştı. "Arkadaşınızı alıp buradan gidin."

Kıpırdamadılar. Copun ucuyla olabildiğince sert bir şekilde kapıya vurdum. Sesi merdiven boşluğunda yankılandı, kapıdan tıymıkla döküldü.

"Size buradan gidin dedim."

Yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Kumar oynamış ve kaybetmiştim. Aklına gelirse, içlerinden biri copu kolayca elimden alabileceğinin farkına varacak ve bana karşı kullanacaktı. Kol kaslarım gerginlikten titriyordu. Copun ucu sanki merdiven boşluğunda güçlü bir rüzgâr esiyormuş gibi sallanıyordu.

Ayaklarımın dibindeki kaslı olanı inledi.

"Seni taşıyamayız adamım." Zayıf yapılı siyah çocuk eğilip omuzunu yakaladı. "Haydi. Yürümek zorundasın."

Uzun boylu beyaz olanı yardım etmeye gitti, kaslı olanı kaldırıp kapıya yasladılar. "Haydi. Gidelim."

Geriye kısa boylu olan kalmıştı. Bir şeyleri kurtarması gerekiyordu. Parmağını yüzüme doğrulttu. "Eğer herhangi bir halt yemek için birilerini buraya çağırırsan, peşine düşeriz."

Hiçbir şey söylemedim. Sanki birbirimizin dengiymişiz ve birbirimizi anlıyormuşuz gibi sadece ona bakmakla yetindim. Tamam, anlamında bir kez başını salladı. Ardından dördü birden kapıdan geçip bekleyen asansörün içine girerek gözden kayboldu. Asansör madeni bir sesle gıcırdayarak harekete geçti. Nerede indikleri belli olmasın diye her katta duruyordu.

Uzun geçen dakikaların ardından ilk defa derin bir nefes aldım. Merdiven boşluğu soğuktu ama sırtımdan ter aktığını hissedebiliyordum. Hayatta en çok sevdiğim şeye dokunur

gibi telsizi almak için eğildim. Harika çelik yeleğim batıyordu. Telsizi kaybetmek, özellikle de açık ve kullanımda olduğunda, kötü bir hata olurdu. Küçük bir oh çektim. Copumu tekrar kapanıp iç içe geçene kadar yere bastırdım. İyiydim. İyi iş becermiştim.

O sırada telefonum çaldı. İç cebimden telefonu çıkarıp aynı anda çağrıya cevap verdim. Sesin gençleri geri döndürmesinden korkup paranoyaya kapılmıştım. Derwent'ın sesi ince geliyordu ama ben daha telefonu kulağıma götüremeden söyledikleri merdiven boşluğunda duyulacak kadar yüksek çıkıyordu.

"Sen ne cehennemdesin?"

Binanın önden görünüşü, kapının üstüne boyayla yazılmış adı gözlerimin önüne geldi. "Barber House. Dışarı geliyorum."

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. Ardından kendime hâkim olarak koşmak yerine yürüyerek koridoru geçtim. Normal göründüğümü umut ediyordum, normal davranmaya çalışıyordum.

Buna rağmen, sabah havasını içime ilk çektiğimde kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim.

Bölüm 16

Elbette tam kapının önündeydi. Neredeyse üzerine çıkacaktım.

"Ne oldu sana?"

"Hiç." Bunu söylemek için bir an duraksadım ama böyle demek daha doğru gelmişti. Hiçbir soruşturma onları bulamazdı, eriyen kar gibi kaybolup gitmişlerdi. Hiçbirisini makul bir şekilde tarif edemezdim. Onları teşhis edemezdim. Elebaşlarının bana gösterdiği tepkinin tarzından, polis memurlarının vurulmasıyla ilgileri olmadığına emindim. Ne de olsa, sonuçta Maudling Toplu Konutları'nda bulunmamızın sebebi buydu. Yanında biri olmadan yanlış kapıdan geçen, dizleri titrek bir kadın polis görüntüsü vermek konusunda pek de istekli değildim.

Derwent bana fazla yakın duruyordu, yüzüme doğru dürüst bakmak için geriye doğru yaslandı. "Ne oldu? Orada ne yapıyordun?"

Normal sesle konuş. "Ateş etme olayındaki çocuğu gördüğümü sandım. Onları durduranı. Havai fişek atan şüpheliyi. İçeri girdiğimde çoktan gitmişti."

"Bu neden otoparkı arşınlayarak geçtiğini açıklıyor. Ama neden bu kadar uzun bir süre orada kaldığını açıklamıyor."

"Başka birkaç çocukla konuşuyordum. Vurulma hakkında." Soracağını önceden tahmin ederek "İşe yarar hiçbir şey bilmiyorlardı." diye de ekledim.

"Anlıyorum. Adlarını aldın mı? Adreslerini? İletişim bilgilerini?"

"Hayır?"

"Bu sana hiç uymuyor, Kerrigan."

Ona bakamadım. Omzunun üzerinden uzaklara bakıyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Yüzünde sert bir ifade olduğunun farkındaydım. Bana yaklaştı, beni otoparkta ki herkesin gözünden saklıyordu. Usulca, birer birer, sanki bir çocukmuşum gibi paltomun düğmelerini ilikledi.

"Bir tanesi kopmuş." Kumaşın belden aşağı kısmını kaldırdı, kopup giden düğmenin yerini gösteren bir yırtık vardı.

"Fark etmedim. Düşmüş olmalı. Sanırım ipliği gevşemiş." Bu açık bir yalandı.

"Daha önce otoparkta gezinirken düğme yerindeydi."

"O hâlde orada kaybetmiş olmalıyım." Başparmağımla arkamdaki binaya doğru işaret ettim.

"Gidip bakmak ister misin?" Derwent'ın sesi ipek gibi pürüzsüzdü.

Beni hiçbir şey o binaya tekrar sokamazdı. Gülümsemeye çalıştım. "Umursamıyorum. Yedeği var."

"Benim daha iyi bir fikrim var. Ben giderim." Yürüyerek uzaklaşmaya başladı. "Neredeydin? Tam burada mı?"

"Merdiven boşluğunu dene."

Birkaç saniyeliğine gözden kayboldu, ardından avucunun içinde düğmeyle geri döndü. "Kolaydı."

"Teşekkürler." Alıp cebime attım. Düğmenin altındaki metal halka tenime değdiğinde tüylerim diken diken oldu. Bana kötü şans getirecekmiş gibi hissettim. Ne kadar korktuğumu nasıl dehşete kapıldığımı hatırlatacak hiçbir şey istemiyordum.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Sadece biraz mola vermeye ihtiyacım var, hepsi bu. Saatlerdir buradayım. Donuyorum."

"Bir mola." dedi Derwent. "Fena fikir değil. Muhtemelen paltonun arkasındaki tozu da silmen gerekiyor."

Beceriksizce paltomu silkeledim. "Teşekkürler."

"Bizde her hizmet var." Koluma girdi. Çekicilikle buyurganlık arasında bir tavırdı. "Şimdi kahvaltı zamanı."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Yani beni kahvaltıya götürmeye. Kendim bir şeyler ayarlayabilirim."

"Biliyorum. Acıkan benim." dedi usulca.

***

Derwent, burnu kahve kokusunu iyi alabilen bir polisti. Bulduğu yer Maudling Toplu Konutları'ndan iki sokak uzaktaydı. Sabit masa ve sandalyeler, 1980'lerin pastel tarzıyla kesinlikle bir yerdi ama kızaran domuz pastırmasının kokusu insanı oturmaya zorlayan bir sebepti. Ağır el emeğiyle dolu bir güne hazırlanan inşaat işçileriyle dolu masaların arasından yol bulacak ilerleyip kendimize arka tarafta bir masa bulduk. Derwent bana ne istediğimi sormadan iki İngiliz kahvaltısı[14] ısmarladı.

Servis yapan kadın "Çay mı yoksa kahve mi?" diye sordu. Emeklilik yaşı çoktan gelmişti. Önlüğünde yumurta lekeleri vardı ve tamamen dünya umurumda değil havasındaydı.

---

(14) İngiliz Kahvaltısı (İngiliz usulü kahvaltı); İngilizlere has yağda yumurta, kızartılmış domuz pastırması, sosis, kızartılmış mantar ve halka domatesler, pirinçli patates kurabiyesi, bezelye, havuç, lahana gibi sebzelerin karıştırıldığı patates püresi ve domates soslu kuru fasulyeden oluşan kahvaltı. Özellikle domates soslu kuru fasulye çalışan sınıflar için kahvaltının olmazsa olmazlarındandır. (ç.n.)

"Çay." dedi Derwent.

"Kahve."

"Sana kahve, tatlım. Tamam." Ayaklarını yere sürüye sürüye mutfağa gitti.

"Kahve." dedi Derwent "Tadı berbat olacak."

"Haşlanmış çay olacak."

"Bunda yanlış olan ne?"

Onaylamayan bir tavırla başımı salladım. "Berbat."

"Pekâlâ. Bak bakalım sana ne getirecekler, Bayan Zerafet."

Bana getirdikleri insanın genzini dolduran nefis kokusuyla koyu ve tam kıvamında bir kahveydi. Tezgâhın arkasına saklanmış İtalyan Gaggia marka antika bir kahve makinesinde yapılmıştı. Garson kadın içinde sıcak süt bulunan küçük bir sürahi ve kenarında kâğıt pakette şeker bulunan kahve fincanını saygılı bir şekilde önüme koydu.

"Bunu nereden bildin?" diye sordu Derwent.

"Duvardaki bütün resimler Napoli'den." Yeşilimtırak ve bulanıktılar, yıllar çeşitli turistik resimlerin renklerine pek de nazik davranmamıştı. "Sahiplerinin muhtemelen bir zamanlar İtalyan olacağını düşündüm. Her neyse, kumar oynadım."

"Ben yine de çay alırdım." Derwent kendisininkinin yarısını büyük bir yudumda tek seferde içti. O kadar demliydi ki fincanın içinde tül gibi bir iz bıraktı. Ağzımda tanenin[15] tadını hisseder gibi oldum ve bu tadı silmek için kahvemden bir yudum daha aldım.

Ardından büyük oval tabaklarda yiyecekler geldi. Gözleri-

(15) Tanen; tannik asit (Fransızca: tanin - sepi maddesi) olarak da bilinir. Çayın etkin maddesidir. (ç.n.)

mı dikip baktım, bunalmış bir şekilde midem kalktı. Yumurtanın sarıları çok parlak görünüyordu, akı ise titrek ve iğrençti. Fasulye tanelerinin suyu çekilmiş gibiydi. Sosislerden birisini kesip içinden akan parlak yağı izledim.

Derwent'sa masanın diğer tarafında, hiçbir şeyi kafasına takmadan hepsini gövdeye indiriyordu. Tabağında yiyecek olduğu sürece dönüp bir kere bile bana bakmadı. Birkaç ketçap damlası ve iki tane pörsük, yemeye değer görmediği domatesten başka bir şey kalmadığında çatalını ve bıçağını bırakıp geriye yaslandı.

"Bu daha iyi."

"Mm."

"Nereden biliyorsun? Hiçbir şey yemedin."

"Biraz kızarmış ekmek yedim ve domuz pastırması." Yine de bir şekilde kendimi tıka basa doymuş hissediyordum. Biraz daha dik oturdum. "Aslında ihtiyacım kahveydi."

"İyi geldi mi?"

"Şimdi çok daha zindeyim."

"Öyle olmasını umuyorum."

Aslında kahve sinirlerimi germişti. Yahut da ben öyle farz ediyordum. Buna neden olabilecek diğer şeyse Derwent'in beni huzursuz eden bakışlarıydı. Ona söylemek istemediğim bir şey olduğunu biliyordu. Alışılmadık bir duyarlılıkla daha önce üstelememişti. Bunu unutmadığını bilecek kadar onu iyi tanıyordum. Derwent'ı başımdan savuşturmanın tek yolunun başka bir şeyle canını sıkmak olduğuna karar verdim.

"Emniyet Amiri Enderby'nin üzerine giderek ne yapıyordun?"

"Aslında pek bir şey yapmıyordum. Sadece o kadar basit olmadığına işaret ediyordum. Burada her şey harikaymış gibi davranarak kendimizi kandırmak yerine gerçeklerden yola çıkarak işe başlamayı tercih ederim."

"Onun söylediği bu değildi. Çavuş Grayling'in bu muhitte kendisini bir hedef gibi hissettiğini söyledi."

"Greyson" diye Derwent düzeltti. "Ve neden hedef hâline geldiklerini de açıkta bıraktı, değil mi? Bu sabahki gazeteler ne derse desin, sadece işlerini yapmıyorlardı."

Düşüncesizce "Dürüst ol." dedim. "Godley'i etkilemek için gösteriş yapmıyor muydun? Yoksa Burt'e senin etrafındayken hareketlerine dikkat etmesi gerektiğini göstermek için sorun mu çıkartıyordun?"

"Hiçbiri değil." Dudaklarını büktü. "Ya da ikisi birden."

"Onu rahat bırakman gerekiyor."

Derwent "Onun beni rahat bırakması gerekiyor." diye karşı çıktı.

"Kendin kaşındın. Başkomiser Burt'le takışman iyi bir fikir değildi. Geri adım atmayı sevmiyor ve senin kazanmana izin vermez."

"Bunu görmemiz lazım."

"Güzel. İstediğini yap. Ama bir dahaki sefere sen ve Başkomiser Burt sidik yarışına giriştiğinizde beni bu işe bulaştırmayın."

"Eğer hatırlarsan seni bulaştırmak benim fikrim değildi."

"Hayır, ama lafı uzatan sendin ve beni mahcup ettin."

"Bundan mahcup olmana şaşırdım." Kollarını bağladı. "Sana bundan çok daha mahcup edici şeyler yaptım."

"Ve yine yapacağından eminim. Ama ikinizin benim üzerimden kavgaya tutuşması aşağılayıcıydı."

"Bununla gurur duyman gerekirdi. Her ikimiz de seni ekibimizde istedik."

"Her ikiniz de kazanmak istediniz. Ben sadece kavganın bahanesiydim."

"Bu doğru değil. Senin yardımınla daha iyi yapabilirdim."

"Araştırmanda yardımcı olan bir sürü insan var."

Derwent zorlukla bastırdığı tahammülsüzlüğüyle "Evet." dedi. "Ama seni istedim. Bir şeyleri bulmak konusunda iyisin."

"Aziz Anthony'e dua ediyorum. Kayıp şeylerin azizi o."

Bundan keyif alıyor gibi görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"O gerçekten öyle. Ama ben değilim."

"Kahretsin."

Ona sırıttım. "Bana inandın."

"Evet, şey, neden inanmayayım? Senin köylü batıl inançlarına bayıldığımı biliyorsun."

"Senin benden çok daha fazla batıl inancın var."

Lafı dolandırarak "Tek tük." dedi, söylediğimin doğru olduğunu biliyordu. "Bak, ekibimde olmanı isteyen bendim, sürtük Burt değil. Kavgasını yapmadan asla geri adım atmam ama amacım seni mahcup etmek değildi. İstediğim bu değildi. Asla değildi."

Samimi görünüyordu. Birden gözlerim yaşlarla buğulandı, bunun için kendime kızıyordum ama tek nedeni Derwent'ın bana iyi davranmasıydı. "Pekâlâ, bunu tekrar yapma."

"Söz veriyorum."

"Kesinlikle yapma."

Derwent sandalyesindeki oturuşunu değiştirdi, rahatsız olmuştu. "Söz verdim. Bunun bir anlamı var."

"Bunun anlamı yapmayacağını söylemen. Ama ikimiz de senin bir yalancı olduğunu biliyoruz."

Kaşlarını kaldırdı. Kafeteryadaki sıcaklık birden yirmi derece düşmüş gibi geldi. "Bunu açıkla."

"Emniyet Amiri Enderby'nin dün gece ölen polislerin isimlerini bilmediğini düşünmesine izin verdin."

"Yani?"

"Yani bu bir yalandı." dedim sabırla. "İsimlerini biliyorsun. Muhtemelen bundan daha fazlasını biliyorsundur. Muhtemelen haklarında her şeyi biliyorsundur."

"Böyle söylemenin sebebi ne?"

"Biliyorum."

"Biliyorsun."

"Evet. Daha şimdi çavuşun ismini yanlış söyledim ve sen de sanki bunun senin için bir önemi varmış gibi beni düzelttin. Ölen adamlar hakkında bulabildiğin her şeyi ortaya çıkartmış olmamanın imkanı yok." Cesaretle konuşuyordum. "Haydi. Öğrendiklerini duyalım."

Haklı olduğumu ispat etmek istemiyordu ama kendini tutamadı. "Mark Greyson, otuz yedi yaşında. Çavuş. Altı yıl önce terfi etmiş. İki çocuğu var. Martin Wade, otuz birinde, eşinden ayrılmış, iki çocuğu var. Adam Levington, otuz beş yaşında, evli, ilk çocuğu yolda. Jordan Makepeace, yirmi sekiz yaşında. Evli değil. Çocuğu yok. Stuart Broderick, yirmi dokuz yaşında. Evli değil. Çocuğu yok."

"Wade boşanmıştı, ayrılmamıştı. Geçen hafta oldu. Ve Broderick'in kız arkadaşı hamile. Gerisi, mükemmel."

Derwent suçlayıcı bir tavırla "Sen de onları biliyorsun." dedi.

"Bilmediğimi söylemedim."

"Seni iyi yetiştirdim."

"Şiddet suçlarında kendimi kurbanların yerine koyarak düşünmeyi öğretmene gerek yoktu. Cinayet soruşturmalarında ölen kişiyi tanımak işin temeli sayılır."

"Evet, öyle, ama bu işte onlar hakkında bir şeyler öğrenmekle hiç uğraşmayan kaç kişi olduğunu duysan şaşırırdın."

"Şaşırmazdım." dedim. "Una Burt onlar hakkında hiç soru sormadı. Yas tutmak ve karşısındakinin duygularını anlamak gibi insani duygularda pek başarılı değil."

"O üzerine pantolon takım geçirilmiş bir yağ fıçısı." Derwent saatine baktı. "Geri dönmemiz gerek. Vakit harcayacak başka bir yer olmadığına göre günün kalanında zamanımızı toplu konutlarda harcayalım bari."

"Bunun zaman kaybı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyorum. O polislerin neden hedef alındığını henüz bilmiyorum ama cevabın o toplu konutlarda olmadığına bahse varım. Bu işi ayarlayan dışarıdan biriydi, çünkü bu türden pis işleri kendi kapının önüne getirmezsin. Eğer bu Maudling Toplu Konutları'ndan kaynaklansaydı, orası bu işin olacağı son yer olurdu."

Bu iyi bir noktaydı, kısa bir süre bunun üzerinde düşündüm. "Bunun Hammond'la bir bağlantısı var mıdır?"

"Bilmiyorum."

"Hammond olayına başından beri kişisel bir olay gibi bakıyoruz. Yaptığı bir şeyden ötürü kurban olduğunu varsayıyoruz.

Belki de tek nedeni polis memuru olmasıydı. Görevdeyken, görev dışında, uygun bir hedef."

"Bu iyimser bir düşünce."

"Neden Hammond soruşturmasında mesafe alamadığımızı açıklardı."

Derwent suratını astı. "Ben hâlâ onun işinde gücünde mesum bir polis memuru olduğunu sanmıyorum. Öldüğünde yaptığı işe bak. İş arkadaşlarının yaptığı yorumlara bak."

"Cinayet kurbanlarını bizim kadar dikkatli incelemeye kalkışacak fazla insan yok." diye belirttim. "Godley hep, herkesin saklayacak sırları olduğunu söyler."

"Ben yine de Hammond'dan hoşlanmıyorum."

"Ne kadar da garip. Genellikle herkesten hoşlanırsın."

"Bu gece onu anma gecesi düzenleniyor. Gidebilirsin."

Sesimin tonundaki alayı saklamakla uğraşmadan "Gidebilir miyim? Teşekkürler." dedim. Günümü kapı kapı dolaşıp soruşturma yaparak geçirdikten sonra hissettiğim şey tam da buydu.

"Bir şey değil." Derwent kısa bir süre bana sırıtıp ardından yeniden ciddiyete büründü. "Bence Hammond olayının üzerinde durmamız gerekiyor. Şu an için patronun dikkati dağılmış olabilir ama elimizde verecek hiçbir cevap yokken dönüp bize ne yaptığımızı sormasını istemiyorum."

"İki olay birbiriyle bağlantılı olabilir."

"Olabilir." diye buna katıldı Derwent. "Polise kin güdenlerin iki kişi olmaları ve aynı zamanda ellerinde ağır silahlar bulunması garip bir tesadüf. Ama bana aynı kişiler gibi gelmiyor."

"Patron buna ikna olmuş gibi görünüyor."

Derwent homurdandı. "Patron eğer öyle olmasını istiyorsa siyaha beyaz bile der. Bu soruşturmayı almaya karar verdi ve bunun nedenini bilmiyorum. Bu kariyerine katkı sağlayacak bir şey değil. Bu işe takılıp kalmayı kendi istedi. Nedenini biliyor musun?"

"Hayır." Ama bunu kendim de merak ediyordum. "Şu an kendinde değil, öyle değil mi?"

"Sen de fark ettin."

"Belki de boşanmasındandır."

Derwent kaşlarını kaldırdı. "Sanki bilmiyormuş gibi konuşuyorsun."

"Çünkü bilmiyorum."

"Emin misin? Sana herkesten daha çok güveniyor gibi görünüyor."

"Gerçekten, yine başlama." Kahvemin sonunu içip fincanı tık diye tabağına koydum. "Gitmemiz gerek."

Derwent kıpırdamadı. "Godley'le aranızda henüz itiraf etmeye hazır olmadığın daha fazla şeyler olduğunu biliyorum. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama bulacağım."

"Boşuna zaman harcıyorsun." Godley hakkında bildiklerimi ona asla söylemeyecektim; onun yıllardır bilgi sızdırdığını, ben daha Derwent ve Godley'i tanımadan çok önce suç kralı John Skinner'la aynı çuvala girdiğini asla söylemeyecektim. John Skinner'ın peşine düştüklerinde Godley'nin sağ kolu olan, Godley'e benim dokunaklı ve biraz rahatsız edici bulduğum kör bir sadakatle tapan Derwent, uğradığı ihanetle paramparça olurdu.

"Öyle mi dersin?"

"Öyle." Paltomu giydim. "Her neyse, endişelenmen gereken daha önemli şeyler var."

"Ne gibi?"

"Elimizdeki altı ölü polis memuru ve hiç ipucu olmaması gibi."

"Ah, şu mesele."

"Evet, o mesele."

Derwent gözlerini ovuşturdu. "Bu konuda hoşlanmadığını ne biliyor musun? Bizi savunmasız gösteriyor. Hakkımızdan gelinmesi kolaymış gibi gösteriyor."

"Savunmasızız." dedim. "Sadece sayımız çok olduğundan ve genellikle doğrudan bir mücadeleye girdiğimizde kazandığımız için göz korkutucu görünüyoruz."

"Gerçi bu duruma bağlı, değil mi? Çünkü genellikle devriye gezdiğimiz yollarda gergin davranırsak, pislikler caddeleri ele geçirir. 2011'deki Duggan'ın vurulmasının ardından ortaya çıkan sokak olayları sırasında olan buydu. Korktuk ve bunu biliyorlardı."

Aslında olduğundan daha fazla bir güven duygusuyla "Bu sefer öyle olmayacak." dedim. "Mahkemeler 2001'deki sokak olaylarından sonra uygun cezaları yağmur gibi yağdırdı. İnsanlar bir daha böyle bir şey denemeyecek kadar akıllandı."

"Şu anda dışarıda bize karşı büyük bir kin var. Bugün devriye polisleriyle biraz zaman geçirdim. Patronlardan aldıkları destekten memnun değiller. Kendilerini arkalarında hiç kimse olmadan öne sürülmüş gibi hissediyorlar. Eğer kendilerini güvende hissetmedikleri için dışarıda gezinmek istemezlerse büyük, hem de çok büyük bir sorunumuz var demektir."

"Henüz o durumda değiliz."

"Henüz değiliz." diye bana katıldı Derwent "Ama fazla uzun sürmez."

İçimde haklı olduğuna dair alışılmadık ve huzursuz edici bir duygu vardı.

***

Sessizlik içinde yürüyerek Maudling Toplu Konutları'na geri döndük, her ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Ben sakin görünmeye odaklanmıştım – çılgına dönmüş ve sarsıntıya uğramış görünmek yerine kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Genele bakıldığında, bunu becerdiğimi düşünüyordum. İyi bir kahvenin sizi ayağa kaldırmaktaki etkisi takdire şayandı.

Toplu Konutlar'a girmek için yolu geçerken, Godley'i bir dizi muhabir ve kameramanın önünde basına özel bir demeç verirken gördüm. Mikrofonları ve dijital kameraları en önde tutmak için burnunun dibine sokmuşlardı. Söylediklerini duyamayacak kadar uzakta duruyorduk ama her sessizliğe büründüğünde muhabirlerden gelen sorularla bir karmaşa oluyordu.

"Bu benim yapabileceğim bir iş değil." Derwent yüzünü ekşiterek onlara baktı. "İstedikleri tek şey ekranlara yansıtacakları iki dakikalık bir görüntüyü veya yazacakları beş yüz kelimeyi doldurmak. Burada olanlar umurlarında bile değil."

"Bunu bilmiyorsun. Her neyse, onlar da bizim gibi işlerini yapıyorlar."

"Gerçek bir iş bulmaları lazım. Yararlı bir iş." Yüzünü astı. "Bekle, bu ne?"

Yüksek katlı binaların birisinden çıkan bir grup insana bakıyordu: ellerinde beyaz ve kırmızı renkli kâğıt mendilden ya-

pılmış güller vardı. Görebildiğim kadarıyla en önde bir kadın duruyordu. Uzun boylu ve zarifti, yaşının tek belirtisi gözlerinin altındaki torbalardı. Saçları yüzlerce küçük örgüyle örülmüştü. Kadının görüntüsü adeta imzasıydı.

"Bu Claudine Cole, Levon'un annesi."

"Ne yapıyor?"

"Bir anma." dedim. "Umarım şu Geoff Armstrong pisliği seyrediyordur. Herif taşı gediğine koymak konusunda bu kadının eline su dökemez, değil mi?"

Grup güçlü ve çoğunlukla orta yaşlı yaklaşık otuz kadından oluşuyordu. Hepsinde de kırmızı veya beyaz eşarplar ya da paltolarına iliştirilmiş küçük güller vardı. Otoparkın ortasında toplanıp Bayan Cole küçük bir konuşma yaparken ya da muhtemelen dua ederken başlarını öne eğdiler. Ardından, onun bir sözüyle, ellerindeki çiçekleri yere bıraktılar.

"Bunun çiçeklerle ne ilgisi var?" diye sordu Derwent.

"Onları görmedin mi? Yürüttüğü kampanyanın sembolü. Bütün posterlerde var."

Kadın gruptan birkaç adım uzaklaştı ve durup basının Godley'le işini bitirmesini bekledi. Basının yarısı çoktan ona doğru yönelmişti, diğerleri de birkaç dakika sonra onları takip edecekti. Alçak tonlu, insanı çeken bir sesi vardı. Konuşmaya başladığında söylediklerini net bir şekilde duyabiliyordum. Elinde bir kâğıt vardı ama ona bakmıyordu.

"Dün gece burada olanlarla ilgili olarak bir anma yapmak istedim. Bu korkunç olay – bu polis memurlarının öldürülmesi – bir zorbalıktır. Bizim toplumumuz bu tür bir şiddeti tamamen reddeder, özellikle de Levon'un adına yapıldıysa. Londra sokaklarında daha fazla masumun kanının aktığını görmek is-

temiyoruz. Daha fazla hayatın kaybolduğunu görmek istemiyoruz. Levon bunu istemezdi ve biz de istemiyoruz."

"Bunun Levon'a olanlara karşı bir tepki olduğunu mu düşünüyorsunuz, Bayan Cole?"

"Bayan Cole, oğlunuzun ölümü hakkındaki raporun açıklanmasının gecikmesinden endişe duyuyor musunuz?"

Muhabirlerin sorduğu herhangi bir soruya cevap vermek yerine usulca 'Teşekkürler' dedi. Ardından kendi arkadaş grubunun ortasına doğru yürüdü. Medyadan gelen bağrışlarla kadının arasında fiziksel bir engel oluşturarak kadının etrafında toplandılar.

"Şey, bu kadar çabuk seyirci kaybettiğim pek olmaz." Godley gelip aramıza girmişti.

"Evinde olmanın üstünlüğünü kullanıyor." dedi Derwent.

"Bu tamamen kampanyayı yürütenleri toplu konutları tehlikeli hâle getirdiklerine dair suçlayan Geoff Armstrong gibi fırsatçıların girişimlerine karşılık vermekle ilgili. Bunu yaptığı için onu alkışlıyorum." Godley koyun sürüsü gibi toplanan muhabirleri izlerken gözlerini kıstı. "Keşke herifin kapı kapı dolaşıp anlattığı saçmalıklara karşı daha eleştirel olsalardı."

"O saçmalıkları kolayca yayabildi mi?" diye sordum. Henüz onunla yapılan bir röportaj görmemiştim.

"Hem de nasıl. Bu işten çok yararlanıyor."

Hâlâ muazzam bir ağırbaşlılıkla davranan Claudine Cole kendi destekçilerinden oluşan grubu tekrar içeriye soktu. Çiçekleri daha önce minibüsün durduğu yere saçılmış hâlde bıraktılar. Yürüyerek uzaklaşan bir kameraman birkaç tanesini ayağıyla vurarak bir kenara itti.

"Bu kadından gelen güzel bir jestti ama bir etkisi olacağını

sanmıyorum. Eğer insanlar sokaklara dökülecekse, dökülür." dedim.

"Ve bizden şikâyetçi olan bir sürü insan var." Derwent Godley'e bir yan bakış attı. "Burada vurulmalarının özel bir sebebi olduğunu düşünüyor musun? Cole'un öldüğü yerde?"

"Belki." Godley'nin çenesi sıkılmıştı. "Belki de yok."

"Tesadüfi mi?" Fikrimi Godley'nin dikkate alacağını düşünmeden söylemiştim. İrkilip tekrarladığını gördüm. Acaba sözlerimden ne çıkartmıştı?

"Bekleyip görmek zorundayız." Godley yanımızdan ayrılmak için döndü. Giderken omuzunun üzerinden "Pek fazla bekleyeceğimizi de sanmıyorum." dedi.

Derwent şaşırmış gibi görünüyordu. "Bundan ne anlam çıkartmamız gerekiyor?" diye bana sordu.

"Hiçbir fikrim yok." dedim "Ve dürüst olmak gerekirse, bilmek istediğimden de pek emin değilim."

Bölüm 17

Terence Hammond'un anma töreninin kısa olması benim için iyiydi. O sırada Kingston'a ve törenin yapıldığı küçük kiliseye gelmeyi başarmıştım. O kadar yorgundum ki kendimi bir kilise sırasına zor attım. Hammond'un öldürülmesi hakkında yürütülen soruşturmanın tek temsilcisi olarak beni esnerken görmelerine izin veremezdim. Bu yüzden sert bir ifade takınıp kilise sırasında baston yutmuş gibi dik oturdum. Oraya vardığımda tören daha yeni başlamış, kendime arka tarafta bir yer bulmuştum. Tam da oturulacak yerdi; bütün cemaat görüş alanımdaydı. Birkaç yüz kişi vardı ve bir çoğunu tanımıştım; elbette aile ve Dan West, Hammond'un komiseri, oradaydı. Kilise sıraları hem görevdeki hem de henüz öğrenci olan üniformalı polislerle doluydu. Emniyet Amiri Lowry konuşmacılar arasında geçiyordu. Julie Hammond'un onun bu işe katılmasını kabul etmesine şaşırmıştım. Belki de artık umursamıyordu. Yaşlanmış, diye düşündüm. Yüzü süzülmüş, gözleri çökmüş, elmacık kemikleri belirginleşmişti. Çocuklarının arasında oturuyordu ama Vanessa arada belirgin bir boşluk bırakmıştı. Annesinin de onu kucaklayacakmış gibi bir hâli yoktu. Metroda birbirine onlardan çok daha yakın duran yabancı insanlar görmüştüm. Ben, annesinin iki katıydı, cüssesiyle kadının ona bıraktığı yeri ve hatta biraz daha fazlasını tamamen dolduruyordu. Omuzları birbirine değiyordu ama kadın kolunu onun omzuna koymamıştı. Kendimi Julie Hammond gerçekten de

doğası gereği soğuk bir yapıya sahip olduğundan mı ona dokunmuyor diye merak ederken buldum. Yorgunluk ve gerginliğin etkisiyle bu bana gülünç geliyordu. Yine de ona çocuklarının yanında nasıl davranması veya mükemmel olmaktan uzak kocası için nasıl yas tutması gerektiğini anlatmak üstüme vazife değildi.

Cenazedeki anma töreni Glen Hanshaw'un Hammond'un cesediyle işini bitirmesini beklemişti. Şu ana kadar neden bitirmediğini merak ettim. Patoloğun sağlığı bu kadar bozukken çalışması beni endişelendiriyordu. Muhtemelen soruşturmaya tüm dikkatini veremiyordu. Bunun da ötesinde, yaptığı incelemelerin altına imza atmakta kendine duyduğu güvenin azalıp azalmadığını merak ediyordum. Bir şeyleri gözden kaçırmış olabileceğinden korkmuş olmalıydı. Ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştım ama ona güvenirdim. Godley'nin, Glen'le çalışmak istediği sürece ona güvenmeye devam mı edeceğini yoksa kademeli olarak soruşturmalarımızı ele alan diğer patologlara güvenmeye mi başlayacağını merak ediyordum. Godley normalde tepeden tırnağa profesyonel biriydi. Soruşturmalarda doğru şeyi yapmak adına Derwent'la şahsi dostluğunu bir kenara bıraktığını birkaç kez görmüştüm. Glen Hanshaw için de aynısını yapabileceğini düşünüyordum.

Tabi eğer ona az da olsa güvenebilirsem.

Tabut dışında yapılan törende dikkat çeken bir şey yoktu. Vanessa'nın okulundan gelen koro ilahiler söylüyor ve Hammond'un iş arkadaşları kendi paylarına düşen konuşmaları yapıyordu. Emniyet Amiri Lowry paytak paytak yürüyerek kürsüye çıktı, tören kıyafetinin içinde heybetli duruyordu. Konuşmasını kötü bir şekilde okudu, cümlelerini birkaç defa yanlış yerde kesti ve kelimelerin vurgularına pek dikkat etmedi.

Xaveri neşeli, gri saçlı bir kadındı. Biraz uzun bir konuşmayla Terence Hammond'un ne kadar harika biri olduğundan ve ailesinin bazen zor olan şartları nasıl kabullendiğinden bahsetti. Anladığım kadarıyla bu, Ben'e olanlar konusunda bir şifreydi. Julie Hammond'un adamın Ben'i kabullenmeyi reddettiğini söylemesi aklıma geldi. Genelde olduğu gibi, aynı olay için iki bakış açısı vardı. Julie Hammond aksi ispat edilene kadar kocasının masum olduğuna inanmaya pek de eğilimli değildi. Xaver durumu çok abartıyordu.

En son konuşan kişi Dan West'ti. Omuzları dik, yavaşça yürüyerek mihraba çıktı. Yine onun renk vermeyen mizacına hayran oldum. Ona bunu kazandıran karizması değildi. Kısa ve notlarına bakmadan konuştu.

"Terence Hammond iyi bir iş arkadaşıydı. Bir dosttu. Bir babaydı. Bir kocaydı. Bir polis memuruydu. Bütün bunlar onun için önemliydi ve bunların hepsi onu bizim için önemli yapıyordu. Hayatlarımızda büyük bir boşluk bıraktı. Ölümünün ani ve şok edici olduğu bir sır değil. Gayem ve gayretim Terence ve ailesi için adaletin yerine gelmesini sağlamak olacaktır. Onun ölümüne sebep olan kişi ya da kişiler bulunup kanunlara uygun şekilde cezalandırılacaklarından emin olsunlar."

Konuşma daha çok İngiliz Kilisesi yerine Eski Ahitten[16] adalet için edilen bir duayı andırıyordu. Tören için kiliseye gelen küçük bir muhabir grubu bu sözleri not aldı. Gazetelere

---

(16) Eski Ahit; Yeni Ahit'le birlikte Kitabı Mukaddes'i oluşturan, Hristiyanlarca kutsal sayılan kitap. Musevilerin Tanah isimli kutsal kitabıyla büyük oranda aynıdır. Hristiyanların metni yorumlayış biçimleri farklı teolojik temellere sahip olduğu için Musevilikle büyük ölçüde farklılık arz eder. Kitapların çoğu İbranice, bir kısmı Aramice olarak yazılmıştır. MÖ 1200 ile MÖ 100 yılları arasında, Yahudi din adamları ve âlimleri tarafından yazıldığı kabul edilmektedir. (ç.n.)

basılması kişisel olarak bunu söylemesinden çok daha etkili olur diye düşündüm.

Tören bitince, cemaat iki gruba ayrıldı. Julie'ye taziyelerini şahsen sunmak isteyenler vardı, koridor boyunca kuyruk oluşturdular. Durduğum yerden kilisenin önüne çıkmam tahminen bir saat alırdı. Bunun alternatifiyse dışarı çıkmak ve ikinci gruba; sigara içmek, dedikodu yapmak veya çabucak gitmek için olabildiğince çabuk ayrılan insanlara karışmaktı. Vanessa başı önünde yan koridordan hızla bir gölge gibi süzülerek gitmişti. Onun nereye gittiği ile annesine baş sağlığı dilemekten çok daha fazla ilgilendiğime karar verdim ve dışarı çıktım.

Akşam havası bulutsuz ve soğuktu, günün ışığı kayboluyordu. Önümdeki kalabalıktan konuşmalarının uğultusu yükseliyordu. Her zaman en iyi partilerin cenazeden sonra olduğunu düşünürdüm: Yaşayanlar ölümün yasını tuttuktan sonra yeniden hayata bağlanırlardı. Ortama alışana kadar kilise merdivenlerinde duraksadım, çok çeşitli yönlerine göre karşımdaki sahneyi sınıflandırıyordum. Fosforlu ceketleriyle devriye polisleri taziyeye gelenlere aşırı yaklaşan birkaç fotoğrafçıyla uğraşıyordu. Genç çocuklardan oluşan bir grup kapıların yanında duruyordu, Vanessa'nın sınıf arkadaşları diye düşündüm. İçlerinden bir ikisi sigara içiyordu, sigaraları ellerinin içine saklamışlardı. Bu şekilde hiç kimseyi aldatamazlardı. Vanessa'yı aradığımda onu arkadaşlarıyla çevrilmiş hâlde buldum. Hepsi de gözlerine kalem çekmiş ve saçlarını kabartmıştı. Göz ucuyla etrafta onlara dikkat eden kimse var mı diye bakıyorlardı. Vanessa kollarını sırık gibi uzun boylu, siyah saçları keçeleşmiş ve elmacık kemikleri çıkık birine dolamıştı, eski erkek arkadaşı Jamie Drifield'dı. İşlerin görünüşüne bakılırsa artık eski erkek arkadaş değildi. Julie Hammond'un adamın yeniden

sahneye çıktığını bilip bilmediğini merak ettim. Benimle göz göze gelip meydan okuyan bir bakış attı. Ne için meydan okuduğunu bilmiyordum. Sorgularken ona karşı tavır takınan ben değil, Derwent'tı. Ben sadece Derwent onu parçalara ayırırken gülmemeye çalışmıştım.

Arkamdan biri kiliseden çıkıp benimle çarpıştı. Dönüp koltuk değnekleri olan bir adam görünce şaşırdım. Adam olumsuz anlamda başını salladı.

"Üzgünüm. Bu şeylerle sakarlık ediyorum."

"Aslında burada durmamam gerekirdi." dedim "En azından yarısı benim hatam."

"Böyle söylemen çok nazikçe."

"Samimiyim." Başımı eğip dar merdivenlere baktım. "Size yardım edebilir miyim?"

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen kendi başıma yapmam daha kolay." Buna kırılmadığıma emin olmak için gülümsedi. "Bir yanlış hareketimle ikimizi birden aşağı yuvarlayabilirim. Yeterince geride durarak daha güvende olursun."

Bana söyleneni yapıp merdivenlerle mücadelesini izledim. Koltuk değneklerine neden ihtiyaç duyduğunu anlamak zor değildi. Sol bacağı uyluğuna kadar alçıdaydı. Saçları dökülmüş ve benden en az on beş yaş büyük olmasına rağmen çekici biriydi. Kalan saçlarını çok kısa kestirmişti. Kafasının şekli güzeldi ve bunun faydası oluyordu. Teni bronzlaşmıştı, fazla kilolu olmaktan çok sağlam yapılıydı ve sevimli bir gülümsemesi vardı. Ayrıca yüzü inanılmaz derecede tanıdık geliyordu.

"Daha önce karşılaştık mı?"

"Sanmıyorum. Öyle olsa hatırlardım." Yeniden gülümsedi, bu defa gülümsemesine tokalaşma da eşlik etti. "Peter Gregory."

Aklımda bir ışık çaktı."Lambeth'te ezilip geçilen devriye polisi."

Yüzündeki gülümseme bir an için gerildi. "O benim. Oldukça iddialı bir şöhret."

"Şey, seni bu yüzden tanıdım. Bacağın nasıl?"

Buna garip, hüzünlü bir ifadeyle karşılık verdi. "Sadece güldüğümde acıyor."

"Sempatik bir durum değil o hâlde. Ne zaman işine geri döneceksin?"

"Aylar sonra olacağını düşünüyorlar. Bu kötü bir molaydı. Alçılar çıktıktan sonra ne kadar iş görür olduğuma bakmak zorunda kalacaklar." Neşesi kayboldu. "Dürüst olmak gerekirse, bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağım. Sonsuza kadar hafif görevlerde kalacağım."

"İyi olacaksın. Geçen yıl bacağından vurulan bir meslektaşım var ve tamamen normale döndü. Fizyoterapisini yapmak konusunda takıntılıydı." Ancak aslında Derwent her konuda takıntılıydı.

"Sadece bana şans versinler. Yapmam gerekeni yaparım." Bir saniye bekledi, söylediklerimi düşünüyordu. "Sen de meslekten misin?"

"Cinayet ekibinde bir polisim."

Islık çaldı. "Yakaladım seni."

Biraz ihtiyatla da olsa güldüm. Alacağım tepkiyi bekliyordum: Biraz daha durdu ve hemen dostane tavrını bıraktı. Kariyeri olan bir polis memuru olmakta yanlış bir şey yoktu ama biraz ileriye gitmiştim ve bunu sorun eden tek polis memuru Gregory değildi.

"Görevle mi buradasın?"

"Terence Hammond cinayetini araştırıyorum, evet."

"Şüpheli var mı?"

Yumuşak bir tonla "Bunun üzerinde çalışıyoruz," dedim. "Sen niye buradasın? Onu tanıyor muydun?"

"Çok uzun zaman önce. Çok, çok uzun zaman önce. İrtibatımızı kaybetmiştik."

"Birlikte çalıştınız mı?"

"Devriye görevindeyken. Aynı ekipteydik. On üç yıl kadar eskiye dayanıyor." Bunu düşünerek başını eğdi. "On üç. Tanrım. Zaman nasılda geçiyor?"

"Arkadaş mıydınız?"

"Aramız iyiydi. Sadece birkaç aylığına devriyelerimiz çakıştı ve hiç dışarıda buluşmadık. Bu yüzden onu pek de iyi tanımıyorum."

"O hâlde gelmeniz iyi olmuş."

"Ne, buraya mı?" Omuzlarını silkti. "En azından bunu yapabilirim diye düşündüm. Öldüğünü duyduğumda üzüldüm biliyor musunuz? Rahatsızlığımdan ötürü işten ayrı kaldığım için yapacak başka bir şeyimde yoktu. Ölümün ucundan döndükten sonra, belki biraz da benim başıma da aynı şey gelmediğine duyduğum sevincin etkisi vardı. Ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştım."

Ben de birkaç sefer ölümle burun buruna gelmiştim ama orada o anda bunları Gregory'le paylaşmaya niyetim yoktu. Evet, anlamında başımı salladım. "Nereden bakılsa şansın varmış."

"Hem de çok."

"Senin soruşturmanda bir ilerleme kaydedebildiler mi?"

"Etseler de bana söylemezler."

"Arabanın izini sürememelerine gerçekten şaşıyorum."

"Ben de. Onlara oldukça iyi bir tarif verdiğimi düşünüyordum. Ama yine de her şey çok çabuk olup bitti." Gülmeye başladı. "Hep nefret ettiğim tanıklar gibi konuştum."

"Detayları hatırlamak zordur, özellikle de şaşkınlığa düşmüş ve acı içinde kıvranırken."

"Sanırım bana doğru gelirken arabayı iyice gördüm. Şimdi bile zihnimde net bir görüntüsü var." İç geçirdi. "Eğer bacağım kırılmasaydı bunu uydurduğumu düşünebilirdin. Güvenlik kamerasında bile görüntüsünü yakalayamadılar."

"Bizim ekipte bir güvenlik kamerası sihirbazı var. O olsa bulurdu."

"Ama onların dikkatini çekmek için ölmüş olmam gerekirdi." Gregory gülümsedi. "Sanırım elimdeki polislerle idare edeceğim."

Tam bu fikrinin makul olduğuna katılacağım sırada yine birisi çarptı. Bu sefer, kiliseye giren biriydi. Rehber öğretmen, Amy Maynard. Bugün koyu gri ve mor kıyafetler içindeydi. Bu kıyafeti de en az daha önceki kadar çirkindi. Özür dilemek için dönüp bana baktı ve konuşmaya başladı.

"Ah, sen okula gelen polis memurusun."

"Maeve Kerrigan." dedim. "Nasılsın Amy?"

"İyiyim. Yani, idare eder. Ne kadar da kalabalık." Ürkmüş görünüyordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu beklemiyordum. Vanessa'ya destek olayım diye geldim ama arkadaşlarının önünde ona yaklaşmak istemedim. Epey... Meşgul görünüyor."

Omuzumun üzerinden bir bakış attım, tam o anda Vanessa Jamie Driffield'a öpücükler konduruyordu.

"Bu tür şeylerin bir zamanı ve yeri vardır." dedi Gregory, onaylamayan bir tavırla başını sallıyordu.

"Üzgünüm, sizi tanıştırmam gerekirdi. Amy Maynard, Peter Gregory. Peter da bir polis memuru."

Kadın ceylan bakışlı gözlerle onunla tokalaştı. "Birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Kinayeli bir tavırla "Hayır. Ben o kadar göz kamaştıran biri değilim." dedi. "Ben sadece sıradan bir polis memuruyum, cinayet masasında bir polis değilim."

"Göz kamaştıracak pek bir şey yok." dedim hemen. "Üstelik çok az uyku uyuyorum."

"Şu an bir soruşturmayla meşgul müsünüz?" diye sordu Amy.

Omuzlarımı silktim. "İnsanlar ölüp duruyor."

"Terence'ın öldürülmesini soruşturuyorsunuz." dedi Gregory usulca, ardından parmaklarını şaklattı. "Dün gece vurulan polisleri de soruşturuyor musunuz?"

"Ne yazık ki."

Amy'nin ağzı korkuyla tam bir 'O' şeklini aldı. "Çok kötü bir olaydı. Böyle bir şey olduğuna bile inanamıyorum."

Neden ona daha nazik davranmayayım diye düşünerek "Sıra dışıydı." dedim.

"Aslında böyle şeylerin daha sık olmamasına şaşırdım." dedi Gregory. "Çoğunlukla ortalıkta silahsız dolaşıyoruz, asgari düzeyde korunma ve donanımla. İşimizi yapmak için çıkıp toplumun içinde olmalıyız ama sokaklarda güvende değ-

liz. Gördüğünüz gibi." Bacağını işaret etti ve güldü. "Eskiden ölümsüz olduğumu düşünürdüm. Artık böyle değil. Olanlardan sonra belki de masa başı bir iş fena olmazdı."

Ne demek istediğini biliyordum. Merdiven boşluğundaki tecrübemden sonra kendimi çok savunmasız hissediyordum. Bunun bir sonucu olarak, galiba normalden daha güçlü bir sesle karşılık verdim. "Bu şekilde düşünmeyi kabullenemezsin. Korkarsan iyi bir polis memuru olamazsın."

Saygı duyan bir ifadeyle Amy "Senin bunu nasıl yaptığını bilmiyorum." dedi. "Ben korkardım."

"Mesleki bir şey." dedim "Senin işin gibi. Biz de bu işi yapıyoruz, çünkü işimizi seviyoruz."

"Sen ne yapıyorsun Amy?" diye sordu Gregory.

"Ben rehber öğretmenim. Çok faydalı."

Sanki başkalarının yaptığı işler faydasızdı. Bundan rahatsız olmamak için kendime zorlukla hâkim oldum. Amy yetişkin bir kadın olmasına rağmen çocuksu davranıyordu. O anda saçlarıyla oynuyordu.

"Öyle olduğuna eminim." dedi Gregory. Benimle göz göze gelip yine gülümsedi. O anda Gregory'nin davranışını kendi davranışımdan çok daha fazla beğendiğimi fark ettim. İçimden de olsa kendisini mesleğine adadığı için Amy'i küçümsemem hiç hoş değildi. Son zamanlarda Derwent'la çok zaman geçirmiş, daha sevimli insanlara yeterince vakit ayıramamıştım. Aklımdan geçen kötü düşünceleri telafi etmek için ona herhangi bir tartışma çıkartmayacağını düşündüğüm bir soru sordum. "Terence Hammond'u tanır mıydın?"

Kiliseden sızan ışıkta yüzü belirgin bir şekilde solgun görünüyordu. "Ben mi?"

"Julie'den öğrendiğim kadarıyla Vanessa'nın okulla ilgili birçok işini o yapıyormuş. Senin onunla tanışmış olabileceğini düşündüm."

Bocalayarak "Evet. Yani, elbette bu yönden onu tanıyordum." dedi. "Vanessa netbol takımında ve ben de ona yardımcı oluyorum."

"Sen de oynamış mıydın?" diye sordu Gregory.

"Biraz. Hiç iyi değildim. Onlara koçluk falan yapmıyorum. Sadece maçlara gidip malzemelere filan yardımcı oluyorum. Öğrencileri tanımak için onları sadece randevularda görmekten daha iyi bir yol."

"Terence Hammond'la saha kenarında tanıştın."

"Öyle olsa gerek. Bir defasında dış sahadaki bir maça beni arabasıyla götürdü. Benim arabam servisteydi." Bunu söylerken yüzü kızardı. Bir an için kadının iç dünyasını gördüm: Birçoklarından daha masum görünen, evli olmayan, akşamlarını ve hafta sonlarını geçirmek için yapacağı netbol takımına yardımcı olmaktan daha iyi bir işi bulunmayan genç bir kadın. Polislere ve yaptıkları işe korkuyla karışık bir saygı duyan genç bir kadın. Dış sahadaki bir maça yaptığı gezintinin ve hiç kuşkusuz taptığı bir adamla arabadaki yakınlaşmasının hatırasıyla saç diplerine kadar kızaran genç bir kadın. Adamın anma törenine gelmekte hoşça kal demekten başka hiçbir amacı olmayan genç bir kadın.

Ben Hammond kiliseden çıktı, orta yaşlı bir kadın kolundan tutmuş ona yol gösteriyordu. Bakıcısı, diye tahmin ettim. Önce bana baktı ardından Amy'i gördü, yüzünde boş bir ifade vardı. Gülümsemedi ama kolunu kaldırıp el salladı. Kadın da ona el sallayarak karşılık verdi.

"Zavallı Ben. Harap olacak. Tabii eğer bilseydi, demek istiyorum. Ne anladığını söylemek zor ama babasını çok severdi."

Amy Maynard'ı erkekleri baştan çıkaran bir kadın olarak hayal etmeye çalıştım ama olmadı. Her nasılsa onun böyle bir şey yapabileceğini düşünemiyordum. Çok çekingendi. Terence Hammond'la birlikte olacak kadının risk alabilen biri olması gerekirdi. Böyleleri için kamuya açık bir alanda cinsel ilişkiye girmek romantiklik olsun diye değildi, özellikle de bunu evli bir adamla yapıyorlarsa. Amy Maynard'ın romantik biri olduğuna bütün paramla bahse girerdim.

"Yani Terence Hammond'la arkadaştınız."

"H – hayır. Tanışıklığımız vardı. Hepsi bu." Yeniden yüzü kızardı. "Yani, bana nazik davranırdı." Bir an için duraksadı, bunu açıklamaya çabalıyordu. "Nazik biriydi."

Bu, o akşam duyduğum adama yapılan en kalpten en samimi övgüydü. Adam hakkında duyduklarımdan, Terence Hammond pek çok kusuru olan bir bireydi ama Amy onun içindeki iyiliği görmüştü ve bunu gören tek kişi oydu.

Hâlbuki hatırasının ardından konuşmalar yapılırken çok kötü şeyler duymuştum.

Bölüm 18

Hayatta kalan memurların yattığı bir hastanede güvenlik tedbirlerinin neden sıkı olduğunu anlayabiliyordum ama Tom Fox'la görüşmek için üçüncü kontrol noktasına geldiğimizde attığım imzaya artık dayanamadım. Derwent kontrol edilmesi için cebindekileri küçük bir tepsiye boşalttı.

"Bir daha buraya geldiğimizde bana her şeyi arabada bırakmamı hatırlat."

Elimdeki el çantasını memurun incelemesi için koyarken "Kendine bir el çantası almalısın." dedim.

"Aptal olma." Anladığım kadarıyla Derwent zevzekliği kaldıracak durumda değildi. "Bu tam bir zaman kaybı."

"Memurları korumak zorundalar."

"Birisinin işlerini bitirmesine karşı mı? Bu neredeyse imkânsız."

"Neden hedef seçildiklerini bilmiyoruz." diye belirttim. "Tesadüf deyip geçemezsin. Belki de o Bölgesel Destek Grubu'nun seçilmesinin bir nedeni vardı. Belki sağ kalanlardan birisinin ölmesi gerekiyordu."

Derwent tatsız bir sesle fısıldayarak "Kerrigan..." dedi "Şimdi olmaz."

Başımı kaldırdığımda yaşlı bir hastanın kocaman açılmış gözlerini bize diktiğini gördüm. Yürüme sandalyesini tutan parmaklarının boğumları beyazlaşmıştı. Gülümseyip kimliğimi gösterdim. "Polis."

Daha iri yapılı olan memur "Tepsiye koy." dedi. Bana söyleneni yaptım.

"Her neyse, bence bu daha çok basını dışarda tutmak için." diye sözlerimi sürdürdüm. "Biliyorsun, memurların kendisiyle görüşmeyi başaramasalar bile ailelerinin yakasına yapışırlar."

Derwent başını sallayarak bana katıldı. "Elbette biliyorum. Bill Stokes'un nişanlısına hikâyesini anlatması için *Mail* gazetesinden beş bin pound teklif edilmiş."

Bir an için durup Derwent'ın bu tür şeylerin iç yüzünün izini nasıl olup da takip edebildiğini merak ettim. "Aldı mı?"

"On bini bekliyor."

"Onun için iyi olsa gerek."

"Parayı kendini bir şey sanan birilerinin son ayrılıkları hakkında sattığı hikâye yerine bir polisin ve ailesinin almasını tercih ederdim." Derwent kontrolden geçmiş, ustalıkla yeniden ceplerini dolduruyordu: telefon, not defteri, kalemler, sakız, ataçlar, bozuk para, bir tomar kâğıt para – çünkü birçok polis memuru gibi o da kredi kartı dolandırıcılığı konusunda paranoya yaptığı için nakit parayı tercih ediyordu.

"Ben o kadar emin değilim." Daha ufak tefek olan memurdan el çantamı geri aldım. Arama konusunda berbat bir iş çıkartmıştı ama bunu ona belirtecek değildim. En azından çabuk hâlletmişti. Kimlik kartımın da bulunduğu deri cüzdanı alıp şeklinde bir gariplik görünce yüzümü ekşittim. Cüzdanı açıp içinde kalmış parlak kâğıda sarılı şekeri çıkarttım.

"Bu senin mi?"

"Teşekkürler." Derwent şekeri elimden aldı.

"Diyetinin şeker içerdiğini bilmiyordum."

"Bu bir diyet değil, antrenman rejimi." Şekeri ceketinin üst cebine tıktı. "Yani sence aileler basından kolay para kazanma yoluna gitmemeli."

"Eğer paralarını alırsan sana sahip olurlar. Hiçbir para malzemem hayatın ortalığa dökülüp saçılmasının bedelini karşılayamaz." Derwent geçen yıl aynı anda hem cesaret gösterip hem de aptallık ederek vurulduğunda benim hikâyeyi gözümden anlatmam için basından aldığım teklifleri nasıl da kolayca geri çevirdiğimi düşünüyordum.

İlk defa, Derwent'la aklımızdan aynı şeyler geçiyordu. "İkimiz de onlardan gelen bir miktar parayı geri çevirdik, değil mi?"

"Senin geri çevirmen daha zor olmuş olabilir. Sanırım sana benden daha çok para teklif ettiler."

"Bunun sebebi benim kahraman seninse sonradan yetişen olmandı." Ben cevap veremeden Dewernt çift kanatlı bir kapıdan sıyrılarak geçti. Kapıyı tutmadığından geri gelen kapı kanatları bana çarptı.

Peşinden giderken vereceğim sert cevabı hazırlıyordum ama söyleme fırsatı bulamadım. Küçük bir çocuk bize doğru koşuyor, kahkahâlar atıyordu. Peşinde gri saçlı bir adam vardı. Adamın nefesi tıkanmış ve geride kalmıştı. "Kian, dur." diye seslendi.

Çocuk çarpıp yanından geçerken Derwent elini uzatıp önüne geçti. "Nereye koşuyorsun?"

"Hiçbir yere."

Derwent onun göz seviyesine inmek için çömeldi. "Sadece koşuyor musun?"

Çocuk evet anlamında başını salladı. Uçarı hâlinden çıkıp

ciddiyete büründü. Beş altı yaşlarında olduğunu düşünüyordum – sırf sakinleşmek için etrafta koşuşturmaya ihtiyaç duyacak kadar küçüktü. Yaşı geçkin adam yanımıza gelip çocuğu kollarına aldı.

"Korkarım sıkıldı. Dün ve bugün hep buradaydı. Çocuklara göre bir yer değil ama annesi eve götürmemize izin vermiyor."

Çocuk başını kaldırıp bize baktı. Gür, koyu renk saçları ve yüzünde cin gibi bir ifade vardı. "Okulda olmam gerekiyor ama babam hasta."

"Zavallı baba." dedi Derwent. Başını kaldırıp adama baktı. "Babası Tom Fox mu, acaba?"

Adam evet anlamında başını salladı. "Oğlum."

Kimlik kartımı gösterdim. "Onunla konuşmak için buradayız."

"Öyle olabileceğinizi tahmin etmiştim. 412 numaralı odada."

Derwent ayağa kalktı. Ellerini cebinde gezdirdiğini pek fazla görmemiştim ama başımı indirip Kian adlı çocuğa baktığımda elinde bir şeker tuttuğunu gördüm.

"Teşekkür ederim." diye fısıldadı.

"Büyükbaban için uslu dur." Derwent içtenlikle onun saçlarını okşadı. Yürüyerek yanlarından uzaklaşırken kaşlarımı kaldırdım ve karşılığında cesaret kırıcı bir bakış aldım: üzerinde konuşulmayacak bir konu daha, diye düşündüm. Derwent her zaman onun iyi yanları hakkındaki diğer insanların düşüncelerinden mahcubiyet duyardı.

Koridorda bir sandalyede oturan yaşlı bir kadının yanından geçtik, çocuğu ve büyükbabasını izliyordu. Tom Fox'un annesi diye düşündüm. Bitkin, endişeli ve canına tak etmiş görünü-

yordu. Neler hissettiğini biliyordum. Can sıkkınlığı ve gerginlik karışımı bir duygunun işkenceye dönüştüğü bir deneyimin ne demek olduğunu öğrenecek kadar uzun bir süre hastanelerde oturup beklemiştim.

Derwent kapısı açık duran 412 numaralı odanın önünde durup kapıyı tıklattı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm. İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

"Ne istediğinize bağlı." Tom Fox bir yastık yığınına dayanmış yatıyordu. O sırada yüzü kül rengiydi, hiç de misafirperver değildi. Geniş bir sargı omuzunu kaplıyordu. Yatağa göre çok uzun ve iri görünüyordu. Kolları kaslardan yumru yumruydu. Eşi yatağın yanında durmuş, tırnaklarının ojesiyle meşguldü. Gözlerinin altındaki büyük gölgelerle çıtkırıldım görünüyordu. Yüksek topuklu çizme ve uçuk pembe kot pantolon giymişti. Üzerinde düşük bel krem rengi bir kazak vardı – çok dar ve kadınsıydı. Saçları özenle kıvrılmıştı. Çöp dökmeye giderken bile makyaj yapan tipte biri olduğunu tahmin ettim. Kocasının ölümden dönmesi onun alışkanlıklarından vazgeçmesi için bir sebep değildi.

"Komiser Derwent ve Memur Kerrigan. Meslektaşlarının ölümünü soruşturuyoruz."

Fox yutkundu. "Pekâlâ. İçeri girin."

Eşi keskin bir ifadeyle "Çok sürmesin." dedi "Çok yorulmak istemezsin Tom."

"Başka bir şey yaptığım yok."

"Konuşmak yorucudur." Elini kocasının elinin üstüne koyup orada tuttu. Adam elini çekti.

"Kes şunu, Kells."

"Üzgünüm." Kadının gözleri yaşardı. "Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Benim için bir şey yapmana gerek yok. Bak, sadece gidip bir kahve iç, tamam mı? Veya Kian'ı eve götür. Burada olmak zorunda değilsin."

"Burada olmak istiyorum."

"Beni çıldırtıyorsun." Adamın çenesi gerildi.

Derwent boğazını temizledi. "Bayan Fox, kocanızı uzun süre konuşturmayacağımıza söz veriyorum. Ancak gerçekten onunla vurulma olayı hakkında konuşmamız gerekiyor. Size olabildiğince uzun zaman tanımaya çalıştık."

"O kadar uzun değil. Dün bir ameliyat geçirdi. Genel anestezi. Hâlâ kendine gelmeye çalışıyor."

"Kelly, Tanrı aşkına. Kendi adıma konuşabilirim. Ben iyiyim." Fox bize dönüp "Sorularınızı sormadan önce bana Stokesy'nin nasıl olduğunu söyleyin."

"William Stokes mu? Hâlâ bilinci yerinde değil."

"Kahretsin!" dedi Fox. "Bu iyi değil."

"Bundan çok fazla bir anlam çıkartma." dedim. "Şu an onu gözetim altında tutuyorlar. Gelecek birkaç gün için durumunu izlemek zorundalar."

Fox olumsuz anlamda başını salladı. "Buna inanamıyorum. Bütün adamlar. Bir dakika önce her şey tamamen normaldi. Ardından Wadey'nin başının geriye düştüğünü gördüm. Kendimi düşünüyordum, bu biraz garipti. Ön camın tuzla buz olduğunu da fark etmedim çünkü Wadey'e bakıp neden hiç kıpırdamadığını, neden başının öyle garip durduğunu merak etmekle meşguldüm. Yüzünü uçurmuşlardı." Bunu sanki hâlâ aklı almıyormuş gibi meraklı bir ses tonuyla söyledi.

"Martin Wade arabayı kullanıyordu." dedi Derwent.

"Evet. Hep o sürer. Önce onu hâllettiler. Ardından Brods ve Stokesy'e yardım etmek için dışarı fırladığında Makers'ı."

Olanları fazla bir zorluk çekmeden takip ediyordum. Makers, onun Jordan Makepeace olduğunu tahmin etmiştim. Brods, Stuart Broderick'ti; Stokesy, William Stokes'tu. Fox'un iş arkadaşları arasındaki isminin Foxy olduğuna bir haftalık maaşım üzerine bahse girerdim.

"Ardından ateş eden kişi kalanımız için minibüse yaklaştı. Ateş ederek yan taraftan geldi. Son derece kendinden emindi. Sinirlerine hâkimdi. Profesyoneldi." Fox şimdi terliyordu. Yastıklara dayanarak huzursuzca hareket etti, rahatlamaya çalışıyordu. "Makers bir süre daha yaşadı. Kan kaybediyordu. Ona ulaşabilseydim yardım edebilirdim. Onu kurtarabilirdim."

"Böyle düşünmenin bir anlamı yok." dedi Derwent. "Kendini şunu yapsaydım veya yapmasaydım diye düşünmeye sürüklüyorsun."

"Buna engel olamıyorum."

"Biliyorum." Derwent buna saygı göstererek bir süre bekledi. "Silahlı kişinin minibüse yaklaştığını söyledin. Ona bakma fırsatı buldun mu? Bize onun hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

"Size boyunu söyleyemem. Minibüsün içindeydim bu yüzden sadece tahminde bulunabilirim."

"Birisinin cep telefonuyla yaptığı vurulma olayının çekiminden bunu yüksek bir doğrulukla tahmin edebiliriz." dedim. "Bizim sorunumuz kaydın kötü olması. Boyundan ve vücut yapısından başka pek fazla bir şey göremiyoruz. Başka bir şey fark ettiniz mi? Ten rengi veya saç?"

Fox düşünceli bir şekilde "Ona bakacak fazla zamanım

olmadı." dedi. "Beyazdı. Öne indirdiği bir şapkası vardı, bu yüzden kaşları hariç hiçbir şey görmedim. Açık kahveydi ama saçlarından daha koyu olabilir. Sarışın olabilir." Birkaç sefer yutkundu. "Biraz su alabilir miyim?"

Eşi içinde pipet olan bir bardağı ona uzattı, adam biraz içti.

"Yüzünü net açık bir şekilde görebildin mi?" diye sordu Derwent.

"Montunun fermuarını ağzının altına kadar tamamen çekmişti. Ağzını, burnunu ve gözlerini görebildim. Çenesinin ve çene altının hatlarını göremedim."

"Görebildiğin detaylara iyice bakabildin mi?"

"Sadece bir anlığına. Sanırım onu tanımak için yeterli."

"Bizim için bazı resimlere bakmaya ne dersin?" Derwent bana başıyla işaret etti, ona bir dosya uzattım. Vesikalık resimleri göstermek için dosyayı açtı.

"Elinizde şüpheli var mı? Şimdiden?" diye sordu Fox.

"Pek sayılmaz." dedi Derwent. Resim yığınını karıştırıyor, doğru tanıma uymayanları ayıklıyordu.

"O hâlde kimdiler?" Uzanıp Derwent'ın çıkarttığı resimlerden birini aldı ve dikkatle baktı.

"Silahlı adamlar. Geçinmek için insanları vuran kişiler. Aradığımız daha işe yeni başlamış birileri değil, öyle değil mi? Bu kendi yeteneklerine güvenmeden yapabileceğin bir iş değil. Kendin söyledin, sana doğru yaklaşması profesyonelceydi." Derwent sanki fal bakar gibi resimleri masaya yaymaya başladı.

Fox dik oturmak için çabaladı. Eşi yardım etmek için eğilince hemen karşı çıktı. "Bırak. Ben iyiyim."

Dikkatini resimlere vermişti bu yüzden eşinin yüzündeki ifadeyi fark etmedi. Üzüntüden çok öfkeydi. Her zaman hastanede yatan biri için endişelenmeyi, her türlü acı ve bıkkınlığa rağmen yatan hasta olmaktan daha zor bulurdum. Kelly Fox Fransız manikürüyle[17] yumuşak başlı biri gibi görünebilirdi ama onda bundan daha fazlası vardı.

"Bu değil. Bu değil." Fox resimlere bakmaya devam ederken, Derwent onları masanın üzerinden sıyırıp yerine yenilerini yerleştiriyordu.

"Bu olabilir." Fox parmağının ucuyla bir resme vuruyordu. "Bu ona oldukça benziyor."

Derwent kısa bir an kıpırdamadan durdu, yüzündeki ifade benim için bile belirsizdi. "Tamam. Bakmaya devam et."

"Bu değil. Bu değil. Bu değil." Fox daha önce işaret ettiğine dönüp yüzüne doğru kaldırdı. Dikkatini yoğunlaştırmış, yüzünü asmıştı. "Gerçekten onun olabileceğini sanıyorum. Kim o?"

"Tony Larch adında bir herif." Derwent aldatıcı bir sakinlikle konuşuyordu. Ona yandan baktığımda çenesini sıkmasıyla belirginleşen şakağındaki kası gördüm.

"Bu işi yapabilecek biri gibi mi?" diye sordu Fox.

Derwent gülümsemeye çalıştı. "Pek hoş biri değil. Bunu yapmak onun için elbette işten bile değil. Üstelik başını tıraş ediyor. Bu onun saçını görmemeni açıklayabilir."

"Şey, diğerlerinden birisinin olabileceğini sanmıyorum." Fox yeniden kendisini yastıklara bıraktı. "Diyebileceklerimin hepsi bu."

---

(17) Fransız manikürü; oje sürülmüş bir tırnağın ucunun farklı renkte bir ojeyle boyanmasıdır. İlk defa Fransa'da geliştirildiği için bu isim verilmiştir. (ç.n.)

"Çok yardımcı oldun." Derwent bütün resimleri karışık şekilde dosyasına geri koydu ve bana uzattı. "Kendine dikkat et, dostum. Olanları pek fazla kafana takmamaya çalış."

"Düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum.

"Psikolojik yardım alacaksın." Derwent sırıttı. "Bu genellikle tam bir zaman kaybıdır, tabii eğer psikolojik danışmanın güzel bir kadın değilse. En azından o zaman dikkatini başka şeylere verebilirsin. Zihnini bu düşüncelerden uzaklaştırır."

Fox göz ucuyla eşine baktı, yüzü muzır bir çocuk ifadesi almıştı. Kadın bundan pek hoşlanmış gibi görünmüyordu.

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette, Bayan Fox." Derwent ellerini arkasına koydu, o kadar nazikti ki neredeyse rol yapıyor sandım.

"Bu vurulmalar büyük olay, değil mi?"

"Evet, hem de çok. Elimizdeki bütün imkânları bu olay için kullanıyoruz."

"O hâlde nasıl oluyor da Tommy'le konuşmak için siz geliyorsunuz? Neden burada önemli birileri yok? Neden şu Emniyet Amiri gelmedi?"

Yumuşak başlı olmaktan çok daha fazlası vardı. Üzerine gidince, biraz kazıyınca altından çelik çıkıyordu. Derwent ona hemen cevap vermedi. Kadın elleri belinde, meydan okuyan bir yüz ifadesiyle bekliyordu.

Fox gürledi. "Bırak artık Kelly. Önemli bir şey değil. O meşgul biri."

"Ve sen de silahlı adamı yakından gören tek tanıksın. Bunun gelip seninle konuşmak için zaman ayırmasına değeceğini sanıyordum. Her açtığımda televizyonda ateş eden kişiyi bul-

mak ve Londra'nın güvenliğini sağlamak için orada olduğunu söylüyor. Ancak bizzat gelip seni görmek nezaketini göstermiyor. Üzgünüm, kaba davranmak istemiyorum ama bunu anlayamıyorum."

Derwent biraz daha dik durdu. "Emniyet Amiri tüm soruşturmayı yürütüyor, Bayan Fox. Benim ve onun gibi birçok işle insanları görevlendiriyor." Eliyle beni işaret etti. "İşler böyle yürür. Her şeyi kendisi yapamaz yoksa çok uzun sürer."

"Bunu anlıyorum. Aptal değilim." Yüzü pembeleşti. "Ama ne yapacağını kendin alıp seçersin, değil mi? Önemli işlere öncelik verirsin. Tommy önemli değil mi?"

"Elbette önemli." dedim. "Emniyet amirinin kendisinin, yakında onu görmek isteyeceğini biliyorum. Ama şu an için..."

Fox gözlerini çevirerek "Sanırım muhteşem Emniyet Amiri Godley'i görmeden de yaşamımı sürdürebilirim." dedi. "Onu aşırı büyütüyorsun, Kelly."

"Bu doğru değil. Söylediğim bu değil." Gözlerine dolan yaşlar akmaya başladı. Parmak boğumlarını gözlerinin altına koydu, umutsuzca makyajını korumaya çalışıyordu. Sudan etkilenmeyen maskara kullandığını ümit ediyordum.

"Ayırdığınız zaman için teşekkürler, Bayan Fox." Derwent elini ona uzattı, kadın bir an için bekleyip ardından elini sıktı. "Patrona kıçını kaldırmasını söyleyeceğim, tamam mı?"

Yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi, gönülsüzce nezaket gösteriyordu.

"Bu bir söz."

***

Derwent iki memuru geçip koridorda yürümeye başlayana kadar bekledi. "İsmi çıkartabildin mi?"

"Tony Larch, John Skinner'ın adamlarından biri değil miydi?"

"Kesinlikle öyleydi. En son Londra'dayken Skinner'ın kirli işlerini yapıyordu. Litvanyalıları hatırlıyor musun?"

Onları ve toplu mezara dönen bahçeli küçük evi kesinlikle hatırlıyordum. Mutfak zemininde yatan bir cesedin, yatağa serilmiş genç bir adamın, kafasının arkası uçurulmuş dev gibi bir adamın görüntüsü gözlerimin önüne geldi. "Unutması zor olacak."

"Niele Adamkuté." dedi Derwent ve içini çekti. "Hâlâ bazen onu düşünüyorum."

"Düşündüğüne bahse varım. Yine de detaylarını bilmek istemiyorum."

Derwent gürledi. "Öyle bir şey değil. Her neyse, o zamandan beri Tony Larch'a garezim var. Onları öldürenin o olduğunu ispat edebileceğimden değil. Ancak eğer büyük bir işi yaptıracak silahlı bir adam istiyorsan, çağıracağın ilk kişi Tony'dir.

"Tabii eğer yerini bulabilirsen."

"Evet. Şey, yerini bilmiyor olabiliriz ama birisi onunla temasa geçmenin yolunu biliyor. Herif tehlikeli küçük pisliğin teki. Kesinlikle ona ait olduğunu hiç tereddütsüz söyleyebileceğim on tane çözülmemiş, yedi sekiz kadar da onun işlemiş olabileceği cinayet var." Derwent kâğıtlarını çıkarıp birkaç sakızı ağzına tıktı ve hızla çiğnemeye başladı. Her zamankinden daha abartılı çiğniyordu. "Herhangi büyük bir suçtan hiçbir zaman hüküm giymedi. O resim on beş yaşındaki hâline ait. Silahlı bir soygunun ardından yapılan Çevik Kuvvet baskınında enselenmişti. Aslında tam olarak bir ilgisi yoktu ve onu alıkoyamadılar."

"Ama eğer resim eskiyse, Fox yanılmış olabilir."

"Evet. Yine de tekrar dönüp baktı. Adamın kesinlikle Tony March olduğunu da söylemedi, buna da memnun oldum, çünkü March şimdi farklı görünüyordur. Eğer emin olsa, o zaman endişelenirdim."

"Hâlâ endişeli görünüyorsun."

"Endişeliyim. John Skinner ömür boyu hapis cezası aldı ve kansere yakalanıp sağlık gerekçesiyle salıverilmesi gerekmediği müddetçe asla oradan çıkamayacak. En son duyduğum, kurduğu suç imparatorluğunun boka battığıydı. Polisleri öldürerek başını belaya sokmak isteyecek son kişi o. Patron bunu duyduğunda herifin yakasına yapışacak. Çok eskiden beri tanıştıklarını biliyorsun. Çok hem de çok eskiden." Derwent olumsuz anlamda başını sallıyordu.

Bunu kesinlikle biliyordum. Derwent'ın ilk başta Godley'le birlikte çete suçları üzerinde çalıştığını biliyordum. Skinner'ın İspanya'da yaşamını sürdürdüğü ortaya çıkıp da onu sürdürdüğü gönüllü sürgünden alıp getirene kadar ikisi içinde bitmemiş bir iş olarak kaldığını biliyordum. Her ne olursa olsun, Skinner'ın hiçbir kuralı tanımadığını da biliyordum. Hapiste olmanın onu faal bir suçlu olmaktan alıkoymadığını da biliyordum.

Ve Derwent'ın bilmediği bir şeyi de biliyordum: Godley'nin yıllardır Skinner'a bilgi sızdırdığını.

Hâlâ yürüyordum ama oto-pilota bağlamıştım. İlk defa, Derwent'ın söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyordum. Godley'nin Tom Fox'la görüşmek için bizi göndermesini düşünüyordum. Kelly gerçekten haklıydı, onu görmesi gereken ilk kişinin Godley olması gerekirdi. Emniyet amirinin ruh hâlini düşünüyordum, incir çekirdeğini doldurmayacak kadar küçük

bir şeye bile sinirlenecek kadar hassastı. Yüzündeki gerginliği ve onu etkisi altına alan kötü huyunu düşünüyordum.

Görmemem gereken mesajı düşünüyordum.

Bir uyarıydı.

Ve altı ölü polis memurunu düşünüyordum.

Derwent kolumdan yakalayıp beni kendine çevirdiğinde çok uzaklara gitmiştim.

"Ne oluyor?"

"Hiçbir şey." Ona göz kırptım, düşüncelerimden silkinip kendime geldim.

"Hiçbir şey değil. Sessizliğe büründün."

"Üzgünüm."

Sessizliğin sürmesine izin vererek bekledi. Bunun kullandığı bir numara olduğunu biliyordum ve bu tuzağa düşmedim. Konuşmayacağımdan emin olunca, yeniden yürümeye başladı. "Bu pek alışıldık değil, hepsi bu. Genellikle, sürekli gevezelik edip durursun. Seni susturmak zor olur. Eğer bir kapatma düğmesi varsa, bilmek isterdim."

"Haklısın."

"*Haklısın*. Hepsi bu mu? Söyleyeceğin bu kadar mı?"

"Üzgünüm." dedim yine.

"Kahretsin, Kerrigan, hazırcevaplığın bu kadarsa, uğraşmaya bile değmez." Yürüyerek uzaklaştı, başı önündeydi, başının üzerindeki kara bulutlar her zamankinden daha belirgindi.

Onun gidişini izledim. Derwent'ın sinirlenmesiyle uğraşamazdım.

Bundan daha büyük sorunlarım vardı.

Bölüm 19

Geçen birkaç gün içinde John Skinner ve telefonunda gördüğüm mesaj hakkında Godley'nin üzerine gidecek bir fırsat yakalayamamıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir fırsat yaratmaya da pek fazla uğraşmamıştım. Geceleri ne yapacağımı düşünmekten uyuyamadığım için gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Öğünleri atlamıştım. Genç çoeukların bana saldırmasının getirdiği bir türlü içimden çıkmayan öfke ve gerginlik yüzünden boğazım düğümlenmiş, hiçbir şey yiyemiyordum. Cinayetleri mantıklı hâle getirmek için bir şey –olabilecek her şeyi– yapmak istiyordum ama Godley'e bakarak fazla bir şey söylemek imkânsız gibi görünüyordu. Elimdeki tek şey bana Godley'nin suç mahallerinin araştırılmasıyla ilgili sorumluluğundan çok daha büyük bir şeyle mücadele ettiğini söylüyordu. Ne bu ne de bir sefer gördüğüm mesaj Godley'nin önünde eğildiği kodamanları ikna etmeyecekti. Bir yandan da onun amirim ve benim de ekibin çok yeni bir üyesi olduğum gerçeği vardı. Örtülü bir şekilde elde ettiği yan gelirinin gerçekliğinin bir yanda dururken bir şekilde onunla ilişkimi idare etmekte çok zorlanmıştım. Daha şimdiden ekibinden ayrılmama birkaç kez ramak kalmıştı –bazen kendi irademle, sıklıkla da benim gitmemi istediği hissiyle. Onunla Skinner hakkında konuşmak eski yaraları deşmek demekti. Hele bunu altı polis memurunu da katarak denemek, bu yaranın üstüne bir de tuz basmak olurdu.

Ama tesadüflere inanmazdım. İş buna gelince, mantıklı olmak yerine haklı olmayı yeğlerdim. Dürüstlüğüm adına iyiydi.

Kariyerim namına kötü.

Her neyse, onunla yüz yüze gelmeyecek taş gibi bir mazeretim vardı: hiçbir zaman ofisinde değildi. Kaybediyor gibi göründüğümüz savaşın en ön saflarında mücadele etmekle meşguldü. Bölgesel Destek Grubu'na yapılan silahlı saldırıdan sonraki ilk gece Emniyet Müdürlüğü çapındaki tüm devriye polisleri yer yer görülen şiddet olayları rapor etmişti. Bunlar yaklaşan büyük bir orman yangınının ilk kıvılcımları gibiydi; kuru dallar en küçük bir provokasyonla birden alev alıyordu. Yüksek katlı binalardaki gençlerin canı burnundaydı. Çeteler birbirlerine ve kendilerine bir şeyler ispatlama çabasındaydı. Emniyet Teşkilatı'nın kurumsal olarak ırkçılık yaptığı yönündeki aşırı abartılı ve etkileyici konuşmalar televizyonda, radyoda ve bütün gazetelerdeydi. Düşmanlarımız namına üniformaların içindekilerin insan olduğu, bu insanların gözlerinin korkutulabileceği veya zarar verilebileceği yahut da kovalandıklarında kaçıp saklanabilecekleri yönünde ani ve hiç de dostane olmayan bir uyanış vardı.

Olaylar genel bir ayaklanmaya veya 2011'deki gibi ülke çapına yayılan genel bir düzene başkaldırıya dönüşmek için çok dağınıktı. Ancak ilk gece, polis memurlarına yaklaşık yirmi kadar taciz ve ufak çaplı olay olmuştu. İkinci gece yirmi üç vaka vardı. Üçüncü gece Emniyet Müdürlüğünün ihbar hattına iki yüzün üzerinde bireysel olay bildirildi ve bütün izinler kaldırıldı.

"Televizyonumdan defol, seni oturduğu yerden laf üreten pislik." Derwent ofisin köşesindeki televizyona elindeki kâğıt

Irskacını fırlattı. Televizyonda Geoff Armstrong güven içinde-
ki Westminster stüdyosundan nutuk atıyordu.

"İngiliz tarihinde ilk defa emniyet müdürü sivil halka karşı
su topu kullanmak için izin istedi..."

"Buna karşın Kuzey İrlanda'da kullanılmıştı" diye spiker
araya girdi.

"Evet, çok özel şartlar altında."

Ve zaten İrlandalılar kimin umurunda? diye cümlenin ka-
lanını doldurdum. Her zamanki gibi Belfast veya Derby'de
pekâlâ kabul edilen şeyler Southwark'ta zorbalık sayılıyordu.

Armstrong konuşmasını sürdürüyordu. "Su topu hiçbir za-
man anavatanda asayiş olaylarında kullanılmadı. Üstelik bu,
toplumun kontrolden çıktığının bir işaretidir. Toplum başlarını
belaya sokmaktan başka yapacak işi olmayan gençlerle dolu.
Çalışmak için nedenleri yok. Onlara istedikleri her şeyi veri-
yoruz ve ardından akıllarına estiği gibi davranabileceklerini
sanmalarına şaşırıyoruz."

"Ama 2011'deki başkaldırılar iki milyon poundluk zarara
ve Londra'nın itibarının dünya çapında sarsılmasına neden
oldu. Protestocular, ayaklananlar ya da adına her ne diyorsanız
insanların iş yerlerini, evlerini, yaşam alanlarını tahrip etti –
emniyet müdürü aynı durumun meydana gelmesinden kaçını-
yor olamaz mı?"

"Emniyet müdürü sorunun mucizevi bir şekilde kendi ken-
dine çözülmesini bekliyor. Siyaseten doğru kabul edilen insan
hakları saçmalığından dolayı, adamları işlerini yapmaya kor-
kuyor. Bütün bunların nedeni Levon Cole'a uzanıyor."

"Ah, işte başlıyoruz." dedi Derwent usulca.

"Levon polisten kaçtı. Kendisine söyleneni yapmadı. Şüp-

heli hareketlerde bulundu ve bedelini ödedi. Şimdi, meselenin değişik kişilerce soruşturulduğunun farkındayım, bu yüzden bir yorumda bulunmayayım. Ancak sanırım kendisine söyleneni yapsaydı hâlâ hayatta olacağı herkesçe kabul ediliyor. Polise itaat etmemenin sonuçları olmak zorunda, yoksa bir polis gücüne sahip olmanın ne anlamı var. Hepimiz silahlanmalıyız, böylece kendimizi savunabiliriz."

Muhabir konuşmasını sürdürmeye çalışıyordu. "Ama ama Levon Cole masum bir gençti. Emniyet müdürlüğü bile onun ölümünün bir hata ve feci bir olay olduğunu itiraf etti."

"Masum olduğunu söylüyorsunuz. Ben o kadar emin değilim." Armstrong sanki Levon Cole hakkındaki gerçeği bildiğini ima ediyormuş gibi gülümsedi. Gerçek onun masum *olduğuydu* ama öldürülmesi konusunda kimseye iftira atamazdınız. Armstrong istediğini söyleyebilirdi. "Gerçek şu ki, bu tartışma kendi gündemleri olan Claudine Cole ve destekçileri tarafından gözlerden kaçırılıyor. Çok çalışarak milyarlarca pound ödeme yükü üzerlerine kalmış zavallı vergi mükelleflerinin gerçekliğiyle yüzleşmemiz gerekiyor. Neden anti-sosyal davranışlara yöneldiklerine bakmamız gerekiyor. Ne istediklerinden ziyade neye ihtiyaç duydukları hakkında konuşmamız gerekiyor."

Muhabirin sesinden şaşkınlığa uğradığı anlaşılıyordu. "Yine de, Claudine Cole kendi derdini anlatmakta özel bir konuma sahip."

"Kadın şahsen meselenin içinde. Bayan Cole'un kenardan seyreden bir gözlemci olabileceğini aklınıza getirmeyin."

"Üniversiteye dönüp kendini öğrencilerinle kırıştırma hayallerine ver, seni pislik." Adam sözlerini bitirdiğinde Belcott Derwent'a baktı, ondan başıyla onaylamasını umduğu çok bel-

liydi. Böyle bir karşılık alamadı ama bunun nedeni Belcott'la aynı fikirde olmaması değil Derwent'ın kapıldığı öfkeyle kendisinden geçmesiydi. Atılmaya hazır bir aslan gibi üzerinde durduğu ayağını ha bire değiştiriyordu.

"Bu çekilmez herife karşı sabrım tükeniyor."

Una Burt ofiste gezinirken bir an duraksadı. "Onunla karşılaştığında yumruğu çakmadığın için kendimizi şanslı saymalıyız. Alışıldık yöntemin bu, değil mi?" Bu biraz çirkin bir laf sokmaydı, savunduğu baba haklarına dikkat çekmek isteyen bir avukata Derwent'ın kameraların önünde yumruk atmasına bir göndermeydi.

"Sadece kışkırtıldığımda." Derwent ona huzursuzluk belirtisi olduğunu anladığım bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bunu aklımda tutacağım."

"Sen güvendesin. Kadınlara vurmam." Yeniden dikkatini ekrana vermişti.

Ardından gelen gülüşmelerle kısa süreli bir fısıldaşma oldu. Hemen yanında oturan kişiye Una Burt'un dişiliği hakkında yorum yaptığını bilmek için dönüp Belcott'a bakmama gerek yoktu. Bunu Burt de biliyordu. Dışarıdan bakınca sakindi ama sanki sıcak suyla haşlanmış gibi kızaran kulakları onu ele veriyordu.

"Bana vurmaya yelteneceğini düşünmedim, Josh. Bunu yapmayacak kadar mantıklı olduğunu düşünmek istiyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Uzun bir an boyunca dönüp ona baktı, ardından güldü. Bu aniden ortaya çıkan çekici sevimliliği yeterince eziciydi. "Çoğu zaman pek mantıklı davranmam ama sana söz, tehlikede değilsin. Ancak eğer bir daha Armstrong'a rastlarsam onun için buna söz veremem."

"O hâlde seni bu işin dışında tutmalıyız."

"Şunu kapatabilir miyiz?" Oturduğum masadan uzandım. "Uzaktan kumandayı kim aldı?"

"Ben aldım." Derwent bağlı duran kollarını açtı, kumandanın başından beri onda olduğu belliydi.

"Neden bize bu şekilde işkence ediyorsun?" diye sordum.

"Düşmanını tanı." Derwent sesi kapattı ama gözünü ekranda tutmaya devam etti. "Armstrong'un en iyi yanı tam bir pislik olması. Onu hiç kimse ciddiye alıyor olamaz. Bugüne kadar hiç ortada görünmeyip de birden ortaya çıkıp üzerimize iftara türünden şeyler atması ne ona ne de titizlikle yürüttüğü bu çapsız tartışmaya hiçbir bok kazandırmaz. Sadece sorun çıkarmak istiyorlar."

"Bu sadece kimin sayıca üstün olduğu meselesi, değil mi?"

"Bunu dile bile getirme." Derwent olumsuz anlamda başını salladı. "Kazanmak zorundayız, yoksa oyunu tamamen kaybederiz. Korkmaya devam etmeliler, bu neye mal olursa olsun. Bu su topuyla olacaksa, bırakın öyle olsun. Bana kalsa, alev makinesi kullanırdım, ama sanırım beni de bu yüzden emniyet müdürü yapmıyorlar."

"Bir sebebi de bu." Ben farkına varmadan Godley içeri girmişti. Derwent'ın cevap vermesini beklemedi, bunun yerine ofisine girip arkasından kapıyı kapatarak gözden kayboldu. Birkaç adım arkasından gittim ve durdum. Neden bunu yapamayacağıma ve yapmamam gerektiğine dair düşünceler kafamın içinde dönüp duruyordu. Şu an muhtemelen iyi bir zaman değildi. Üstelik ofisteki herkes boş oturuyordu. Kapıyı çalıp içeri girdiğimi ve kapıyı arkamdan kapattığımı göreceklerdi. Ben daha hiçbir şey yapmadan zaten ortalıkta dolanan yeterince söylenti vardı.

Sonuç olarak, kendi kendime ne kadar büyük bir korkak olduğumu söyleyecektim.

Armstrong ekrandan kayboldu, bunun yerini dumanı tüten ahşap bir ev aldı. Derwent, yüzünde ciddi bir ifadeyle evin önünde duran muhabirden bakışlarını çevirdi ve yürüyerek odanın bir duvarını dolduran duyuru panosuna doğru ilerledi. Onun yanına gittim. Gözlerini dikmiş ölen beş polis memurunun resimlerine bakıyordu. Fotoğraflar, haritada üzerinde silahları aradığı civarın yanına iğnelenmişti, açıklamalar ve öfkeyle atılmış çarpılar üzerinde duruyordu. Tony Larch'ın resmi de onun tanımına uygun arşivden çıkarttığım diğer birkaç kişinin resmiyle beraber ayrı bir yerdeydi. Onu aramak için İngiltere'nin her yerinde alarma geçilmemişti ama şu ana kadar görüldüğüne dair doğrulanmış bir duyum almamıştık. Öldürmek için gölgelerin içinden çıkıp gelmiş ve ardından yok olup gitmişti.

"Sinir bozucu, değil mi?"

"Evet." Derwent dalgın bir ifadeyle çenesini sıvazladı. "Patron hâlâ Larch üzerinde odaklanmamız gerektiğine ikna olmadı."

Sakin konuşmaya çalışıyordum, buna karşın sinirlerimin gerildiğini hissediyordum. "Hâlâ? Bunun sebebi ne?"

"Skinner'ın böyle bir şeye karışması için bir sebep görmüyor."

"Ama Tom, Fox Larch'ı teşhis etti ve Larch sadece Skinner için çalışır."

"Eskiden öyleydi. John Skinner artık eskiden olduğu adam değil. Bir sürü insan onun bölgesini ele geçirmeye çalışıyor ve bu insanların parası var. Larch para için babasını bile öldürür."

"Bunu Skinner'a soran oldu mu?"

"Hayır. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu bildiğimizi öğrenmesini istemiyoruz, tabii eğer bir ilgisi *varsa*."

"Çok anlamsız." dedim ve karşılığında aldığım bakışa sırıttım. "Peki, plan ne?"

"Skinner'ın içerde yattığı Lithlow Hapishanesinde istihbarat kaynaklarımız var. Skinner'ın dış dünyayla nasıl haberleştiğini bulmaya çalışıyorlar. Mesaj alıp verdiği açık ama hiç kimse tam olarak nasıl olduğunu bilmiyor. Şu an onu izlemek için iyi bir zaman. Eğer yapan oysa kendisini ele verecektir. Yerine bir vekil tayin edecek biri değil. Ve polislerin öldürülmesinden kesinlikle zevk alan bir tiptir.

"Onu içeri tıkanlarla hiç alakası olmayanları bile mi?"

"Bu şekilde daha kolay olur, değil mi? Listesinde olduğumuzu bilirsek tedbir alabiliriz. Bütün polis teşkilatı korku içinde çalışmayı sürdüremez." Derwent olumsuz anlamda başını salladı. "Keşke bunu şimdi başlatma fikrini nereden çıkarttığını bilseydim. Belki Larch'ı saklandığı delikten daha yeni bulup çıkardı. Belki de baştan beri bunu planlıyordu ve hayata geçirmek için doğru anı bekliyordu. Ömür boyu hapis cezasına çarptırılmasının intikamını almak. Kızını kurtarmadığımız için bize bedel ödetmek. Bilmiyorum. Ben bir suçlu değilim."

Bazı fikirlerim vardı. Neyse ki Derwent aklımdan geçenleri okuyamıyordu. Ölüm tehditlerine dair geçmişe doğru sayfalar dolusu evrakı taramış ve geçmişte polis hakkında saldırgan yorumlarda bulunan kişilerin listesini incelemiştim. Terence Hammond'un resmine bakmak istedim. Diğerlerinden biraz ayrı bir yere iğnelenmişti ama aynı panodaydı. Resimde ciddi ve dertli görünmesinin yanı sıra hüzünlü görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Derwent yanımda dikiliyordu.

"Unutulmuş olduğunu."

"Ben onu unutmadım."

"Belki unutmadın, ama pek de iyi gitmiyoruz, değil mi? Ölümünün Bölgesel Destek Grubu'yla bağlantısı olmadığını ispatlayamıyoruz. O cinayetleri de çözemiyoruz. Sıkışıp kaldık."

"Artık mazi olan zavallı Terence. İki mermiyle vuruldu ve kimsenin umurunda değil. Belki de hayattayken daha iyi biri olması gerekirdi."

"Amy Maynard kendisine karşı nazik davrandığını söyledi."

"Nazik mi?"

"Kullandığı kelime buydu. Anma törenindeydi."

Derwent bir parmağıyla ağzına vuruyordu, düşünceliydi. "Bunun sebebi neydi?"

"Görünüşte Vanessa'ya destek olmak."

"Buna ikna olmuş gibi konuşmuyorsun."

"Aslında onu Vanessa'yla konuşurken görmedim. Gerçi o sırada Vanessa biraz meşguldü."

"Ne yapıyordu?"

"Jamie Driffield oradaydı."

Derwent alçak sesle homurdandı.

"Senin favori adamın." dedim. "Sevgilerini ona iletmedim."

"Gitmem gerektiğini biliyordum."

"Ah, Tanrıya şükür gitmedin. Olay çıkartabilirdin."

"Kesinlikle olay çıkartırdım. Birlikte miydiler?"

Evet, anlamında başımı salladım.

"Kahretsin. Driffield tam bir pislik."

"Julie Hammond'un endişelendiğinden daha fazla endişe leniyor gibi görünüyorsun."

"Bu pek de zor olmazdı. Julie'nin başka sorunları var." Derwent ileri geri sallandı, elleri cebindeydi. "Ben'e neler olduğuna baktım."

"Öyle mi?" Şaşırmıştım.

"Bil bakalım arabayı kim kullanıyormuş."

"Julie."

"Terence."

"Ah." Bunun üzerinde durdum. "Yani, kendini suçlu mu hissediyordu?"

"Muhtemelen. Julie'nin pek teselli eden biri olduğunu sanmıyorum. Bu adamın Ben'in durumunu neden inkâr ettiğini açıklayabilir – kahretsin, çocuğun durumuna ne dememiz gerektiğini bilmiyorum. Özürlü. Sakat. Engelli." Parmaklarını bana doğru şıklattı. "Sen demek istediğimi anladın."

"Kesinlikle anladım. Sebep bu muydu?"

"Kim için? Julie için mi? Araba kazası uzun zaman önceydi. Sebep bu olsa şaşardım."

"Ancak ya adamın bir ilişkisi olduğunu biliyorsa?"

"Biliyorsa. Bu da aklıma Amy Maynard'ı getiriyor."

"Hayır." Başımı salladım. "Kesinlikle değil."

"Adama âşık olduğunu düşünüyor muyuz?"

"Evet. Duygusal anlamda, kesinlikle. Adam hakkında ne

kadar savunmacı davrandığını hatırlıyor musun? Terence'ın bunlerıyle düşüp kalkmasının nasıl mümkün olamayacağını?"

"Ya bunun sebebi adamın onunla kırıştırmasıysa?"

Duvara yaslandım, ellerim arkamdaydı. "Kadınları değerlendirmekte iyi olduğunu düşünüyorsun. Amy Maynard'ın evli bir adamla yatıyor olabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Kadınları değerlendirmekte iyi olduğumu *biliyorum* ve içtenlikle söylüyorum, onun bir bakire olduğunu düşünüyorum."

"Tipik olarak."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Senin için hep ya biridir ya da öbürü. Bakire veya sürtük."

"Ben fikrimi sadece tecrübelerimden alıyorum. Epey ilişkim oldu, senin de muhtemelen bildiğin gibi, Kerrigan."

"Bunu sürekli duyuyorum."

Farkında olmadan, Derwent güçlü alfa erkeği duruşu almıştı, ayaklarını genişçe açmış, kollarını önünde bağlamıştı. "Eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi, Amy Maynard'ın aseksüel olduğunu söylerdim. İşi pişirmekle hiçbir ilgisi yok."

"Bunun nedeni senden hoşlanmaması mı?"

"Bakmadı bile, Kerrigan. Ve öyle bir erkekle göz göze gelemeyecek kadar utangaçmış gibi bir şey değildi. Hiçbir tepki vermedi."

Kuru bir ifadeyle "Evet. Kesinlikle aseksüel." dedim.

"Üstüne bir de giyim tarzı var. Tanrım, hafta sonunda izin kullanan bir rahibe gibi görünüyor."

"Onu olduğundan fazla hafife alıyorsun. Ayak bileklerine kadar uzanan eteğinin ve gösterişsiz kazağının altında muhtemelen jartiyerli çorap giyiyor."

"Senin gibi mi demek istiyorsun?"

Yavaşça yüzüne yayılan sırıtışı izledim ve bunu hak ettiği mi düşündüm. Yeniden işe döndü. "Sanırım yeniden Amy'le birkaç laf edeceğim. Eğer gerçekten adama abayı yakmışsa, onu izliyor olması gerekirdi. Okulda bir öğretmenle veya velisiyle biraz fazla samimi olduğunu görmüş olabilir. İş yerinde biriyle işi pişirmediğinden oldukça eminiz. Julie'nin anlattıklarından geriye okul ve bar kalıyor. Şunu diyebilirim ki, kadını bulabilirsek, Hammond'un katilini de bulabiliriz. *Cherchez la femme – arkasındaki kadını bul*[18]."

"Sen hep öyle yaparsın." diye mırıldandım. "Sence onunla benim konuşmam gerekmiyor mu?"

"Hayır. Sen iki sefer denedin. Şimdi sıra bende."

"Bence onu korkutacaksın."

Derwent "Ona iyi davranacağım." dedi. Gözünde buna hiç şüphe bırakmayacak bir pırıltı vardı.

Tam bu konuda tartışmaya girecektim ki Godley'nin ofisinin kapısı ardına kadar açılıp duvara çarptı. Emniyet amiri kısa bir anlığına eşikte durup odayı gözleriyle taradı. "Josh."

Derwent o an yanında bitti. "Efendim."

"Una nerede?"

"Bir yerlerde. Sorun ne?"

Godley yutkundu. Yüzü kül rengiydi, boş bakan gözlerle kendi düşüncelerine dalmıştı. "Bir başka polis öldürüldü."

"Nerede? Ne zaman?" Derwent bir an için gözlerini kapat-

(18) Cherchez la femme – arkasındaki kadını bul; bir işin aslını öğrenmek istiyorsan o işin arkasındaki kadını bul anlamına gelen Fransızca bir deyim. (ç.n.)

Bunu sindirmek için kendisine zaman tanıyordu. "Ne oldu, patron?"

"Bir kız. Genç. Yirmi iki yaşında. Emma Wells. Sadece bir Polise Toplumsal Destek Görevlisi." Bilgiyi kesik kesik veriyordu, Godley sanki cümleleri tam kuramıyor veya aklını toparlayamıyor gibiydi.

"Bir Polise Toplumsal Destek Görevlisi mi?" dedi Derwent. "Kahretsin."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Polise Toplumsal Destek Görevlileri polis dünyasının en alt seviyesindeydi, en azından tutuklama yetkisine sahip gönüllü özel birimlerin bile altındaydı. Polise Toplumsal Destek Görevlileri üniforma ve fosforlu yelek giyselerdi ama görsellikten öte bir rolleri yoktu. Kamunun gerekli gördüğü, kavgayı ayırmakta aynasızların yerini almak için vardılar – halk içinde varlık göstermek için, üzerlerinde telsizlerinden başka pek bir şeyleri yoktu. Çoğu gençti, gerçek bir polis eğitimine başvurmak için alım yapılmasını beklerken olabildiğince tecrübe edinebilmek amacıyla zamanlarını bu işe veriyorlardı.

"Bu nerede olmuş?" diye sordu Derwent.

"Leytonstone." Doğu Londra'ydı, banliyölerin dışında.

Yaklaşarak "Ne olmuş?" diye sordum. Arkamda ekibin kalanının da ayaklanıp Godley'e doğru geldiğinin farkındaydım. Odada hiç alışılmadık bir sessizlik vardı.

"Henüz bilmiyorum. Oraya gitmemiz gerekiyor. Yerel suç araştırma bölümü şu anda bizim için olay mahallini emniyet alıyor."

Derwent "Kız vurulmuş mu?" diye ansızın sordu.

"Ne? Hayır. Hayır vurulmamış. Sanırım bıçaklanmış. Boş

bir evde tuzağa düşürülüp öldürülmüş. Komşular hiçbir şey duymamış." Godley sadece bunu düşünerek bile sanki o acıyı hissediyormuş gibi irkildi. "Telsizden cevap vermeyince çavuş onu aramaya gitmiş."

"Nasıl olmuş?" diye sordu Derwent.

"Bilmiyorum." Godley uzanıp sert adımlarla odaya giren Una Burt'e baktı. "Una, n'aber? Josh, birlikte bir ekip kurun. Başlangıç olarak siz altınız. Bölgesel Destek Grubu soruşturmasından tasarruf edebileceğimiz herkesi alın."

"Tamamdır."

Godley Una Burt'ün ofisine girmesi için geri çekildi ve kadının ardından kapıyı kapattı. Bir anlığına olduğum yerde durdum, boşluğa bakıyordum, pürüzsüz ahşap kapıya. Yerimden oynamaya gerçekten de hâlim yoktu. Pişmanlık ve suçluluk duygusu dalga dalga vücuduma yayılırken yerimden kıpırdayamıyordum. Ona bir şey söylemiş olsaydım. Kariyerimi bir kenara bırakıp kendi işimi yapmaya odaklansaydım. Bu özel sırrı yaysaydım –yanıldığımı ve Godley'nin bu işle bir ilgisi olmadığını ispatlamak pahasına olsa bile – Godley'nin iki taraflı oynadığını ortaya koyabilirdim. O zaman Bölgesel Destek Grubu'nun vurulması olayına veya Terence Hammond cinayetine kendimi verebilirdim. O zaman Tony Larch'ın izini sürebilirdim. O zaman bu isimsiz genç Polise Toplumsal Destek Görevlisinin ölüme yürümesinin önüne geçebilirdim.

"Uyan, Kerrigan." Derwent'in sesi sertti. "Bizimle gelmek istiyor musun, istemiyor musun?" "Burada yapılacak bir sürü evrak işi var."

Kurbanın bir polis memuru olduğu bir suç mahallinden başka her yerde olmaya razıydım.

"Geleceğim." dedim.

Bölüm 20

Paranın yettiğince en iyi caddedeki en kötü evi alman gerektiğini hep duyardım. Muhtemelen Rosetti Yolu 23 numarayı satın alan emlak şirketinin umudu da bu olmalıydı. Çünkü evin itici bir görünüşü vardı. Rosetti yolu savaş öncesi var olan bahçelerle, savaş sonrası yapılan yeniden imar çalışmalarının karışımıydı. Bungalovları her kim inşa ettiyse, dördüncüde bırakmıştı. İçlerinden ikisi satın alınıp kapsamlı bir şekilde yenilenmişti. Bir tanesi eskiydi ama iyi durumdaydı. Birisi ise, 23 numara, haraptı. Dışarıda park etmiş acil durum araçları olmasa bile, yol üzerinde bir mil boyunca en kötü evdi. Küçüktü, sadece tek yatak odası vardı. 1950'lerde ev sahibi olmak isteyenlerin mütevazı bir hayali olabilirdi. Gerçi ev sanki birkaç yıldır boş gibi duruyordu. Ön bahçeyi otlar bürümüştü. Çirkin görünüyordu. Sanki toprak karahindiba ve deve dikeni yetiştirmek için bile verimsizmiş gibiydi. Pencerelerin çerçeveleri çürümüş, boyalar kabarmış ve dökülmüştü. Camlarda gri tüller asılıydı, uçları yırtık pırtıktı.

"Sence bunun için kaç para isterler?" Derwent emlakçının dışarıya astığı sarhoş gibi yan yatmış ilana bakıyordu.

"Çok fazla. Ama bu olaydan sonra, bence alıcı bulurlar." Patikada onun peşinden ön kapıya gittim. Doğrudan oturma odasına açılıyordu. Odada terk edilmiş bir koltuk ve parçalara ayrılmış oturaklı baston dışında hiçbir şey yoktu. İçeride bir

sürü polis memuru, olay yeri inceleme ekibi elemanları, Umi Burt ve Godley'le konuşan bir kadın vardı.

"O kim?"

Ürpertimi bastırarak "Dr. Early, patalog." diye fısıldadım. Evin içindeki hava soğuktu ve hafif rutubetliydi. Aklıma fındık farelerini getiren tatlımsı, küflü bir koku vardı. Fındık faresi olduğunu umuyordum. Fındık fareleriyle bir sorunum yoktu. Fındık faresi varsa iri fare yok demekti, hep böyle duymuştum.

Uğraşıp Dr. Early'i hatırlayamayarak, Derwent olumsuz anlamda başını salladı.

"Geçen yıl bir soruşturmada bizimle çalışmıştı. Bir arabanın bagajındaki kadın. Doktor hamileydi." diye ona sufle ettim. "Ona karşı kaba davranmıştın." Sanki bu kadını hatırlamasına yetmiş gibiydi.

"Tamam. Şimdi aklıma geldi."

Derwent benimle dalga mı geçiyordu yoksa gerçekten hatırlamış mıydı, bilmiyordum. Ancak Dr. Early'e gidip eldivenli eliyle el salladı. Suç mahallinde el sıkışmak iyi bir fikir değildi.

"Pekâlâ, doktor, ne buldun?"

"Kız yatak odasında." Dr. Early'i en son gördüğümde karnı iyice büyümüş, rengi pembeleşmiş ve aşağı yukarı doğum yapmanın eşiğindeydi. Hamile olmayan hâliyle doktor beyaz tenli ve zayıftı. Hiç uğraşmasına gerek kalmadan kıpır kıpır hareketleriyle tonla kalori yakan biriydi. Elinin tersiyle alnına dokundu. "Ben de tam, muhtemelen bu sabah saat on bir civarında olduğunu söylüyordum."

"Bu çok kesin bir ifade." Derwent şüpheyle konuşmuştu. Patolog kızardı.

"Bunu arkadaşının buraya geldiğini söylediği zamana ve

onunla yaptığı son telsiz muhaberesine dayanarak söylüyorum. Bana kalırsa, öldürülmesinden kısa bir süre önce buraya gelmiş. Her şey ölüm zamanının saat on bir olduğunu gösteriyor. Burası boş bir ev ve içerisi soğuk. Hatta dışarıdan daha soğuk. Vücut içi sıcaklığına dayanarak zaman konusunda oldukça eminim."

"Onu gördün mü?" diye Derwent Godley'e sordu, Godley olumsuz anlamda başını salladı. "Neyi bekliyoruz?"

"Hiçbir şeyi. Sadece içerisi şu an biraz fazla kalabalık." Baş komiser Burt kapıya doğru yöneldi, pul kadar bir mutfak ve onun öbür yanındaki banyoyu görerek ben de peşinden takip ettim.

"Diğerleri nerede?" diye Godley Derwent'a sordu.

"Onları dışarıda bıraktım. Herkesin içeri girmesinin bir anlamı yok."

Bundan anladığım kadarıyla ben şanslı olanlardandım. Kendimi şanslı hissetmeye çalıştım. Yoksa gidip yatak odasına bakmaya da hiç hevesim yoktu. Una Burt bir aşağı bir yukarı tıkırdatarak sayı sayar gibi parmaklarını bacaklarına vuruyordu. Bir dakika sonra sabrı tükendi ve uzanıp mutfağa baktı.

"Biraz yer açar mısın, lütfen? Emniyet amiri cesedi görmek ister."

Yürürken yere sürten ayakların ve hışırdayan kâğıt elbiselerin sesi içeriye yayıldı. Dört olay yeri inceleme ekibi elemanı maskelerini indirip başlıklarını geriye doğru iterek yavaş yavaş oturma odasına girdiler. İçlerinden biri, saçları terden ıslanmış olanı, benim gözde suç mahalli idarecim Kev Cox'tu. Ceset her ne durumda olursa olsun, genellikle soğukkanlıydı. Bugün, başıyla bizi selamlarken yüzünde sert bir ifade vardır.

"Devam etmeden gerekli tedbirleri alın, lütfen. Galoşlar ve eldivenler. Maeve, saçlarını arkanda bağlaman gerekiyor. Hiçbir şeye dokunmayın. Hiçbir şeyi hareket ettirmeyin."

"Geldiğimiz ilk suç mahalli değil." dedi Burt, yüzünde bundan rahatsız olduğunu belli eden ince bir gülümseme belirdi.

Kev ciddiyetle "Testiyi kırmadan önce tokadı patlatmak, suç mahallinin tehlikeye düşmesinden daha iyidir." dedi.

"Elbette."

Burt ağız kavgasını sürdürürken ben neredeyse hazırlıklarımı tamamlamıştım. Kev devam etmem için başıyla bana işaret etti, ben de biraz sıkılganlıkla tek başıma içeri girdim.

Mutfak soluk yeşildi ve sanki ev yapıldığındaki hâliyle kalmış gibiydi. Bütün kenarlar yuvarlak hatlı, tutamaçlar silindirikti. Bazı çekmeceler açık duruyordu. Çoktan parmak izi tozuyla kaplanmışlardı. Tezgâhların ve kapıların kenarları siyah bir tozla epey lekelenmişti. Hiç duraksamadan yanlarından geçtim, geçerken de karanlık banyoya bir göz attım. Mekânın kalanı gibi pis ve eskiydi, kemirgenlerin kokusu daha keskin duyuluyordu. Bunun yan tarafında yatak odasına açılan kapıyı buldum. Kapı zaten açıktı, olay yeri inceleme ekibi elemanlarından birisinin çantası kapıyı tutuyordu.

Büyük bir oda değildi – yaklaşık oturma odası kadardı, taş çatlasa üç metreye dört metreydi. Gömme dolaplar ve duvara gömülü radyatörler, tek bir cam ve tavanda çıplak bir ampul vardı. Yerde bir ceset duruyordu. Leş gibi taze kan kokusu ve halıya yayılmış kocaman lekeyi de hesaba katmak gerekiyordu.

Mevcut şartlara bakıldığında kötü bir şeyle karşılaşacağımı bekliyordum. Ancak bu kadar şok edici bir şeyle karşılaşacağımı hiç beklemiyordum.

Gözüme ilk çarpan şey Emma Wells'in ne kadar genç ve güzel olduğuydu. Koyu renk saçları arkada küçük bir topuz yapılmıştı. Yüzü ovaldi. Ela gözlüydü. Makyajı hâlâ yüzündeydi, kanı çekilmiş teninde parlıyordu – pembe ruj, allık, akmış rimel. Elleri ve ayakları küçüktü. Fosforlu ceketin içinde çocuksu görünüyordu. Sanki annesinin eşyalarıyla süslenirken arkasından birisi gelip boğazını kesmiş gibi duruyordu.

Tam daha yakından bakmak için başının yanına çömelmiştim ki arkamdan gelen sesle yerimden sıçradım.

"Adamın onun başını tuttuğu yerdeki, çenesindeki, izi görebilirsin." Dr. Early kızın yüzündeki karaltıya eldiven giymiş elinin parmağıyla işaret etti. "Çok hızlı olmuş. Mücadeleye dair bir iz yok."

Kızın ellerinin açık ve gevşek olduğunu gördüm. "Farkına bile varmamış, değil mi?"

"Vardığını sanmıyorum."

"Tanrım." Derwent, Kev Cox'un kontrol noktasından geçmişti. Bana uzandı. "Karışıklık yok."

Dr. Early "Tek kesik." diye bunu onayladı. "İşini biliyormuş. Keskin bir bıçak. Korkarım bizim için burada bırakmamış."

"Kızın cüssesine bak. Hiç karşılık verecekmiş gibi görünmüyor. Kaç yaşında olduğunu söylemiştin?"

"Yirmi iki." dedim.

Derwent'in yüzü öfkeyle sert bir ifade aldı. "Ne feci."

"Onu buraya nasıl getirmişler?" diye sordum.

"İşaret ederek yoldan çağırdıklarını sanıyoruz." dedi Godley. Cesetten yeterince uzakta, kapının girişinde duruyordu.

"Bu bölgede dolaşıyordu."

"Kendi başına mı?" diye sordum.

"Daha yeni tek başına devriye gezme hakkı verilmişti. Çavuşu kendine güveninin artmasını istediğini söyledi. Biraz geride durmaya eğilimliymiş. O ön ayak olmuş." Godley'nin sesi gergindi.

"Herif burada mı?" diye sordu Derwent.

"Dışarıda."

Derwent kapıya doğru yönelince Godley onu durdurmak için kolundan yakaladı. "Ona karşı çok sert davranma, Josh. Nasıl hissediyor olması gerektiğini düşün."

"Bana bunu kendisinin söylemesini istiyorum."

"Josh!"

Derwent çekilerek ona yol verirken buna kızdığını belli eden Una Burt'ü omuzlayarak çoktan çıkmıştı.

"Onunla gideceğim." Ayağa kalktım.

"Hiç kimseye vurmasına izin verme" dedi Godley.

"Ah, tamam. Benim de zaten onu durdurmaya gücüm yeter, değil mi?" Üstlerimle yaptığım on konuşmanın dokuzunda alay etmemek için kendimi dizginlemeyi başarırdım. Bu onuncuydu ve Godley'nin yüzündeki bakıştan bunu hak ettiğini anladığı görülüyordu. Çok hafif bir şekilde sesimi yumuşattım. "Elimden geleni yaparım."

Derwent'ı oturma odasının bir köşesinde çavuşun tepesine dikilmiş hâlde buldum. Adam gri saçlıydı ve yüzünde kırışıklar vardı. Ha bire üniformasının şapkasıyla sersemce oynayıp dururken elleri titriyordu. Polise Toplumsal Destek Görevlileri polis memurları tarafından idare ediliyorlardı; bu çavuş, en azından, işini ciddiye alıyor gibi görünüyordu.

"Bu yüzden Emma'yı biraz dışarıda dolaşmaya gönderdim. Bu öğleden sonra yerel kütüphanede bir toplantımız var, üçte ya da vardı. Bizim mahallelerdeki ekiplerden birisi sürekli olarak dışarıda yeterince itilip kakılmadık mı diye soruyordu. Polise Toplumsal Destek Ekibimi her gün dışarı çıkartmaya çalışıyorum, en azından bir süredir."

"Evet, ama onu dışarıya tek başına yolladın."

"Yolladım. Gitmeyi o istedi. Öğrenmek istedi." Çavuş dudaklarını ısırdı. "İnsanlardan ne tür eleştiriler aldıklarını biliyorsun. İşe yaramadıkları, bütün yaptıklarının çiftler hâlinde ortalıkta dolanıp birbirleriyle muhabbet ettikleri konusunda. İnsanın hevesini kaçıran şeyler."

Derwent evet anlamında başını salladı. Kendisi de özellikle bu konuda epey suçlu sayılırdı.

"Polise Toplumsal Destek Görevlilerimin profesyonel görünmesini ve polis gibi davranmasını sağlamak istedim. Böylece insanlar onlara güven duyabileceklerini hissederlerdi. Burada olmalarının amacı da bu. Gerçek polislere destek olmaları gerekiyor, bu sayede halktan gelen aptalca taleplerle zamanımızı boşa harcamak zorunda kalmıyoruz."

Derwent kuru bir ses tonuyla "Yine de bir sürü talep gelmeye devam ediyor." dedi. "Bana Emma'dan bahset. Ne yapması gerekiyordu?"

"Bu bölgede gezinmesi." Telefonunu çıkarıp bize bir harita gösterdi. "Bu beş cadde. Ardından buluşmamız gerekiyordu. Üçünü geçmişti."

"Herhangi bir şey oldu mu?"

"Duyduğum kadarıyla olmadı." İrkildi. "Telsizle konuşmayı pek sevmezdi. Ürkek davranıyordu. Sesi alçaktı, bilirsiniz. Telsizde açık kanaldan konuşurken onunla dalga geçmişlerdi."

Bunu tabi ki biliyordum. Başıma geldiğinde kendim hâllet-mek zorunda kalmıştım. Şeytana uyup kabalaşmak veya sessiz kalmak kahrediciydi.

"Peki, *ne oldu*? Nerede olduğunu nasıl biliyordun?"

"Birisinin işaret edip onu yoldan çevirdiğini ve ona teyzesinin evinin çöktüğünü söylediğini, bu adresi verdiğini anlatmak için beni telefonla aradı. Bana gidip kontrol edeceğini söyledi."

"Adamla mı?"

"Adamın arabayla geldiğini ve kendisinin yalnız olduğunu söyledi."

"Ondan sonra?"

"Hiç. Beni tekrar aramadı. Buckhold Caddesiyle Granger Yolunun köşesinde bekledim. Buluşmamız gereken yer orasıydı. Aramış mı acaba diye merkezi yokladım ama ondan haber almadıklarını söylediler. Yerini tespit edemediler. Cep telefonundan birkaç kez aradım ve cevap alamadım. Yürüyerek buraya geldim, sanırım on bir buçuk civarıydı."

"Ön kapı açık mıydı?" diye sordum.

"Evet, ama kapı çekilmişti. Hiç kimse yoktu. Dışarıda araba da yoktu. Burada olmadığından emin olmak için yatak odasına kadar gittim ve onu buldum." Zorlukla yutkundu. "İyi bir kızdı, bilirsiniz. Polis memuru olmayacaktı, bunu da biliyordu. İlkokul öğretmeni olacağından bahsediyordu. Harika bir öğretmen olabilirdi. Çocuklar konusunda çok yetenekliydi. Hepsi ona bayılırdı. Yani, hepimiz ona bayılırdık."

Birden gözleri yaşlarla sulandı. Hissettiklerini anlayarak boğazım düğümlendi. Derwent usulca söylendi. Kendini rahatlatması için iyi bir yoldu. Onu alıp mutfağa götürdüm. Godley ve Una içerde ayakta dikilmiş konuşuyorlardı.

"Eee?" dedi Godley, ona çavuşun bizimle paylaştıklarını anlattım.

"Kasabın eline düşen kuzu." Derwent kollarını bağladı. "Ne düşünüyoruz? Rastgele mi, kötü bir taklit mi, yoksa bağlantılı mı?" "Rastgele oldukça ihtimal dışı gibi geliyor." dedim. "Birlikte hareket eden iki adamımız var, Bölgesel Destek Gurubunda da böyleydi. Kız üniformalıydı, işini yapıyordu. Hiç kuşkusuz Bölgesel Destek Gurubuyla karşılaştırıldığında kolay bir hedefti."

"Ama daha iyi bir kurban seçimi." diye fikrini belirtti Burt. "Savunmasız bir kadının ölümü halk üzerinde büyük etki yaratacak. Orta yaşlı bir çavuş ve hatta formda bir genç polisten çok daha fazla etki yaratacak."

Derwent tatsız, canı sıkkın bir ifadeyle "Daha iyi bir seçim." dedi.

"Tabi ki, onlar için." Una'nın tüyleri bir kirpi gibi dikilmişti.

"Doğru." dedi Godley. Akıllıca davranarak ikisine de aldırmıyordu. "Josh, gidip diğerlerini bilgilendir. Kapı kapı soruşturmaya başlamalarını sağla. Bugün olan her şeyi bilmek istiyorum. Bunun da ötesinde, son üç hafta boyunca Rosetti Yolu'nda park eden her arabayı bilmek istiyorum. Buraya gelen her yabancıyı, buralı olmayan herkesi."

"Belediyeyi kontrol etmek için yanıma Colin Vale'i alacağım." dedi Derwent. "Park yeri bileti satıyorlar mı, bir bakalım. Buraya park edenlerin hepsi burada oturanlar. Bunun dışında birisi tespit edilmiş olabilir."

"Güzel. Başka ne var?"

"Emlakçılarla konuşmaya değebilir." dedim. "Son günler-

de evi birine göstermiş olabilirler veya telefonla birisi sormuş olabilir. Tuzağını kurup kurbanını beklemeden önce boş olduğundan emin olmak isterdin."

"İyi fikir. Bunu sen kendin yapabilirsin" dedi Godley. "Josh, harekete geç. Bu bölgeyi olabildiğince çabuk kaplamalıyız."

Derwent ayrılırken sessizce bana kınayan bir bakış attı. Zannımca bunun sebebi kapı kapı soruşturmadan kurtulmanın bir yolunu bulduğumu düşünmesiydi. Gerçi emlakçılarla görüşmeyi olabildiğince uzatmak niyetinde olduğum pek de yalan sayılmazdı.

Una Burt o gidene kadar bekledi. "Charlie, bu herif dayanılmaz."

"Josh mu? O kadar kötü biri değil." Godley dalgın konuşuyordu. Sanki bu konuyu konuştukları ilk değilmiş ve bu yüzden pek de dikkate alması gerekmiyormuş gibi görünüyordu.

"Onunla çalışamam. Kaba biri, amele ağzıyla konuşuyor ve hiç kimseye saygısı yok."

"İyi bir polis memuru."

Bunun belli belirsiz bir övgü olduğunu düşündüm ve lafa girmeden edemedim. "Onu tanıdığınızda o kadar da kötü biri değil. Aslında düşündüğünüz kadar kötü ama buna alışıyorsunuz."

"Neden alışmam gerektiğini anlayamıyorum." Yeniden Godley'e döndü. "Kaba kuvvete dayalı bir iş yapsa gerçekten de daha mutlu olacağını düşünüyorum. Eminim Trident'te çalışmaktan çok zevk alırdı."

Trident çete suçlarını ve çetelerle bağlantılı cinayetleri soruştururdu; Una Burt bunun Derwent'ın yeteneklerine uyduğunu ileri sürmekte haklıydı. Ancak bunu belirtmesinin sebebi bu değildi.

"Sanırım Trident'e katılmak istese bunu şimdiye kadar yapardı." dedim.

"Belki de biraz dürtüklenmesi gerekiyor." Kadının gözlerinde soğuk bir bakış vardı.

Burt'e kaybol demesini bekleyerek Godley'e döndüm. Derwent'ı sevdiği ve onunla çalışmaktan keyif aldığı için ekibine getirmişti. Derwent halkla bire bir irtibata geçmesini istemeyeceğiniz türden biri olsa bile değerli bir polisti.

Godley gözlerini yere dikmişti, aklının başka bir yerde olduğu belliydi. Sessizlik çökünce başını kaldırdı.

"Una, sana her ne yaparsa yapsın Josh'la baş etmeye gücü yetmeyecek biri değilsin. Eğer istersen ona birkaç laf edebilirim."

"Ona bana iyi davranmasını söylemene gerek yok ama ona kariyerinde ilerleme fırsatlarının buradan çok daha başka yerlerde olduğunu söylesen memnun olurdum. Çünkü bana hayatı ne kadar dar etmeye çalışırsa çalışsın ben hiçbir yere gitmiyorum."

İşin aslının bu olduğunu anladım. Derwent'ın ondan kurtulmak istediğini düşünüyordu. Bir şekilde de haklıydı – kadın ayrılmaya karar verse zil takıp oynardı. Zaten Derwent polis teşkilatında en fazla buraya kadar yükselebileceğini kabullenmişti. Terfi ettirmelerini istemek için amirlerine dalkavukluk etmeye ne bir çabası ne de buna ayıracak zamanı vardı. Una Burt, Derwent'ın yerinde gözü olduğunu düşünüyordu ama bu sadece paranoyakça bir düşünceydi. Aslında Derwent ona karşı özel bir tavır içinde değildi.

"Onunla konuşmak için zaman ayırmaya çalışacağım." dedi Godley.

"Onun gitmesini istemiyorsunuz, değil mi?" Bu soruyu ağ zımdan kaçırmıştım.

Godley omuzlarını silkti, gözlerini benden kaçırıyordu. "Hem o hem de ekip için en iyisi bu."

"Gitmesinin Derwent için daha iyi olacağı hiç aklınıza gel miyor mu?"

"Gitmeden önce Dr. Early'le birkaç şey konuşmam lazım. Affedersiniz." Godley yanımdan yürüyüp geçti.

Huzursuzluk içinde bana bir cevap vermedi diye düşün düm. Derwent hakkında ne düşündüğümden emin değildim. Belki de bunun tek nedeni Godley'nin Emma Wells'in öldü rülmesine duyduğu öfkeydi. Yine gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde olduğumu fark ettim ama nedenini tam olarak bilmi yordum. Galiba genç bir kadının sefil, boş bir evde hunharca öldürülmesinin ve hiçbir haklı ve adil yanı olmamasına karşın Godley'nin Burt'ün Derwent hakkında ileri geri konuşmasına izin vermesindendi.

Una Burt'se olaya başka bir çerçeveden bakıyordu. Tam bir keyifle iç geçirdi. "Daha fazla Josh Derwent'la uğraşmak zo runda kalacağımızı sanmıyorum."

Buna karşılık verirken duygularıma hâkim oldum. "Onunla çalışmak benim için sorun değil."

"Sen çok kibarsın. Ben değilim." Hafifçe bana gülümse di. "Sineye çekerek bana böyle davranmasına izin vermeyece ğim."

"Herkese böyle davranıyor." dedim. "Özel bir anlamı yok."

"Bu kabul edilebilir bir mazeret değil."

"Affedersiniz, bayanlar. Buradan çekilmeniz gerekiyor." Cenaze arabasındaki adamlar gelmişti, ellerinde bir ceset tor-

[illegible] taşıyorlardı. Bungalov çok küçüktü, odaların boşaltılmasına ihtiyaç duyuyorlardı, ancak bu şekilde köşelerden dönebiliyorlardı.

Aramızdaki konuşmadan ve evin soğuk, rutubetli havasından kaçmak için bunu fırsat bildim. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı.

İş arkadaşlarıma bakındım ama Godley dışında hiç kimseyi göremedim. Arabasına dayanmış telefonundan bir şeyler okuyordu.

O an şeytan dürttü. Ona doğru ilerledim.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Ebette." Telefonu cebine atıp sanki *benden ne isteyebileceğini bilmiyorum ama yine de seni nezaketle dinleyeceğim* diyen ters, sorgulayan bir ifadeyle bana baktı.

"Özel konuşmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Başka birinin bunu duymasını isteyeceğini sanmıyorum." Ta derinlerde bir yerde içim titriyordu ama sesimden belli olmuyordu.

Godley tek kelime etmeden bana arabasının yolcu tarafının kapısını açtı. Bindim, kapıyı kapattı ve ardından dolanıp diğer taraftan o da bindi. "Bu uyar mı?"

"Güzel."

"Eğer bu Josh hakkındaysa..."

"Değil. Tabi onun neler çevirdiğinizi öğrenmesinden endişelendiğiniz için ekipten gitmesini istediğinizi düşünmem dışında."

Bu bir tahmindi ama tam yerini bulmuştu. "Maeve, bu doğru değil."

"Sanırım henüz bunu kendinize itiraf etmediniz."

İtiraz eden bir ifadeyle başını salladı ama buna kendisi de ikna olmamıştı, haklı olduğumu biliyordum.

"Sizinle olup bitenler hakkında konuşmak istiyorum." Aslında onunla bu konuda konuşmayı zerre kadar istemiyordum ama kendimi devam etmeye zorladım. "Terence Hammond, Bölgesel Destek Grubuna saldırı ve şimdi Emma Wells. Hepimiz bir bağlantı bulmaya çalışıyoruz ve bulamıyoruz. Ama bağlantı sizsiniz."

"Ne?" Güldü ama keyiften değildi. "Daha ciddi bir şeyler söylemeni bekliyordum, Maeve."

"Pazar sabahı Terence Hammond öldüğünde, onun resmine bakmam için telefonunuzu bana vermiştiniz. Bir mesaj geldiğinde hâlâ elimde tutuyordum ve gelen mesajın ilk birkaç satırını gördüm." Gözlerimi kapattım, çabalamaya bile gerek kalmadan mesajı görebiliyordum. " 'Hata yapma seni pislik, fikrini değiştirsen iyi olur yoksa...' diyordu.'

"Bu kadar yeter." Sesi sakindi ama parmaklarını direksiyonda tıkırdatıyordu. "Hemen sonuç çıkartıyorsun."

"Mesajı almadan önce keyfiniz yerindeydi. O zamandan beri sefil hâldesiniz. John Skinner'ın suikastçı köpeği Maudling'deki silahlı saldırı olayının kurbanlarından biri tarafından belli belirsiz teşhis edildi. Onun bu işle bir ilgisi olabileceğini kabul etmeyeceksiniz, çünkü o olduğunu biliyorsunuz. Bu cinayetleri işlemesi için onu başka kim tutabilir? Kim bunları gözünü bile kırpmadan yapabilir? Çete suçlarıyla uğraşırken John Skinner'ı paramparça edip, onun örgütünü çökerterek ün saldınız. O zamandan beri size takıntılı."

"Bu mantıksız."

"Öyle mi? Sanırım asıl mantıksız olan polis teşkilatındaki bir emniyet müdürünün hiç kimseye bir şey fark ettirmeden yıllardır bir suçluya kendini kullandırtması. Sanırım asıl garip olan bir polis memuru vurulduktan hemen sonra bir tehdit mesajı almanız. Tek aldığınız mesajın o olduğunu da sanmıyorum. Size baskı mı yapıyorlar?" Ona doğru uzandım. "Emma Wells, John Skinner'ı kızdırdığınız için mi öldü?"

"Bu iddialarını destekleyecek bir delilin kesinlikle yok."

"Biliyorum. Bu yüzden doğru mu diye size soruyorum."

"Tanrım, Meaeve, bu hiç uygun değil. Ne yaptığını düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

"Bir başka polis memurunun daha öldürülmesine engel olmak istiyorum. Veya iki. Ya da beş." Onu yakından izliyordum. Bana tam da aynı şeyden endişelendiğini söyleyen ürpertiyi gördüm. "Sizden ne yapmanızı istiyorlar?"

Skinner hakkında bildiği her şeyi inkâr etmeyi sürdüreceğini sandım ama Godley özünde dürüst ve onurlu biriydi. Yalan söylemeyi iyi becerse bile bunu yapmaktan nefret ederdi.

"Ona artık bilgi vermek istemediğimi söyledim."

"Neden vermiyorsunuz?"

"Çünkü benden yapmaya razı olmayacağım bir şeyi yapmamı istedi."

"Neyi?"

Godley'nin yüzü asıldı. "Hâlı onun örgütünü çökertmek için çalışan ekibin kişisel bilgilerini istedi. Kendisini rahat bırakmaya ikna etmek için onları satın almak, şantaj yapmak veya tehdit etmek istiyor. Ve artık benim de canıma tak etti. İplerimi başkasının oynatmasına artık katlanamadım. Yalan söylemek. Yakalanma korkusu. Ona her şeyi anlatmaktan kaçın-

maya çalışırken, gerekenden fazla bilgi verme korkusu. Eğer onu hayal kırıklığına uğratırsam bana yapacaklarının korkusu. Bunu daha fazla yapamadım."

"Peki, ne yaptınız? Parayı geri mi verdiniz?"

"Hiçbir zaman para olmadı, Maeve. Bunu sana daha önce söyledim. Ona hayır diyemezdim çünkü sevdiğim insanlar için çok tehlikeli olurdu."

"Ve artık bunu midenizin kaldırmıyor olması durumu daha az tehlikeli hâle getirmiyor." Kısa bir an düşündüm. "Boşanmanızın sebebi bu mu?"

"Serena'yı güvende tutmak zorundayım. Beni cezalandırmak için onu kullanmasın diye Serena'ya artık onu sevmediğimi söyledim. Skinner'a karımı öldürürse bana bir iyilik yapmış olacağını söyledim." Godley terliyordu. Sanki hastaymış gibi görünüyordu.

"Ya Isobel? Sırf başka bir yerde okumayı planlıyor diye, gerçekten onun güvende olacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir yerde güvende olacağını sanmıyorum. Bana Isobel'e asla zarar vermeyeceğini çünkü onun da bir kızı olduğunu söyledi. Ardından kızı öldü ve Skinner beni onu kurtarmamakla suçladı." Godley olumsuz anlamda başını salladı. "Mesleğim dünyada en sevdiğim insanların güvenliğini tehdit edip durdu. Yapabildiğim tek şeyse onları bana karşı kullanamasın diye Skinner'ı onları umursamadığıma ikna etmeye çalışmaktı."

"Yani sizi zorlamanın bir yolunu buldu."

"Tamamen yabancı insanlar. İş arkadaşlarım. Meslekteki insanlardı. Sıradan insanlar. Herkes. Hepiniz benim yüzümden tehlike altındasınız. Ve her defasında biriniz öldüğünde Londra

Polisi iliklerine kadar titriyor. Korku içinde yaşarsak işimizi yapamayız, ben de bundan sorumlu olduğumu hissederek kendi işimi yapamam."

Ona karşı korkuyla karışık bir saygı duydum. "Sizi elinde tutmak için cümle âlemi öldürmeye devam etmesine neden olacak kadar önemli olan hangi bilgiyi veriyordunuz? Çok tehlikeli bir durum."

"Ona ne yapabiliriz? Hapishaneden hiçbir zaman çıkmayacak." Godley acı acı güldü. "İstediği her yerde beni yanında bulmaktan memnun. Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Beni idare etmekten zevk alıyor. İblisin teki bir pislik ve bu durumun sadece ona yararı olabilir. Biz zayıfladıkça, onun ve çetesinin istedikleri gibi davranmaları kolaylaşıyor. Beni ne kadar zorlarsa kendini o kadar mutlu hissediyor. Hapishanedeki hücresinde oturmuş bütün ipleri elinde tutuyor, servetine servet katıyor, benimle ve adaletle alay ediyor."

"Peki, ne yapacaksınız?"

"İstifa etmeyi düşünüyorum."

"Sizi öldürür."

"Bundan daha kötü şeyler var." Godley dudaklarını bükerek bana hafifçe gülümsedi. "İçerde dikilmiş Emma Wells'in cesedine bakarken kendimi ölümümün onunkinin yanında oldukça değersiz olduğunu düşünürken buldum."

"Eğer onu kızdırırsanız..." dedim usulca "Acısını bizden çıkartmasını kim engelleyecek? Yani, bunu polis teşkilatı mı yapacak? Tehdit bu, değil mi? Onun istediğini yapacaksınız yoksa sizi buna pişman edecek."

"Evet."

"Peki ya bu riski göze alabilir misiniz? Ya peşinize düşmez

de sizi cezalandırmak için öldürmeye devam ederse. Şimdiye kadar bunu gayet iyi yaptı. Bundan sonra, amirleri emir vermeden hiç kimse kılını kıpırdatmayacak. Araçlarda kimse tek başına olmayacak. Gece devriyeleri azaltıldı. İşimizi yapmak yerine kaçıp saklanacağız."

"Peki, ne yapmam lazım? Ona yardım etmeye devam edemem ama bırakamam da." Birden elinin ayasını direksiyon simidine vurdu. "Senin için çok kolay değil mi? Doğru doğrudur, yanlış da yanlış. Bu duruma düştüm ve artık kurtulamıyorum. Şimdi ne halt etmem gerekiyor?"

"Bana bağırmayı kesin."

"Haydi, Maeve. Bütün cevaplar sende var. Bu işten nasıl kurtulacağım?"

"Size ne yapacağınızı söyleyemem ama şunu diyebilirim: Bir şey yapmanız gerekiyor. Ona rüşvet vererek elde edin. Fikrinizi değiştirdiğinizi söyleyin. Yanlış bir şey yapacak olsanız bile hiçbir şey yapmamaktan iyidir. Siz istiyorsunuz diye bu sona ermeyecek."

"Bitirdin mi?"

"Kesinlikle."

"Tavsiyen için teşekkürler." Minnettarmış gibi davranmakla uğraşmadı.

Başka bir şey söylemesini beklemeden arabadan inip olabildiğince sertçe kapıyı çarptım. Bunu kaldırımda yakınımda duran Una Burt'ün yanında yaptığımdan dolayı hem çocukça hem de aptalca olmuştu. Onun arkasında, yolun biraz aşağısında, Derwent'ı gördüm. İkisi de izliyordu. Çok az ortak yönleri vardı ama şu anda ikisinin de yüzünde tıpa tıp aynı ifade vardı: merak, tahmin etmeye çalışma ve hayal kırıklığı. Ne düşün-

duklerini de biliyordum; patronla aramda bir şeyler olduğunun farkı. İçime attığım bu haksızlık kızgın demirden bir bilye gibi midemde oturdu.

Kural olarak, aklımda hep cinayet vardı. O gün bunu kalbimde de hissettim.

Bölüm 21

Eğer Emma Wells'in katillerinin niyeti büyük bir tepki yaratmaksa, bunu başarmışlardı. Bütün gazete ve televizyonlar eşek öldükten sonra yol gösteren çok olur misali Polise Toplumsal Destek Memurlarının ne kadar savunmasız oldukları ve daha en baştan onları dışarıda devriyeye çıkartmanın zaman ve para kaybı olduğuna dair atılan nutuklarla doluydu. Her yerde Emma'nın kendi Facebook sayfasından alınmış resimleri vardı. Gece dışarı çıkmadan önce veya bir tatilde kovboy şapkasının altında gülümseyen bir öz çekim olmasına rağmen kız her şeyiyle insanın içini sızlatacak kadar güzeldi. Güzel olmasının hiçbir fark yaratmaması gerekiyordu ama elbette yaratıyordu. Gazetelerin internet sitelerinin hepsi ve sosyal medyanın tamamı bundan bahsediyordu. "Çok yazık." "Daha önünde uzun bir yaşam vardı." "Zavallı ebeveynleri."

Bundan daha önemlisi, ancak pek gözükmeyen, kızın ölümünün polis teşkilatı üzerinde yarattığı etkiydi. İstatistikler güvenilir olsa gerekti– üzerinde 7 milyon insan yaşayan 620 mil karelik bir alanda görev yapan 31.000 muvazzaf polis memuru ve 2.600 Polise Toplumsal Destek memuru vardı. Bir sonraki saldırıdan kişisel olarak korkmak için bir neden yoktu ama ilk defa hiçbirimiz kendimizi güvende hissetmiyorduk. Çok geniş bir alanda tehlikeden korumak için çok fazla sayıda adamımız vardı. Henüz itiraf edilmediği hâlde belli bölgelerdeki memurların devriye gezmeyi reddettiği herkesçe biliniyordu.

Herkesin sinirleri gergindi. O hafta Emma öldükten sonra normalin dört katı şok tabancalı memur görevlendirilmişti. Silahlı devriye ekipleri sürekli meşguldü, gölgelerin ve rivayetlerin peşine düşüp elleri boş dönüyordu. Herkes bir sonraki cinayeti bekliyordu. Herkes meselenin cinayetin işlenip işlenmeyeceği değil, ne zaman işleneceği olduğunu biliyordu.

Ofiste, işler çoğunlukla her zamanki gibi devam ediyordu. Ekip yavaşça gerçek bir soruşturmanın sıkıcı detaylarıyla uğraşmaya başlıyordu: belirli bir bölgede kimin ve ne zaman olduğunu bilmek için telefon kayıtları, şüpheliyi bir araçla eşleştirmek ve otomatik tanıma sistemiyle takip ettiği yolu tespit etmek için güvenlik kamerası kayıtları. Pete Belcott, Dave Kemp ve diğer bir sürü kişi aralarında bir bağlantı bulmak için ölen polis memurlarının geçmişini araştırarak saatler geçirdiler. Tuhaf, zor ve iç karartıcıydı. Kurbanların mesleki geçmişi bu kapsamda özel hayatları titiz bir incelemenin altındaydı ve harap olmuş, yasa gömülmüş eş ve kız arkadaşlarla uğraşırken gerçekleri saklamak zordu. Zaten bunun beyhude bir çaba olduğunu düşünüyordum. Rastgele seçilmişlerdi. Kolayca tuzağa düşürülüp yavaşça öldürülmüşlerdi ve bütün bunlar Emniyet Amiri, polislerin ilahı Godley'e bir konuyu ispat etmek içindi. Ancak elbette benden başka hiç kimsenin bundan haberi yoktu ve ben de bunu ispat edemezdim. Godley'nin sözlerine karşı benim sözlerimden başka bir şey yoktu. Yaptıklarına ait arkada hiçbir delil bırakmayacak kadar akıllıydı ve polis teşkilatında saygın, beğenilen, hayranlık duyulan biriydi. Bense sıradan biriydim. Yaygın bir şekilde suçladığı adamla bir ilişki yaşadığına inanılan sıradan biri.

Sonuçta iş arkadaşlarım araştırmaya, bilgi toplayıp derlemeye ve kâğıda dökmeye devam ediyorlardı. Zamana karşı

yarışıyorlardı. Bekliyorlardı. Ve ben de onların bu beklentilerine karşı Tony Larch'ı başka birisini öldürmeden bulacağımızı umuyordum.

Tüm dikkatimi Terence Hammond'u öldüren silaha vermiştim, Rex Gibney'nin bahçesinden Richmond Parkına giden yolculuğunun izini sürmeye çalışıyordum. Atıcılık kulübünün üyeleri ve arkadaşlarıyla konuşarak sonu gelmeyen listeler dolusu görüşme yaptım. Bıktırıcıydı ama bir şekilde de sadece belirli bir konuda olduğu için sıkmıyordu. Silah mevcuttu. Terence Hammond'u öldürmek için kullanılmıştı. Çalınmadan önce Gibney'nin malıydı. Sebze bahçesindeki balçık çamurun içinden Hammond'u öldüren kişinin eline geçişinin izini sürmekte kararlıydım.

Kendi payına, Godley niyetine uygun davrandı. Ondan uzak durdum – söylemem gereken her şeyi söylemiştim. Raporları okuyarak kendisini uzun saatler boyunca ofisine kapattı. Her geçen gün daha da zayıflamış ve rengi kaçmış görünüyordu, gözlerinin altında halkalar belirmişti. Her zaman sakin ve kendine hâkimdi ama gerginliği onu ele veriyordu. Şerit perdeleri açık olduğunda ofisini masamdan görebiliyordum ve zaman zaman onu izliyordum. Telefondayken sağ tarafına yaslanıyor, bazen sanki sakin ve kendine güvenen bir sesle konuşmak için tüm gücünü kullanıyormuş gibi bir elini gözlerinin üzerine koyuyordu. Bakışlarımı onun ofisinin camlarından çevirdiğimde Derwent'ın bana ters ters bakan sert gözleriyle karşılaşıyordum. Elbette her defasında da yüzüm kızardı. Acaba kendimi daha fazla suçlu göstermenin veya Derwent'ın en berbat şüphelerini doğrulamanın daha iyi bir yolu var mı diye düşünmekten de kendimi alamadım. Ne Una Burt ne de Derwent bana Lytonstone'da olanlar hakkında soru sormadı. Buradan da her

ikisinin de bu konu hakkında kararlarını verdikleri anlaşılıyordu. Bunu kafaya takmamaya çalıştım ama yine de taktım.

Emma'nın öldürülmesinden tam bir hafta sonra yağmurdan ıslanan paltomu silkeleyerek ofise girdim. Akşam havasının serinliğiyle ofisin sıcaklığı arasındaki zıtlık yüzümün kızarmasına neden oldu. Notlarımı masama koydum ve arkasına geçip, soyunup dökünerek ıslak kıyafetlerimi çıkarttım.

Colin Vale yanıma durdu. "Neredeydin?"

"Surrey. Bir silahın izini sürüyordum."

"Bir şey buldun mu?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Haber var mı?"

"Şu ana kadar yok."

İnsanların davranışlarından bunu tahmin edebiliyordum. Birkaç mırıldanarak konuşma ve çalışan yazıcının vızıltısı dışında ofis sessizdi. Odanın her yerinde, insanlar başları önlerinde bir şeylere yoğunlaşmışlardı ama dosyayı çözmenin verdiği bastırılmış heyecan duygusundan eser yoktu. Altın arayan madencilerin gergin hâline benziyordu, çaresiz ama aynı zamanda umutlu...

En son yaptığım boş görüşmelerin raporlarını yazmak için onların arasında oturamadım. Hep birlikte olunca aşırı derecede iç karartıcı oluyordu. Ellerim üşüyordu ve iliklerime kadar donmuştum. Çay, diye düşündüm ve mutfağa gittim. Oradayken, Chris Pettifer ekipteki yeni detektiflerden biriyle, Mal Upton'la birlikte içeri girdi. Chris sehpanın yanına oturdu, elleri başının arkasındaydı.

"Bize de bir fincan kahve yapar mısın hayatım?"

"Şanslı günündesin." dedim. Standart olarak doldurulan acınacak hâldeki çay poşetlerinden son haddine kadar dem çı-

kartmak için kendiminkini sallayıp duruyordum. Çaylar fabrika zeminindeki süprüntülerin tadında ve görüntüsündeydi.

"Ben şanslı biriyim. Herkesin bildiği gibi." Mal'a döndü. "Sen de ister misin, dostum?"

"Evet, hayır demem." Mal sehpanın diğer tarafına oturdu. "İki şeker lütfen. Çayımı senin olduğun gibi tatlı severim, Meave."

Ona bir göz attım ve karşılığında söylediklerinde ciddi olduğunu anladığım, arzuyla başlayıp panikle biten göz ucuyla bir bakış aldım.

"Pekâlâ. Ama çok demli olduğu için şikâyet etmek yok."

"Tam İrlanda usulüyle demle, devam et." Chris sırıtıyordu.

Dolaptan kupaları indirip, demliği yeniden doldurdum. "İngiliz halkı nasıl çay içileceğini bilmiyor. Benim teorim aslında çaydan hoşlanmadıkları yönünde. Sadece sıcak suyun içindeki süt tadından hoşlanıyorlar."

Chris dönüp Mal'a "Bıraksan bu konuda bütün gece konuşur." dedi.

"Ben çay gibi çay içmek için yetiştirildim, hepsi bu." Çay poşetlerini gösterişli hareketlerle demliğin içine attım. "Fark ettiysen senden bana çay yapmanı hiç istemiyorum, Chris. Neden sanıyorsun?"

"Çünkü ben berbat çay yapıyorum."

"Ben olsam daha iyi açıklayamazdım. Sen, Mal, seni henüz pek tanımıyorum ama senin de berbat çay yaptığını tahmin ediyorum."

"Neden?" Buna alınmış göründü.

"İki şeker mi? Bir kola içsen de olurdu, o da aynı işi yapardı."

Mal, sürekli her şeyi doğru yapmak isteyecek kadar ekiliin yenisiydi ve görünüşe göre bu sıcak içecekler konusunu da kapsıyordu. "Bize bir şans ver."

"Olabilir. Belki. Bir ara."

"Benim yerime seni tercih ederim, dostum." dedi Chris. "Baskı altına girmek istemem."

"Ah, Tanrı aşkına Chris, bu sadece bir fincan çay." dedim. "Ne kadar zor olabilir ki?"

"Göründüğü kadarıyla çok." Mal'ın gözü korkmuş görünüyordu.

"Yeni çocuğun gözünü korkutma, Maeve." dedi Chris. "Önce ortama ayak uydurması için ona biraz imkân ver."

"Öyle göz korkutmuyorum." dedim. "Hiç de göz korkutucu değilim."

Sadece kaynayan demliğin sesinin bozduğu kısa bir sessizlik oldu. Suyu içine boşaltıp onlara yüzümü döndüm. "Göz korkutuyor muyum?"

Chris parmağını kaldırıp başparmağıyla bir iki santimlik kısmını işaret etti. "Azıcık."

"Ben olsam öyle demezdim." dedi Mal hemen. "Kullanacağım kelime etkileyici olurdu."

"Teşekkürler, Mal."

"Yavşak." Chris'in yüz ifadesinde tam bir iğrenme vardı.

"Ben sadece gördüğümü söylüyorum."

Sonunda onları çayları ve didişmeleriyle baş başa bıraktım. Elimde kupamla ofise geri döndüğümde hâlâ gülümsüyordum. Ben içeri girerken, Dave Kemp'in masasına dayanmış hâlde Derwent'ı gördüm, kısık sesle onunla konuşuyordu. Endişeli

bir ifadeyle alnını kırıştırmıştı. Başını kaldırıp bakınca beni gördü ve ardından doğruldu.

"Kerrigan."

"Sorun ne?"

"Senin yakışıklı şuanda nerede çalışıyor?"

Beklediğim şey bu değildi. Neden bilmek istediğini merak ederek gözlerimi kırpıştırdım, aynı anda da neresi olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Elimdeki kupanın kulpu biraz kaydı. Parmaklarım sıcak porselene değince dönüp en yakın masanın üzerine bıraktım.

"Bilmiyorum. Sanırım, nehrin güneyinde bir yerde. Bexley?"

Derwent cevap vermedi. Bunun yanlış cevap olduğunu belirten yüz ifadesini görmek için başımı kaldırdım. Ancak o daha bir şey diyemeden, Godley aceleyle ofise girdi.

"Doğrulatabildik mi?"

Kemp başını kaldırıp baktı. Telefonunu kulağına sıkıştırmıştı. "Şu anda cevap bekliyorum patron."

Godley söylendi. Bunu neredeyse hiç kimse duyamayacak kadar alçak sesle söylemesine rağmen duyduklarıma çok şaşırdım.

"Ne oldu?" diye Derwent'a sordum.

"Henüz kesin olarak bilmiyoruz."

"Şey, ne olduğunu sanıyoruz?"

"Sadece bekle."

"Efendim..."

Derwent beni sabırsızca sallanan bir el işaretiyle durdurdu. Godley gibi o da tüm dikkatini Dave Kemp'in yüzüne vermişti.

Bu yüzden ben de Dave'e baktım. Dikkatle bir şey dinliyordu, ardını detayları yazarken kâğıdın üzerinde hızla hareket ediyordu.

"Pekâlâ. Pekâlâ. Tamam. Yani doğrulandı. Ve kurbanın kim olduğunu biliyor muyuz?"

Dönüp Godley'e baktığımda omuzlarının düştüğünü gördüm. Sanki dizleri onu taşıyamıyormuş gibi arkasındaki kapının pervazına yaslandı.

"Başka bir tane daha mı?" Chris Pettifer gelip yanımda durdu, içindeki polis memuru öne çıkınca sevimliliği tamamen kaybolmuştu.

"Öyle gibi görünüyor." Vücuduma soğukluğun yeniden yayıldığını hissettim, bunun daha önce dışarıdayken ıslandığımda hissettiğim soğukla hiçbir ilgisi yoktu. Bu korkuydu, sanki etrafa sislerin arkasından bakıyormuşum gibi bir duyguyla birlikte korkuydu. Beynim sanki çok yavaş işliyordu. Neden Derwent bana Rob hakkında soru sormuştu? Onun nerede çalıştığını söylediğimde neden o kadar bozuk atmıştı? Cevabı biliyordum ve öğrenmek istemiyordum. Bir sonuç çıkartmaktan kaçıyordum ve bunu bırakıp gerçeklikle yüzleşerek olanları kabul etmek zorunda kalana kadar da kaçmaya devam edecektim.

Dave telefonu kapatıp döndü. "Doğrulandı. Bir ölü. Henüz kimliğini belirleyemiyorlar. Çevik Kuvvetin izleme operasyonuymuş. Bir şüphelinin adresinde dışarıda arabada bekliyorlarmış. Bir motosiklet yanlarından geçmiş ve bam, arabadakileri indirip sonra da işlerini bitirmiş. Ateş eden her kimse polis olduklarını biliyormuş. Bu daha en başından can sıkıcı."

Bunu söylerken, cinayetlerden bahsederken hep yaptığımız

gibi mesleği katlanır hâle getiren o vurdumduymazlıkla sanki sıradan bir cinayetmişçesine anlatıyordu. Derwent eğildi, yüzü Dave'in yüzüne çok yakındı.

"Kes sesini."

"Ne?"

"Kerrigan'ın erkek arkadaşı Çevik Kuvvette." Ardından herkes dönüp bana baktı.

Sanki birisinin kendisini hareket ettirmesini bekleyen bir kukla gibi hiç kıpırdamadan duruyordum. Böyle bir şeyin nasıl olabildiğini, gerçekte dünyam yerle bir olurken nasıl olupta çay demleme sanatı hakkında şakalaşıp gülebildiğimi merak ediyordum. Biraz sallanır gibi oldum, Pettifer kolunu bana doladı. "Her şey yolunda tatlım. O iyi olacak."

Etrafıma bakındım, herkesin yüzünde bir şok ifadesi görüyordum. Birkaç yeni dedektif hariç hepsi Rob'u tanıyordu. Birçoğu onunla çalışmıştı. İçlerinden pek çoğu ilişkimiz yüzünden ekipten ayrılması nedeniyle bana kibarca da olsa içerlemişti. Hiç kimse onun hakkında kötü haberleri duymak istemiyordu.

O sırada Derwent, sanki hiçbir şey yapmadan durmaya artık bir dakika bile tahammülü kalmamış gibi harekete geçti. Bana doğru geldi ve kupayı bıraktığım masanın üzerindeki telefonu kaldırdı. "Numarası kaç?"

Kendimi toparlayıp telefonu ondan aldım. "Sorun değil. Ben kendim ararım."

Numarayı çevirirken onlara sırtımı döndüm, gerçi herkesin hâlâ beni izlediğini biliyordum. Telefonun birinci, ikinci ve üçüncü çalışı devam ederken yüzlerindeki sert, endişeli ifadeye bakmaya katlanamıyordum.

"Sesli mesaj." Bunu söylemeden önce onun telesekreterde-

Ev numaramı bırakmamı isteyen Manchester aksanlı sıcak sesini dinledim. Gerçekte onun sesini bir daha hiç duyamamak, bu mümkün olamazdı. Telefonu kapatıp gözlerimle Godley'i arayarak arkama döndüm. "Efendim, kimliğini öğrenene kadar çok zaman geçebilir..."

"Seni ben götüreceğim." Derwent arabasının anahtarlarını şıngırdatıyordu. Çoktan benim ve kendisinin paltosunu almıştı. "Neler olduğunu anlamak için oraya gitmen gerek. Bizi aramalarını beklemenin hiçbir anlamı yok."

"Evet, Maeve, gitmelisin." dedi Godley. "Bizden önce başlayın."

Hiç kimsenin gözünün içine bakmadan kalabalık ama sessiz ofisi Derwent'ın peşinden giderek geçtim. Bana acıdıklarını görmek istemiyordum.

Bu merhamete layık değildim.

Bölüm 22

Bexley'e giderken yol boyunca Derwent tamamen sessizdi, bundan memnundum. Araba kullanırken alışıldık gösterişinden pek eser yoktu ama sivil araçta polis lambaları ve siren vardı, mümkün olan her yerde bunları kullanıyordu. Tıkalı akşam trafiğinde otobüs şeritlerine geçiyor, kavşakları savrularak hızla dönüyordu.

Elbette yağmur hızımızı kesiyordu. Ön cam sileceklerinin önümdeki camı silişi sinirlerimi kesen bir testere gibi geliyordu. İki elimle telefonu kavramış, dudaklarımı ısırarak oturuyordum. Kafamda birden her şey netleşmişti. Rob'u, mesleğimde dâhil olmak üzere dünyadaki her şeyden çok seviyordum. Özellikle de beni sürekli ondan ayrı koyan mesleğimden. Onunla bir çocuğumuz olsun istiyordum. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama elbette mümkündü. Çok daha az zamanımı alacak başka bir bölüme geçebilirdim. Düzenli çalışma saatleri olan. Mesela, kayıp insanlar. Cinayet soruşturmaları çabucak insanı tüketiyordu. Ben de tamamen tükenmiştim. İş umurumda değildi. Yaşam işten çok daha önemliydi. Eğer bir seçme hakkım olsa her defasında onu seçerdim. Bunu ona söylemeye ihtiyacım vardı. Tabii eğer iyiyse. Gerçi iyi olacaktı. Endişelenmeye gerek yoktu.

Beş mil boyunca her emniyet şeridi vızır vızır o yöne doğru işlediğinden vurulma olayının meydana geldiği yeri bulmak zor olmadı. Derwent arabayı park edip beni beklemeden indi,

ufak tefek sarışın bir kadına doğru koşarak gitti. Onu hemen tanıdım.

Komiser Deborah Ormond.

Rob'un patronu.

Konuşurken onları izledim, ne konuştuklarını dudaklarından okumaya çalışıyordum ama başaramadım. Komiser Ormond Derwent'a cevap verirken dudaklarını oynatmıyordu ve arkası bana biraz dönüktü. Neler olduğunu tahmin etmek için Derwent'ın yüz ifadesine güvenmek zorundaydım. Kaşlarını çatıktı, dikkatle dinliyordu. Konuştukları duyulmuyordu, en azından ben duyamıyordum.

Arabanın yanında ayakta dikilirken dönüp bana bakarak başparmağıyla işaret etmesi sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Rob değildi.

Bir rahatlama duygusu hızla bütün vücuduma yayıldı. Arabanın yan tarafına yaslandım, kendimi zayıf ve tuhaf bir şekilde duygusuzlaşmış hissediyordum. Onun iyi olduğunu bilmek için her şeyimi feda edebilirdim ve şimdi biliyordum. Buna sevinmiştim, elbette sevinmiştim. Ancak benliğimi saran korkudan silkinip hemen kendime gelemiyordum.

Derwent aslında ondan pek hoşlanmasa da, Debbie'nin huyuna gitmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu, muhtemelen bunun nedeni geçmişte yaşadıkları sonu kötü biten ilişkileriydi. Kadın her zamanki kadar göz alıcı değildi. Saçları arkada dağınık bir atkuyruğuyla toplanmış, gözyaşları veya yağmur ya da her ikisi yüzünden makyajı silinmişti. Ekibinden birisini kaybetmek acı verici olmalıydı. Her şeye rağmen adamlarının sorumluluğu en fazla ondaydı. Derwent onun sırtını şöylesine bir sıvazlayarak konuşmayı sona erdirdi. Bunu yapmasının ka-

dın üzerinde en ufak bir etkisi bile olmamıştı. Ardından koşarak yanıma döndü.

"Pekâlâ. Debs adamın adının Harry Cromer olduğunu söylüyor. Üç yıldır onun ekibindeymiş. İyi bir adam olduğunu söyledi. Kırk yaşına geçen yıl basmış."

Yeniden şok geçirerek "Onunla karşılaştım." dedim. Onu gayet iyi hatırlıyordum. Büyük kulakları ve aptal bir gülümsemesi vardı ama bu nedenle onu hafife alırsanız hata ederdiniz. Birden fazla defa onun gözünü budaktan sakınmadan girdiği münakaşaları kazandığını görümüştüm. Nazik davranışlarına da şahit olmuştum. "Gerçekten iyi biriydi."

"Evet, beni yanlış anlama, erkek arkadaşın olmadığına sevindim ama Cromer kaybetmek istemeyeceğimiz tipte polislerden biri gibi geliyor."

"Yerini doldurabilecek pek fazla adam yoktur." Arkasında neler olduğunu görmek için Derwent'ın yanından uzanıp baktım. "Rob'un nerede olduğunu söyledi mi?"

"Şu kargaşanın içinde bir yerde." Derwent başparmağıyla yolu tıkayan ambulans ve polis arabası deryasını işaret etti. "Ona burada olduğunu söyleyeceğini söyledi."

"Eminim söyler." dedim. Deborah Ormond benden hoşlanmazken Rob'dan haddinden fazla hoşlanıyordu. Bana bir iyilik yapması mümkün değildi.

"Sakin ol."

"Nasıl biri olduğunu biliyorsun?"

"Senden daha iyi biliyorum." Derwent sırıttı.

"İkinizin bir geçmişi olduğunu hep unutuyorum."

"Hayır, unutmuyorsun."

"Hayır." diye ona katıldım. "Ama unutmaya çalışıyorum. Buna *duygusal* bir geçmiş demek istemiyorum..."

"Duygusal bir şey yoktu." Sırıtışı büyüdü.

"Kesinlikle. Kısa süreli de olsa yeniden bir araya gelmeniz nasıldı?"

"Garip."

"Neredeyse onu kucaklayacağını sandım. Kadının da seni."

"Tanrım, hayır." Derwent ürperdi. "O kadar yakınlaşmak istemezdin, inan bana. İkinci sefer olmaz. İlki berbat olduktan sonra olmaz."

Ruh hâlim ortama hiç uygun değildi. Kahkahalara boğulmanın eşiğindeydim ve bunun hiç de uygun olmadığını biliyordum. Bunun aynı zamanda uğradığım şokun bir etkisi olduğunun da farkındaydım. Bu kolaylıkla öfkeye veya gözyaşlarına dönüşebilirdi. Derwent neler hissettiğimin tamamen farkındaydı, şurdan burdan bahsediyor, kendimi toparlamam için bana zaman veriyordu. Omuzlarımı diktim.

"Gidip Rob'u bulmam lazım ve senin de muhtemelen bu vurulma olayını soruşturmaya başlaman gerekiyor."

"Evet. Hey, Kerrigan..." Yanından geçip yürümeye başlamıştım ama kolumdan yakalayıp beni olduğum yerde durdurdu. "Erkek arkadaşının durumu pek de iyi gibi görünmüyor. Operasyonu o yürütüyormuş. Vurulma olayı meydana geldiğinde o da tam köşeden çıkıyormuş. Debbie'ye göre, motosikleti fark etmemiş.

Mideme ateş düştüğünü hissettim. "Oh, hayır. Zavallı Rob."

"Kendi hatası olmasa bile bu yüzden epey kötü hissedecek. Gözetleme operasyonunun amiri oydu. Adamları arabaya o koydu. Baskın yapılacak mevkiyi o belirledi. Vuruldularsa bu onun sorumluluğunda, en azından o böyle hissedecek."

Evet anlamında kafamı salladım, başımı kaldırınca Derwent'a bakıyordum. Sanki söyleyecek başka bir şeyi daha var da uygun zamanı bekliyormuş gibiydi.

"Bak, ben ne söylediğimi biliyorum, tamam mı? Bunun üstesinden gelecektir."

"Sen geldin mi?"

Cevap hemen geldi: son söz. "Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Ama kişisel tecrübelerinden bahsediyorsun." Aklıma omuzunda ağlayan eşler ve kız arkadaşlar hakkında söyledikleri geldi; gerçekten de buna niye ihtiyaç duymuş olabilecekleri üzerinde düşünmemiştim.

"Dediğim gibi, benden bahsetmiyoruz. Sadece... Sadece ona göz kulak ol, tamam mı?"

"Elbette olacağım."

Derwent tamam anlamında başını salladı, gözlerimin içine bakmaktan kaçınıyordu. "Gidip onu bul ve gitmesine izin verilir verilmez eve götür. Etrafta takılmasına izin verme. Taksi tut."

"Taksi tut." dedim tekrar. Bu sefer, yanından yürüyüp gitmeme izin verdi.

Rob'u bir ambulansta otururken buldum, ilk tepkim onun iyi olduğunu bilmeme rağmen tam bir panikti. Kıyafeti yapışkan ve koyu renkli kan içindeydi. Hemen yanına gittim.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

Kendi üstüne başına baktı. "Benim kanım değil. Harry'nin kanı her yanıma bulaştı."

Birden gözümün önüne Rob'un arabanın önünde onu kuca-

...ını almış, sokakta ölüp giderken Harry'i kurtarmaya çalışır-...ki perişan hâli geldi. Zorlukla yutkundum, hemen yanında ...duyordum, bir elim sırtındaydı. "Kim olduğunu bilmiyor-...dum. Sadece senin ekibinden birisi olduğunu biliyordum. Sana ...lefonundan ulaşamadım..."

"Sanırım arabada bıraktım. Veya sokakta." Sesi duygusuz-...du. Elinde tuttuğu bir bardak sudan bir yudum aldı.

"Eve dönmeden önce almaya çalışmalıyız."

Aynı fikirde olduğu veya *alırsak şanlıyız* hatta *umurumda ...gil* anlamına gelebilecek bir ses çıkarttı.

"İşteki herkes senin için endişelendi." dedim, onun bunu ...lmesi gerektiğini düşünüyordum. "Ben de biraz endişelen-...dim. En azından biraz panikledim."

"Üzgünüm." Yine o duygusuz ses tonuyla konuştu.

"Neden burada oturuyorsun? Seni kontrolden geçirmeleri ...mi gerekiyor?"

"Hayır. Yağan yağmur ve gözlerini bana dikmiş bakan in-...anlar yüzünden beni burada oturtuyorlar."

"İfade falan vermen gerekiyor mu?"

Omuzlarını silkti. "Zaten birkaç kişiyle konuştum. İşe yarar bir şey görmedim. Silah sesini ve motosikletin hızla uzaklaştı-...ğını duydum ama köşeden dönüp çıktığımda iş işten geçmişti. ...hiçbir şey görmedim."

"Harry minibüste tek başına mıydı?"

"Hayır. Richie Saunders de onunla birlikteydi. İfadesini verdi. Öyle pek fazla bir şey görmemiş, makul olarak. İkisi vardı. Silahlı adam tahmin edeceğin gibi motosikletin selesin-de oturuyormuş. Başlarında kask varmış ve uzaklaşıp gider-

lerken Richie bir şeyler göremeyecek kadar şoktaymış. "Ben benim hâlime kötü diyorsan sen bir de onu gör."

Rob için bu konuda konuşmak mı yoksa üzerinde düşünmemek mi daha iyiydi bilmiyordum. Hiç bilmediğim bir durumla karşı karşıyaydım. Derwent'ın tavsiyesine can simidi gibi sarıldım. "Gidebilir misin öğreneyim. Seni eve götürmek istiyorum."

Hızla başını kaldırıp ilk defa bana baktı. "Gitmek istemiyorum."

Tereddüt ederek "Burada takılmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim." dedim. "Derwent dedi ki..."

"Ne dediği gerçekten umurumda değil."

"Değil ama umursaman gerek. Daha önce onun başından böyle bir olay geçti. Sanırım. Yani, durumu gayet iyi biliyor gibi görünüyor. Ordudan. Bu konuda onunla konuşabilirsin. Sana daha detayıyla anlatabilir. Ben sadece birkaç ipucu ve gizemli fısıltılar koparabildim."

"Bu konuda onunla konuşmuyorum." Rob'un sesinden gerçekten gergin olduğu anlaşılıyordu. Kekeleyerek biraz geri çekildim.

"Yardımı dokunabilirdi."

"Yardım isteyeceğim son kişi o."

"Biliyorum. Ben de öyle derdim ama gerçekten bence..."

"Meave. Bırak artık."

Bıraktım. Onunla tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Bir sürü kişi onunla konuşmaya gelirken yanına oturdum – sevimli ve sempatik ama beni görmezden gelen Godley; çok daha az sevimli, karşısındakinin durumunu anlamaktan uzak ve yine

[illegible] görmezden gelen Mesleki Standartlar Bölümünden birkaç [illegible]; aşırı sevimli davranan ve sohbetin bir yerinde beni de [illegible] eden Debie Ormond; özür dileyip araya girerek Rob'un elbiselerini alıp bir çantaya koyan, ardından ona yedek bir koruyucu elbise veren Kev Cox.

"Şimdi gerçekten eve gitmen gerekiyor." dedim. "Bununla yağmurun altında dolaşamazsın."

"İçine işlemez." dedi Kev. "Biraz yağmura dayanması gerekir. Glastonbury'e kadar giymezdim ama zaten en baştan oraya gitmezdim."

Nazikçe gülümsedim. Rob'un yüzü taş kesilmişti.

"Gitmiyorum."

"Birazdan gitmemiz lazım."

"Hayır."

Kev elbiseleri toplayıp gidene kadar bekledim.

"Bütün gece burada öylece oturamayız. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum." Rob kollarını kavuşturdu, elbisesi hafifçe hışırdadı. "İçimden eve gitmek gelmiyor. Harry bir daha eve gidemezken, benim eve gitmem doğru gelmiyor."

"Harry artık burada değil." dedim usulca. "Morg görevlileri saatler önce onu alıp götürdü."

"Biliyorum."

"Bak, kolay değil ama bir şekilde eve gitmek zorundasın. Yemek yemek ve uyumak zorundasın. Yaşamına devam etmek zorundasın."

Rob gözlerini kapattı. "Şimdi değil, Maeve."

"Şimdi Rob. Tam da şimdi. Buradan uzaklaşman gereki-

yor, düşüncelerini de buradan uzaklaştırman lazım. Harry için adaletin yerini kesinlikle bulması adına burada çalışan bir sürü insan var. Onlara da kendine de bir faydan yok. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

Sımsıkı gözlerini yumdu, gözyaşlarına hâkim olmak için mücadele veriyordu.

"Benimle eve gel." dedim. "Lütfen."

Bunu istemediğini biliyordum ama en sonunda kabul etti, istediğim zaferi elde ettiğimi sandım.

Hayatım boyunca birçok konuda yanılmıştım ve bu da onlardan biriydi.

***

Rob eve dönünce duş almış, elbiselerine işleyip tenine geçen Harry Cromer'in kan izlerini yıkayarak temizlenmişti. Kapıyı neden kilitlediğini ve neden akan suyun altında normalden uzun kaldığını anlıyordum. Sessiz ve mütevazı bir şekilde Derwent kadar, hatta ondan da fazla gururluydu. Onu çektiği acıya katlanırken görmemi istemiyordu ve yardım etmek istememin onun için bir önemi yoktu, ilk defa destek olma sırası bana gelmişti.

Omuzuma yaslanmasını sağlayamıyordum, bu yüzden hiç değilse akşam yemeğini hazırladım.

Üstünde bir tişört ve altında bir eşofmanla duştan çıkıp geldi, sudan ıslak saçları hâlâ diken dikendi.

"İyi misin?"

"Evet." İçine spagetti atılmaya hazır kaynayan tencereye bir göz attı. "Aç değilim."

"Yine de yapayım dedim. Belki daha sonra yemek istersin."

"Annem gibi konuşuyorsun."

"Bu kışkırtıcı bir konuşma." dedim, sinirlenmiştim çünkü söylediğim doğruydu. Şimdi onun nasıl hissettiğini anlamaya başlıyordum. Rahatlatma ve yemek konusunda her şeyi yeniden yoluna koymak mümkün değildi ama elinizden gelen bu kadarsa, bu kadardı.

Kanepeye oturup televizyonu açtı, haber kanallarını arıyordu.

"Başka bir şey ister misin? Çay? Bir içki?"

"Ben kendim alırım." Mutfağa geri dönüp bir bardak ve açılmış bir şişe viski aldı, etrafımda dolanıyordu.

Yaptığım spagetti sosunu karıştırıyordum, acaba hazırlamaya uğraşmama gerek varmı diye düşündüm.

Sonunda iki tencerenin de altını söndürüp Rob'un yanına oturmaya gittim. Öne eğilmiş, dikkatle haberlere bakıyordu. Elbette baktığı tüm haberler Bexley'de olanlarla ilgiliydi. Toplamayı başardıkları çok az bilgi ve görüntüyü tekrarlamaktan bıktıklarında, grafik ve haritaların eşliğinde daha önceki bölümlere geri dönüyorlardı. Bizden daha iyi kaynaklara sahip olduklarını düşündüm. Acaba ellerindeki kaynakların bir kısmını ödünç alsak mı diye aklımdan geçirdim.

Bir süre sonra "Bir şey yemek istemediğine emin misin?" dedim.

"Ben iyiyim." Sürekli ama yavaş içiyordu ve genellikle acısını başkalarıyla paylaşmazdı. Nadiren sarhoş olur ya da böyle şeyler yapardı. Fazla ileri gitmeden durur diye düşündüm.

"O konuyla ilgili konuşmak istemiyor musun?"

"Hayır."

"Tamam. Şey, eğer fikrini değiştirirsen... "

"Değiştirmem."

Kalktım, açlıktan dizlerimde derman kalmamıştı. Mutfaktaki spagetti sosu gözüme artık pek iştah açıcı gelmiyordu. Bunun yerine sandviç yapıp Rob'u seyrederek ayaküstü yedim. Hâlâ tüm dikkati televizyondaydı.

"Biliyorsun, bunu seyretme nedenini anlıyorum ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp duruyor. Sana bilmediğin bir şeyi söylemeyecek."

Bu laf bana bakmasını sağladı. "Meave, alınma ama defol git."

O kadar şaşırmıştım ki, geri geri gidip mutfak dolaplarına çarptım. "Ben sadece..."

"Kapa. O kocaman. Çeneni." Düşmanca bakan gözlerini uzun gibi gelen bir dakika boyunca bana dikti ardından yeniden televizyona döndü.

"Üzgünüm."

Bana cevap vermedi.

İçime paniğe yakın bir his doldu. Rob yaralanmadığı için her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm ama hayat o kadar da basit değildi. İnsanlar o kadar basit değildi. Onu rahatlatmak için nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum. Genelde içine düşülen kötü durumlardan kurtarılması gereken ben olurdum. Ancak şimdi lazım olduğunda ona yardımcı olabilecek imkâna sahip değildim. Elbette kızgındı ama bunu zaten bekliyordum. Üstelik çabuk sinirlenen biri değildi ama sinirlendiğinde yatışması uzun zaman alıyordu.

Ağız dalaşına girmeyeceğimi açıkça belirterek nazikçe "Sanırım yatacağım." dedim. "Sen de geç kalma."

"Tamam."

Yatağa uzanıp televizyondan gelen mırıltıları dinledim. Rob sesini kısmıştı ama haber akışı devam ederken neler söylediklerini tahmin edebiliyordum. Başlıklar, raporlar, röportajlar, spor, hava durumu, sonra tekrarı. O uğursuz müziği kaç defa duyduğumu bilmiyordum. Orada oturmuş acı çektiğini bilerek uyuyamıyordum. Arada sırada mesaj geldiğinde telefonunun bipleğini duyup kimden ve niye geldiğini merak ederek kendime eziyet ediyordum.

Sonunda televizyonun sesi kesildi. Yatak odasına doğru gelen ayak seslerini duydum ama son anda sesler sokak kapısına doğru uzaklaştı. O ceketini giyene kadar yataktan çıkıp koridora gelmiştim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Burada olmak istemiyorum." Hiçbir şekilde sarhoş değildi ama hareketleri her zamankinden daha gevşek ve yavaştı. Ceketinin ceplerini elleriyle vurarak yoklarken, yatağa gitmeden önce arabasının anahtarını yedeğiyle birlikte aldığım için kendimi kutladım. Kaşlarını çattı. "Kahretsin."

"Bak, dışarı çıkmanın hiçbir anlamı yok. Lütfen Rob. Burada kal. Benimle kal."

Paltosunu çıkarıp peşimden yatak odasına gelene kadar tatlı dille yalvarıp yakardım. Yatağa uzanıp bir kolunu gözlerinin üzerine attı. Yanına yattım, bana ihtiyacı olursa orada olduğumu hissetmesi için elim hafifçe onun eline değiyordu. Tutmak için kıpırdamadı ama kendi elini de çekmedi. Bu küçük bir rahatlamaydı ama yine de bir rahatlamaydı. Uyuyor mu diye

merak ederek onun nefes alışını dinledim ve bir yerden sonra ben de uykuya daldım.

İçgüdüsel olarak gecenin bir yarısı olduğunu bilmeme rağmen uyandım, sabah iki civarı olduğunu tahmin ediyordum. Acil durumlarda derin uykumdan birden uyanıp kalkma konusunda yeterince tecrübem vardı ama kalkıp oturamadım. Beni uyandıran tenime vuran serinlikti ve Rob üzerimdeydi.

"İyi misin?" diye sordum ve karşılığında kendimce '*evet ama konuşmayı kes*' olarak yorumladığım bir ses duydum.

Boynumu öptü, bir eliyle göğsümü sıktı, bu tutkudan ziyade azgınlıktı. Birkaç saniye sonra sanki her şey normalmiş gibi geceliğimi üstümden sıyırıp atmak için onu iterek uzaklaştırdım. Hazır olduğumda yeniden ona döndüm, öpmek için ona uzandım. Bunun yerine beni yeniden yatağa itip bıraktığı yerden devam etti. Bir süreliğine düşüncelerinden kaçmak istediğini biliyordum ama aklım ona karşılık veremeyecek kadar endişeyle doluydu. Yaptığımız sadece fiziksel hareketlerden ibaretti, zevksizdi. Loş ışıkta görebildiğim kadarıyla, yüzünde soğuk bir ifade vardı. Neredeyse tamamen ilgisizdi. Rob genelde en nazik, karşısındakine kendini en çok veren âşıktı. Ancak şimdi, yabancı biri gibi davranıyordu.

Bunu yapmam gerekiyor diye düşündüm, panik ve suçluluk duygusu birbirine karışarak zihnimi bulandırıyordu. Ona verebileceğimin hepsi buydu. Benim için çok şey yapmıştı ve onu çok seviyordum. İstekli olmayı ona borçluydum ama buna hazır değildim; yaptığım doğru değildi.

O sırada üzerime abandı; beni eziyordu. İki bileğimi de yakalayıp başımın üzerinde tuttu. Bir yandan da serbest eliyle bacaklarımı ayırıyordu. Bana dokunurken içimdeki panik git-

ürkçe alevleniyordu. Maudling'deki toplu konutların merdiven boşluğu gözümün önüne gelene kadar bunun sebebini anlayamamıştım. Birden kokusu burnuma geldi, orada arkamda bıraktığım korkunun ağzımda bıraktığı bakır gibi tadını alabiliyordum. Vücudumda gezinen parmakları aynı hissi veriyordu: zorlayıcı. İstenmeyen. Kendimi bunları unutmaya zorlamıştım, kendi kendime umursamadığımı söylemiştim ama suyun üstüne çıkan yağ gibi yeniden zihnime ve benliğime yayılıyordu. İşte, güçsüzlük hissi yine dönmüştü. Hareket etmeye çalıştım ama başaramadım, kendimi çaresiz ve savunmasız hissettim.

"Bekle."

Dinlemedi. Kendine odaklanmıştı, bana değil. Üzerime çıkarken irkildim. Saçımı sıkıştırıyordu. Kolu benim kolumu yatağa çivilemişti ve bu acı vericiydi. Bana dokunuşu sertti, şefkat ve hatta tutku bile yoktu. Nefesimi tuttum, o bunların farkında bile değil gibi görünüyordu.

"Rob, bekle." Başımı çevirdim, onunla göz teması kurmaya çalışıyordum ama bana bakmıyordu ve artık kalbim kırılmak üzereydi. Sert, şiddetli bir acıyla içime girerken gözleri yaşlarla buğulanmıştı. "Rob, lütfen, dur. Hemen dur."

Söylediğim söz mü yoksa sesimdeki panik tonu muydu bilmiyordum ama geri çekildi ve oturdu, gözlerini bana dikmişti. Sinirli, incinmiş ve aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu?"

Ona cevap veremedim. Ellerimi yüzüme kapatıp ağladım, histeriye kapılmanın eşiğindeydim. Ne kendimi tutabiliyordum ne de bir şey söyleyebiliyordum. Başı ellerinin arasında yatağın kenarına oturduğunun farkındaydım. Sonunda kendimi toparlayıp "Üzgünüm." dedim.

"Sorun ne?"

Acaba son birkaç dakikadır nerelerdeydi ve bunu nasıl kaçırdı diye merak ettim. Gerçi bir cevap bekliyordu.

"Sadece hazır değildim."

Elimden gelen buydu. Ona Maudling Toplu Konutları'ndan, köşeye sıkıştırılıp tehdit edildiğimden bahsetmemiştim. Ne kadar aptalca davrandığımın yüzüme söylenmesini istemiyordum. Şu an bunu anlatmak için uygun zaman değildi. "Üzgünüm. Kendimi seni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum. Çok üzgünüm."

"Özür dilemeyi bırak." Yüzüme bile bakmadan kalkıp giyinmeye başladı.

"Ne yapıyorsun? Neden giyiniyorsun?"

Cevap yoktu. Zaten dünyada ondan hızlı giyinen biri yoktu. Ben doğrulup oturana, ne yaptığına bakana kadar kapıya giden yolu yarılamıştı. Bir sandalyenin üzerinde bıraktığı tişörtünü fırlatarak peşinden gittim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Şu anda bunu yapamam. Burada duramam."

"Saat gecenin bir yarısı."

"Biliyorum."

"Burada kal. Benimle kal." Elimin tersiyle yanaklarımı ovuşturarak gözyaşlarımı sildim.

Paltosunu omuzuna atıp telefonunu aldı ve arkasından kapıyı kapatarak dışarı çıktı.

Gitmesine izin verdim. Buna mecburdum. Ne kadar istersem isteyeyim onu durdurmak için söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bölüm 23

"Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün." Arabayı kullanırken Derwent kendi kendine mırıldandı, kontrol ondaydı. Yolcu koltuğunda oturuyordum ve çok doluydum. Rob gideli iki gün olmuştu, sonu gelmeyen iki gün ve başka hiçbir şey moralimi bu kadar bozamazdı.

"Büyülü, gizemli gezintilerden hoşlanmam."

"Olsun."

Taksi şoförü kadar iyi değildim ama işimi yapmak uğruna yıllardır köşe bucak gezdiğim için aklımdaki Londra haritası oldukça iyiydi. Derwent güney batıya yöneldiğinde nereye gittiğimizi tahmin ettim.

"Richmond Parkı mı?"

"Bir seferde bildin."

"Neden?"

"Bekle ve gör." Mırıldanmaları yükseldi. Bu onun karşısındakini susturma yöntemiydi ve fena hâlde rahatsız edici bir yöntemdi. Dişlerimi gıcırdattım ve kulak asmamaya çalıştım. Ancak küçücük yerde bunu yapmak imkânsızdı. Özellikle de düşünmemeye çalıştığınız önemli sayıda başka sorununuz varsa daha da zorlaşıyordu. Zira kendi düşüncelerinize bile dalamıyordunuz.

Sonsuz denebilecek uzun bir süre sonra, Derwent Pen Pon-

ds otoparkına çekti ve arabayı durdurdu, aynı zamanda da mırıldanıyordu.

"Neden buradayız?"

"Henüz sana söylemeyeceğim. Haydi."

İstemeyerek de olsa Terence Hammond'un arabasının park edildiği yere doğru giden yan yolda onu takip etim. Yağmur yağacak gibiydi, hem de fırtına tadında ve sıcaklık düşüktü. Bereket versin ki, Derwent insanın nefesini kesen bozuk bir yol bulmuştu, bu sayede ısınmıştım.

"Ee?"

"Haydi." Durmak yerine nişancının durduğu yere doğru ormana daldı. Arkada kalmamaya çalışarak onun peşinden giderken ayakkabılar, üzerindeki uyarı yazıları ve kuru temizleme faturaları hakkında aklıma kötü şeyler geliyordu.

Bulduğu küçük bir açıklıkta ona yetiştim. Bir ağaca yaslanıyordu, yüzünde ipucu veren hiçbir işaret yoktu.

"Artık yürümeyi bırakabilir miyiz?" diye sordum.

" Evet."

Nefesimi düzeltmem biraz zaman aldı. "Pekâlâ. Burada ne yapıyoruz?"

"İki sebebi var." dedi Derwent. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Çalışma masan benimkinin bir metre ötesinde."

"Ofiste istemedim."

"Neden istemedin?"

"Çünkü ofiste ağzından laf alamazdım."

"Ha." Dönüp yürüyerek uzaklaşmaya başladım.

"Kerrigan, kaybolacaksın."

"Umurumda değil."

"Geri gel ve bununla yüzleş. Er ya da geç seninle bu konuşmayı yapacağım." Ben uzaklaştıkça sesi de yükseliyordu. "Ofise kadar yürümek için uzun bir yol var."

Ve eğer onun suyuna gitmezsem beni arabaya almayacaktı. *Kahretsin.* "Aslında beni konuşturmak için kaçırdın."

Omuzlarını silkti. "Amaçlar araçları meşru kılar. Neler oluyor?"

"Beni umursamak nereden aklına geldi?"

"Çünkü yaptığın işten zevk almıyorsun ve bu meslek böyle yapılmaz. Emma Wells bunu hak etmiyor, değil mi? Onun için elimizden gelen en iyi soruşturmayı yapmalıyız, senin gibi gönülsüz ve uyuşuk bir şekilde değil."

Her zaman beni nasıl elde edeceğini biliyordu. "Yani?" dedim ama mücadele hevesim geçmişti ve o da bunu biliyordu.

"Yani konuş. Bana neler olduğunu anlat."

İç çektim. "Neden sana güveneyim?"

"Başka konuşacak kimsen yok. Liv'i özlüyorsun."

"Başka arkadaşlarım var." diye belirttim.

"Eğer yardımlarının dokunacağını düşünseydin şimdiye kadar konuşurdun. Ya onlarla zaten konuştun ama yardım edemediler ya da senin dünyandan anlayan birine ihtiyacın var. İş görecek birine."

Haklıydı ve bu çok can sıkıcıydı. Başka seçeneğim olmadığını düşünerek yere düşmüş bir dalı tekmeledim. Derwent'la mesafemi korumayı tercih ettiğim malumdu. Ancak daha da önemlisi, bu son derece kişisel meselelerdeki hassas bir konuşmaydı. Gerçi geçmişte Derwent gerektiğinde bana açık davran-

mıştı. Kendini uzak tutmamıştı. Ve alt yapısıyla –orduda iken yaşadığı bir arkadaşının ölümünden sorumlu olmanın tecrübesi, polis teşkilatındaki yılları ve biraz rahatsız edici düzeydeki özel hayatıma giriş çıkışları – onu konuşabileceğim en iyi kişi yapıyordu. Arkadaşlarımın ne söyleyeceğini biliyordum; daha olanları anlatmayı bitirmeden sağlam bir şekilde benim tarafımda olacaklardı. Derwent lafını esirgemezdi. Bana gerçekte düşündüğü şeyleri söylerdi.

Derwent huzursuzlandı, sabırsızdı. "Günah çıkartmaya gitmişsin gibi düşün."

"Hayır, kesinlikle olmaz. Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum."

"Seni günahlarından arındıracağım."

"Günahlarım olduğunu nereden çıkarttın?"

"Sadece tahmin. Genellikle kendine karşı başkalarına olduğundan çok daha sert davranıyorsun. Eğer birisi sana bir şey yaptıysa, şimdiye kadar çoktan bundan silkinip kendine gelirdin. Ancak üstesinden gelemedin. Bir şey hakkında suçluluk duyuyorsun."

"Tahminlerinde biraz ileri gidiyorsun."

"Haydi, Kerrigan." Derwent'ın sesi yumuşadı. "Konuş benimle."

Buna pişman olacağım diye düşündüm. Olabildiğince hızla koşarak gidebildiğim kadar uzağa kaçmam lazımdı.

"Bu şekilde bir yere varamayız." dedim.

"Kalbimi kırıyorsun."

"Seninle bu konuda konuşmak isyemiyorum, bu yüzden beni zorlama, tamam mı? Sorgulama tekniklerinin hiçbirisi bana sökmez."

"Sende kullanır mıydım?"

"Evet, kullanırdın." Derin bir nefes aldım."Pekâlâ. Mesele şu, sanırım Rob ve ben ayrıldık."

"Öyle sanıyorsun."

"Evet."

"Bilmiyorsun."

"Bilmiyorum."

Rahat bir pozisyon alarak kollarını bağlayıp ağacın gövdesine yaslandı. "İşte bu ilginç. Devam et."

"Dün sabah, işten önce, Deborah Ormond'un dairesine gittim."

Kaşlarını kaldırdı. "Adresi nereden bildin?"

"Ben bir polisim." dedim mağrurca. "Rob gecenin bir yarısında çekip gitti. O saatte toplu taşımayı kullanması söz konusu bile değildi ve arabasının anahtarları bendeydi. Bü yüzden her nereye gidiyorsa oraya kadar yürümek veya taksiye binmek zorunda olduğunu biliyordum. Bizim muhitin taksi durağına gittim ve bazı araştırmalar yaptım. Onu götürdükleri yeri bana söylediler. Aslında aynı şoför götürdüğü için Rob'u bıraktığı yeri bana tam olarak gösterebildi."

"Onlara polis olduğunu söyledin mi? İş icabı sorduğunu mu düşündüler?"

"Elbette. Başka türlü bunu yapmazlardı."

Derwent hayranlıkla başını salladı. "Bunu yapacağın hiç aklıma gelmezdi Kerrigan."

"Şey, yaptım. Debbie'nin dairesi olduğunu bilmiyordum, elbette, ama şaşırmadım." Geçen sabahtan beri beni etkisi altına alan mide bulantısının hafifçe içimde kabardığını hissettim

ve bastırmaya çalıştım. Hiçbir şey yememiştim. Yiyemiyordum.

"Seni içeri aldı mı?"

"Tabiiki. Bundan zevk aldı. Daha fazla misafirperver davranamazdı. Rob'un onun yatağında uyuduğunu göstermek için pek hevesliydi."

"Vay."

"Kesinlikle."

"Gerçi uyuyormuş. Bu onunla işi pişirdiği anlamına gelmez. Sen de benim yatağımda uyumuştun."

"Çıplak değildim ve sen de benimle birlikte aynı yatakta değildin." diye belirttim. Tanrı'ya şükür. "Ne yaptıkları açıkça meydandaydı. Ben aptal değilim. Kafamdan uydurmuyorum."

"Emin misin?"

"Doğru. Kadın bunu itiraf etti. O bana söyleyene kadar hemen hemen o konuda hiçbir şey sormadım."

"Rob ne dedi?"

"O uyanmadan ayrıldım."

Derwent sessizce ıslık çaldı. "Senin bildiğini biliyor mu?"

"Eğer ona söylediyse. Ondan haber almadım."

"Kahretsin."

"Bu yorum gerçekten çok yardımcı oldu. Bu zor zamanları atlatmamda yardımcı olduğun için teşekkürler." Tekrar dönüp patikadan inmeye başladım.

"Hayır, geri dön. Daha bitirmedin."

"Sanırım bitirdim."

Derwent aşırı bir merak içindeydi. "Hikâyenin en önemli

kısmını bıraktın. Seni en son gördüğümde, ölmediği için havalarda uçuyordun. Onu eve götürüp göz kulak olacaktın. Ona aşıksın ve o da senin için deliriyor. Nasıl oldu da birkaç saat sonra kendini Debbie'nin yatağında buldu?"

"Bunu sorma." dedim, sözlerimde ciddi olduğumu belirten ses tonumu kullanıyordum. Bu elbette Derwent'ın üzerinde işe yaramadı.

"Sadece buna inanamıyorum. Neden Debbie'nin sözüne inandığını bilmiyorum. Bu konuda daha önce yalan söyledi. Belki de her şey masumdu."

Olumsuz anlamda başımı salladım, bana yine ağlayacağımı söyleyen boğazıma tıkanmış yumruktan bunalmıştım. Derwent'a odayı dolduran ekşi ter ve artık şarap kokusundan, masanın yanındaki kondom ambalajlarından veya Debbie'nin uzun tırnaklarıyla çizilmiş Rob'un sırtından bahsetmeyecektim.

"Yani şimdi ondan nefret ediyorsun, bu mudur?"

"Hayır. Geri dönmesini istiyorum. Onu suçlamıyorum. İşlerin görünüşüne bakılırsa, üç şişe şarap içmişler. Onu sarhoş etmiş ve sonra da bundan faydalanmış. Bizim evden çıktığında sinirli olduğunu biliyorum. Düzgün düşünemiyordu."

"Neden gitti?"

Derwent'a saf bir öfkeyle baktım. "Yine o konuya döndün."

"Eğitimli bir sorgulayıcıyım. Vazgeçemiyorum."

"Dene."

Hiç şansım yoktu. "Neden gitti? Kavga mı ettiniz?"

"Hayır."

Tereddüt ettim, ileri sürmek için normal bir sebep bulmaya çalışıyordum. "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Başını bir yana eğdi, meraklanmıştı. "Nasıl?"

Duygusuz bir sesle "Seninle bu konuda konuşamam." de dim "Mümkün değil."

"Başka kiminle konuşacaksın? Haydi, canını sıkan şey bu Rob'un Debbie'le işi pişirdiğini sanki hiç önemli değilmiş gibi anlattın. Çıkar şu baklayı ağzından."

Yürüyerek küçük bir daire çizdim, kendimi tuzağa düşmüş gibi hissediyordum.

"Bu her neyse, düşündüğün kadar kötü değildir."

"Bunu bilmiyorsun." dedim.

"Yüksek standartların var, bu nedense benim kadınlardı hoşlandığım bir şeydir. Erkek arkadaşını hayal kırıklığına uğratacak kadar ne yapmış olduğunu duymak ilgimi çekiyor."

"Dalga geçmeyi bırak." dedim umutsuzca. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silmek için başımı çevirdim. Yeniden ona dönüdüğümde sanki düğmesine basmış gibiydim. Derwent onu bıraktığımda rahat, arkasına yaslanmış, keyfi yerinde, merak ve derin bir alaycılık içindeydi. Oysa şimdi doğrulmuş ve bir avcının dikkatiyle beni izliyordu.

"Anlat bana."

"Neler olduğunu hiç kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

"İnsanlar olanları yanlış anlayabilir ve bu da adil olmaz."

"Kim için adil olmaz?" Derwent'ın sabrı asla uzun sürmezdi. "Tanrı aşkına Kerrigan, bir Cizvit papazının ağzından bile daha fazla cevap alırdım. Sadece bana neler olduğunu anlat."

Bocaladım. Bir tarafta iğrenç bir mahcubiyet vardı. Diğer tarafta bir erkeğin gözüyle bakmak fena fikir değildi. Her şeye

Carmen Derwent çok tecrübeli ve son derece dürüst biriydi. Benim duygularıma aldırmadan düşündüğünü söylerdi.

Dizlerimin etrafını saran paltomun eteğini kıvırıp bir ağaç kütüğüne oturdum ve yüzüne bir kere bile bakmadan ona her şeyi anlattım. Kısa ve öz cümlelerle o gece Rob'un nasıl davrandığını, nasıl yapmaya ve doğru şeyi söylemeye çalıştığımı ve nasıl başarısızlığa uğradığımı tarif ettim. Ardından gecenin bir yarısında olanları anlattım.

"Ve sinirlendim. İstediğim... İstediğim şey veya yapma şekli bu değildi."

"Sana tecavüz etti mi?" diye sordu. Bu polislerin sorduğu bir soruydu, teknik ve yasal anlamda olanları ortaya çıkartmaya çalışıyordu. Sesinde aşağılayıcı bir yan yoktu ve bu da bir şekilde kendime de sorduğum bu soruyu cevaplamama yardım ediyordu.

"Hayır. Kesinlikle etmedi. Epey içmişti ve morali gerçekten bozuktu. Bana kasıtlı olarak zor kullanmadı." Yeniden bakışlarımı önümde uzanan yapraklara çevirdim. "Benim hatamdı. Kendimi tam veremedim. Panikledim. Kendimi bir yere kısılmış gibi hissettim."

"Neden panikleyesin? Söylediğinde durduğunu anlattın. Böyle yapacağını biliyor olmalıydın."

"Evet, duracağını biliyordum ama yine de söylediğimi yapıp yapmamak ona kalmış gibi hissediyordum. Eğer durmasaydı yapabileceğim bir şey yoktu. Tamamen gergin ve sinirliydim." Sanki koşuyormuşum gibi kalbim hızla atıyordu. Sanki kesik kesik, yutkunarak soluk alabiliyordum, nefesim tıkanmıştı. Yeniden o kapana kısılmışlık duygusuna kapıldım. Tekrar savunmasızlık ve çaresizlik hissi içindeydim.

"Bu sana hiç benzemiyor, Kerrigan."

"Biliyorum. Ben... Ben kötü bir tecrübe geçirdim." Neden bunun hakkında konuşmak ilişkimin nasıl bittiğini konuşmaktan daha zordu?

"Son günlerde mi?" diye sordu Derwent.

"Maudling Toplu Konutları'nda."

"Biliyordum." Tam bir zafer kazanmış havasındaydı. Derwent için, haklı çıkmaktan daha iyi bir şey yoktu. Kedinin fare deliğinin önünde beklediği gibi bunu bekleyip durmuştu.

"Elbette biliyordun." diye hemen cevap verdim. "O zaman bu konuda konuşmak istememiştim ve şimdi de konuşmak istemiyorum. Sadece durumu açıklıyorum, hepsi bu."

"Birkaç küçük pislik tecavüze mi yeltendi?"

Hayır anlamında başımı salladım. Ardından, peşini bırakmayacağı için "Dördü birden." dedim.

"Düğmeni bulduğum merdiven boşluğunda."

"Evet."

Derwent'ın yüzü karardı. "Ne oldu?"

"Beni köşeye sıkıştırdılar ve değişik şekillerde beni tehdit ettiler. Onları korkuttum, sonunda. Sonrasında unutmak istedim ve unuttuğumu sandım ama yine de, geri geldi."

"Travma böyle bir şeydir."

"Abartmayalım. Ben iyiyim."

"Saçma." Bir anlığına Derwent'ın içinde alelenen öfkenin pırıltısını gördüm. "Oradan çıkarken bir hayalet gibi görünüyordun. Neler olduğunu sana söyletmem gerekirdi. Üstelemem gerekirdi."

"Sana anlatmazdım. Bitmişti. Üstesinden gelmiştim. Başımı kendim derde sokmuş ve kendim hâlletmiştim."

"Ve şimdi tamamen iyisin." dedi usulca. "Bunun soruşturulması gerektiğini hiç düşünmedin mi?"

"Bunun zaman kaybı olduğunu ve başka bir yerde kullanmamız gereken kaynakları saptıracağını düşündüm."

"Danışmanlık alman gerektiğini düşünmüyor musun?"

Güldüm. "Danışmanlık yardımı almam gerektiğini *sen* mi söylüyorsun? Bunu kendini haklı çıkartmak için yapıyorsun, değil mi? Hep bunun saçma olduğunu düşünürsün."

"Bende işe yaramıyor. Sende yarayabilir. İstersen senin için ayarlayabilirim."

"Hayır."

"Kerrigan, yardım istemenin normal bir şey olduğunu ne zaman öğreneceksin? Her zaman sorunlarınla kendin başa çıkamazsın."

"Sen konuşabilecek uygun bir kişisin."

Bir adım bana yaklaştı, sözlerini vurgulamak için parmağını sallıyordu. "Gerçekten başım dertte olduğunda, sana geldim."

"Hakkında hiçbir şey bilmemen gereken bir soruşturmaya dâhil olmak için beni kullandın."

"Evet, pekâlâ, ama yine de yardım isteyen bendim." Yüzündeki kızgınlık kaybolup, onun yerini daha çok şefkate benzeyen bir ifade aldı. "Ve bana gerçekten yardım ettin, buna minnettardım."

Giderek bana bağırılmasına ve dalga geçilmesine karşı bağışıklık kazanıyordum. Ancak Derwent bana iyi davrandığında her zaman, her zaman savunma mekanizmalarımı alt ediyordu. Ağlarken ona bakmamak için elimle gözlerimi kapattım.

Saklayamayacak kadar salya sümük, burnum kızarmış, iç çeke çeke ağlıyordum. Hıçkırıklara boğulmuştum. Neyse ki cebimde kâğıt mendil vardı, bu sayede burnumu gömleğimin koluna silmek zorunda kalmadım. Olabildiğince gururumu korumak zorundaydım.

Sonunda yeniden kendime hâkim olup Derwent'a bakmaya cesaret ettiğimde, gözlerini uzaklara dikmiş topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu.

"Üzgünüm, seni sıkıyor muyum?"

"Biraz." diye itiraf etti. "Bitti mi?"

"Şimdilik." Burnumu sümkürdüm. "Eğer omuzuna yaslanıp ağlayacağım kişi sen olursan, bunun bir faydası olacağından pek emin değilim."

Derwent'ı eleştirerek kendim kaşınmıştım. Sonucu hemen ağız dalaşına tutuşmak oldu. "Ne yapmamı istiyorsun? Kucaklamamı ister misin?"

Bunu söyleme şekli neredeyse *kavga etmek ister misin?* der gibi berbat bir tondaydı. Hiç tereddüt etmedim. "Kesinlikle hayır."

"Pekâlâ, sana kendini ne daha iyi hissettir?"

Boğazımı temizledim, ona tekrar bakmaya korkuyordum. En azından bana doğruyu söylerdi. "Kendi bakış açından – benim hatam olduğunu – düşünüyor musun?"

"Bazen çok kalın kafalı oluyorsun." dedi Derwent. "Yapmadığın bir şeyin sorumluluğunu niye üstüne alasın? Bunun Rob'un hatası olduğunu neden itiraf edemiyorsun?"

"Bu onun hatası değildi. Maudling Toplu Konutlarında olanları bilmiyordu. Aklı karışmıştı, sarhoştu ve muhtemelen incinmişti."

Derwent kaşlarını çatarak ilgiyle bana baktı. "Neden ona söylemedin?"

Hafifçe başımı salladım.

"Bana söylememenle aynı nedenden mi? Sır saklama." diye sözlerini açıklığa kavuşturdu. "Artık güvenmiyorsun, tabii hiç güvendiysen."

"Ona güveniyorum." dedim, buna sinirlenmiştim.

"Ama ona gerçeği söyleyecek kadar değil."

"Bilmesine gerek yoktu."

"Kesinlikle vardı. Eğer benim kız arkadaşım olsaydın, bu yüzden seni kapının önüne koyardım."

"Çok rahatlatıcı. Bitirdin mi?"

"Hayır, henüz bitirmedim. Debbie'yle yattığı için neden ona kızmıyorsun? Umursamıyor musun?"

"Elbette umursuyorum."

"Pekâlâ, o hâlde."

İç geçirdim. "Bunun için onu öldürebilirim ama neden böyle olduğunu ve içinde bulunduğu durumu biliyorum."

"Bu büyük bir hata.

"Olur böyle şeyler. Ben kışkırttım."

"Sen mi?" Derwent bundan keyif alıyordu.

Senin yüzünden değil, senin yüzünden değil, senin yüzünden değil.

"Elbette. Tek eşlilik zor." Ben Dornton'un düğünündeki hatırayla yüzümün kızardığını hissettim. Derwent'ın bunu fark etmediğini umuyordum. Usta bir sorgulayıcı da olsa, yine de ona o zayıflık anımdan asla bahsetmezdim. Ölmek daha iyiydi. Ya da diğer bir seçenek olarak onu öldürmek. Bu fikrin kendi-

ne has bir cazibesi vardı. Devam ettim "Ben olsaydım, ondan beni affetmesini isterdim. Eğer böyle bir şansım olursa, onu affedeceğim."

"Sence onu aldattığın için o seni affeder miydi?" Derwent'ın sesinin tonundan affetmeyeceğini düşündüğü belliydi.

"O benden daha iyi biri."

"Buna inanıyorsan... " Derwent sözünü yarıda bıraktı, olumsuz anlamda başını sallıyordu. "Seni sevdiği için ona minnet duyarak zamanını harcarsan asla düzgün bir ilişkin olmaz."

"Ama onu hayal kırıklığına uğrattım. Ben..."

"Artık sıkıldım." Yine de yüzünde şefkatli bir ifade vardı. "Bak, söylemen gerektiği hâlde kimseye bir şey anlatmaman dışında yanlış bir şey yapmadın."

"Ah." Yutkundum. "Sence geri dönecek mi?"

"Hıyarın teki ama aptal değil. Sana dönmemekle aptallık etmiş olur. Ancak döndüğünde onu hoş karşılaman ayrı bir soru. Ben yapmazdım ama sana kalmış. Bu sana iyi geldi mi?"

Gerçekten de gelmişti. Evet anlamında başımı salladım.

"Benimle konuşmanın harcadığın zamana değeceğini söylemiştim." Sırıttı, ardından yine ciddileşti. "Şimdi de uygulama kısmına geçelim. Danışmanlık hizmeti için senin adına randevu almamı ister misin? Hiç kimsenin ne bunu ne de sebebini bilmesi gerekmiyor."

"Şu anda değil. Eğer gerek duyarsam isterim."

"İstersen görüşürüz. Şimdi, sana göre, Rob'la aranda olanlar cinsel taciz değil, bu yüzden gidip onu enselemem gerekmiyor."

"Ah Tanrım, hayır. Bunu yapar mıydın?"

"Elbette." dedi, bunda samimiydi. "Debbi Ormond'la işi pişirdiği için gidip onu dövmemi ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

Bundan incinmiş gibi göründü. "Bu samimi bir teklifti."

"Biliyorum." dedim, renk vermemeye çalışıyordum. İlişkimizde geldiğimiz yer işte buydu. Derwent'ın tarzı 'öfkeliyken acele karar verme'den 'senin uğruna adam öldürürüm'e gelmişti. Bu iki seçeneğin arasında bir yerde olmaktan memnundum. "Müteşekkirim. Hayır."

"Gidip o dört pisliği bulup haklarından gelmemi ister misin?"

Hakkından gelmek, tutuklamak değil. Derwent çok tehlikeli görünüyordu ve işleri hiç de kitabına uygun bir şekilde yapacakmış gibi değildi. Hayır anlamında başımı salladım. "Yapacak yeterince işin var. Zaten onları asla bulamazdın."

"Bu konuda çok istekliyim."

"Buna şüphem yok. Ama hayır."

"Pekâlâ. Bu durumda, sevimsiz olmayı bırak. Kendini topla ve işimize bakalım."

Kalktım, üzerimdeki yükten kurtulmaktan dolayı kendimi hafiflemiş hissediyordum. Tekrar gözlerimi sildim. "Beni ağlattığına inanamıyorum."

"Zor olmadı."

"İşteyken asla ağlamam, tabii kendimi tutabilirsem."

"Neden?"

"O tip bir kız olmak istemiyorum – bilirsin, her şeye üzülen. İlgi bekleyen. İnsanlar hoş karşılamazdı."

Derwent omuzlarını silkti. "Gerçi ürkek kuşlar böyle yapar, değil mi?"

"Ben bir kuş değilim, bir polis memuruyum. En azından işte. Chris Pettifer'in hıçkırıklara boğularak kalbini açtığını hayal bile edemezsin, değil mi?"

"Sadece Arsenal her kaybettiğinde."

Yeniden yürüyerek ağaçlık alandan çıktık. Suç mahalline geldiğimizde durdum.

"Buraya gelmemizin öbür sebebi neydi?"

"Ha?"

"İki sebebi olduğunu söylemiştin. Birisi benimle konuşmak için. Öbürü neydi?"

"Geri gelip bakmamızın faydası olur diye düşündüm." Derwent yeniden etrafa bakındı, yine huzursuzlanmıştı. "Her şeyin başladığı yer burası. Bütün olanlardan sonra başlangıca dönmek faydalı olabilir diye düşündüm. Yeni bir bakış açısı kazandırabilir."

"Peki, yardımı oldu mu?"

Yüzünü astı. "İki sebepten biri için fena olmadı."

Bölüm 24

Derwent ve ben Başkomiser Burt'ün öfkesinden nasibimizi almak için tam zamanında ofise dönmüştük.

"Nerelerdeydiniz?" Suçlayıcı gözlerle ayakkabılarımızdaki çamurlara ve arabada çeki düzen veremediğim perişan hâldeki üstüme başıma bakıyordu.

"Şöyle bir yeniden hatırlayalım diye Hammond'un suç mahallindeydik." dedi Derwent. "Bir şey mi kaçırdık?"

"Muhtemelen. Eminim yapacak işleriniz vardır." Dikkatini bana çevirince Rob'u ve onunla ilgili olan her şeyi aklımdan uzaklaştırdım. *Dikkatini topla.* "Maeve, Letonstone'daki mülk hakkında emlakçılardan bir cevap geldi mi?"

"Katil veya onun işbirlikçisi ev hâlâ uygun mu ve boş mu diye telefon etmiş. Bir erkek sesi – onunla konuşan kıza göre belirgin bir özelliği yokmuş. Nazik ama kısa konuşan biri olduğunu söyledi, kız da buna memnun olmuş. Başı kalabalıkmış."

"Adamın evin boş olup olmadığını öğrenmek istemesi kıza garip gelmemiş mi?" diye homurdandı Burt. "Ya bir gecekonducuysa? Veya evdeki metal aksamı soymayı planlayan hırsız bir hurdacıysa?"

"Cumartesi günü aramış, bu yüzden emlakçıda çalışan bütün elemanlar ev göstermek için dışarıdaymış. Bu da arayan adam için akıllıca bir iş. Kız sadece geçici bir personel, telefonlara cevap verip mesajları alıyor ve yeni müşterileri kaydediyormuş. Sanırım on sekiz yaşlarında."

"Bu bir mazeret değil."

"Akıllı bir kız." diye buna karşı çıktım. "Adam işini gayet iyi yapmış. Kız, adamın evin oturulabilir bir durumda mı, yoksa önce bir elden geçirilip oturulur hâle mi getirilmesi gerektiğini öğrenmek istediğini söyledi. Adam internet sitesinde resimlerden evin içinde oturuluyormuş gibi görünmediğini söylemiş. Kız daha önce orada çalışan birkaç kişiden çok soğuk ve sevimsiz bir ev olduğu için satılmasının zor olduğunu duymuş. Bu yüzden boş olduğunu ve bildikleri kadarıyla sağlam olduğunu hemen doğrulamış. Belli ki alıcı uyanıkmış."

"Alıcının uyanık olması tamamen mantıklı. Kızın ilk aklına gelen adamın normal konuşmasının ve o ev hakkında bilgi istemesinin garipliği olmalıydı." dedi Derwent.

"O gün iki ayağı bir pabuçtaymış. Adamın garip bir tarafı var mıydı yok muydu bunu pek düşündüğünü sanmıyorum. İlgili elemanın masasının üzerine bir sorgulama olduğunu ama arayanın isim veya numara bırakmadığını belirten bir not bırakmıştır."

Una Burt "Eğer notta arama zamanını belirttiyse telefon kayıtlarına bakarak numarayı bulabiliriz." dedi. "Bu tip adamların cep telefonlarını muhtemelen tek kullanımlık olarak kullandıklarını biliyorum ama cinayetin sonrasına kadar telefonu kullanmışlar gibi görünüyor. Durdukları yeri belirleyebiliriz ve bu da bizim bir arabanın izini sürmemize yardımcı olabilir veya..." Başımı sallıyordum.

"Ne?"

"Arama dökümlerine bakacak zamanım oldu ve numarayı bulduk. Yaklaşık çeyrek mil mesafede mezarlığın yanındaki bir telefon kulübesinden yapılmış. Civarda çarşı veya dükkân

olmadığından güvenlik kamerası veya bunun gibi yardımı dokunacak hiçbir şey yok."

Burt kısa bir an için takdir eden bakışlarla beni süzdü. Bunun sonuçlarını değerlendirirken gözlerini belertti: başka bir çıkmaz sokak. "Tanrım, ne kadar da umut kırıcı."

"Değil mi ya?" dedim, Derwent'tan tarafa bakmamaya çalışıyordum. Yüzüne geniş bir sırıtış yayılmıştı. Burt'un yerinde olsa öfkeyle bağırır ve bir şeyleri yumruklardı – şansımız varsa cansız bir şeyi. Una Burt'un duygularına hâkim olması ona göre bir zayıflıktı, bu onun saçma ön yargılarından biriydi.

Burt başka bir konuya geçti: benim eksikliklerim. "Bunları ne zaman ortaya çıkarttın? Neden gözönü panosunda değiller?"

"Telefonun kulübesinin yerini daha bu sabah doğrulattık. Sadece yazmaya vakit bulamadım." Bu yüzden hırpalanmayı kesinlikle reddediyordum. Beni işimden alıkoyan Derwent'ı ve benden iki rütbe kıdemliydi. Benim hatam değildi ve sanki benim hatammış gibi davranmayacaktım.

"Pekâlâ, bir dahaki sefere önemli bir bilginin peşine düşmek için ofisten ayrıldığında, sanırım önce bunu birine söylersin. Bu konuda bir sürü zamanımızı boş yere harcayabilirdik."

Başı önünde kâğıt deryasına dalmış bir hâlde çalıştığı yere bakarak "Colin Vale biliyordu." dedim. "İngiliz Telekomünikasyonla irtibat kuran oydu. Telefon kayıtlarını o çıkarttırdı ve kayıtlara birlikte baktık."

"Şey, bunu bilmiyordum. Panonun bu kadar önemli olmasının sebebi de bu." Gururla panoya göz attı, bu bana garip geldi. Mevcut hâliyle uzun boş bir panodan başka bir şey değildi. "Bu bizim ortak aklımız, hafızamız, bu olayı ele alış şeklimiz. Çok sık tek başına gidiyorsun Meave ve ne yaptığını hiç kim-

seye söylemiyorsun. Daha iyi iletişim kurman gerekir. Amirin olan memurlarla konuş. Herkesin bilgi sahibi olmasını sağla."

"Ben de biraz önce aynı şeyi söylüyordum." diye Derwent araya girdi.

Burt ters ters ona baktı. "Emlakçı soruşturmasına sen de dâhil miydin?"

"Ben değildim."

"O hâlde neden hâlâ bu konuşmaya burnunu sokuyorsun?"

"Seninle aynı sebepten. Neler bulduğunu öğrenmek için. Ve şimdi öğrendim."

Küçümseyen bir tavırla Burt "Daha yararlı işler yap." dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Ardından sert adımlarla odayı geçip nezaketen kapısını vurarak Godley'nin ofisine girişini izledim. Sonrasında kapıyı kapatırken yüksek sesle kahkaha attığını duydum.

"Şuna bak." dedim. "Adamın kendini toparlamasına bile izin vermedi. Jalûziler kapalıydı. Üstünü değiştiriyor olabilirdi."

"Kendi kendini tatmin ediyor olabilirdi." Bu Derwent için pek de bilerek söylenmiş bir laf değildi – neredeyse iradesi dışında ağzından kaçırmıştı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Neden Burt senin üstüne geliyor?"

"Benden hoşlanmıyor."

"Sana bayılıyor. Seni kendine benzetmek istiyor."

"Hayır, teşekkürler." dedim. "Ben olduğum gibi kalacağım."

"Onu sinirlendirmek için ne yaptın?"

"Senin sürüne katıldım ve bunun için asla affedilmeyecegim. Ancak eğer onun canını sıkmayı bırakırsan muhtemelen hayatım çok daha kolay bir hâle gelir."

"Kendimi tutamıyorum."

"Daha fazla çabalayabilirsin. En azından deneyebilirsin."

"Pekâlâ, iyilik meleği." Omuzuma birkaç sefer vurdu. "Emlakçılardan öğrenilebilecek her şeyi öğrendiğin için tebrikler. Onun hayal kırıklığına uğradığını görmeye bayılıyorum."

"İşimi yapmayı seviyorum." Yürüyerek uzaklaşırken onu izledim. "Nereye gidiyorsun?"

Birisinin masasının üzerinden bir gazeteyi çekip aldı ve yürümeye devam etti. "Sıçmaya gidiyorum."

Nerede kaldığımı düşünerek otururken kendim kaşındım diye içimden geçirdim. Burt meşgulken telefonla ilgili bilgileri panoya koymam gerekiyordu ve ardından başka işlere devam edebilirdim.

Ofisinin kapısı açıldı ve Godley dışarı çıktı. Uzanıp her zamankinden farklı bir şekilde benim masama baktı ama onu izlediğimi görür görmez başını çevirip hızlı adımlarla yürümeye başladı. Berbat – solgun, hasta gibi, yorgun ve zayıflamış görünüyordu. Takım elbisesi üzerine bol geliyordu, gömleğinin yakası aşırı gevşetilmiş ve hiç alışılmadık şekilde kirliydi. Koridorun çift kanatlı kapısından çıkarak gözden kayboldu, yüzünde yapmacık bir ifade vardı.

Garip diye düşündüm. Neden acaba burada mıyım diye bakmıştı? Beni mi kontrol ediyordu? Yoksa Una Burt benden yakınıp duruyor muydu?

Ama bana kızgın gibi görünmemişti. Aklımda canlanan şeylerin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Yağmur camlara

vururken bir Cumartesi öğleden sonrasında Kanal 4'teki siyah beyaz bir film ve evdeki televizyonun önünde mest olup kendinden geçmiş babam. Declan ve ben başka yapacak bir işimiz olmadığı için onunla birlikte filmi izlemiştik. Dirk Bogarde[19] ağır bir makyaj içinde vakur bir görünüşe sahipti. *Benim yaptığımdan çok, hemde çok daha iyiydi.*

Neden olduğunu hiç bilmeden kalkıp Godley'nin ofisinin kapısına gittim. Una Burt hâlâ oradaydı, bir raporu okuyor ve bisküvi yiyordu. Başını kaldırıp baktı.

"Ne oldu?" Soru kırıntı sağanağı ve asılan bir suratla gelmişti.

"Patron nereye gitti?"

"Zemin kata ineceğini söyledi."

Zemin kat birkaç soyunma odası ve duşlardan oluşuyordu. Godley'nin tazelenmeye gitmiş olması mümkündü.

Mümkündü, ama bir şekilde öyle görünmüyordu.

"Bu biraz garip gelebilir ama siz içeri girdiğinizde o ne yapıyordu?"

Yüzündeki asıklık derinleşti. "Haklısın, gerçekten garip geliyor. Ve dürüst olmam gerekirse, küstahça."

"Lütfen" dedim. "Önemli bir şey olmayabilir. Ama – güldünüz. Ne yapıyordu?"

"Dolma kalemini düşürmüş ve kalem bir şeyin altına yuvarlanmış. Yerde nereye gittiğini bulmaya çalışıyordu. İçeri girdiğimde başını bir mirket[20] gibi masasının arkasından çıkarıp

---

(19) Sör Dirk Bogarde (28 Mart 1921 – 8 Mayıs 1999); İngiliz oyuncu ve yazar. (ç.n..)

(20) Mirket (Suricata suricata); 30 cm boylarında, koloni hâlinde yaşayan, Afrika'ya özgü etobur memeli bir hayvan. (ç.n.)

haklı." Hafifçe kıkırdadı, ardından yeniden ciddiyete büründü.

"Hepsi bu mu?"

"Buldu mu?"

Bunu düşündü. "Hayır. Bulamadı."

"Tamam. Teşekkür ederim." Arkamı dönmüş çıkıyordum, o sırada durdum. Godley'nin yüzündeki bakış. Buruşuk kirli elbise. Bir şey araması ama biri girince aramayı bırakması. Una Burt'ü ofisinde yalnız başına bırakması. *Onun davranışlarında farklı bir şey sezdin mi? Normal mi davranıyordu?* Bir trajedinin ardından bu soruları birçok defa sormuştum.

Eğilip dikkatle masanın altını aramaya başladım.

Burt açık bir iğrenmeyle beni izliyordu. "Onun için yaptığın gerçekten bu mu? Arkasını mı topluyorsun?"

"Bu onun için yaptığım şeylerden sadece biri." Yerimden doğrulmadan, ona Godley'le benim aramdakilere dair en kötü korkularını doğrulayacak bir bakış attım. Elindeki raporu Godley'nin masasının üzerine fırlattı ve söylenerek çıktı.

Benim istediğim de tam olarak buydu. Kapıyı itip kapattım ve yere uzandım, odadaki eşyaların altını köşe bucak kontrol ediyordum. Büyük bir yer değildi ama eşyalar darmadağınıktı: üç sandalyeli bir yuvarlak masa, çalışma masası, Godley'nin sandalyesi, karteks dolapları, daha iyi günlerini gördüğüm plastik bir süs bitkisi, bir ton kablo. Küçük bir şey arıyorum, diye düşündüm. Bulmak için öldüğü ama ne olduğu konusunda yalan söylediği bir şey. Una Burt iyi bir polisti ama benim fark ettiğim gibi, Godley'nin alelacele üzerine kapatılmış kâğıt yığınının altındaki beyaz Mont Blanc marka kaleminin kapağını fark edememişti.

Aradığım şeyi bulduğum için şanslıydım. Dikkatimi çeken

masanın bacağıyla kâğıt yığını arasından parlayan metal ol muştu. Bir kalemin ucuyla uzanıp görebileceğim şekilde açığa çıkarttım.

"Ah kahretsin."

Alıp Burt'ü arayarak odadan fırladım. Panonun önündeydi, gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Patron zemin katta ne yapacağını söyledi mi?"

Sesimde onu beni bekletmemesi gerektiğine ikna eden bir şey olmalıydı. "Eşya deposunda bir şeyi kontrol etmek istediğini söyledi." Eşya deposu; orada yaklaşan davaların delillerini tutardık.

"Doğru. Elbette. Teşekkür ederim." Hızla yürüyerek uzaklaştım, koşmuyordum, sanki bugün keyfim yerindeymiş ama biraz meşgul olduğum için durup çene çalamıyormuşum gibi yüzümde küçük, sahte bir ifade vardı.

Kapının ağzında Derwent'la çarpışıp onu koridora doğru geri ittim.

"Dikkat et, bayan." dedi, canı sıkılmıştı.

"Benimle gel."

"Sorun ne?"

Ona cevap vermek yerine elimi açıp avucumun içindeki mermiyi gösterdim.

"Bunu nereden buldun?"

"Patronun ofisinde."

"Ne..."

"Açıklamaya zamanım yok. Sadece gel." Merdivenlerden aşağıya hızla inerken arkamdan geliyor mu diye bakmadım. Godley'nin bizden ne kadar önde olduğunu bulmaya çalışıyor-

dum. Çok öndeydi. Ama acele ediyor olmayacaktı. Son bir kez, tekrar üzerinde düşünecekti.

Eşya deposu binanın zemin katında büyük bir odaydı, bir masanın yanından giriş yapılıyordu. İmza atmak zorundaydınız; elinizi kolunuzu sallayarak içeri girip delil torbalarını açmaya başlayamazdınız.

Basamakların sonuna geldiğimde Derwent hemen arkamdaydı. Masada oturan elli yaşlarındaki tombul sivil memura gülümsemeyi başardım. Koşuşturmaktan ötürü nefesim kesilmişti, göğsüm inip şişiyordu. Masaya dayandım, azami ölçüde dirseklerimi kırarak adama yaklaşıp usulca "Selam Neil. Patronum içerde mi?" diye sordum.

"Birkaç dakika önce imzalayıp girdi."

"İçeri girip ona bir bakabilir miyim?

"Varakayı çevirip Godley'nin imzasının altındaki satırı işaret etti. "Kuralları biliyorsun, Maeve."

Kalemi alıp geri kalan sütunları boş bırakarak imzaladım. Dikkatim Godley'nin doldurduğu bilgilerdeydi, bunlar kuşkusuz sahte olabilirdi. Ama ismini yazdığı soruşturmayı biliyordum ve soruşturmanın detayları onun ihtiyaç duyduğu şeyle bağlantılıydı. "Gerisini sonra dolduracağım, tamam mı? Ben sadece onunla konuşmak zorundayım. Bu çok önemli. Lütfen, kuralları benim için biraz esnet. Onlara aykırı davranmayacağım, söz veriyorum. Başın derde girmeyecek." Saçmalıyordum.

Başını salladı. "Bu kadar güzel yapılan bir ricaya nasıl hayır diyebilirim?"

Şimdi gevezelik etmenin zamanı değil, yalaka herif. *Bunları çöpe atacağım bir Sevgililer Günü kartının üzerine yazarsın.*

Sanki beni çok mutlu etmiş gibi ona gülümsedim. "Girmeme izin veriyor musun?"

"Devam et." Kapının otomatiğini açıp geçmeme izin verdi. Derwent peşimden içeri dalmaya çalıştı. "Yok – yok. Siz değil, efendim. Geri dönüp uygun şekilde işlemlerinizi yapın lütfen."

Rafların arasından aceleyle geçerken, Derwent ona hiçbir zaman ona iyi davranmamıştı, hiçbir zaman, bir kere bile, diye içimden geçirdim. Bu Neil için az da olsa karşılığını verme fırsatıydı. Derwent'ın bunu hakettiğini bilmek içimi rahatlatmıyordu.

Küt küt atan kalbimin sesinden ve klimanın dırıltısından başka bir şey duymuyordum. Fazla gürültü etmemek için nefesimi tutmuştum. Eğer Godley doğruyu söylemişse, sağ arka bölümde olurdu. Orta koridoru hızla geçtim, fark etmeden yanından geçip gitmemek için sağımı solumu kontrol ediyordum. Sadece devam eden davalar için kullanılan küçük bir depoydu. Emniyet Müdürlüğü'nün ana depolama yerleri Londra'nın etrafında bilinmeyen uçsuz bucaksız, uzun zaman önce çözülmüş veya hâlen devam eden dosyaların delilleriyle dolu ambarlardı. Biz sadece ihtiyacımız olanları kendi binamızda tutuyorduk, fazlasını değil. Ve Godley'nin belirttiği, davası yaklaşan bir soruşturmaydı.

Onun sesini duyduğumda neredeyse tepesindeydim, duyduğum şey küçücük bir çıt sesinden ibaretti. Ancak bu sesin korkunç bir etkisi vardı. Hızla köşeden döndüm. Aklımdaki kurnazlıklar ve fark edilmemeye çalışma gayretlerim tamamen yok olmuştu.

"Dur. Yapma."

Bölmenin en ucunda duruyordu. Olabildiğince orta kori-

Jordan uzaklaşmıştı, benimle arasında yaklaşık dört metre mesafe vardı. Elbisesinin önünü iliklemiş, kravatını sıkmıştı. Sağ elindeki tabancayı yere doğru tutuyordu, tetiğin etrafını sarmak yerine aşağı doğru uzatmıştı. Silah 9 mm. Glock markaydı. Eski kız arkadaşını kızın kapısının önünde vuran kişinin o an üzerindeki tişörte sarılmış hâlde saklandığı Poplar'daki bir çatı katından getirilmişti. Hatırlayabildiğim kadarıyla, adamın bunu yapmasının sebebi kızın Facebook'a başka bir adamla resmini koymasıydı. Herif 'Ben ve George' alt yazısındaki George'un şarkıcı George Michael olduğunu anlayamamıştı. George Michael resimde uzamış sakalı, düz kepi ve güneş gözlükleriyle hafifçe gizlenmişti. Aptalca ve trajikti, en sevmediğim cinayet türüydü.

"Maeve." Godley gülümsemeye çalıştı. Tepesindeki ışık elmacık kemiklerinde parlıyor ve gözlerini birer çukur gibi gösteriyordu. Başı çoktan bi kuru kafaya dönmüştü. "Nasıl bildin?"

Ofisinin zeminde bulduğum mermiyi gösterdim.

"Onu arıyordum. Üç tanesinin yeteceğine karar verdim."

"Una Burt bana anlattı."

Çok hafif başını salladı. "O bilmiyordu."

"Hayır, ama ben biliyordum."

"Evet. Hep görmen gerekenden fazlasını görüyorsun. Sen benim hatalarımdan birisin."

Kendi kişiliğime veya işimle ilgili eleştirilerden daha çok Godley'nin kişisel güvenliğinden endişelendiğimi söylemek isterdim ama bunu söylemeye tereddüt ettim ve o da bunu fark etti.

"Yani seni hafife aldım demek istiyorum, Maeve. Sen bek

lediğimden çok daha iyiydin. Eğer istersen epey yükselebilirsin."

Sağ eliyle yaptığı şeye engel olmamı önlemek amacıyla kutsar gibi bir hareketle sol elini kaldırdı. İşe de yaradı; silahın emniyetini açtığını bunu yapana kadar fark etmedim. Silahı çenesinin altına doğrultup ağlamaya başladı.

"Lütfen, yapmayın. Bunun üstesinden gelmenin yolu bu değil. Cevap bu değil."

"Onlara bunun bir kaza olduğunu söyle. Onlara silahın dolu olduğunu bilmediğimi söyle. Benim için, Maeve."

Bunun bir kaza olması gerekiyordu, anlıyordum. Bir kaza, harika bir kariyere sahip olan bir emniyet müdürünün kendini neden öldürdüğüne dair açılacak soruşturmanın fazla büyük olmaması demekti. Godley'nin adına leke sürmezdi. Sicilindeki hiç şüpheye yer bırakmayan görkemli parlak başarılarının silinip yerine yaldızları dökülmüş onursuz bir polis yazılmasına sebep olmazdı. "Durun!" Serena'ya ne dememi istiyorsunuz? Ve Isobel'e?" Parmağı tetikteydi ama gevşekti.

"Ne?"

"Onlara bir şey diyemezsiniz. Eğer bu bir kazaysa, intihar notu olmaz, değil mi? Bu yüzden onlara söylemek istediklerinizi bilmeyecekler. Bir hoşça kal demeden onlardan ayrılmak istemediğinizi biliyorum."

"Bu işe yarar. Onlara onları sevdiğimi söyle. Büyüyerek artık bir kadın olmaya başlayan Isobel'e onunla gurur duyduğumu söyle. Hayallerini gerçekleştireceğini biliyorum." Karanlık göz çukurlarından çıkan gözyaşları ışığın altında parıldadı. Titrediğini fark ettim.

"Ya Serena?" Sanki söylediği her kelimeyi duymak istiyor-

muşum gibi yaparak ona doğru birkaç adım yaklaştım. Hâlâ çok uzaktaydı. Onu konuşturmaya devam edersem belki birkaç adım daha yaklaşabilirdim ama...

"Ona onu sevmekten asla vazgeçmediğimi söyle. Bütün bunların arasında en zor olanı onunla birlikte olamamak. Ona söz verdim, anlarsın. Emekli olduğumda beni tekrar geri kazanacağına dair ona söz verdim."

Sanki Godley hayatına son vermeye hazırlanmıyormuş gibi "Bu asırlar sonra olmayacak." dedim. "Çok sabırlı biri olmalı."

"O... sıra dışı biridir." Derin bir nefes aldı ve kendini toparladı.

"Ama onu bu şekilde bırakamazsınız." dedim, yavaş yavaş ilerleyerek yaklaşıyordum. "Bu adil değil. Bunun bir kaza olmadığını öğrenecek."

"Zaten benden nefret ediyor."

"Çünkü ondan boşanıyorsunuz."

"Ben sadece onu güvende tutmak istiyorum."

"Bunu ona söylemeniz lazım. Şimdi, yani. Açıkla. Ara onu." *Daha da iyisi, gidip onu gör. Ve silahı geride bırak.*

"Yapamam." Tam bir perişanlık içindeydi. "Ona kendisinin düşündüğü gibi biri olmadığımı söyleyemem."

"Onun tanıdığı adam asla kendisini öldürmez."

"Başka bir seçeneğim yok. Bunu durdurmak için tek yol bu."

"Yanılıyorsunuz." dedim. "Lütfen. Hiç kimse bunu bilmek zorunda değil. Size söz veriyorum, hiçbir şey söylemeyeceğim. Benimle birlikte buradan çıkın ve bunu konuşalım. Bir çıkış yolu buluruz."

Godley her zamanki alışıldık abartısız ironili tavrıyla "Bu konu hakkında çok düşündüm." dedi. "Sanırım alternatif bir çözüm olsaydı bunu bulurdum."

Biraz da can havliyle "İnsanlar sürekli bana işleri kendi başıma çözemeyeceğimi söylüyor." dedim. "Aklınıza neyin gelmediğini bilemezsiniz."

Silahı indirdi. "Yardım etmek istediğini biliyorum Maeve ama yapamazsın. Bu noktayı çoktan geçtim."

"Sakın bunu şimdi yapmayın. Bana birkaç gün verin, efendim, lütfen." *Her yol.*

"Birkaç gün. Her geçen dakika bir başka polis memurunun ölebilecekken bu bana çok uzun geliyor. Sen de bu oyunu oynuyor musun Maeve? Bu seferki kim olacak? Diplomatik koruma polisi mi? Köpekli polis mi? Yumuşak bir hedef mi yoksa sert bir emniyet müdürü mü?" Kahkaha attı ama paramparça olduğunu görebiliyordum. "Herkese ulaşabileceklerini ispatladılar. İstedikleri herkesi öldürebilirler ve biz onları durduramayız." Durakladı.

"Şey, ben yapabilirim."

Bir adım daha ona yaklaştım.

"Dur."

Durdum, sesindeki emreden ifadeye uyuyordum.

"Asla zamanında orada olamazsın, biliyorsun. Koşsan bile." Gülümsemeyi başardı. "Haydi, Maeve. Bunu görmek istemezsin. Sadece git. İzlemek zorunda değilsin."

Haklıydı. Bunu görmek istemezdim. Ama çekip gidemezdim de. "Sizi öylece bırakamam."

"O hâlde yapma. Ama beni durduramazsın."

Her şeyi denemiştim – görünen her yolu. Ona ulaşabilmek için her yolu. Elimde kalan tek şey öfkeydi ve şimdi hızla su yüzüne çıkıyordu.

"Bu ancak korkakların seçeceği yol efendim ve siz hiçbir zaman bir korkak olmadınız. Hatalar yaptınız ve bununla yüzleşmek zorundasınız ama her şeyden sonra şimdi ölmeyi seçerek çekip gidemezsiniz. Yaşadığınız gibi ölün. Bu şekilde değil."

"Ben yapamam..."

"Evet, yapabilirsiniz. Benim için kolay olduğunu söylediniz. Doğru doğrudur ve yanlışta yanlıştır, demiştiniz. Bu doğru mu yanlış mı?" Gözlerini kapadı. Bütün vücudu titriyordu.

"Eğer bana dürüstçe bunun yapılacak doğru şey olduğunu düşündüğünüzü söylerseniz..." dedim "Yürüyüp gideceğim ve sizi burada bırakacağım. Soran herkese bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğim, başka bir şey değil." Olumsuz anlamda başını salladı.

"Silahı indirin." dedim. "Bunu hak etmiyorsunuz. Bunu yaparsanız, Skinner kazanır. Yaşarsanız, işleri yoluna koymak için bir şansınız olur."

"Nasıl olur bilmiyorum."

"Hayır. Bu yüzden bir eşya deposunda durup kendinizi vurmaya hazırlanıyorsunuz." Ağlayacak bir hâle gelmiştim. "Lütfen, hep saygı duyduğum kişi olun. Gerçek kimliğinize dönün. Zaten Skinner sizden pek çok şeyi alıp götürmedi mi? Hayatınızı da ona feda etmek zorunda mısınız?"

Usulca –çok usulca– Godley silahı indirdi. Yeniden emniyetini kapadı, öylece dikiliyordu, başı öne düşmüştü. Perişan hâlde görünüyordu.

Derwent ağır ağır köşeden dönüp geldi, elleri cebindeydi. Doğruca yanımdan geçip Godley'nin önüne dikildi, başını eğmiş silaha bakıyordu. "Mermileri boşaltıp silahı yeniden çıkarttığın delil torbasına koymak istiyorsun."

"Düşündüğün gibi değil." dedi Godley.

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun. Şimdi boşa zaman harcamayı bırak. Masada oturan herif neler kaçırdığını merak edecek. Onun buraya gelip yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

Derwent'ın ona güç vermeye çalışması görünüşe göre Godley üzerinde işe yarıyor gibi görünüyordu. Silahı sallayarak mermileri Derwent'ın avucuna boşalttı. Dönüp bakmadan Derwent elinde tuttuğu mermileri bana verdi.

"Bunları sütyenine sok Kerrigan. Buraya cephane getirmek kesinlikle kabul edilemez. Hepimizin başı derde girebilir."

Benim bulduğum dâhil dört mermi vardı. Derwent'ın fikrini dikkate almayıp bunun yerine çizmemin içine soktum. Neil her zamanki kontrollerini yaparsa gözünü sütyenime dikerdi ve gözleri X-ray cihazı kadar hassastı.

"Haydi. Silahı bırak." dedi Derwent.

Godley onun söylediğini yaptı. Terliyordu, intihar etmek üzereyken her zamanki buz gibi soğukkanlılığından dünya kadar uzaktı.

Derwent bir kolunu onun omuzuna attı. "Eve gitme zamanı."

Godley'e destek olarak dışarı doğru yürümeye başladı. Emniyet amirinin adım atmakta güçlük çektiği açıkça görülüyordu. Onları takip ettiğimden emin olmak için Derwent dönüp baktı.

"Biz çıkarken onu lafa tut Kerrigan."

Yanlarından geçip masaya gittim. Formu tam olarak doldururken Neil ile canlı fakat anlamsızca çene çalmaya başladım. Söylediği her şey eğlenceliydi. Onunla konuşmak çok keyifliydi, gömleğimin iki düğmesinin açık olduğunun farkına bile varmamıştım. Neil bütün o süre boyunca gözünü ayırmadığına göre bunu ciddi ciddi fark etmişti ama çaktırmamıştı.

Diğer ikisinin gelip yanımdan geçerek merdivenlere yöneldiğinin farkındaydım. Öne eğilip sesimi alçalttım.

"Bu Derwent'ın tipik davranışı. Bunları imzalamam için beni öylece bıraktı. Sanki ben onun sekreteri falanmışım gibi."

"Muhtemelen seni şey olarak hayal ediyordur. Seksi bir sekreter. Söylediklerimi lütfen bir kenara yaz." Neil heyecandan hırıltılı konuşuyordu.

"Küstahça." dedim, acaba göz kırpsam mı diye düşündüm. Göz kırpmak galiba biraz fazla ileri gitmek olurdu.

Sanki bu soruya cevap verirmiş gibi, Neil bana göz kırptı. Kesinlikle fazla ileri gitmişti.

"Her şey için teşekkürler. Sen çok tatlı birisin." Buna verecek bir cevap düşünmesine fırsat vermeden merdivenleri ikişerli çıkarak oradan kaçtım. Mermiler batıyordu, bu beni rahatsız etmekten ziyade yerlerinde durdukları konusunda emin olmamı sağlıyordu. Fuayeye çıktım ve boş olarak buldum, ardından Derwent'ı siyah taksilerden birinin yanında dikilirken gördüm. Koşarak dışarı çıktım.

"Seni bu kadar geciktiren ne?" diye sordu.

"Bu işleri aceleye getiremezsin."

"Bin."

"Paltomu almadım, çantamı da..." Ellerimle ceplerimi yokladım, telefonumu buldum ama cüzdanım yoktu.

Derwent Neredeyse beni taksiye sokarken kesin bir itiş deyle "İçeri." dedi. Ardımdan o da bindi ve arkasından kapıyı çarparak kapattı. Adresi çoktan vermiş olmalıydı, çünkü şoför hemen yola koyuldu. Arka koltuğa serildim, Godley'e göz atarken emniyet kemerimi takmakla uğraşıyordum. Taksinin diğer yanına yığılmıştı, ne konuşuyor ne de göz teması kuruyordu. Dönüp Derwent'a baktım. Benim ters tarafımdaki katlanır koltuğa oturmuştu.

"O iyi mi?"

"Pek değil."

İş yerinden üç cadde ötedeydik, hızlı hareket ediyorduk. Ürperdim. "Takım elbisemin ceketini bile almadım. Gidip eşyalarımı almak iki dakikamı alırdı."

"İki dakika çok uzundu." dedi Derwent. "Birisinin beni görmesini istemedim." Ardından yüzüne yavaşça uzun bir sırıtış yayıldı. "Eğer bütün düğmelerini kapatsaydın üşümezdin."

Neil'in dikkatini dağıtmak için yarattığım sahneyi hatırlamak için çok geçti. Tavsiyesine uydum, yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Derwent elbette bunu izledi ama ardından yeniden Godley'e baktığında yüzündeki gülümseme kayboldu. Endişeli görünüyordu, çünkü gerçekten endişeliydi.

Böyle olması için her sebep vardı.

Bölüm 25

Daha önce Godley'nin evine gitmemiştim. Büyük, taş döşeli verandası ve ön kapısındaki özenle yapılmış vitrayıyla klasik bahçeli bir Viktoryen evdi. Kapının üstündeki lambadan basamakların yanındaki ağaçlara kadar her şey iyi bir zevki ve zenginliği gösteriyordu.

Derwent anahtarları bulmak için Godley'nin üstünü aradı ve ardından kapıyı açtı. Bir yandan da Godley'i ayakta durması için tutuyordu. Omzunun üstünden "Üst kata." dedi ve emniyet müdürünü taşıyarak basamakları birer birer çıkmaya başladı.

Olması gerektiği gibi peşinden gittim ama onları arkadan izlerken etrafa da bakıyordum. Açılmamış zarflar ve önemsiz postalar peşi sıra kapının arkasından uzayıp gidiyordu. Çok güzel mobilyaların tozdan rengi solmuştu, aynalar lekeliydi. Evle ilgilenen hiç kimse yoktu. Sanki evde kimse yaşamıyormuş gibi içerideki hava insanın kanını donduruyordu. Acaba Godley ofisinde mi uyuyor diye merak ettim. Daha önce bunu yapmıştı.

İki adam ilk kata çıkmayı başardılar. Derwent Godley'i ite kaka evin ön cephesine bakan yatak odasına götürdü. Perdeler kapalı olduğundan önümüzü görelim diye ışığı açtım. Şöminenin yanındaki çekmecelerinin ön yüzleri dışarıya doğru kıvrımlı şifoniyer ve düzeltilmemiş buruşuk antika yatakla büyük bir odaydı. Etejyerin üzerinde gümüş çerçeve içerisinde Serena ve sadece Isobel olabilecek bir kızın resmi duruyordu.

"Otur." Derwent iterek Godley'i oturttu ve ayakkabılarını çıkartmak için diz çöktü. "Ceketini çıkart. Kıravatını da."

Godley söylendiği gibi yaptı. Bitkin görünüyor, diye düşündüm, sanki karar veremeyecek durumda gibiydi. Sadece uyumaya ihtiyacı vardı.

Derwent ayakkabıları, ceketi ve kıravatı alıp sertçe bana verdi. "Bunları alt kata götür."

Çıktım. Ceketi merdivenlerin sonuna astım, kıravatı trabzanın ucundaki topuza sardım ve en alt basamağa ayakkabıları bıraktım. İşe yarar bir şeyler yapmak isteğiyle yere oturup gelen postaları toparladım. Posta damgalarına bakıyordum, bu işi birisi en son yaptığından beri aylar geçmişti. Son olarak da holdeki masanın üzerindeki küçük bir fatura yığınını, mektupları ve bir tomar ıvır zıvır postayı derleyip topladım.

Mutfak evin arka bölümündeydi, bulunduğumuz kattan merdivenle iniliyordu. Işıkları açınca şaşkınlıkla ıslık çaldım. Çok büyüktü, kusursuzca düzenlenmişti, pahalıya patladığı belliydi. Mermer bir zemin, siyah granit tezgâhlar, spot aydınlatma. Ancak ne kâselerde meyve ne de vazolarda çiçek vardı. Yine ara sıra yatağında yatsa da Godley'nin orada yaşamadığı hissine kapılmıştım. Boşaltılması gerekiyormuş gibi görünen bir çöp tenekesine çarptım ve içini kolaçan ettim, buzdolabına ve dolaplara baktım. Evde neredeyse ağza atacak lokma yoktu.

"Aç mısın?"

Hızla kalbim çarparak arkama döndüm. "Ödümü kopartın."

"Üzgünüm."

"O nasıl?"

"Uyuyor." Derwent taşıdığı kucak dolusu kıravatı masanın üzerine bıraktı.

"Bunlar ne için?"

"Arkamı döndüğümde kendini asmaya kalkışmasın diye."

"Bunu yapmaz."

"Yapabilir." Derwent bana baktı, içinde uyandırmayı başardığı iğrenme duygusuyla nefesimi tuttum. "Kendisini eşya deposunda vurmaya kalkacağı da aklımın ucundan geçmezdi ama işte oradaydı. İşi şansa bırakmak istemediğim için beni suçlayamazsın."

"Kendini asmak için her şeyi kullanabilir. Burası nasıl bir ev – dört katlı mıydı? Kendini pencereden atabilir. Eğer kendisini öldürmek isterse onu burada güvende tutamazsın. Ancak bunu gerçekten yapacağını sanmıyorum."

"Ya ofiste olanlar neydi, imdat çığlığı mıydı? Bana ciddiymiş gibi göründü."

"Öyleydi."

Derwent uzun uzun bana baktı, ardından fikrini değiştirmiş gibi göründü. "Doğru." Gidip masadan bir sandalya aldı ve tam orta yere pat diye koydu. "Otur."

Bana dediğini yaptım. Kendisi için de başka bir tane alıp ön tarafıma koydu, rahatsız edecek kadar yakındı. Oturduğundan diz dizeydik. Bir sorgulamaydı. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Uzandı, yüzü benden birkaç santim mesafedeydi.

"Zırva yok. Yalan yok. Saçmalık yok. Patron hakkında benim bilmediğim ne biliyorsun? Ona ne yaptın?"

Neden bu kadar sinirli olduğunu anlayarak hemen "Ben değildim." dedim. "Benimle bir ilgisi yok. Ben sadece tesadüfen öğrendim."

"Neyi öğrendin?"

Lafı dolandırmanın hiçbir yolu yoktu. "Godley John Skinner için çalışıyor. Yıllardır."

Geriye doğru çekilip tamamen arkasına yaslandı, arka bacakları üzerinde sandalyesini geriye doğru yatırıyordu. "Git başımdan."

Buna alışıyor olmam lazımdı: ilk önce Rob, şimdi de Derwent. "Bu kesinlikle doğru. Bana kendisi söyledi."

"Yatak muhabbetiydi, değil mi?"

"Elbette değildi." diye hemen cevap verdim. "Üç yıl önce meydana gelen Brixton'daki korkunç vurulma olayından sonra Wandsworth hapishanesinde Skinner'la görüşmeye beni de götürdü – Range Rover'daki üç genç. Skinner'ın çetesi karşı taraftakileri zımbalıyordu ve Godley ondan bunu durdurmasını istedi. Benim refakatçi olmam gerekiyordu, bu sayede Godley birisinin o ve Skinner arasında özel bir görüşme geçtiğini anlamasından endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Ne hakkında konuştuklarını anlayabileceğimi düşünmemişti ama anladım. Godley beni hafife aldığını bile söyledi. Benden uzak durmasının sebebi bu. Kişisel bir şey değil. Sadece onun hakkındaki gerçeği bilmeme katlanamıyor."

Derwent bana tam bir iğrenmeyle imalı bir bakış attı. "Onunla kırıştırdığını itiraf etmektense tam anlamıyla her türlü yalanı söylemeyi yeğlersin."

"Onunla kırıştırmıyorum. Bu söz konusu bile olamaz. Ne dediğimi duymadın mı?"

"Bu doğru değil."

"Doğru. Çete suçlarında çalıştığın zamanlarda, Skinner'ın peşindeyken nasıl olup da onun hep senden bir adım önde olduğunu sanıyorsun? Her yaklaştığında Godley ona bilgi sızdırıyordu."

"Hayır."

"Evet." diye ısrar ettim. "Ne onu ne de elebaşlarını yakalayamadın. Her şeyi denedin ama her zaman senden çabuk davrandılar veya şansları yaver gitti. Ama bu şans değildi. Ardından Skinner senin ulaşamayacağın bir yere, İspanya'ya gitti ve işleri yerine bıraktığı kişiler üzerinden idare etmeye devam etti. Kızı ortadan kaybolana kadar onun için her şey yolunda gidiyordu, kızı kaybolunca geri döndü. Öfkeden deliye dönmüş olarak onu bulmaya çalışırken dikkatli olamayacak kadar kızı için endişeliydi. Onu tutukladığımızda Godley'nin Skinner'ı kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden Skinner yapabileceği en iyi şeyi yaptı, suçunu kabul edip içerden işlerini yürütmeyi sürdürdü. Godley'nin çekip gitmesine asla izin vermedi. Patronun yapabileceği en iyi şey onu kızdırmadan olabildiğince az bilgi vermekti. Yeterince çabalamıyormuş hissi vermeden yararsız bilgiler vermeye çalıştı. Bu da böyle uzun süre devam ettirmesi zor bir işti."

"Patron Skinner gibi bir pisliğe yardım etmeyi neden istesin ki? Paraya ihtiyacı yok. Şuraya bak. Karısı paralı bir kadın ve onun da karısından geri kalır yanı yok. Bu para Skinner'dan gelmiyor."

"Şantaja uğradı. Serena'yı tehdit ettiler. Onun ve Isobel'in güvenliğinden endişelendi. Her zaman sana karşı kullanacak bir şey bulabilirler, biliyorsun. Skinner da Godley'nin zayıf yanını buldu. Sanırım bundan yararlanmaya bayılıyordu, çünkü Godley'nin bundan nefret ettiğini biliyordu. Bildiğin gibi insanları suistimal eden bir kişiliği var."

"Bütün bildiğim de bu." Derwent ayağa fırladı ve bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Bütün bunları nasıl fark etmedim?"

"Çünkü Godley'i sayıp seviyorsun ve fark etsen bile bunu inanmazdın."

"Onu herkesten iyi tanırım."

"Onun en iyi yanlarını biliyorsun. Senin Skinner'dan bu berin olmasını istemezdi. Onun için en kötüsü, sanırım, bunun öğrendiklerinde insanların ona karşı tavırlarını değiştirmesi olurdu. Onların saygısını kaybetmeye dayanamazdı."

"Ama bu onun hatası değildi."

"Bunu o şekilde görmüyor. Risk alması gerektiğini düşünüyor."

"Başkasının hayatı üzerine olmaz." dedi Derwent. "Serena'nın hayatı üzerine olmaz."

"Ona tapıyor. Eşya deposunda ne kadarını duydun bilmiyorum ama ona tapıyor. Bütün şu boşanma işi onu kurtarmak içindi. Onu evden uzaklaştırması gerekiyordu, böylece Skinner onu nerede bulacağını bilmeyecekti."

"Neden şimdi?" diye sordu Derwent.

"Çünkü Skinner onu çok zorladı ve onun da canına tak etti. Godley Skinner'a artık bıraktığını söyledi. Dornton'un düğününde ne kadar mutlu olduğunu hatırlamıyor musun? Ve ondan sonra Julie Hammond'u ziyarete gittiğimizde karalar bağlamamış mıydı?"

"Evet."

"Skinner ona bırakmasına izin vermediğine dair bir mesaj gönderdi. Aslında bu mesajı gördüm ama sonrasına kadar ne demek olduğunu bilmiyordum. Hammond öldürülen ilk polis memuruydu. Ardından diğerleri geldi."

"Bütün bunlar patrona baskı yapmak için mi?"

Evet anlamında başımı salladım. "Ve artık canına tak etmişti. Devam etmek yerine hayatına son vermeye karar verdi."

"Benimle konuşması gerekirdi."

"Sen anlatacağı son kişisin."

"*Senin* bana anlatman gerekirdi."

Hâlâ bana kızgındı. "İstedim. Ancak ne yapacağımı bilmiyordum."

"Onu rapor etmen gerekirdi."

Şaşkınlık içinde başımı geriye doğru çektim. "Onu mahvederdim."

"Seni aptal sokak kızı." dedi Derwent soğuk bir ifadeyle. "Yaptığı tammen yasa dışıydı – çok yanlıştı – bu suça iştirak etmek bir yana durumu ortaya çıktığında yanında bile durmak istemezsin." Mutfak tezgâhına dayandı, elleriyle gözlerini kapatmış inliyordu.

"Bu adil değil!" dedim, artık öfkeliydim. "Köstebeği ben bulmuş olsaydım ne olurdu biliyorsun. Ayvayı yerdim. Her hâlükârda arkadaşlar arasında adım kötüye çıkardı. Hiç kimse ihbarcıları sevmez, değil mi?"

Derwent'ın gözlerinden kıvılcımlar çıktı. "Bu şaşkınlık verecek derecede bencilce. Seni kendini feda etmeye hazır biri olarak görürdüm, doğruluk uğruna ölümü göze alabilecek biri."

"Bu sadece benimle ilgili değildi. Godley'nin kariyeri de sona erecekti. O iyi bir polis – çalıştığım en iyisi. Pek çok doğru şey yapıyordu, yanlış tarafını gösteren kişi olmak istemedim."

Derwent yeniden gözlerini elleriyle kapadı. "Kes artık sesini. Düşünmeye çalışıyorum. Bu işi yoluna koymalıyım ve

hiçbirinizi hokkanın altına atmak istemiyorum. Diğer yandan sakın benim de yoldan çıktığımı düşünme."

Dakikalar geçti. Hiç de alışık olmadığı hâlde, mecbur kaldığında düşünmenin onun için zor olduğuna dair ukalaca yorumlar yapmamayı başardım. Sonunda Derwent doğrulup telefonunu çıkarttı.

"Skinner'ı keşfettiğin anda yapman gereken buydu." Rehberindeki isimleri karıştırırken bana pis bir bakış attı. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun Kerrigan ama daha öğrenecek çok şeyin var."

Sessiz kaldım, sandalyemde kıpırdanmaktan bile korkuyordum.

Aradığının Serena'nın numarası olduğu açıkça belliydi ve numarayı bulur bulmaz hemen onu aradı. Kadınla konuşurken sesi yumuşadı.

"Senin evindeyim. Üzgünüm, neler olduğunu açıklamaya zamanım yok ama Charlie'nin sana ihtiyacı var." Kısa bir duraksama oldu.

"Hayır, söz veriyorum, bu doğru değil. Neler olduğunu sana anlatamam ama seni gerçekten seviyor. Bundan hiç vazgeçmedi. Seni güvende tutmaya çalışıyordu." Yeniden duraksadı.

"Serena – Serena sadece gel, tamam mı? Uyandığında burada olmanı istiyorum. Hayır, o iyi değil ama yaralanmadı. Sadece sana ihtiyacı var. Tamam. Görüşürüz." Telefonu kapattı. "Yirmi dakikaya burada olacak."

"Pekâlâ." dedim, bir başka numara seçerken onu izliyordum. "Şimdi kimi arıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez." Arkasından kapıyı kapatarak yürüyüp mutfaktan çıktı. Olduğum yerde kaldım, kendimi kü-

çilmüş, aptal ve yanılmış hissediyordum. Godley'nin sırrını paylaşmak istememiştim. Sorumluluk almak istememiştim. Bir kere öğrendikten sonra ne yapacağımı da bilememiştim ve bu taşıdığım bir yük olmuştu. Kör gibi davranmak daha kolay olurdu, diye düşündüm. İnsanların en iyi hâline inanmak ve rahatsız edici cevapları olan soruları sormamak daha kolaydı. Bütün kalbimle bunları umursamadan geçebilmeyi dilerdim. Diğer insanların işlerine burnumu sokmamayı başarabilseydim hayat çok daha kolay olurdu. Ancak bunu yaparsam, içimde çok temel bazı şeyleri öldürerek artık ben olmaktan çıkardım. Derwent'ın tercih ettiği bu muydu?

O anda tüylerim diken diken oldu. Mermer mutfak zemini buz pisti gibiydi. Kalkıp kazan ya da merkezi ısıtma sisteminin kontrol paneli gibi bir şeyi aramaya başladım. Bir yerlerde olmalıydı ama bulamadım. Etrafta dolandım, soğuktan korunmak için kollarımı kendime sarmıştım. Telefonumu çıkartıp baktım. Rob'u arayabilirdim...

Aramamam lazımdı.

Ona neler olduğunu anlatmam gerekiyordu.

Özür dilemek için beni araması gerekiyordu.

Mesaj atabilirdim.

Bu onu aramakla tamamen aynı şeydi. Ve onu aramıyordum.

Sonunda kahve yaptım ve çok hızlı bir şekilde iki fincan içtim, kalp atışlarımdaki düzensizlik yaşadığım stresten mi yoksa kahveden mi diye merak ediyordum.

Derwent geri döndü, hâlâ telefondaydı. Konuşurken dolaşmayı seviyordu. Arada yakaladığım tek tük hecelerden konuşmanın ne üzerine veya telefonun öbür ucunda kimin olduğunu

tahmin edemiyordum. Mutfaktaki orta masasının etrafında bir tur atıp bana baktı, başını bir yana yatırmıştı. *Sorun neydi?*

Kollarımı ovuşturup dudaklarımı büktüm "Soğuk."

Telefonda "Elbette." dedi, omuzunu silkerek ceketini çıkarttı. "Ben de olsam öyle düşünürdüm." Yanıma gelip yüzüme bile bakmadan ceketini omuzlarıma koydu. Gömleğinin kollarını kıvırarak yeniden dışarı çıktı. Ceketin içinde kollarımla kendimi sardım, hazır sorun çözme modundayken acaba küresel ısınma konusunu çözmesini de istesem mi diye içimden geçirdim.

Kendi telefonum çaldı. Arka cebimden çıkarttım. Başkomiser Burt'ün ismi ekranda yanıp sönüyordu.

"Oh, hayır, kahretsin." Sesini kapatıp arama sesli mesaja düşene kadar bekledim. Ben onun mesajını dinlerken Derwent geri döndü.

"Kimi arıyorsun?"

"Kimseyi. Burt beni aradı."

"Ne istiyormuş?"

"Neler olduğunu bilmek istiyor." Elimle telefonu tarttım. "Ne yapıyorsun?

"Onu geri ara."

"Ne?"

"Ona patronun hastalandığını söyle. Benden onu eve getirmemi istedi sen de ona bakmaya yardım etmek için birlikte geldin."

"Bunu söylemeyeceğim. Yoksa onunla yattığımı da düşünür."

Derwent sanki onlara kasten yalan söylüyormuşum ve bütün suç bendeymiş gibi "Hiç şaşırmazdım." dedi.

"Sana yardım etmek için birlikte geldiğimi söyleyeceğim. Aslına bakılırsa bu doğru."

"Ona soğuk aldığını veya bitkin ya da öyle bir şey olduğunu ama onu bırakmak istemediğimizi söyle. Doktor onu gördükten sonra iki saat içinde ofiste olacağımızı söyle."

"O zamana kadar dönmüş olur muyuz?"

Derwent omuzlarını silkti. "Umurumda değil. Sadece onun buraya gelmesini istemiyorum. Devam et. Ara onu."

Bana denileni yaptım, boş bir meyve kâsesine odaklandım, böylece onunla konuşurken Derwent dikkatimi dağıtamazdı. Hemen hemen Godley'nin yanında olduğum ve bu nedenle uzun veya yüksek sesle konuşamayacağım izlenimini verdim. İkinci defa "Ama neler olduğunu anlatmak için neden üst kata çıkamadığını anlamıyorum." dedi. Ona kapatmak zorunda olduğumu söyledim. Daha karşı çıkamadan telefonu kapattım.

"İyi iş çıkardın." dedi Derwent.

"Bana inandığını sanmıyorum."

"Sana kesinlikle güvenmiyor, neden inansın ki? Sen patronla yatan sıska sürtüksün."

Kapının ağzından gelen gürültüyle ikimiz birden yerimizden fırladık. Biz hiç duymadan Serena içeri girmişti. Üstüne büyük gelen bir kazak ve dar kot pantolonla epey çıt kırıldım görünüyordu. Onu son gördüğümden bu yana epey zayıflamıştı. Hâlâ son derece büyüleyiciydi – vücut hatları narin, kocaman gözleri mavi, sarı saçları kusursuzdu.

"Serena." Derwent onun yanına gitti ve kollarını ona sardı. Kadın da ona sarıldı, yüzü endişeliydi.

"Neler oluyor, Josh? Nedir bu olanlar?"

"Charlie'nin durumu pek de iyi değil. Çok çalışıyor ve şey, birisi onu tehdit ediyor. Stres onu gerçekten ele geçirdi. İş yerinde biraz sorun yaşıyor. Biz işleri yoluna koyuyoruz, bu yüzden lütfen merak etme ama sana ihtiyacı var."

"O kim?" Serena gözlerini bana dikmiş bakıyordu.

"Bir meslektaş. Memur Kerrigan."

"Daha önce karşılaşmıştık." Ama bu bir Noel partisiydi ve epey dağılmıştım. Serena'nın yüzünde beni tanıdığına dair hiçbir işaret yoktu.

"Bugün Charlie'nin çok aptalca bir şey yapmasını engellemeyi başardı." dedi Derwent. "Orada olduğu için şanslıyız."

Serena'nın hâlâ bana ters ters baktığını görünce yanlışlıkla kulak misafiri olduğu konuşmayı yeniden açtım. Doğrudan konuya girmek elzem gibi görünüyordu.

"Efendim, sakıncası yoksa Bayan Godley'e benim patronla yattığımı söylerken şaka yaptığınızı açıklar mısınız?"

"Ah, kahretsin. Evet. O bir şakaydı." Derwent Serena'yı hafifçe sarstı. "Müzmin bir şekilde seni özlüyor."

"Gerçekten mi?" Gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde gibi görünüyordu.

"Gerçekten. Her gün onun zırıltısını çekip duruyorum. Tanrı'ya şükür döndün."

"Bilmiyorum. Charlie'yi görmem gerekiyor. Tam olarak dönmüş değilim." Mutfağa süzülüp ışıkları açmaya başladı. Lavabonun içini görünce yüzü asıldı. "Tanrım, nasıl bir hayat sürüyor böyle?"

"Pek de iyi değil." dedi Derwent. "Sana ihtiyacı var."

"Oh..." Ağlarken bile güzel olduğunu bir kenara not ettim.

"Haklıysanız ve geri dönmemi istiyorsa, elbette dönerim. Daha en baştan gitmek istemedim."

"Üs kata çıkmak ister misin? Şu anda uyuyor ama..."

"Onunla birlikte olmak istiyorum." Yeniden hole yönelip benim fark etmediğim bir dolabı açmak için kısa bir an durakladı. Bir uğultu içeri yayıldı.

"Bu çalışan merkezi ısıtma sistemi mi?" diye sordu Derwent.

"Sesten öyle anlaşılıyor."

"Tanrı'ya şükür."

"Anlıyorum. Ceketim senin için yeterince iyi değildi."

"Burnumu sıcak tutmuyor." dedim "Ya da kulaklarımı."

Derwent kahkaha attı."Şey, yine de sende kalsın. Ona ihtiyacım yok." Heyecanlıydı, sürekli geziniyordu, sanki yerinde duramıyormuş gibiydi. Sürekli saatini kontrol ediyordu.

"Hayırdır? Neyi bekliyorsun?"

Doğrudan bana söylemek yerine parmağının ucuyla burnuna birkaç kez vurdu ve ardından yeniden dışarı çıktı. Birkaç dakika bekleyip öfkesinden eskiden olduğu kadar korkmayarak peşinden gittim. Ev boyunca uzanan büyük misafir odasının ışıklarını yakıyordu. Küçük kanepeler ve antika sandalyelerle çok güzel döşenmişti, odanın her iki ucunda büyük mermer şömineler vardı.

"Birini mi bekliyorsun?" demeye kalmadan kapı çaldı. Derwent'ın kapıyı açmak için kesinlikle beni göndermesini bekliyordum ama bunu yapmadı. Tavşan gibi hızla yanımdan geçerken popoma hafif bir şaplak attı.

"Gösteri zamanı."

Mutfağa dönmem mi yoksa kalmam mı gerekiyor diye düşünerek tereddüt ettim. Odanın arka kısmında bir sandalye buldum. Henüz ılık olan bir kalorifer peteğinin yanındaydı ama hiç yoktan iyiydi. Eğer Derwent gitmemi isteseydi, hemen kapının önüne konmuş olurdum. Böyle olmadığına göre neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum.

Kapı kim oldukları belli olmayan iki adamın girmesi için açıldı. Yüzleri ifadesiz, üzerlerindeki takım elbiseler griydi. Oturma odasına girerlerken korkudan ödüm patladı. Arkalarında tanıdığım biri vardı: Nigel Williams, en son Maudling Toplu Konutları'nda gördüğüm emniyet müdürü yardımcısı. Derwent arkalarında kalıp kapıyı kapattı. Bana bir göz attı, bakışından ne demek istediğini anlayamadım ama çıkmamı söylemedi.

"Bu oldukça kural dışı bir durum." Gri takım elbiseli adamlardan birisi şöminenin yanındaki koltuğa yerleşti. Bir ayağını diğer dizinin üzerine koydu. "Umarım iyi bir açıklaması vardır."

"Açıklaması şu, Charles Godley kötü bir durumda." dedi Derwent. "Onun hatası değil ve burada yaptığımız şeyle de bir alakası yok."

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Nigel Williams.

"Beyler, eşsiz bir fırsata sahibiz. Bunu kullanabiliriz veya iyi bir polis memurunu sonsuza dek kaybedebiliriz."

"Bir fırsat mı?" İkinci gri takım elbiseli adamın şaşırtıcı bir şekilde derin bir sesi vardı. "Bana bunun ne olduğunu anlat."

Hızla, Derwent işin iç yüzünü anlattı: Godley'nin nasıl Skinner'a bilgi aktardığını, neden ve ne kadar zamandır bunu yaptığını.

"Yani Skinner ona güveniyor. Ona inanıyor. Patronun ona

söylediği şeyi yapar. Bu da bize onu köşeye sıkıştırma imkânı veriyor, değil mi? Onu belirli yönlere sürükleyebiliriz. Nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgi edinebilir ve kimin onun için çalıştığını bulabiliriz. Ve sonunda, onu bozguna uğratabiliriz."

"Bir milden bunun kokusunu alır." dedi Williams.

"Hayır. Hâlinden çok memnun. Godley'i avucunun içine aldığına inanıyor." Derwent hâlâ şömineye dayanmış ayakta duruyordu.

"Ondan ölesiye nefret ediyor ve Godley'nin ona verdiği bilgiden yararlanmaya bayılıyor. Godley en değerli varlığımız."

İlk gri takım elbiseli adam "Dönek bir polis memuru." dedi. "Korumak isteyeceğimiz türden biri değil. Onun ibretlik olmasını sağlamamız gerekir."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Skinner buna bayılırdı. Onun yerine başka birini koymasına engel olmaz. Emniyet teşkilatına bir faydası da olmaz. Utanç verici, aleni ve yanlış olur."

"Bir emniyet amirinin karşı tarafa bilgi sızdırdığının kamuoyu tarafından öğrenilmesi fikri hoşuma gitmiyor." dedi Williams. "Bu bizi kötü gösterir. Ama şu polis cinayetleri – bunların sorumlusu olarak birisini yakalamaya ihtiyacımız var."

"Amirinin yerine burada olmanızın sebebi de bu. Emniyet müdürü bütün bu olanları bilemez. Ama siz üçünüz bunu aranızda hâlledebilirsiniz." Derwent ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı, diğerlerinin onun planına sıcak bakmamasına canının sıkıldığı belliydi. "Sorumlu birini bulmak istiyorsunuz. Bunu anlıyorum. Ama Godley'i değil. Bu onun hatası değil. Skinner'ın suçu. Onu da dışarıdan yok edemedik–Tanrı biliyor ya, bunu denedik. Kendi kendini yok etmesine ihtiyacımız var. Ve bu da onun yolu."

Gri takım elbiseli iki adam olumsuz anlamda başlarını sallıyordu. Umutsuzca işe yaramayacak, diye düşündüm. Derwent yine boyunu aşan bir işe kalkışmıştı.

İlk gri takımlı adam "Tutuklamamız lazım. Bu işte örtbas edilemeyecek kadar fazla polis memuru öldü." dedi.

"Güzel yanı da bu." dedi Derwent. "Skinner'ın yuvasına dönmek için Godley'nin isteyeceği ödül Tony Larch ve onun suç ortağı."

İkinci adam "Bunu niye yapsın ki? Godley zaten elinde. İşlerini yaptırmak için Larch'a dışarıda ihtiyacı var." diye gürledi.

"Skinner hiçbir zaman kendisinden daha güçlü birinden hoşlanmadı. Skinner kendini kurtaramamışken Larch kurtardı. Her zaman şanslı oldu ve suç dünyasında büyük bir üne sahip. O gerçek bir süper cani. Skinner'a onu dizlerinin üstüne çökmüş olarak görme şansı verin, bunu kabul edeceğini hesaplıyorum."

"Daha Larch'ı görmedik bile, onu hâlâ arıyoruz." dedi Redfern. "Skinner onu nasıl bulacak?"

Derwent omuzlarını silkti. "Benim sorunum değil. İhtiyacı olduğunda onunla bağlatı kurabiliyor. John Skinner'ı tanırım. Nasıl biri olduğunu bilirim. Onu yeniden zirveye koyacağım ve onun da orada olmaya ihtiyacı var. O hapiste kısılıp kalmışken ve Tony Larch'ın dışarıda Skinner'ın cebinden keyif çatıp itibar kazanmasından asla mutlu değildir."

"Bu konuda Charles'la konuşmamız gerekiyor. O nerede?"

"Üs katta. Ama birisiyle konuşacak durumda değil."

"Nesi var?"

Derwent bana baktı. Eşya deposunda olanları onlara anlatmak istemediğini anladım.

"Ruhsal yorgunluktan bitkin düştü. Muazzam bir gerginlik altındaydı. Tıbbi bakıma ihtiyacı var." dedim. "Biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ya sen kimsin?" diye ilk gri takımlı adam sordu.

"Önemli değil." dedi Derwent yumuşak bir sesle. "Faydası oluyor." Dönüp bana "Gidip patronu kontrol et. Nasıl olduğuna bak." dedi.

Gittim. Derwent'ın söylediklerinden sonra onların dikkatini üzerime çekmek istemiyordum. Koşarak merdivenleri çıktım ve parmaklarımın üzerinde yürüyerek Godley'nin odasının aralık duran kapısına gittim. Çalsam mı çalmasam mı diye tereddüt ettim, sonunda içerdeki sessizliğin nedeni iyi mi yoksa kötümü diye kapıdan uzanıp baktım. İkisi de uyuyordu, kollarını birbirlerine sarmışlardı. Serena Godley'nin arkasındaydı, koruyucu bir şekilde ona dolanmıştı. Nefes bile almadan, olabildiğince sessiz bir şekilde geri çekildim. Onları rahatsız etmek istemiyordum.

Ancak oturma odasına dönmeyi de istemiyordum. Odanın kapısı açılıp da dört adam çıkana kadar merdivenlerin en üst basamağına oturup biraz huzursuz bir şekilde bekledim. Derwent her biriyle el sıkışıp onları evin sokak kapısına kadar geçirdi. Kapıyı kapattığında dönüp yukarıya, gizlendiğim yere baktı.

"Orada her şey yolunda mı?"

Oysa görünmediğimden emindim. Kalkıp koşarak basamakları indim, alçak sesle "Uyuyorlar. İşleri yoluna koydun mu?" dedim.

"Aşağı yukarı. Memnuniyetle kabul ettiler. Yıllardır Godley'nin bilgi sızdırdığını ve kimsenin bunu bilmediği gerçeğini saklamak için her şeyi yaparlar."

"Onu cezalandırmayacaklar mı?"

"Sanmıyorum. Şimdi işbirliği yaparsa cezalandırmazlar. Geçen yıllar boyunca insanların iyi duygularını epeyce kazandı. Ve sen de Skinner'a pek fazla yardımda bulunmamaya çalıştığını söyledin. Onlara Skinner'a ne zaman neyi söylediğini anlatırsa buna mutlu olacaklar."

"Aslında bunu sen yaptın. Sence neden Godley gelip bunu kendisi anlatmadı?"

"Çok gururlu. Skinner'ın oyununa geldiği için utanıyordu ve bir çıkış yolu arıyordu. Sorun şu ki, çıkış yolu yoktu. İyi olmak benim umurumda değil. Sonuçları nasıl ettiğimize aldırmam. Kusursuz olacağım diye kendimi de sıkmıyorum."

"Zavallı Godley." dedim.

"İyi olacak. Hiç kimseye bunun hakkında bir şey söylemeyecekler. Suçlularla anlaşma yapmayız, tabi resmi olarak ama yaptığımızda ödediğimizin karşılığını alırız, patronlar mutlu. Godley işini yapmayı sürdürecek ve artık arkasını kollamak zorunda kalmayacak. Kazan, kazan, kazan."

Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. "Bu işte bir bit yeniği olmalı. Bit yeniği var mı?"

Derwent'ın yüzü karardı. "Hatırlatmak zorunda mıydın?"

"Ne oldu?" En kötüsünü bekleyerek birden sinirlerim gerilmişti. Başını olumsuz bir tavırla salladı, söylemek için kendinde güç topluyordu. "Anlaşılacağı üzere patron zorunlu izinde olacak."

"Elbette."

"Ekibi kısa bir ikazla yönetmek için muhtemelen kimin adını öne çıkabilir? Hangi tanıdık bayan olayları bilir, personeli tanır ve haber verildiğin anda sorumluluğu üstüne almaya hazır olurdu?"

"Una Burt olmaz." dedim.

"Bir seferde bildin."

Bunun bana olacak etkilerini düşündüm ve aklıma iyi hiçbir şey gelmedi. "Ah, *kahretsin*."

"Sanırım 'Ah Tanrım' demek istiyorsun." Derwent derin bir iç geçirdi. "Haydi. Ofise dönelim. Şansımız varsa daha duymamıştır da onu kutlamak zorunda kalmam."

Bölüm 26

Üç yıl sonra Tony Larch'ı Bath yakınlarında bir spa otelde buldular. Güçlü kuvvetli polislerden oluşan bir ekip kapıyı tekmeyle açıp onu tutukladığında masaj yaptırıyordu. Resimleri çıplaktı, işin icabı gereği piksellerle örtülmüştü, öfkeliydi, vücudu özel yağlarla parlıyordu, kelepçe takılmasına direnirken kol kasları etkileyici bir şekilde belirgindi – internette bir virüs gibi yayılmıştı. Suç ortağı, Michael Knaggs, otelde değildi. Bundan yedi saat önce Soho'da bir striptiz kulübünde enselenmişti. İzlediği gösteri o kadar açık saçıktı ki, onu tutuklamaya gelen polisler gördüklerini anlatırken utançtan yüzleri kızarıyordu. Normalde öyle pek yüzü kızaran polisler değillerdi. Bu tutuklamaya ilişkin hiç resim yoktu, en azında resmi olarak.

Knaggs, Larch'tan yirmi yaş gençti ve cinayet oyunlarında aceminin biriydi. Buna karşın geçmişte gençler motorsiklet şampiyonu olmuştu. Norfolk'ta bir çiftlikte büyümüş ve ateş etmeyi de orada öğrenmişti. Larch'ın tersine, nasıl bulunduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Larch onu ele verenin Skinner olduğunu biliyordu. O kadar öfkeli olmasının sebebi de buydu.

Bunu biraz anlayabiliyordum.

Hiçbiri konuşmuyordu ama bu önemli değildi. Larch'ın bavulundakileri almış ve Knagg'ın dairesinin çoğunu boşaltmıştık. Bu yüzden zaman çizelgesinde parçaları bir araya getirecek yeterince malzememiz vardı. Delilimiz vardı ve daha fazlasını

toplayabilecek durumdaydık. Onlara karşı bir dosya hazırlamak yeterince kolay olacaktı.

"Bu gece dışarı çıkıyor musun, Meave?"

Masamın yanında dikilen Mal Upton'ı görmek için başımı kaldırıp baktım. "Henüz bilmiyorum. Belki."

Aslında biliyordum. Çıkmayacaktım. Larch ve Knaggs'ın yerini bulmaktaki muhteşem başarımızı kutlamak içindi. Ancak bir türlü bunun keyfini çıkartacak hâle gelemiyordum. Bu bilgi için ödediğimiz bedeli öğrendiğimden beri keyfim yoktu.

Ama bu tür şeyleri orada dikilmiş umutla ve flört havasında bakan Mal'a anlatamazdınız. Saçları karmakarışıktı, gömleğinin bir ucu pantolonundan çıkmıştı. "Gelmeye çalışırım."

"Gelirsen, sana bir içki ısmarlarım. Bunu sana borçluyum ve bir hata yapma ihtimaline karşı bunun yerine bir fincan çay yapmayı göze alamam."

"Seni gerçekten korkuttum mu?"

"Pek sayılmaz."

"Tarzımı kaybediyor olmalıyım." Yazdığım rapora geri döndüm. Derwent'ın masasında oturduğunu biliyordum ve sırıttığına dair içimde bir his vardı. Ancak ona bakarak bunun keyfini çıkartmasına fırsat vermeyecektim. Mal odadan çıkana kadar bekleme nezaketini gösterdi.

"Cırt cırtlı Kerrigan yine darbeyi vuruyor."

"Hemen konuşmayı kes." dedim.

"Senin bekâr olduğunu biliyor mu?"

Ters ters baktım.

"Üzgünüm, tek başına olduğunu yani. Aylak erkek arkadaşından haber aldın mı?"

"Hayır." Sanki umurumda değilmiş ve bunu önemsemiyormuşum gibi konuşmaya çalıştım. Aslında umursuyordum, hem de çok ve kafam işle meşgul olmadığı zamanlarda çoğunlukla bunu düşünüyordum. Ne bir mesaj, ne e-posta ne de sesli mesaj vardı. Hiçbir şey yoktu. Rob için endişeleniyordum ve ona kızgındım. Hâlâ da kendimle mücadele içindeydim. Derwent'in bunda benim hatam olmadığını söylemesinin hiçbir önemi yoktu. Yine de onunla – ya da daha da kötüsü Deborah Osmond'la temasa geçmeye elim varmıyordu.

Derwent tam bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama çok nadiren yaptığı bir şekilde bundan vaz geçti. Bunun yerine masasını birkaç kez tekmeledi.

"Yani, teksin. Ona söyleyeyim mi?"

"Onunla konuşmamalısın. Hiçbir konuda. Tatlı bir çocuk ve kirli fikirlerinle onu da ayartacaksın."

"İlginç. Onun senin tipin olduğu hiç aklıma gelmezdi."

"Değil."

"Henüz o kadar çaresiz olamazsın."

"Asıl bununla ilgili benimle konuşmamı engellemek konusunda çaresizim." Sandalyemde geriye yaslandım. "Terence Hammond."

"Hayır." Derwent hayır anlamında başını salladı. "Aklından bile geçirme."

"Ama..."

"Tony Larch ve Michael Knaggs gözaltında. Toparlamak için Mart'a kadar beni meşgul edecek birikmiş işlerimiz var, çünkü biz kendimiz vurulmaktan endişelenirken insanlar düşüncesizce birbirini öldürüp durdu. Bana Terence Hammond'dan bahsetme."

"Ben sadece emin değilim."

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Düşünceli bir şekilde tükenmez kalemimin ucunu not defterime vuruyordum. "Kadın kafama takılıyor. Larch ve Knaggs yaptıkları işte iyiler ama yardım etmeye hazır bir kadını nereden buldular?"

"Bilmiyorum. Belki de parayla tuttular. Seni şoke etmek istemem ama para için bu tür işler yapacak kadınlar var."

"İnsanları öldürmek için komplo mu kuruyorlar?"

"Onları park edilmiş arabalara alıyorlar. Bilirsin, Knaggs Soho'daki o kulübün müdavimiydi." Derwent parmaklarını şıklattı. "Sen bir dâhisin. Oraya gitmek için bir neden buldum ve gidiyorum."

"Şimdi açık değildir."

"Ne zaman açılır sence?" Saatine baktı. "Yakın mı?"

"Bilmem." Yeniden işe döndüm, hâlâ düşünüyordum ve birkaç dakikalık huzursuzluktan sonra Derwent okuduğu dosyayı fırlatıp attı.

"Sen benim hayatımı mahvediyorsun."

"Neden?"

"Bu dosyayı bitirdim. Hammond bitti. Dosya kapandı ve tozlu raflara kalktı." Klasörün içinden notlarını çıkarıp kendi esrarlı yöntemine göre masanın üzerine yaydı. Ona da daha önce söylediğim gibi bu yaptığı neredeyse tarot falı kadar ürkütücüydü. "Son bir kez bakıyorum."

O bunun üzerinde kafa yorarken yanından ayrılıp her şeyi uzun uzadıya ve yüksek sesle okuyan Una Burt'ün yönettiği bitmek bilmeyen toplantıya gittim. İyi bir okuyucu değildi ve

zamanımı kendimi çığlık atarak önümdeki kâğıtları havaya fır latıp çıkarken hayal ederek geçiriyordum. Bir şey canımı sıkı yordu. Derwent'ın söylediği bir şey. Gerçi bir sürü şey söyle mişti ve birçoğu şu veya bu şekilde rahatsız ediciydi.

Toplantı odasından onun için bir teklifle çıktım ama masa sında değildi. Tarot falı gitmişti, dosya kapatılmış ve üzerine vampir mezarlarındaki haç gibi bir zımba bırakılmıştı. *Açma.* Gerçekten de artık bununla ilgilenmiyordu ve bunda bir sorun yoktu ama bu iğrenç bulduğum bir şeyi yapmam anlamına gel se bile ben bırakamıyordum. Peter Belcott'la konuşmak gibiy di. Odayı geçip Belcott'un üzerindeki resim ve notları çıkartt ığı gözönü panosuna gittim.

"Toparlıyor musun?"

"Ne yapıyorum gibi görünüyor?" Bilgileri yanındaki masa nın üzerinde düzgünce istifliyordu.

Yığını işaret ettim. "Buna bir göz atmamın sakıncası var mı?"

"Neden?"

"Terence Hammond'un kariyerine dair bir şey var mı diye bakmak istiyorum. Şikâyetler veya soruşturmalar." Konuşurken bir yandan da karıştırıyordum. Belcott elini pat diye yığının üzerine koydu.

"Dağıtıyorsun. Zaten orada değil."

"Ah. Bu hiçbir şey yoktu anlamına mı geliyor."

"Hayır, vardı. Sadece ben koymadım. Onları elde ettiğimde Maudling Toplu Konutlarındaki vurulma olayı meydana geldi ve bilgiler bana pek önemli görünmedi." Birkaç raptiyeyi bir kutuya koyup kendi masasına gitti ve ince bir karton dosya çıkarttı. "İşte burada. Kendini bununla yorabilirsin."

"Teşekkürler, Pete." Dosyada üç sayfa vardı ve çoktan göz gezdirmeye başlamıştım. İlk sayfayı çevirirken gözüme bir isim ilişti. Bilinçli olarak bunu görmeyi beklemiyordum ama yine de şaşırmamıştım. Masamda oturup hepsini kafama yerleştirene kadar dosyayı düzgün bir şekilde birkaç kez okudum ve ardından telefonu kaldırdım.

***

"Geliyorum." Ses dairenin içinde epey uzaktan geldi. "Bir saniye sonra oradayım."

Acele etmesine gerek olmadığını düşünerek kapının girişinde bekledim. Hiçbir yere gitmiyordum.

Kilidini açmak için uzun bir uğraştan sonra Philip Gregory kapıyı açıp biraz geri çekilerek başını uzattı. "Üzgünüm, koltuk değnekleri yüzünden. Beni yavaşlatıyor. Senin için ne yapabilirim, Meave Kerrigan."

"İsmimi hatırladın."

"İyi bir ismi asla unutmam. Seni şunda görür görmez tanıdım." Kapıdakinin kim olduğunu kontrol etmeye yarayan küçük bir kamerası bulunan görüntülü diyafonu işaret etti. "Bu kulağa biraz kaba gelecek ama neden buradasın?"

"Seninle Terence hakkında bir iki laf edebilir miyiz diye merak ettim."

Şaşkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanırım kilisede onunla irtibatım olmadığını söylemiştim. Gerçekten senin işine yarayacak bir şey bilmiyorum. Sanırım zaten herifleri yakaladınız."

"Gözaltında iki kişi var." dedim. "Nasıldır bilirsin, ben sadece boşta kalan uçların peşindeyim."

"Ve ben de boşta kalan bir ucum, değil mi?" Yeniden gü-

lümsedi. "Onur duydum. Dışarısı soğuk. İçeri girmek ister mi sin?"

"Teşekkürler."

Küçük bir daireydi ve Gregory'nin burada yalnız yaşadığı belliydi. Koltuklardan birinin üzerindeki ütülenecek çamaşır larla dolu sepeti çekti.

"Etrafın durumu için özür dilerim. Bir ziyaretçi bekleme yordum."

"Merak etme. Ben insanları hep şaşırtırım. En azından pi yiniktin."

"En azından." Kendini sandalyesine bıraktı ve koltuk değ neklerini sandalyenin altına soktu.

"Bunlarla nasıl başa çıkıyorsun? Alışmaya başladın mı?"

"Senin de fark ettiğin gibi alışamadım." Yine o sempatik gülümsemesi belirdi. "Alçıların çıkarılacağı güne kadar ancak öğreneceğim."

Çok cana yakın davranıyordu ama yine de onun gergin olduğunu düşünüyordum.

"Pekâlâ. Gelme sebebim kafama takılan birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak."

Gülmeyle karışık bir gerginlikle "Kulağa kaygı verici geliyor." dedi.

"Muhtemelen öyle değil. Konu şu ki, meslektaşlarımdan birisi bir süre önce beni Richmond Park'taki suç mahalline götürdü. Çünkü ona göre Terence'ın ölümüyle her şeyin başladığı yer orasıydı. Ve bu bana onun yanıldığını düşündürttü. Başladığı yer orası değildi." Onu yakından izliyordum. "Seninle başladı."

Yüzünü astı. "Bu durumda planlarını benim üzerimde pro-
a ettikleri için memnun oldum. Henüz tam olarak işlerini bi-
tirmemişlerdi."

"Kesinlikle işler niyet ettikleri gibi gitmedi."

"Bak, ne dediğini biliyorum ama işler öyle görünmüyor, de-
il mi? Birisinin polise garezi vardı, salak gibi caddede karşı-
dan karşıya geçerken beni gördü, kırmızı yandığını görüyordu
ve gaza bastı. Kendimi yeterince uzağa atamadım ve bacağım
kırıldı. Arabayı sürerek kaçtılar. Bu Terence'ın vurulmasıyla
veya BDG memurunun boğazının kesilmesiyle aynı şey değil.
Benimki ustaca değildi."

"Hayır, değildi." Öne doğru uzandım. "Neden bu konuda yalan söyledin?"

"Ne?"

"Onlara arabayı iyice tarif ettiğini söyledin ama hiçbir yerdeki güvenlik kamerasında onu tespit edemediler – saldırıya uğradığın anda bölgede o tarife uyan araba yoktu."

"Adamlar profesyoneldi. Kameraları atlatmış olmalılar."

"Hayır. Polisleri sen yanlış arabaya yönlendirdin. Sana saldıran kişinin bulunmasını istemedin."

"Bu tamamen aptalca." dedi kuvvetlice. "Neden bunu yapmaya çekineyim ki?"

"Ben de bunu merak ediyordum. Ondan sonra bana da yalan söylediğini anladım."

"Hayır."

"Küçük bir ipucu." Çantamdan dosyayı çıkarttım. "Bir polis memuruna yalan söyleme, özellikle kontrol etmesi kolay şeyler hakkında, özellikle de buna mecbur değilsen."

"Sen neyden bahsediyorsun?" Kafa derisi terden parlıyordu.

"Aynı ekipte çalışırken Terence Hammond'la hiç aynı devriyede olmadığınızı söyledin. Arkadaş bile olmadığınızı söyledin. Bugün eski patronun da dâhil, insanlarla konuşarak telefonda epey zaman geçirdim. Sen ve Hammond her zaman birlikte çalıştınız ve aranızda özel bir bağ vardı. Şimdi, eğer saklamak istediğin bir şey yoksa neden bu konuda yalan söyledin?"

"Ne gibi?"

Parmak uçlarımla dosyaya vuruyordum. "Bu Mesleki Standartlar Müdürlüğünce 2001 yılında yapılan bir soruşturmanın raporu. Senin ve Terence Hammond'un başı ciddi şekilde dertteydi, değil mi?"

Gregory yutkundu. "Herkes bunu unutmuştu."

"Sen unutmadın. Bana Annabel Strake'ten bahset."

"Yapamam."

"On beşinde olduğunu biliyorum. Kızın depresyon ve alkol sorunları olduğunu, iki defa intihara teşebbüs ettiğini biliyorum. Evden kaçtığını ve seninle Hammond'un onu bulmanız gerektiğini biliyorum."

"Onu bulduk. Yağmur yağdığından ve yerel çocukların oraya gitmeye meyilli olduğunu bildiğimizden dolayı terk edilmiş bir fabrikada saklanmış olabileceğini tahmin etmiştik."

"Ne oldu?"

Gregory cevap vermeden önce bir an bekledi, o anı yeniden yaşıyordu. "Hiç. Onu bulduk. Aslında, Terence buldu. Kızı eve götürdük."

"Onu eve götürmeden önce ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Ama kızın söylediği bu değildi."

"Kız cinsel tacizde bulunduğunuzu söyledi."

"Benim değil. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Ama Terence?" Gregory kendi vicdanıyla hesaplaşırken soruyu havada bıraktım.

"Mesleki Standartlar Müdürlüğü tarafından beraat ettirildi. Annabel Strake ebeveynleriyle yaşadığı sorunlardan kurtulmak için bizi kullanıyordu. Yaşlı, çok katı insanlardı. Kızlarının, orada burada sorun çıkartmak için şeytanın yeniden doğup dünyaya gelmiş hâli olduğunu düşünüyorlardı. On beşten daha büyük gösterdiğini sana söyleyeyim. Onun bir çocuk olduğunu asla anlayamazdın."

"Hiç kimse Annabel'e inanmadı, değil mi? Onun ifadesiyle çelişen deliller gösterdiniz. Siz mi yoksa o mu doğruyu söylüyordu?" Cevap vermedi.

"Terence öldü." dedim. "Fabrikada gerçekte ne olduğunu bana anlat."

"Ayrıldık. Terence büroların olduğu üst kata çıktı. Ben zemin katta kaldım. Karanlık ve soğuktu. Allah'ın belası bir yerdi. Moloz ve güvercin pisliğiyle doluydu." Bunu hatırlayarak ürperdi. "Biraz etrafta dolandım. Terence'ın etrafı aramasının çok uzun süreceğini düşünüyordum. Ardından geri döndüklerini duydum. Onu en üst katta bulmuştu."

"Ve?"

"Onunla yatmıştı. Bu kızın fikriydi."

"Sana söylediği bu muydu?"

Greory omuzlarını silkti. "İnandığım buydu. Terence'ın

evde başı gerçekten dertteydi. O ve karısı birlikte yatmıyorlardı – Ben'in yaralandığı araba kazasından sonra kadın yatmıyordu. Terence bıkıp usanmıştı ve Annabel küçük bir sürtüktü. Ona kendisini becermesini söyledi ve o da yaptı."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Aşağı indiğinde kız gülüyordu. Yani, yüzünden öyle anlaşılıyordu. Üzerinde birkaç sarılmış esrar ve biraz hap bulduk, ayrıca içki içiyordu."

"Ve *on beş* yaşındaydı."

"Dediğim gibi, asla tahmin edemezsin." Gregory düşmanca gözlerle bana baktı. "Bu benim hatammış gibi davranma. Hiçbir şey bilmiyordum. Olanlarla ilgim bile yoktu. O zamanlar başım derde girdi ama şimdi başım derde girmez."

"Buna karşın Mesleki Standartlar Müdürlüğü'ne yalan söyledin."

Gregory bir elini indirip ,gelişigüzel sandalyesinin altında duran koltuk değneklerinin üzerine koydu. Gergindi, adrenalini yükselmişti. Onu izliyordum.

"Bununla ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama insanlar benim yerimi ve neden burada olduğumu biliyorlar."

"Hiçbir şey planlamıyordum." Elini çekti ve başını geriye bıraktı, yenilgiye uğramıştı.

"Yani Annabel Terence Hammond'u yaptıklarından dolayı şikâyet etti ve sen de onu korudun. Kıza ne oldu?"

"Öldü. Üç hafta sonra fabrikaya yeniden gitti ve çatıdan atladı. Gerçi bunun Terence'la bir ilgisi yoktu. Kız aklı çok karışık bir çocuktu."

Sinirden ellerim titriyordu ama öfkeden kendimden geçti-

gibi asla anlayamazdınız. Sesim sakindi. Aklım başımdaydı. Bana yalan söyleyemeyeceğini, bunu denemeye çalışmanın anlamsız olduğunu düşünmesi gerekiyordu.

"Seni tehdit eden biri oldu mu?"

"Beni tehdit eden biri olduğunu neden düşünesin ki?"

"Çünkü Terence'la çalışmayı bıraktın, arkadaş olmanıza rağmen bu olayın hemen arkasından iş değiştirip onunla irtibatını kestin. Çünkü sanki neden bir hedef olabileceğini bulmalarını istemiyormuşsun gibi hayatına kasteden bir teşebbüsü soruşturan polisi bilerek yanılttın. Çünkü onun cenaze törenine gelip zamanını etrafa fark ettirmeden tanıdığın kişileri aramakla geçirdin. Çünkü dürüst olmak gerekirse hırsızların rüyalarını süslemeyen bir daire için kapında ciddiye alınacak derecede kilit ve görüntülü diyafon var. Korkuyormuş gibi yaşıyorsun. Neden korkuyorsun?"

Gregory gözlerini kapattı. "Bırak artık. Çok uzun zaman önceydi."

"Bilmem gerekiyor. Ve senin de bana anlatman lazım. Sana yapılan saldırının Annabel'le bir ilgisi var mıydı?"

"Elbette. Bunun için uzun zamandır bekliyordum. Hep arkamı kolluyordum. Biri peşime düşecek diye hep korkuyordum. Düşük bir görüntü çiziyor, terfi istemiyordum." Derin bir nefes aldı. "Uzun zaman önce bir hata yaptım. Terence'a güvendim ve battım. Benim fikrim, benim planım değildi ama olanları itiraf etmeyerek sorumluluğu üstüme aldım. Doğruyu söylememiz gerekirdi." Bacağını işaret etti. "Ondan sonra bu oldu ve bunun sonun başlangıcı olmasından korktum. Bir bağlantı varsa diye beni sorgulayan memurlara yalan söyledim. Tesadüfi miydi yoksa kasten bana mıydı, Terence ölene kadar

hangisi bilemiyordum. Ardından Annabel'den bahsetmemek daha önemli gibi geldi."

Ayağa kalkıp ona bir not defteri ve kalem verdim. "Bana bir ifade yaz. Annabel'le başla ve gerçek hikâyeyi anlat, lütfen, on iki yıldır kısılıp kaldığın uydurmayı değil. Ve bana sana çarpan arabanın uygun bir tarifini ver. Muhtemelen güvenlik kameralarının kayıtlarını toplamak için çok geç kaldık ama şanslı olabiliriz."

"Onları arayacak mısın?"

Başımı indirip ona baktım. "Seni öldürmeye çalıştılar ve Terence Hammond'u vurdular. Sanırım denemem lazım, sen denemez miydin?"

Bölüm 27

Derwent'ın işin dışında tutulmaktan hoşlanmadığını unutmayarak Philip Gregory'nin dairesinden çıkar çıkmaz telefonla onu aradım. Cevap yoktu. Bunun yerine ofisi arayıp sesli mesaj bıraktım. Zaten oraya gidiyordum ama herkesi tatmin edecek şekilde, daha yeni çözdüğümüz kâbus gibi dosyayı yeniden neden açtığımızı Una Burt'e şimdiden açıklamaya başlamasını istiyordum.

Ancak ofise girdiğimde masasında değildi ve paltosu da sandalyesinde yoktu.

"Derwent nereye gitti?" diye yüzü asık duran Colin Vale'e sordum.

"Emin değilim. Yaklaşık bir saat önce çıktı."

Saate baktım, üçe çeyrek vardı. Muhtemelen striptiz kulübü için erken bir saatti. "Bir şeyler içmeye mi yoksa iş için mi çıkıyormuş gibi görünüyordu?"

"İş. Telefon görüşmesi yaptı, eşyalarını toplayıp gitti."

"Teşekkürler Colin." Uzaklaşıp gidiyordu, arkasından yeniden seslendim. "Cepten mi yoksa sabit hattan mı aradı, fark edebildin mi?"

"Görüşmeyi mi? Sabit hattan."

"Teşekkürler. Bu arada bir süre sonra bakman için sana bazı güvenlik kamerası kayıtları vereceğim."

"Sabırsızlanıyorum." dedi. Başkası olsa dalga geçiyor der dim ama bu onun için geçerli değildi. Bu işi gerçekten sevi yordu.

Derwent'ı cepten yeniden aradım. Bu defa telefonu kapa lıydı. Neler olduğunu merak ederek kendi telefonuma bakıp yüzümü ekşittim. Aslına bakılırsa, daha önce böyle bir şey yaptığını hiç hatırlamıyordum. Onu aradığımda biriyle sevişmenin tam ortasında, banyoda ya da bunun gibi bir durumda olması ihtimaline karşı hep biraz gergin olurdum. Sayısız defa lar bana talimatlar verirken onun işemesini dinlemiştim ve bu iğrençliği hiç azalmıyordu.

Gidip Derwent'ın sandalyesine oturdum, döner sandalye yi çevirip durmamak için kendimi zor tutuyordum. Odayı bu açıdan görmek garipti. Bilgisayar ekranımı görmek için çok iyi bir görüş alanı var diye düşündüm. Fırsatım olduğunda ma samın yerini çevirerek değiştirmeyi aklıma koydum. Masanın üzerindeki telefonu kaldırıp yeniden arama tuşuna bastım.

"Uplands Okulu, ben Pamela, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Danışma memurunu hemen hatırladım; ellilerinde, göz alıcı biriydi. "Ah, Pamela, ben Memur Maeve Kerrigan. Ortağımın peşindeyim, Baş komiser Derwent. Sizinle hiç temas kurdumu diye merak ettim."

"Miss Maynard'la konuşmak için aradı." dedi. "Çok tatlı davranışları var, değil mi?"

"Mmm" dedim, nazik olmak uğruna bile buna katılmam pek mümkün değildi."Bayan Maynard orada mı?"

"Hayır, Çarşamba öğleden sonraları çalışmaz." Danışma memuru bunu sanki suyun ıslak, ateşin sıcak olması kadar

temel bir gerçekmiş gibi söylemişti. Sormasam daha iyiydi. Ona aradığınızı söyleyeyim mi?"

"Hayır, gerek yok. Tabii eğer – ona ulaşabileceği bir telefon numarası veremezseniz, verebilir misiniz? Ve ev adresini?"

"Korkarım, size personel veya öğrenciler hakkında bilgi veremeyeceğim."

"Bir polis memuruna bile mi?"

"Üzgünüm." Tavizsiz konuşuyordu. "Sizin numaranızı ona verebilirim ama diğer türlüsü olmaz. Başkomiser Derwent için de yaptığım buydu."

"Merak etmeyin." dedim "Bir şekilde Bayan Maynard'a ulaşırım."

Nasıl yapacağım hakkında bir fikrim de vardı. Tam o anda Derwent'ın not defterinin hâlâ masasında olduğunu fark etmiştim. Her seferinde yeni bir sayfaya yazmak konusunda çok titizdi. Bu nedenle çöp tenekesini karıştırıp içindekileri kontrol ettim. Telefon numaraları, notlar, rahatsız edici derecede müstehcen belli belirsiz karalamalar vardı. Aradığım şey orada değildi.

Derwent'ın sandalyesinde geriye yaslandım, gözlerim masadaydı. Masa lambasından gelen ışık üzerinde hiçbir bilgi bulunmayan not defterinin beyaz sayfasını eğimli bir açıyla aydınlatıyordu. Onun Amy Maynard'ın yaşadığı yerin bilgilerini alıp, kadınla orada buluşmayı ayarlamasını zihnimde canlandırabiliyordum. Bilgileri yazacaktı –doğru yere, bir kâğıt parçasına değil, çünkü kuralcı zihni kâğıt parçalarına bir şey yazmasına izin vermezdi– ve ardından en üst sayfayı yırtıp alacak, katlayıp cebine koyacaktı. Bu sayede adrese ihtiyacı olduğunda çıkarıp bakabilecekti.

Bu da yüksek ihtimalle bunun bir altındaki sayfaya bakt ğım anlamına geliyordu. Bir olay yeri inceleme ekibi elemanı izleri ortaya çıkartmak için elektrostatik tespit cihazı kullanı dı. Benim kurşun kalemim vardı. Çıkarıp ucunu yan tutarak hafif bir şekilde sayfanın üzerine sürterek gezdirdim. Beyaz çizgiler griliğin içinde hemen kendini belli etti: Derwent'ın ya zısıydı. Küçük bir çocuk gibi, yazarken kalemi bastırırdı. Ke limeler aşağı yukarı okunaklıydı: 24 Braemar Yolu, Norbition. Bir saniyeliğine buna baktım, işe yaraması hoşuma gitmişti. Bazen eski numaralar en iyisiydi.

Sürücü ve Araç Ehliyetleri Ajansını arayıp bu adrese kayıtlı bir ehliyet var mı diye kontrol etmek için çalışma zamanıydı. Amy Maynard. Bingo. Hammond'un adresinden pek uzak değildi. Ben de Terence onlara Annabel Strake hakkında herhangi bir şey anlatmış mı diye öğrenmek için yeniden Julie'yle görüşmeye gidecektim. Sadece kendi başıma gitmek istemiyordum. Yol üstünde Amy'nin evine uğrayıp Derwent'ın arabasına bakacaktım ve yine onu bulamazsam Hammond'ların evinde benimle buluşması için birisini çağıracaktım. Julie'yi oldukça itici ve biraz da korkutucu biri olarak görüyordum, ancak bunu açıkça belirtmemiştim. Bir fanatiğin soğuk mavi bakışlarına sahipti. Onu Annabel Strake'in ölümünün intikamını almak kılıfı altında sadakatsiz, vurdumduymaz kocasını öldürmesi için birisini tutarken hayal ettim ve bu bana inandırıcı geldi. Ona bu suçu yüklemeye değer miydi? Henüz değil, diye düşündüm ama Annabel'in ismini söylediğimde yüzünü görmek istiyordum.

Burt Godley'nin ofisine kapanmış, tanımadığım kıdemli bir memurla konuşuyordu. İçeri dalıp ona Derwent'ı aramaya gittiğimi söyleyemeyecektim – zaten söyleyecek de değildim

ama kıdemli memur gerçek bir mazeretti. Eğer bunu kafaya takarsa, döndüğümde özür dilerdim. Paltomu kapıp çıktım.

***

Doğal olarak, Breemar Yolunda Subarudan hiçbir iz yoktu. Arabayla bir yukarı bir aşağı dolandım ve paralel caddelerde biraz tur attım ama hiçbir şey yoktu. Derwent yer yarılmış içine girmişti. Tekrar cepten aradım.

Ses canlı bir şekilde "Ulaşmaya çalıştığınız cep telefonu şu an kapalı." dedi. "Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz."

Başımı kaldırıp bakarak 24 numaranın önünde durdum. Evin dış yüzeyi çakıl taşı kaplı, kirişler boyalı, pencereler cumbalıydı: yan tarafındaki ahşap garajı ve ön tarafındaki küçük bahçesiyle 1930'larm bir duvarı yan evle bitişik olan evlerinden biriydi. Geniş aile eviydi, yirmilerindeki meslek sahibi bir kadının burada yaşaması garipti. Pencerelerdeki perdeler demode ve süslü püslüydü. Sanki en son 1980'lerde dekore edilmişti ve bir daha el sürülmemişti. Bana öyle geliyordu ki, eğer Amy içerdeyse en azıdan bana Derwent'ın oraya gelip gelmediğini, eğer geldiyse buradan sonra nereye gideceğinden bahsedip etmediğini söyleyebilirdi. Henüz gelmediyse, o zaman da onu burada bekleyebilirdim. Zili çalıp camın arkasında bir şekil belirip kilidi açmaya başlayana kadar uzun süre bekledim.

Bilinçaltımda yanlış adrese geldiğime dair bir kanaat vardı ama hayır, işte Amy karşımdaydı. Ayak bileklerine kadar uzanan ekose kumaştan bir etek, fırfırlı küçük bir yakası olan hardal rengi bir kazak giyiyordu. Hayır derneklerinin dükkânlarından alışveriş ediyor olmalı, diye düşündüm. Böyle elbiseler nereden bulunur hayal bile edemiyordum.

Yüzünde insanın içini rahatlatan bir gülümsemeyle beni karşıladı. "Memur Kerrigan."

"Bana Meave deyin." dedim. "Ben sadece Komiser Derwent'ı arıyordum. Buraya geleceğini düşündüm ama ondan hiç iz yok."

"Yarın gelecek." dedi, bu fikirden biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Sebebinden pek emin değilim. Beni aradı ve Bay Hammond hakkında konuşabilir miyiz diye sordu. Ona yardımcı olabilecek bir şey bilmediğimi düşündüğümü söyledim ama hayırı bir cevap olarak kabul etmedi."

Duman kokusundan dikkatim dağılarak "Nasıl olduğunu bilirim." dedim. Holün arka tarafını mavi bir duman dolduruyordu. "İçerde bir şey mi yanıyor?"

"Oh!" koşarak mutfağa gitti. Hole girdim ve ardımdan kapıyı kapattım. Burnumu işine sokmak için değildi. Onunla konuşursam Derwent'ın onu aramasına gerek kalmazdı ve kadını onun ilgisinden kurtarabilirdim. Bu yaptığım rehber öğretmenin hayranı olduğumdan değildi. Kadın kendince Derwent'ın tevazu sahibi olduğunu sanıyordu. Ancak eğer kendisinden etkilenmezse kadının bir kaçık olduğunu ispatlamak için Derwent'ın onun üzerinde denemeyi planladığı şey her neyse, işte onu hak etmiyordu.

Ev havasızdı, sanki camlar hiç açılmıyor gibiydi. Oturma odasına bir göz attım. Çirkin süs eşyaları, desenli duvar kâğıtları, bulut gibi görünen kabarık tüylü gri bir halı görülüyordu. Evin dışından baktığımda tam da beklediğim gibi döşenmişti. Bir sonraki oda yemek odasıydı, eski modaydı ve parlak maun masası, buna uygun sandalyeleriyle hiç de sevimli değildi. Sanki daha önce hiç kimse orada yemek yememiş veya başka hiçbir maksatla kullanılmamış gibi görünüyordu.

Onu mutfakta buldum, dökme demir bir tencereyi boşaltı-

yordu. "Bunun çorba olması gerekiyordu. Şu an soğanları yak tım."

"Daha önce çorba yaptığımı hiç sanmıyorum."

Tencereyi lavaboya boşaltıp musluğu açtı. "Yeniden başlayacağım. En azından, daha yeni başlamıştım."

Mutfak yeşil ve sarı boyalıydı. Köşedeki kuzine sıcak bir hava veriyordu. İçerisi ikisi birden çalışan kurutma ve çamaşır makinesinin sesiyle gürültülüydü. Radyoda bangır bangır ağır bir opera çalıyordu. Mutfak darmadağınıktı, duvarlarda tahtadan ve kilden süs kalpler, bakırdan pasta kalıpları asılıydı. Musluğu kapattı ama borulardan şakır şukur akan suyun sesi devam etti.

"Bu ses nereden geliyor?" diye sordum. Normalden daha yüksek sesle konuşuyordum.

"Oh, sanırım çamaşır makinesinden. Bu evdeki tesisat çok garip. Baksın diye birisini her çağırdığımda, bunun büyük bir iş olduğunu ve altından kalkamayacaklarını söylüyorlar. Sanırım çalışmak istemiyorlar."

"Belki de istemiyorlardır." Anlamsız bir şekilde evde başka biri yaşıyor mu diye etrafa bakınıyordum. "Burada tek başına mı yaşıyorsun?"

"Bu benim ebeveynlerimin eviydi."

"Sana mı verdiler?"

"Öldüler."

"Üzgünüm."

Başını bir yana yatırmış bakıyordu, aslında gösterdiğim anlayış hoşuna gitmişti. "Merak etme. Uzun zaman önceydi. Her iki durumda da beklenen bir şeydi. Onları özlüyorum ama zamanları geldiğinde gittikleri için memnundular."

Yerde hiç kâse yoktu. "Evcil hayvanın yok mu?"

Güldü. "Hayır. Sadece fareler."

"Böyle büyük bir evde tek başına kendini yalnız hissetmi yor musun?"

"Herkes bunu soruyor. Kendi başıma kalmayı seviyorum Okulda insanlarla epey konuşuyorum – elbette ebeveynler, öğ retmenler, öğrenciler. Ardından eve geldiğimde sadece sessiz lik istiyorum. Şey, müzik. Ama konuşma yok."

Onaylayarak başımı salladım. "Bunu anlayabiliyorum."

"Öyle mi? Sanırım birçok kişi benim garip biri olduğumu düşünüyor. Bu yüzden öğrencileri çok seviyorum. Yaptığım iş- ten pek anlamıyorlar ve bu yüzden de kendim gibi davranma- ma imkân veriyorlar."

"Senin garip biri olduğunu düşünmüyorum." *En azında* çok *değil.* "Arkadaşlarının da senin garip olduğunu düşünme- diğine eminim."

"Çok fazla arkadaşım yok."

Buna şaşırmış gibi görünmeye çalıştım. "Şey, birkaç arka- daşın olmalı. Terence Hammond arkadaşındı, değil mi?"

"Ben öyle olduğunu düşündüm. Onun benim varlığımın farkında olduğunu sanmıyorum." Amy boğuk bir kahkaha attı, bunu hatırlamaktan utanmış gibi görünüyordu.

"Yine de onunla epey görüşmüş olmalısın. Cenaze töreni- de Ben seni tanıdı. El salladı."

"Onunla birkaç kez karşılaştım."

"Onun üzerinde büyük bir etki yarattığın belli."

Bir sebepten ötürü bu ona çok komik geldi. Bir doğrama tahtası çıkartıp yarı gülerek yarı ağlayarak bir torba soğanı

doğramaya başladı. Koku burnumun sızlamasına neden oldu. Birdenbire onunla konuşmaktan sıkılmıştım. Derwent canı istiyorsa kadın için şansını deneyebilirdi ama benim edindiğim izlenim kadının çatlak olduğuydu. Her ihtimale karşı onunla flört etmesi hakkında onu uyarmayı aklımın bir kenarına yazdım.

"Sanırım gitsem iyi olacak. Çorba için iyi şanslar."

"Teşekkürler." Bir mutfak bezi alıp ellerini sildi. "Seni geçireyim."

Hole doğru onu izledim, gürültülü mutfaktan çıktığım için rahatlamıştım. Kapının yanında üzerinde anahtarların asılı olduğu bir pano vardı.

"Buna dikkat etmelisin." dedim.

Hızla döndü. "Ne?"

"Anahtarlar. Bu şekilde açıkta bırakman. Kaç hırsızın kapıdaki posta deliğinden oltayla balık tutar gibi işini yaptığını bilsen şaşardın." Alışkanlıkla konuşurken gözlerimle panoyu tarıyordum.

"Haklısın. Onları uzağa koymam gerek."

"Özellikle de araba anahtarlarını."

Güldü. "Benim arabamı hiç kimse istemez."

"Neden böyle söyledin?"

"Eskiden kalma. Küçük bir Nissan. Umurumda değil. Ben seviyorum ve pek öyle iyi bir şoför de değilim. Kendime pahalı bir araba almamın hiçbir mantığı yok. Hurdaya döndürürdüm." Arkamdan iyice yaklaşmış, omzumun üzerinden bakıyordu.

"İlk arabam bir Nissan'dı." dedim ve dirseğimi savurup çenesinin altına vurdum. O kadar sert vurmuştum ki dişlerinin birbirine çarptığını duydum. Dönüp aynı anda bileğinden tut-

tum: bıçağın hangi elinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve mutfak bezi ellerini örttüğü için de göremiyordum. Bana doğru gelirken bıçağı bezin üstünden yakaladım ve avucumun içinde keskin bir acı hissettim ama aldırmadım. Hayatımı kurtarmak için sıkıca tutuyordum. Bez kayıp gitti, bıçak doğrudan avucumun içinde kayıyordu, ne kadar zor olursa olsun sımsıkı tutmaya çalışıyordum. Bırakıp bunun yerine sertçe sıkarak eli ni yakaladım. Boştaki elimi yüzüne götürüp burnundan geriye doğru ittirdim. Parmaklarımla gözlerine uzanıyordum. Bıçağı düşürterek onu ana amacından saptıracak her şeyi yapıyordum. Korkmuştum, yine de bunu kendime itiraf edemiyordum. Gözümün önüne hastanede yatan Liv ve bıçaklanmasının ardından geçirdiği ameliyatın karın bölgesindeki dikişleri geldi. Neredeyse ölecekti. Hâlâ kendini toparlayamamıştı.

Bıçaklardan hoşlanmazdım. Birazcık bile.

Amy dövüşkendi, tekmeleyerek, yumruklayarak ve ısırarak telaşla saldırıyordu. Ondan daha uzun boylu ve yapılıydım, silahsız dövüş için eğitim almıştım. Bu sayede üstünlük ben de olmalıydı ama kadında deli kuvveti vardı. Her nasılsa elini kaldırıp ardından tırnaklarını yanağıma geçirdi. Ağzımı yakalamış tırnaklarıyla derimi yırtıyordu. Bacağına tekme atıp onu yere yapıştırırken bende üstüne düştüm. Bıçak aramızda bir yerdeydi, ikimiz de uzanmaya çalıştık, tamamen dirseklerimizin üzerindeydik ve karşılıklı sayıp sövüyorduk. Önce yıldızlar çaktıran ardından da gözlerimin kararmasına sebep olan sert bir yumruk yedim. Silkinerek acının etkisinden kurtuldum, kontrolü ele almak için her şeyi göze almıştım. Beni üzerinden atmaya çalışıyordu. Olabildiğince kuvvetle üzerine abanıp bıçağı tutup çıkartmak bir yana eliyle ona uzanmasına bile yetecek kadar boşluk bırakmadım. Yeniden bileğinden kavrayıp

parmaklarımı batırdım, acı içinde yılan gibi tıslayarak inledi. Yetenekten çok şansın yardımıyla bıçağı yere düşürüp uzaklaştırdım. Böylece tangırdayarak ikimizin de ulaşamayacağı bir yere, holün köşesine gitti.

"Beni dinle." Burnumu çektim, burnumdan fışkıran ılık sıvıyı hissediyordum, genzimi dolduran kanda metal tadını alabiliyordum. "Ne yaptığını biliyorum."

"Çekil üstümden."

"Hiç şansın yok."

Kanım bozuk para büyüklüğündeki lekeler hâlinde onun kazağına damlıyordu. Altımda kıvrandı, ben üstünü ararken elimi ısırmaya çalışıyordu. Onu merdivenlerin en alt basamağına doğru sıkıştırmıştım bu yüzden gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Kes şunu." dedim. "Beni sinirlendirme."

Dönüp yüzüstü yattı, bu yüzden kollarını altından zorla çıkartmak zorunda kaldım.

"Bunu yapamazsın."

"Bu benim işim." Kelepçemi Amy'nin bileklerinden birisine geçirdim. Zorlukla doğrulup ona olabildiğince rahatsızlık vermek için kelepçenin diğer ucuna parmaklarımı geçirip çektim ve onu ayağa kaldırdım.

"Sen çıldırmışsın." dedi.

"Hiç sanmıyorum."

"Hiçbir sebep yokken bana saldırdın."

Onu anahtarlara götürdüm. "Bana en alt sıradaki anahtarlardan bahset, Amy. Ford logolu ve emniyet müdürlüğünün amblemi olanlardan. Terence Hammond'un anahtarları kayıptı – bunu biliyor muydun? Bunların aradığımız anahtarlar oldu

ğuna dair içimde garip bir his var. Arabasından çıktığında yanına almış olmalısın. Alışkanlık tuhaf şey. Onları panoya takmı çünkü anahtarları oraya koyuyorsun.

Bana dönüp yüzüme tükürdü.

"Bu hiç hoş değil." Gömleğimin yakasıyla tükürüğü sildim, ardından onu mutfağa sürükledim, kollarını arkada tuttuyordum. Kuzinenin yanına götürdüm. Kelepçenin zincirini kuzinenin önündeki uzun sapın arkasından geçirip diğer bileğini kelepçeledim. Eğer isterse kaçabilirdi ama beş yüz kiloluk dökme demiri de yanında götürmesi gerekiyordu.

"Bunu yapamazsın."

"Gidip arabana bakacağım. Ardından polis çağıracağım." dedim, bir yandan da içinde endişe verici bir şekilde kanayan üzerinde beş santim boyunda bir yarık olan avucumun içini inceliyordum. Bırakılmış mutfak bezini aldım ve onu sargı bezi olarak kullandım. Elimi sardıktan sonra aynı bezle burnumu temizledim. "Seni Terence Hammond'u öldürmekten tutuklayacağım."

Ağlamaya başladı. "Bu doğru değil."

"Doğru ve bunu ispatlayacağım. İtiraf ediyorum ki, senin kamuya açık alanda evli erkeklerle seks yapacak bir tip olabileceğini aklıma getirmemiştim ama yanılmışım." Radyodan yükselen ağır bir düet iyice canımı sıkmıştı, kapattım. "Bu daha iyi."

Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri kocaman açılmıştı. "Tekrar aç."

"Kesinlikle olmaz."

"Lütfen."

"Bunu sorman bile abes..." durdum. "Neydi o?"

"Ne?"

"Garip bir şey duyduğumu sandım."

"Bu eski bir ev. Gürültüler vardır." Kelepçeleri sarstı. "Lütfen bırak gideyim. Sana vurduğum için üzgünüm ama beni korkuttun."

Yeniden dinledim ama hiçbir şey duymadım. Mutfakta dolanıp bulabildiğim çalışır durumdaki her şeyi kapattım. Çamaşır makinesi içi boş hâlde dönüyordu. Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

"Onu temizliyordum. Arada sırada boş çalıştırman gerekir."

"Ya kurutma makinesi?" O da boştu.

"Boşalttığımı unutmuş olmalıyım. Otomatik olarak çalıştırıyorum."

Sokak kapısının önünde dururken onun kapıyı açmasını bekliyordum. Sebebini bulmaya çalışarak yüzümü ekşittim. Su hâlâ arka kapının dışında şarıldayarak hızla akıyordu.

"Bu nereden geliyor?"

"Sana söyledim."

"Tekrar söyle."

"Sadece su tesisatı." Şimdi yüzünden iki sıralı yaşlar akıyordu. "Ne yaptığını bilmiyorum. Neden bana bu kadar kızgınsın? Bay Hammond hakkında söylediklerin akıl dışı."

"Beni bıçaklamaya çalıştın."

"*Bana* saldıran *sendin*. Ve o anahtarlar erkek kardeşime ait. Kaybeder veya arabada kilitli bırakır diye onun için yedeğini tutuyorum." Hıçkıra hıçkıra yüksek sesle ağlamaya başladı. "Bana korkunç davranıyorsun ve nedenini anlayamıyorum. Ben sana bir şey yapmadım."

"Kes sesini." Kapıya yöneldim.

"Kelepçeler çok sıkı. Ellerimi hareket ettiremiyorum."

"Bana hiç de öyle gelmiyor. Felç olmazsın." diye hemen cevabı yapıştırdım.

Daha da yüksek sesle feryat etti.

"Beni bu şekilde bırakma. Lütfen. Geri dön. *Geri* dön. Sen delirmişsin. Ben bir şey yapmadım. Hiçbir şeyi ispatlayamazsın. Sadece beni suçlu göstermeye çalışıyorsun."

Durup garajın anahtarlarını aldım ve dışarı çıktım. Garajın kapısını kaldırdım. İçerde iki araba vardı, birisinin üzeri örtülmüştü. Diğer küçük yeşil bir Nissan'dı. Daha önce onu bir yerde gördüğümü bilerek gözümü ona diktim. Okulda değildi. Gözlerimi kapatıp hatırladım: Derwent öne eğilmişti, atış poligonunda midesinde ne varsa çıkartıyordu. Bagajın yanında dizlerimin üstüne çöktüm ve fenerimle arabanın boyasına baktım, artık tozla kaplanmış küçük lekeler görülüyordu. Eğer parmak izi tozu döksek dayandığı yerde Derwent'ın avuç içinin izini bulurduk. Bu da arabayı atıcılık kulübüne götürüyordu. Atıcılık kulübü silahı bulduğu yerdi. Nişancısını bulduğu yer de orasıydı. Yavaş ama emin adımlarla deliller ortaya çıkıyordu.

Destek çağırmak için telefonumu çıkarttım. Tuş kilidini açmak için numaraları girerken yarısında durdum. Nissan'ın yanındaki arabaya, jant kapağındaki logoya bakıyordum. Korkunç derecede tanıdık geliyordu.

Bulduğum şeyden korkarak hızla hareket ediyordum. Arabanın üzerindeki örtüyü kaldırıp Derwent'ın Subaru'suna gözlerimi diktim. Anahtarları marşa takılmış hâlde duruyordu, koparırcasına kapıyı açıp anahtarları çıkarttım. Ön tarafı, arkayı ve bagajı hayat belirtisi var mı diye kontrol ettim.

Ama Derwent ortalıkta yoktu.

Elimde ise sadece polisleri öldürmekten hoşlanan genç bir kadın ve bir cesedi saklamak için pek çok yer bulunan bir ev vardı.

Bölüm 28

Koşarak mutfağa gidip ağlamayı bırakmış bütün gücüyle asılarak kelepçelerden kurtulmaya çalışan Amy Maynard'ın yanına döndüm. Bir elimle saçlarından yakaladım. "Ona ne yaptın? O nerede?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Bunu gerçekten bilmiyorum."

Sertçe saçını çektim. Sanki bu onu gıdıklamış gibi sırıttı. "Söyle bana."

"Bilmiyorum." dedi. "Ciddiyim. Zamanında yetişmiş olabilirsin. Olmayabilirsin de."

Korku, öfke ve çoktan geç kaldığım hissinin getirdiği korkunç, acı verici bir endişeyle titriyordum. Kuzinenin üstündeki pleyti açıp gelen sıcaklığı hissetmek için elimi tuttum. "Düşün. O nerede?"

"Bilmiyorum."

Kuzinenin üzerine eğilerek onu pleytin üzerine doğru bastırdım, yanağı pleytten iki parmak uzaktaydı. "Söyle."

"Bunu yapmazsın."

Derwent'ı ve aynı şartlar altında onun benim için ne yapacağını düşündüm. Tereddüt etmezdi.

Ama ben o değildim ve bunu yapamazdım.

Tabii bu Amy Maynard'ın yapacağımı sanmasını sağlayarak kandırmama engel değildi.

Üzerine abandım, sadece birazcık ve yüzünün sıcak metale değmesine ramak kala nefesini tuttuğunu hissettim.

"Dur."

"Nerede?"

"Sürtük." diyerek tükürdü, yeniden üzerine abandım. "Hayır, dur. Üst katta."

"Nerede?"

"Merdivenlerin sonundaki banyoda." Yeniden gülmeye başladı. "Hiçbir yere gidemez."

İçimde kafasını pleyte yapıştırmak için karşı konulmaz bir arzu kabarıyordu. Onu kahkahâlarıyla bırakıp tavşan gibi hızla dışarı, ardından da üst kata çıktım, ağlamak üzereydim. Eğer öldüyse diye içimden geçirdim, daha önce anlayamadığım için kendimi asla affetmeyecektim. Korkunç bir duyguyla içimi parçalayan endişeden bacaklarımın dermanı kesilmişti. Yoluma çıkan bir tekerlekli sandalyeyi çekip koridorun arka tarafındaki tek kapalı kapının önüne kendimi attım. Burada su sesi daha yüksek geliyordu ve başka bir ses daha vardı. Mutfaktayken yarım yamalak duyup merak ettiğim zayıf bir vurma sesiydi. O sırada aklım başka yerlerdeydi. Dikkat etmem gerektiğini anlamamıştım. Ancak bu beni teselli etmiyordu.

Kapı, elbette, kilitliydi. Bir anahtar aradım ama hiçbir şey bulamadım: Sadece kapı ağızlarından bakıp geçiyordum, aramak için zamanım yoktu. Koşarak mutfağa geri döndüm. Amy kolları yukarı doğru gerilmiş hâlde yerde oturuyordu. Hâlâ kuzinenin koluna kelepçeliydi. "Bu hiç rahat değil."

"Banyo kapısının anahtarı nerede?"

"Kaybettim."

Bana yerini söyleyene kadar canını yakmaya ne zamanım vardı ne de bunu içim kaldırırdı. Koşarak garaja gidip bir levye bulana kadar etrafı aradım. Banyoya dönüp ucunu kapıyla pervaz arasındaki bir boşluğa sokup ileri geri işletmeye başladım. Sonunda kapıyı kanırtmaya yetecek kadar sokup, çürümüş alt şap pervazdaki kilidi kırarak paramparça edene kadar içimden söylenip durdum.

Kapı ardına kadar açıldı. O zaman kadının onu bıraktığı yerde olduğunu söyleyerek ne demek istediğini ve neden bunu komik bulduğunu anladım, ancak ben buna gülemiyordum. Tavana yerleştirilmiş bir kancaya zincirle asılmıştı. Kancanın asıl amacı banyonun üzerinde dengesiz şekilde asılı duran şeyi sabitlemekti. Derwent tepetaklaktı, bacakları gerilmişti. Omuzlarının üzerinde duruyordu, kalçalarından asılı vaziyetteydi, bu yüzden düzelip oturması mümkün değildi. Bu da başının küveti dolduran suyun altında kalması anlamına geliyordu. Sonuna kadar açılmış musluklardan akan su küveti seri bir şekilde dolduruyordu. Elleri arkadan zincirlenmişti, bu yüzden kendini kaldırmak için ellerini de kullanamıyordu. Bir şekilde, yan dönmeyi başarmış ve bir dirseğini altına almıştı. Böylece büyük çaba harcayarak yüzünü su seviyesinin üstüne çıkarıp bir veya iki saniyeliğine nefes alabiliyordu. Ancak bunu sonsuza kadar sürdüremezdi. Artık mücadele edemeyecek kadar zayıf düştüğünde boğulacaktı. Kendini bıraktığında ölecekti.

Derwent öyle kolay vazgeçecek birisi değildi ama hareket etmiyordu.

Hiç kıpırdamıyordu.

Yeniden kafam çalışmaya başlayıncaya kadar bir anlığına panikle öylece kalakaldım.

Yapılacak ilk şey taşma giderinden akıp giden suya rağmen küveti dolu tutan muslukları kapatmaktı. Derwent'ı sudan çıkartmak için çılgınca çabalıyordum. Tıpayı çektim, ardından onu kaldırmak için elimi başının altına soktum. Zorlukla nefes almakla inlemek arasında bir sesle suyun üstüne çıktı ve ciğerlerine yeniden hava çekti. Konuşmadı – sanırım konuşamadı. Göğsü inip kalkıyordu, göz kapakları düzensiz bir şekilde açılıp kapanıyordu. Diğer yandan onun ağırlığını taşıyan kollarımın gücü tükeniyordu. Onu neredeyse öldürecek olan suyun içine yeniden batmasına izin veremezdim. Derwent'ı kucağıma alarak küvetin yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Elbiselerim sudan sırılsıklam olmuştu. Kollarımda son derecede canlı olduğunu hissettim, vücudu sıcaktı ve yaşıyordu. Daha en başından kendi başına böyle bir dert açmasına eğer canım sıkılmamış olsaydı, üzerine kapanıp ağlayabilirdim.

Kademeli olarak, banyo yeterince boşalınca onu tehlikeye atmadan yeniden yatırdım. Gözleri hafifçe açıldı ve açık kaldı.

"Ne yapıyorsun?" Bunu bağırarak ama aklı yerinde bir şekilde söyledi.

"Seni nasıl çıkartacağımı bulmak zorundayım." Zincirlere baktım. Üç farklı yerden asma kilit takılmıştı ve zincirin kendisi de epey sağlamdı. Banyoda anahtarlardan eser yoktu.

Sürekli "Şu kahrolası anahtarlar!" dedim, bunu daha çok kendime söylemiştim.

"Ne?" dedi Derwent, hâlâ hâlsizdi.

"Hiç. Orada kal." Zaten başka şansı olmadığı da aklıma gelmemişti.

"Maeve." Sesindeki çaresizlik Derwent'ın ölçülerine göre neredeyse bir yalvarmaya yakındı.

"Fazla sürmez, söz."

Odalara bakmaya başladım. Yağlı saç ve eski elbise kokan ana yatak odasını buldum. Son zamanlarda kullanılmıyordu. Üstü açılmış, kirli bir çarşaf ve sararmış yastıklar ortaya çıkmıştı. Bir şifonyerin üzerinde birkaç aile fotoğrafı duruyordu. Orta yaşlarında ve pek çekici görünmeyen bir çiftin seksenlerin başına ait lekelenmiş resmine birkaç saniyeliğine göz attım. Kadının yüzünde orantısız bir gülümseme vardı, fotoğraf makinesine bakmıyordu. Omuzları düşük ve göğüsleri büyüktü, gelinliği kusurlarını örtememişti. Adam ufak tefek ve grileşen saçlarıyla zarifti. Vücut hatlarının şekli bir kemirgeni akla getiriyordu. Onlara bakınca Amy'e benzediklerini görebiliyordum. Buna karşın kız onların kendisine verebileceği en güzel yanlarını almıştı.

Onun yanında iki çocukla iki yetişkinin tatilde çekilmiş bir resmi vardı, hepside kalın camlı gözlükler takıyordu ve üzerilerindeki elbiseler sevimsizdi: kadının göğüsleri biraz sarkık, adamın da saçları dökülmüş olduğuna bakılırsa çiftin düğünden on yıl sonraki hâliydi. Amy kameraya tuhaf bir gülümsemeyle bakıyordu, şortunu çok yukarı çekmişti ve üzerinde mavinin en korkunç tonunda bir tişört vardı. Yanında duran kız suratsızdı. Bana kalsa, çerçeveletmeye değecek bir resim değildi ama sanırım tüm aile bu resimdeydi. Elbette, üstüme vazife değildi. Sonuncusu büyük narin bir gülümsemesi, çıt kırıldım bakan gözleriyle büyük olan kızın bir okul fotoğrafıydı.

Göremediğim tek şeyse anahtarlardı.

Yandaki odada her yana çarşaflar serilmişti, hayaletlerle dolu bir oda gibi görünüyordu. Birkaçının altına baktım: üzeri eski makyaj malzemeleri ve takılarla kaplı bir şifoniyer. Tek

kişilik yatak, yine örtüsüzdü. Bir pano odanın bir köşesini kaplıyordu.

"Yok artık." Paravan üç bölümden oluşuyordu, iki şeye hizmet ediyordu: Philip Gregory'e saldırılması ve Terence Hammond'un vurulması. Rahatsız edici derecede bizim gözönü panosuna benziyordu: Çoğu ipuçlarını bir araya getirerek olayı aydınlatmak yerine planlamak üzerine ayrılmıştı. Bu Amy Maynard'ın komuta merkeziydi. Gregory ve Hammond hakkında topladığı bilgileri, bir buluşma sitesinden, LonelyHeartSeeksAnother.com – YalnızKalpEşiniArıyor.com'dan Gregory ve 'Laura' arasındaki mektup zincirini gözden geçirerek okudum. Adam ona çalıştığı yerin adresini, semtini, doğum tarihini – izini sürmesi için kadına gereken her türlü bilgiyi vermişti. Hammond için, netbol kuralları ve atıcılık yarışmalarının bilgileri vardı. Richmond Parkı'nın bir haritası panonun iki kanadına yayılıyordu. Üzerinde bir yol işaretlenmiş ve cinayetin işlendiği yere bir yıldız işareti yapılmıştı. İlk bakışta, suç ortağı hakkında hiçbir şey yoktu. Onu ele verir diye düşündüm. Kendisini kurtarmak için bize her türlü şeyi verirdi.

Üçüncü odada iki kişilik bir yatak vardı. Etrafa saçılmış ona ait elbise ve ayakkabılardan bu yatağın onun yatağı olduğunu düşündüm. Okulda giydiği çirkin yeşil kazağı gördüm. Evde de ofisinden daha tertipli değildi ama odadaki asıl sorun bu değildi. Yatak takımları karmakarışık hâldeydi, sanki yatakta boğuşulmuş gibiydi. Halıya kan sıçramıştı ve hemen yakınında kırık bir lamba yatıyordu. Derwent'ın elbiseleri dertop edilmiş hâlde yatağın yanındaydı. Cep telefonu bu yığının üstündeydi ve kapalıydı.

Banyoya geri döndüm. "Başına mı vurdu?"

"Öyle yapmış olmalı. Acıyor."

Bakmak için eğildim. Su kanı yıkayıp temizlemişti bu yüzden ilk başta fark edememiştim ama saçlarının arasında sol kulağının üzerindeki yarığı görebiliyordum ve yara boyunca kan sızıyordu. "Dikilmesi gerekiyor. Onun yatak odasında ne yapıyordun?"

"Sence?" Artık sesi çok tedirgin geliyordu ve ürpermeye başlamıştı. Üzerinde sadece sudan sırılsıklam külodu varken bu pek de garip değildi. Görmezden gelmek için kendimi zorlamama rağmen külodunun bedenine sımsıkı yapıştığını fark etmiştim.

"Yani aseksüel değildi ama adam öldürmeye meyilli bir manyaktı. Bu onu senin gözünde daha mı iyi yoksa daha mı kötü yapıyor?"

"Kerrigan, sızlanmak için söylemiyorum ama şu karolası anahtarları bulup beni burdan çıkartır mısın? Aslına bakarsan artık küvette su olmaması daha rahatsız edici geliyor. Sanırım omuzum kırılıyor."

"Pekâlâ. Bunun üzerinde uğraşıyorum."

Aşağı inip mutfağa gittim. "Asma kilit anahtarları."

Onu bıraktığım yerde oturuyordu. Derwent'ın hayatta olduğunu anlamış olmalıydı. Ev kanıtlarla doluydu ve dobra dobra doğruyu söylemezse mahkemede durumu açıklaması imkânsızdı. Her nasılsa pişmiş kelle gibi sırıttı. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Herkesin zamanını boşa harcıyorsun. Suyu kapattım. O ölmüyor. Durumu iyi." Lafı uzatıyordum galiba ama bana sırıtmayı kesmesini istiyordum.

"O bir pislik. Buraya gelip parmaklarını şıklattığında görev başındayken onunla yatacağımı sandı. Sanki bu onun hakkıymış gibi. Sanki bundan zevk alacakmışım gibi."

"Terence Hammond'la yatmaktan zevk aldın mı?"

"Elbette hayır."

"Görev başındayken onunla yattın mı?"

"Ona yaramazlık yaptığını hissettiren her şeyden zevk alırdı. Görev başında. Karısının arkasından. Bitkisel hayattaki çocuğu ön tarafta otururken arka koltukta. Göğüslerime veya yüzüme boşalmaktan hoşlanırdı. Kalçalarıma. Bana vurmayı severdi. Küfür etmeyi. Benim için aşağılayıcı, onun için eğlenceli olan her şeyden hoşlanırdı.

"Ne istediğini biliyordun. Onu tuzağa düşürdün."

"Zor olmadı. Üst kattakinin zor olmadığı gibi. Hepsi aynı. Kahrolası domuzlar." Yine bana tükürdü, salyası ayaklarımın dibine düştü. "Aramaya devam et, sürtük."

Dışarı çıktım yine garaja gidip her yanı örümcek ağları ve pas lekeleriyle dolu bir tel makası buldum. Hâlâ işe yarar gibi görünüyordu. Koşarak içeri gidip üst kata çıktım. Bağlantıları kesmek için boğuşup duruken bir yandan da nutuk dinliyordum. Durup ona eğer isterse onu orada bırakıp itfaiye çağırabileceğimi söyleyecek kadar nutuk atmaya devam etti. Bu lafım işi tamamlamam için bana yeterince sessizlik sağladı. Sonunda son metal parçası da ayrıldı ve zincir kayarak hızla küvete düştü.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Kendim yapabilirim." Derwent kendini kaldırıp banyonun yanına düştü, suratı paspasa yapıştı. "Of."

Ben de "Of" diyerek ona katıldım, yanına oturmuş ve telefonumu çıkartıyordum. Burnum sızlıyordu. Elim acıyordu. İşin belli bir aşamasında omuzumdaki önemli bir yeri parçalamışım gibi geliyordu, ancak ne zaman ve neyin incindiğini hatırlamı-

yordum. Her yanıma örümcek ağları ve kan bulaşmıştı. Elbiselerim soğuk ve ıslaktı.

"Kimi arıyorsun?"diye sordu Derwent.

"Gelip Amy Maynard'ı götürmesi için birisini."

"O nerede?"

"Onu kuzineye kelepçeledim."

"Ciddi misin?"

Evet anlamında başımı salladım, ardından merkezle irtibata geçip bizi bulmaları için gerekli detayları verdim. Derwent oturmayı başararak rahatladı, çekingen davranıyordu.

"Berbat görünüyorsun. İkiniz boğuştunuz mu?"

"Biraz boğuşmuş olabiliriz. Malum olduğu üzere ben kazandım."

"Bunu kaçırdığıma inanamıyorum." Sesi gerçekten de buna pişmanmış gibi geliyordu.

"Bağlıydın."

"Hayır, hayır." Parmağını bana sallıyordu. "Bundan bahsetme. Ağzını açayım bile deme."

"Burada asılı vaziyetteydin."

"Seni uyarıyorum, Kerrigan."

"Beni yanlış anlama, seni öldürmediğine sevindim ama neden sana bunu yaptı?" Elimle küveti işaret etim.

"Polislerden gerçekten nefret ediyor." Derwent gerindi, çekingen davranıyordu. "Yavaş yavaş ölmemi istedi. Hammond'u öylece vurmakta yaşadığı sorunun bu olduğunu söyledi. Adam başına neler geleceğini bilmiyordu. Benim ölümümün kendi elimden olmasını istedi, çünkü yaşamak için çok zayıftım."

"Ama hayatta kaldın."

"Yanlış adamı seçti." dedi Derwent, gayet ona uyan bir tavırla tesadüfen onun bulmam sayesinde boğulmaktan kurtulduğu gerçeğini görmezden geliyordu.

Dikkatle ona baktım. "Süvariler gelmeden önce üzerine bir şeyler giymek ister misin yoksa onları doğal hâlinle mi karşılamak istiyorsun? Eğer böyle düşünüyorsan, masai saatinin ortasında neden evde çıplak vaziyette dolaştığın konusunda onlara ne diyeceksin? Görev başında olman bir yana sadece birisi senin bir tanıkla kırıştırmayı planladığını bile öğrenirse başın ciddi şekilde derde girer."

"Biliyorum. Giyineceğim, tabii eğer elbiselerimi bulabilirsem." Yavaşça ayağa kalktı, ürkek davranıyordu. "Baş belası kadınlar."

"Kadınları suçlama." dedim. Amy'nin yatak odasına doğru onu takip ediyordum. "Kendini suçla. Eğer sadece aletinizle düşünmeyi bıraksaydınız, *efendim*, böyle şeyler başınıza gelmezdi."

Cevap olarak, külodunu çıkarıp bana uzattı.

Tutmak yerine ellerimle gözlerimi kapattım. "Affedersiniz ama ne yapıyorsunuz?"

"Bunu giyemem. Sırılsıklam."

"Şey, *ben de* onu istemiyorum. Tanrı aşkına üzerinize bir şeyler giyin."

Bıraktığı ıslak külot şap diye yere düştü, ardından sızlanarak pantolonunu almak için eğildi. "Biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Bu işte kendi başınasın." Süzülüp yanından geçtim ve Amy'e polis merkezine küçük bir gezinti yapacağına dair iyi haberi vermek için aşağı inip mutfağa koştum. Kapının ağzında donup kaldım.

"Oh, kahretsin."

Yeniden Derwent'ın yanına döndüm. "Kelepçelerin yanın da mıydı?"

"Arabadaydı. Neden?"

"Anahtar neredeydi?"

"Onlarla birlikteydi."

"Kahretsin." dedim yine. Kelepçe anahtarları küçük tü. Kaybetmesi kolaydı. Saklaması da, maalesef ki, kolaydı "Anahtarlardan gerçekten hoşlanıyor olmalı."

"Ne?" Kıravatını bağlıyordu. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Baş komiser Burt'ün bizden pek memnun kalacağını sanmıyorum."

"Neden kalmasın? Onun için az önce bir katil yakaladık."

"Bu tamamen senin 'yakalamaktan' ne anladığına bağlı." Açılmış kelepçelerimi kaldırıp salladım.

Uzaklardan bir siren sesi geldi.

"Eğer kaçan biz olsaydık." dedi Derwent, oldukça ciddiydi, "Sence ne kadar uzaklaşabilirdik?"

Bölüm 29

"Neler olduğunu bana yeniden anlat. Bir kez daha." Una Burt elleri arkasında önümüzde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Dikkat etmezse halıyı aşındırıp üzerinde iz yapacaktı ve bu onun ofisi değildi. Godley'i, anlatamayacağım kadar çok özlüyordum.

Biraz daha yerimde doğruldum, Derwent'ın hazır olda beklemesine gülmek bile içimden gelmiyordu. Ortam çok gergindi, yarım gerçekleri tekrar tekrar söylüyorduk. Kolayca herhangi bir detay üzerinde yanılabilirdik. Sorgulayıcılarımızın en gözde tekniklerinden birisinin bu olduğuna hiç şüphe yoktu. Doktorun elimde diktiği yer zonkluyordu. Omuzum sızlıyordu. *Dikkatini topla.*

"Oraya vardığımda Komiser Derwent'tan hiçbir iz yoktu. Onu gördü mü ve Komiser Derwent'ın da sormaya niyet ettiği gibi, Terence Hammond'la arasındaki ilişkiyi kesin olarak ortaya çıkartayım diye Amy Maynard'la konuştum. Holdeki panoya bir Ford Mondeo anahtarının asılı olduğunu gördüm ve Amy'e kullandığı arabanın ne marka olduğunu sordum. Eski bir Nissan olduğunu söyledi. Bu da Hugh Johnson'ın ateş edildiği anda gördüklerine dair ifadesinde geçenlere ve Philip Gregory'nin üzerine sürülen arabaya ilişkin düzelttiği tarife uyuyor. Terence Hammond bir Mondeo kullanıyordu. Anahtarları bulamamıştık ve teorimiz ateş edildikten sonra arabadaki kadının anahtarları alıp yanında götürdüğüydü. Hepsinin birbirine

gayet iyi uyduğunu hissettim ve Amy Maynard'ı kayda değer bir şüpheli olarak tespit ettim."

"Bu yüzden ona saldırdın. Bundan da sadece öyle birbirine uyduğunu hissettiğin ve iki anahtarı gördüğün için oldukça büyük bir risk aldığın anlaşılıyor. Ben buna aklına gelen ilk fikrin üstüne atlamak derim."

"Şey..." dedim, sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum. "Hissetmekten çok daha fazlasıydı. Anahtarları gördüğümde birçok şey yerine oturdu. Her neyse, zaten haklıydım."

"Evet haklıydın. Devam et."

"Neden hemen destek çağırmadın?"

"Beklemek istemedim. Amy'nin beni lafa tutmaya çalıştığını düşündüm. Zamanın kıymetli olduğunu düşündüm. Ve öyleydi."

"Böylece onu zincirlenmiş ve boğulma tehlikesi içinde buldun."

"Evet."

"Ve onu çözdün."

"Evet. Anahtarları ve ondan sonra da anahtarları bulamayınca tel makasını aramak zorunda kaldım. Zaman aldı."

"Amy Maynard'ın üstünü herhangi bir şekilde aradın mı?"

"Aradım."

"Ama anahtarları gözden kaçırdın."

"Kaçırmış olmalıyım."

"Ve üzerinde bir yerlere sakladığı kelepçe anahtarlarını gözden kaçırdın."

"Evet."

"Bu sayade kendini kurtarmayı başardı."

"Evet." Bütün bu kıvırmalar ve sızlanmalar çok ikna edici olmuştu, üzerine bir şey eklemedim. Amy beni tam bir aptal yerine koymuştu.

"Ve sen, Josh. Sen neler olduğunu nasıl açıklıyorsun?"

"Amy Maynard'la kısa bir konuşma yaptım. Terence Hammond'la arasındaki ilişki konusunda çok savunmacı davranıyordu. Kadının adama fena hâlde tutulduğunu ve o ana kadar izini bulamadığımız Terence'ın kız arkadaşı olan kadını tanıdığını düşündüğümden Amy'le konuşmak istedim. Konuşmanın gidişatından ondan şüphelenmeye başladım ve banyoyu kullanmak istediğimi söyledim. Bu fırsattan istifadeyle üst kattaki yatak odalarına baktım ve Bayan Maynard'ın odasına bakarken başıma lambayla vurdu. Kendime geldiğimde, küvetin üzerinde asılı hâldeydim ve boğulma tehlikesiyle karşı karşıyaydım."

"Seni yatak odasından banyoya taşımayı nasıl başardı? Onun iki katı ağırlığında olmalısın."

"Onu taşımak için tekerlekli sandalye kullandı." dedim. "Küvette caraskal vardı. Komşulardan öğrendiğimize göre, annesi elden ayaktan düşüp de artık altından kalkamayacak hâle gelinceye kadar babasına baktı ve bu maksatla ikisi bir ev aldı. Ev ağır yetişkinleri oradan oraya götürecek donanımlara sahipti."

"Tamam." Burt kaşlarını çatıyordu. "Ama neden hemen sana saldırdı?"

"Polis memurlarından hoşlanmıyor." dedi Derwent. "Veya erkeklerden." Bu yılın en büyük hafife almasıydı ve söylediği gerçeğe çok yakındı. Özellikle de üzerinde fazla düşünülmediğinde.

Derwent'ın Amy'nin öfkesini üzerine çekmek için yaptığı

veya yapmadığı şeyden dikkatleri uzaklaştırmanın tam zamanı diye düşünerek "Kız kardeşi 2001'de ölen Annabel Strake'ti" dedim. "Ebeveynleri öldükten sonra Amy adını Maynard olarak değiştirdi."

"Ve kız kardeşine olanlardan ötürü Terence Hammond'la Phil Gregory'i suçladı." dedi Una Burt.

"Haklı olarak, sanırım. Kimse ona inanmadığı için kendisini öldürdü. Terence Hammond ondan yararlanmıştı."

"Neden böyle bir şey yapsın? Tecrübeli bir polis memuruydu."

"Muazzam bir baskı altındaydı. Bir yıl önce oğlunun feci şekilde yaralandığı bir trafik kazası geçirmişti. Bunun sonucu olarak evliliğinde sorun yaşıyordu. İki küçük çocuğu vardı ve ona – hmmm – evliliğin cinsel yönünü sağlayan eşi kızgındı. Annabel Strake genç, sarhoş ve kolay bir hedefti."

"Mesleki Standartlar Müdürlüğü'ne Gregory'nin onlara yalan söylediğini anlattın mı?"

"Büyük bir zevkle." dedim. "Sanırım onu yakında yeniden sorgulayacaklar."

"Amy Maynard, Gregory ve Hammond'u nasıl buldu?"

"Şans eseri ve sonrasında da tasarlayarak." dedim. "Rehber öğretmenlik için eğitim aldı, çünkü genç insanlara gerçekten de yardım etmek istiyordu. Annabel'in depresyon ve alkol sorunları vardı. Amy bunların arasında büyüdü. Yaşı küçük gençleri gerçekten anlıyordu, özellikle de ailevi sorunları olan gençleri. Rehber öğretmen olmak aslında onun için iyi bir kariyerdi. Ardından Hammond'a rastladı. Paravanın üzerinde yerel bir gazetenin yaklaşık iki yıl önceye ait haberinin çıktısı vardı. Adamı ismiyle belirtiyordu."

"O da çocukları aracılığıyla ona yakınlaştı."

"Hammond'un kızının okuluna onlarla çalışmayı teklif etti ve onlar da kabul ettiler, çünkü komik bir maaşla çalışmaya razıydı. Okul müdiresinin söylediğine göre, CV'sine yazmak için iş tecrübesi edinmek istediğini söylemiş. Vanesa'yı tanımak, güvenini kazanmak, çok zor bir kadın olan Julie Hammond'a alternatif olmak için çok zaman harcadı. Vanessa ondan hoşlandı, Ben ondan hoşlandı – Terence ondan hoşlandı. Vardiyadan sonra kadının teklif edip birlikte yaptıkları Richmond Parkı'nda buluşup kamuya açık alanda genel ahlaka aykırı seks yapmak gibi çılgın şeyleri sevdi."

"Piyangonun kendisine vurduğunu düşünmüş olmalı." diye yorumladı Derwent. "Genç, güzel, kesinlikle ateşli ve ona karşı ilgili."

"Evet. Ona nasıl hayır diyebilirdi ki?" Burt böyle bir tepki beklemesine karşın kendimi tutup Derwent'a manidar bir bakış atmamayı başardım, bunu yapmamamın tek nedeni buydu.

"Adam kadının nefret ettiği biriydi. Bu konuda oldukça sabit fikirliydi." dedim. "Uygulayacağı bir planı vardı. Maceraya atılmak için çok istekliydi. Temel olarak Hammond'un cenaze töreninde benimle konuşmak için bir mazeret yarattı. Gregory'le beraberdim. Adam Annabel'le kadın arasında bir irtibat kurmuş olabilir. Amy'nin çok mütevazı bir şekilde giyinmiş olmasına rağmen ikisi birbirine çok benziyordu."

"Neden risk alsın?" diye sordu Burt.

"Sanırım adamın orada ne aradığını öğrenmek ve onunla yüz yüze konuşmak istedi. Gregory'i bir buluşma sitesindeki hesabından internette de bulmuştu. Birkaç değişik hesaptan ona e-posta yollayıp onun hakkında elinden geldiğince bilgi

topladı. Adam açık sözlüydü. Kadının kendisini bulmasını ko laylaştırdı. Amy'nin kontrol edemediği tek şey onu yere ser mek istediğinde Gregory'nin gösterdiği hızlı tepkiydi."

"Gregory için iyi olmuş." dedi Derwent.

"Cenazede benimle soruşturma hakkında konuşmak hoşu na gitti. Bizi aptal yerine koymak ona keyif verdi."

"O hâlde bu işe bayılıyor olmalı." dedi Una Burt, sesi kupkuruydu. "Ondan hiçbir iz yoktu. Köpek yolun sonundan öteye onun izini süremedi. Kaçmaya hazırlıklı olmalı."

"Bir yol bulmak konusunda iyi olduğuna eminim." dedim. "Kadın zeki. Kelepçenin anahtarlarına ihtiyaç duyacağını bilemezdi ama üzerinde taşıyordu. Anahtarlardan hoşlandığını size hatırlatırım. Hammond'un arabasının anahtarlarını bu yüzden kendinde sakladı."

"Dışarıda bir yerde bir suç ortağı olduğunu biliyoruz." diye belirtti Derwent. "Hammond'u o vurmadı. Bir başkası onun bunu yapmasına olanak verdi. Bu da birisini yardıma çağırdığı anlamına geliyor. Onu hapishanenin dışında tutmakla ilgilenen birisi."

"Peki, şimdi ne yapıyoruz? Bekleyecek miyiz?" Burt yeniden volta atmaya başlamıştı. "Bu yaklaşım hoşuma gitmiyor."

Boğazımı temizledim. "Hemen bir sonuca varmak istemem ama sanırım bir fikrim var."

***

Bu sefer, Andrew Hardy'i White Valley Atıcılık Kulübünde danışmada durmak yerine kendi ofisinde buldum. Geldiğimden haberi yoktu ve beni gördüğünde yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı.

"Sizin için ne yapabilirim, Bayan Kerrigan? Daha fazla sa-

yıda üyemizle konuşmanız mı gerekiyor? Şu ana kadar hepsiyle görüştüğünüzden oldukça eminim."

"Sadece birkaç dosyaya bakmam gerekiyor." dedim "Fazla sürmez."

"Ne tür dosyalar?"

"Sizinle resmî olarak görüşmeye geldiğimizde bize bir giriş formu doldurttunuz. Giriş formlarını saklıyor musunuz?"

"Saklıyoruz. Bize kimlerin tesislerimizden yararlandığını ve yoğun zamanlarımızı takip etmekte yardımcı oluyor." İçindeki kağıtlar sararmaya başlamış kalın bir klasör indirdi. "Hepsi burada."

Sayfaları çevirmeye başladım, ziyaret ettiğimiz güne bakıyordum. Amy Maynard'ın adını bulmayı beklemiyordum ve bulamadım da. Resmî bir ziyaretçi değildi. Kulüp binasına geldiğinden bile şüpheliydim. Katil arkadaşıyla, muhtemelen kulübün üyesi olan birisiyle, buluşmak için oradaydı. Rex Gibney'nin bize verdiği silahtan anlayanlar listesinde adı geçen biriyle. Muhtemelen çoktan konuştuğum birisiyle.

Bulduğumda listede yaklaşık yirmi kişi vardı. Hepsini gözden geçirdim. "Buradaki herkesin dosyasını görebilir miyim?"

"Neden buna ihtiyaç duyuyorsunuz?"

"Sadece kontrol ediyorum."

Hardy karteks dolabını sistematik bir şekilde araştırdı, dosyaları çıkartıp masasının üzerine yerleştiriyordu. Ofisi o kadar küçüktü ki yanımda durup benimle çalışmak yerine işi bana devretti.

Jonny Pilgrew'un dosyasını açtığımda liseyi yarılamıştım ve apaçık cevap hemen gözüme çarptı. Jonny 'diğer atıcılık ku-

lübü üyeleri' altında, dağınık bir şekilde el yazısıyla 'Uplands Okulu' diye yazmıştı.

Jonny, Stuart Pilgrew'un oğluydu. İnce kaşlı kısa koyu renk saçlı çocuktu. Kim olduğumu ondan ne istediğimi bile bilmeden yürüyerek yanımdan uzaklaşıp giden çocuk. Birkaç gün önce beni okulunda gördüğü için kim olduğumu gayet iyi bilen çocuk.

Amy Maynard'la görüştüğü rehber öğretmen ofisinden ayrılırken onu gördüğümden bu yana saçlarını kestirmiş ve boyamıştı. Görünüşünü değiştirmek için elinden geleni yapmıştı. Saklayamadığı şeyse korkusuydu ve bunun nedeni şimdi bana mantıklı gelmeye başlamıştı.

***

Hoş bir evdi, büyük değildi ama müstakildi. Komşu evler gibi krem rengi boyalıydı. Araba park yerinde iki araba vardı. Oturma odasındaki ve üst kattaki yatak odasında ışıklar açıktı.

Kapı zilini çalıp bekledim, Derwent yanımdaydı.

"Evet?" Stuart Pilgrew kapının ağzında belirdi, işten eve döneli pek fazla olmadığı belliydi. Kıravatını ve ceketini çıkarıp atmıştı, çoraplarından birisinin ucu delikti ama atıcılık kulübündeki hâline göre şimdi daha ziyade başarılı bir iş adamına benziyordu. Kim olduğumu bilmeden bana kaşlarını çattı ardından Derwent'ı gördü. Yüzündeki ifade misafirperver bir gülümsemeye dönüştü. "İyi misin, dostum?"

"İdare eder, teşekkürler. Kısa bir süre için içeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

"Elbette, elbette." Bizi hole alıp oturma odasına yönlendirdi. Oda rahat ve dağınıktı. Genç bir kız kanepeden kalkıp sessizce ortadan kayboldu. Mutfaktan gelen kavurma et kokusu ve

ara sıra duyulan gürültüler vardı. Kısa bir soru soran ve ondan daha kısa bir cevap alan bir kadın sesi duydum.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Fazla zamanınızı almamaya çalışacağız." dedim.

"Sizin için ne yapabilirim? Atıcılık kulübünde bizi bırakıp gittiğinde seni son kez gördüğümü sanmıştım.

"Başka bir yerde bulunmam gerekiyordu" dedi Derwent.

"Epey acelen vardı." Pilgrew espirili ve arkadaşça davranıyordu ama gözlerinde ne istediğimizi anlamaya çalışan kurnaz bir bakış vardı. "Konu silah mı?"

"Hangi silah?" diye sordum.

"Sizin kulüpteki herkese hakkında sorular sorduğunuz silah. Rex Gibeny'nin silahı."

"O silahtan haberin var mıydı?"

"Evet. Gördüm."

"Öyle mi?" Bu bilgiyi kendiliğinden vermesine gerçekten şaşırmıştım.

"Bir seferinde onun evindeyken bana ve Jonny'e kendisi gösterdi. Aslında Jonny'nin onunla ateş etmesine izin verdi."

"Jonny, oğlun."

"Karım da öyle diyor."

"Bu şakayı ikinci seferdir yapıyorsun." dedim soğuk bir ifadeyle. "Biraz yeni bir malzemeye ihtiyacın var."

Beni süzüyordu, şimdi kesinlikle ihtiyatlıydı. "Ne istiyorsunuz?"

"Biraz önce neden bize Jonny'nin silahla ateş ettiğini söylediğini bilmek istiyorum. Bu bana suları bulandırmak istediğini düşündürüyor. Çünkü eğer bunu biz bulursak ve Jonny'le

silah arasında bağlantı kuran bir adli tıp kanıtı olursa, sen zaten onun silaha elle diğini ve ateş ettiğini söylemiş olacaksın, değil mi?"

Pilgrew omuzlarını silkti. "Gerçek bu."

"Jonny'le birkaç laf edebilir miyiz? Lütfen?" Derwent bir an bekledi. "Karakol yerine onunla burada konuşmayı tercih ederim ama eğer böyle istiyorsan onu resmî olarak sorgulamaya alırım."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Pilgrew korku içindeydi ve gergindi. Kalkıp hole gitti. "Jonny? Buraya gel. Hemen."

Hemen gelmesi bir iki dakika aldı. Sessizce oturduk, gözlerimizi dikmiş Pilgrew'a bakıyorduk, o da bize bakıyordu. Tekar tekrar ellerini birbirinin içine alıp sıkıyordu. Durumdan pek memnun değildi. Huzuru kaçmıştı.

Biliyor, diye düşündüm.

Jonny Pilgrew sanki darağacına çıkıyormuş gibi bir görünüşle odaya girdi. Korkudan rengi bembeyazdı, o anda forma olduğunu anladığım şarap rengi kazağı ve koyu gri pantolonuyla yaşı çok küçük görünüyordu.

"Uplands Okulu'na gittiğini görüyorum." diye gözlemini belirtti Derwent. "Vanessa Hammond'la aynı sınıfa mı gidiyorsunuz?"

"Hayır. Bir sınıf üstüm." Sesi boğuk ve neredeyse anlaşılmazdı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum, belirgin bir şekilde başını sallayarak karşılık verdi.

"Amy Maynard'ı tanıyor musun?"

Çocuk gözle görülür şekilde korktu. "Evet."

Hiç konuşmadan gözlerini bana dikti. Ağlayacak sandım.

"Amy Maynard kim?" diye sordu Pilgrew.

"Uplands'de rehber öğretmen." dedi Derwent. "Ve Terence Hammond cinayetinin bir numaralı şüphelisi."

Jonny'nin rengi o kadar solmuştu ki bayılacağını sanım. "Seni White Valley'de gördüğümüzde." dedim, "Amy Maynard'ın da orada olduğunu bilmiyorduk. Ama arabası otoparktaydı. Seni görmek için mi oradaydı?"

"Hayır."

"Neden oradaydı?"

"Bilmiyorum. Onu görmedim."

"Onu görmeyi mi bekliyordun?"

"Hayır. Bilmiyorum."

"Neden saçlarını kestirdin, Jonny?"

Belli belirsiz saçlarına dokunmak için elini kaldırdı.

"Neden yaptı bilmiyorum ama iyi oldu. Uzunken komik görünüyordu." Pilgrew'un gözleri bir bana bir Derwent'a dönüyordu, ne dediğimizi anlamaya çalışıyordu.

"Neden boyadın?" Saç dipleri çoktan kendini göstermeye başlamıştı, daha açık renkli saç çizgisi hikâyenin kendisini anlatıyordu.

"Değiştirmek istedim."

"Bunu yapmaya ne zaman karar verdin?"

"Bir süre önce."

"Bayan Maynard'ın odasından çıkarken bizi gördükten sonra." Evet anlamında başını salladı.

Pilgrew oğlunun etrafında dönerek yürüdü. "Neden rehberlik hizmeti alıyorsun? Eşcinsel değilsin, değil mi?"

"Hayır! Baba, haydi ama." Jonny gülmeye çalıştı ama titri yordu. "Bunu ciddiye alma."

"Ben sadece neden rehberlik hizmeti almaya gittiğini anlamıyorum."

"Bayan Maynard teklif etti. Spor bölümüyle yetenekli insanlar hakında konuştu. Bize yardım edebileceğini düşünüyordu. Hipnoz ve öyle şeyler yaptı. Ateş ettiğimde odaklanmam konusunda bana tavsiyelerde bulundu. Spor psikolojisi hakkında kitaplar okumuştu."

Bu da kadının çocuğun aklını tamamen allak bullak etmesine yeterliydi. Çocuğun atıcılık konusundaki yeteneğini duymuştu ve onu kullanmaya karar vermişti.

Pilgrew umursamaz bir tavırla "Ne büyük zaman kaybı." dedi.

Jonny'nin yüzü kızardı. "İşinde çok iyiydi."

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" Derwent gülümsedi. "Nedenini anlayabiliyorum. Kadın güzel."

Çocuk kıpkırmızı olmuştu.

"Onunla ilgili fanteziler kurdun mu?"

"O sadece bir çocuk." dedi Pilgrew.

Derwent ona ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bir cinayet işlemekle görevlendirildiğinde yetişkin olmaya çalışan yaşı küçük bir genç. Ömür boyu hapis cezası alacak."

"Ne? Sen neyden bahsediyorsun?"

Cevap vermek yerine Derwent "Jonathan Pilgrew, seni Terence Hammond'u öldürmekten tutukluyorum. Konuşmak zorunda değilsin ancak bir şey sorulduğunda cevap vermemek

daha sonra mahkemede yapacağın savunmana zarar verebilir. Söylediğin her şey delil olarak kullanılabilir."

Jonny kanepenin kenarına oturup başını ellerine dayadı.

"Ne halt oluyor burada." diye Pilgrew gürledi.

"Olduğunu düşündüğümüz şey bu." dedim. "Amy Maynard Jonny'le yakınlaştı. Yardım etmesi konusunda onu ikna etti. Rex Gibney'nin silahının çalınması işini onun için ayarladı ve o da kadının isteği üzerine silahı Terence Hammond'u vurmak için kullandı."

"Bu doğru mu?" diye Pilgrew oğluna sordu.

"O kötü biriydi baba. Bir katildi. Savunmasız çocukları taciz ediyordu. Kendi oğlunu sakatladı." Jonny sanki hâlâ Terence Hammond'un ne kadar kötü biri olduğunu kavrayamamış gibi konuşuyordu. Yarım söylenen gerçeklere, Amy'nin tuzağını kurarken kullandığı tehlikeli gerçeklere hayret ettim. "Bayan Maynard'a tecavüz etti. O çok cesur bir kadındı. Olayın olduğu yere adamı geri getirdi ve onun yeniden kendisiyle birlikte olmak istediğine inanmasını sağladı."

"Ve sen ne yaptın?" diye sordum.

"Benden istediği şeyi yaptım."

"Ne istedi?"

"Konuşmayı kes." dedi Pilgrew. "Bir avukata ihtiyacı var."

"Hayır, yok."

"Silahı bulmamız gerekiyor. Arama yetkimiz var." Yetki belgesini Pilgrew'a gösterdim, baştan aşağı dikkatle okuyup bana geri uzattı.

"Şiltemin altında." diye Jonny kendiliğinden söyledi. "Parçalar hâlinde."

"Sana çeneni kapatmanı söyledim." diye bağırdı Pilgrew.

"Bunun ne anlamı var? Ben yaptım. Onlar da bunu biliyor. Her hâlükârda silahı bulacaklar." Jonny'nin gözleri yaşardı. "Bunu yapmamı benden o istedi, yapmak istemedim ama yapmak zorundaydım. Bu bir hedefe ateş etmekten farklıydı. Çok farklıydı. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum ama adam pisliğin biriydi. Bayan Maynard'ın her yanını elledi. Ona dokunuyordu. Başını aşağı bastırıyordu bu yüzden Bayan Maynard'ın yapabileceği..." Sözleri yarım kaldı, yutkundu, yeniden toparlandı. "Bana o adam olmadan dünyanın daha iyi olacağını söyledi. Bu yüzden yaptım. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim." Bakışlarını üzerimizde gezdiriyordu, sığınacak yer arayan bir köpek gibi bir, birimizin bir, öbürümüzün yüzüne bakıyordu. Gerçekten de çok genç görünüyordu.

"Her şey yolunda." dedi Derwent. "Anlıyorum."

"Beni seviyor ve ben de onu seviyorum."

"Seninle temas hâlinde miydi, Jonny?" Çocuğun babasının aksine Derwent'ın sesi sakindi. "Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Ancak bunu söylemesinin hemen ardından bir elini üst dudağını sıvazlamak için kaldırdı, hepimiz gözlerindeki paniği görüyorduk. Pek tecrübeli bir yalancı değildi. Hatta yalan konusunda hiç iyi değildi. Ama bize gerçekten de çok yardımı dokunmuştu.

***

"Sence ortaya çıkacak mı?"

"Çıkmak zorunda. Paraya ihtiyacı var." Tracadero'yu dolduran dükkânların, ayaküstü yiyecek tezgâhlarının ve eğlence pasajlarının etrafında dönüp dolaşan kalabalığı izledim. Shaf-

tesbury Bulvarının hemen dışında bulunan bu mekân Londra'nın en hareketli yeriydi. Amy Maynard izlenmesi bundan daha zor bir yeri gerçekten seçemezdi. Bir sürü çıkış ve saklanacak pek çok yer vardı. Tek iyi şey kilit noktalarda volta atan kılık değiştirmiş polislerin geniş bir alanı kaplamasıydı. Pek fazla bir şey yapmadan ortalıkta dolanan fazladan yirmi kişiyi hiç kimse fark etmezdi. Muhtemelen Amy'nin de olduğu gibi,- diken üstünde bile olsa kimse görmezdi.

Jonny'nin kendi hesabından çektiği nakit 1200 £'i vermek için Amy'nin onunla buluşmayı teklif ettiği yer ikinci kattaki sinema salonuna giden yürüyen merdivenlerin karşısındaydı.

"Sence zamanında gelecek mi?" diye sordum.

"Çocuk onun can simidi. Zamanında geleceğini düşünüyorum."

"Sence onu görmese de kadın ortaya çıkar mı?"

Derwent sinirli sinirli baktı. "Çıksa iyi olur. Ben hâlâ çocuğu kullanmamıza izin verilmemesinin saçma olduğunu düşünüyorum."

"O bir çocuk."

"Öldürecek kadar büyük. Bir yetişkin gibi yargılanacak kadar büyük."

Önümdeki alanı gözlerimle taradım, kılık değiştirmiş polislerin göze çarpıp çarpmadığını anlamaya çalışıyordum. Bir kadın ve bir erkek memur bir yandan birbirlerinin omuzları üzerinden etrafı kolaçan ederken, diğer yandan derin ve samimi bir muhabbete dalmışlardı. Bir diğeri, uzun boylu bir zenciydi, telefonla konuşuyordu. Pilot montlu iki iri yapılı adam ellerinde kahve bardaklarıyla kalabalığın arasında dolanıyordu. Bana göre polis oldukları açıkça ortadaydı. Ancak durmadan dönüp dolaşan kalabalığın içinde durumu kurtarabilirdik.

Derwent da alanı gözlüyordu. "Nerede?"

"Bilmiyorum." Biz bekleyip izlerken birkaç dakika geçti, gerginlikten boğazım düğümleniyordu. Daha önce karşılaştığım rengârenk gösterişsiz kıyafetler giymiş kızı, Amy Maynard'ı görmeyi beklemekten kendimi alamıyordum. Farklı giyinmiş olabileceği konusunda ekipleri uyarmıştım ama buna rağmen Amy'nin ta kendisini sinema salonundan yürüyerek çıkarken hemen tespit edince kendi kendimi takdir ettim. Onu ele veren tek şey yürüyüşüydü; hareket etme şeklini gözden kaçırmak çok zordu. Saçları kısalmıştı ve sarışındı, kotu vücuda tam oturan dar modeldi, tişörtü içine sütyen giymediğini açıkça belli edecek kadar sıkı bir şekilde bedenini sarmıştı. Epey dikkat çekiyordu ama kılık değiştirmiş ekiplerin gözüne çarpmamıştı.

"Orada." dedim.

"Nerede?" Derwent işaret ettiğim yeri görmeye çalışıyordu. Beklemedim. Kaçmaya zaman bulamadan onu yakalamak için hızlı davranarak çoktan harekete geçmiştim. Kulak mikrofonumdan Derwent'ın kılık değiştirmiş memurlara telsizden kadının tarifini ilettiğini duyuyordum. Sesi gergindi. Memurların birer birer ona odaklanıp mıknatısın çektiği demir parçaları gibi kadına doğru gittiğini gördüm.

Ve Amy doğruca bana baktı. Başının dertte olduğunu ve kaçmaya başlaması gerektiğini anlaması bir saniye bile sürmedi. O bir saniyenin kaçmaya yetecek kadar uzun olmaması onun hatası değildi. Yürüyen merdivene üç metre kala onunla çarpıştım. Onu yere serip tepesine bindim.

"Bunu yeniden deneyelim mi?" Ellerini çekip çıkardım ve hemen ardından da kılık değiştirmiş zenci polis memuru onu elleri arkasında bileklerinden kelepçeledi.

Amy yerleri tekmeliyordu, öfkeden deliye dönmüştü. "Kahrolası aptal geri zekalı. Beyinsiz. Pislik."

"Kimden bahsediyorsun?" diye diğer polis memuru sordu.

"Jonny. Size beni nerede bulacağınızı o söylemiş olmalı."

"Pek fazla seçeneği yoktu." dedim. "O da gözaltında."

"Allah kahretsin."

"Amy, Amy. Bunlar söylenecek şeyler değil." dedim.

Derwent kadının başucuna çömeldi. "İyi görünüyorsun Amy." diye fısıldadı. "Böyle görünmek sana yakışıyor."

"Defol git başımdan."

Etrafımızda kalabalık toplanıyordu. Amy etrafa bakındı, ardından yüzünü yere vurmaya başladı. Onu başından yakaladım.

"Bu işe yaramaz. Herkes seni görebiliyor. Buradaki insanların yarısı bunu kaydediyor. Bunun polis şiddeti olduğunu söylediğinde hiç kimse sana inanmaz."

Yılan gibi tıslayarak "Senden nefret ediyorum." dedi.

"Sadece çok sinirlisin. Hâlbuki ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Üzerine eğildim. "Terence Hammond pek de iyi biri değildi. İyi bir polis memuru değildi. Tembel bir koca ve acınacak hâlde bir babaydı. Yetersiz ve aptaldı. Ancak yine de onu öldürmemen gerekirdi."

"Onu ben öldürmedim."

"Bu senin planındı. Senin fikrin. Tetiği Jonny çekti ama Hammond'u tuzağa sen düşürdün."

"Jonny'in ne yapacağını bilmiyordum. Bana takıntılıydı. Benim peşimden ayrılmıyordu. O..."

Usulca "Kes." dedim. "Bunları avukatına sakla. Gençleri

önemsiyormuş gibi davranıyorsun ama tek umursadığın şey kendinsin. Jonny Pilgrew'un cinayetten ömür boyu hapis cezası almakla karşı karşıya kalmasının hiçbir haklı yanı yok."

"Bu benim sorunum değil."

"Bu senin hatan ve bunu senin sorunun hâline getireceğim." Daha da yaklaştım. "Bitti artık Amy. Hayatın böyle geçecek. Umarım hoşuna gitmiştir, çünkü uzun süre hapisten çıkamayacaksın."

Bölüm 30

Masama döndüğümde telefonum çalıyordu. Gözlerimi ona diktim, cevap vermek için garip bir huzursuzluk hissediyordum. Bu her neyse, iyi bir habere benzemiyordu. Olması gerekenden daha uzun çalmasına izin verdim ve ardından sesli mesaja düşmeden önce son anda açtım.

"Alo?"

"Maeve Kerrigan mı?"

Sinirimi tepeme çıkaran ayyaşlara özgü akşamdan kalma hafif boğuk sesten bu tatlı sesin kime ait olduğunu anladım.

"Komiser Ormond."

"Deborah, lütfen."

Buna karşılık kesinlikle hiçbir şey söylemedim. Cehennem donsa ve zebaniler üzerinde paten kaysa bile ona Deborah demezdim.

"Ne istiyorsun?"

"Rob'tan haber aldın mı?" Soru sanki bir süredir bunu sormak istiyormuşçasına ağzından dökülüvermişti.

"Sen almadın mı?" diye şüpheyle sordum.

"Hayır. Bütün bildiğim kendi isteğiyle süresiz izne çıkmak için talep yaptığına dair bir tebliğden ibaret. Talebi onaylanmış, demek istediğim, ekibimin yarısı Harry'i kan revan içinde görmekten dolayı hastalanıp işe gelemedi. Onları bunun için

suçlamıyorum ama Rob nasıl böyle *ortadan kaybolur* bunu anlamıyorum."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Senin geldiğin sabah." Sesi küskün geliyordu. Yani sadece bir gecelik bir ilişki olmuş, daha ileri gitmemişti. Kalemimin ucuyla masaya vuruyor, kendimi memnun, kızgın ve huzursuz hissediyordum.

"Onunla görüşmedim."

"Seninle konuştu mu?"

İçtenlikle "Hayır." dedim ve telefonu yüzüne kapattım. Gerçi ona geçen akşam eve gittiğimden bahsetmedim. Ona içeri girdiğimde Rob'un döndüğünü anladığımı, bunu kesinlikle fark ettiğimi söylemedim. Bir şekilde evdeki ufak tefek ayrıntılarda değişiklikler meydana gelmiş, benim dünyamdan kaybolup giden bir enerji olmuştu. Aceleyle oturma odasına gitmiş ve orayı bomboş bulmuştum. Yeniden yatak odasına, banyoya, misafirler için kullanılan küçük odaya ve son olarak Rob'un sahiplenmediği ve benim de atmak istemediğim şeyler için kullandığımız ardiyeye bakmıştım.

Yüzümdeki gülümseme içimdeki umutla beraber silinip gitmişti.

Yatak odasında elbise dolabını açıp boş olduğunu gördüm: boş askılar. Yatağın yanındaki etejyerler boştu. Haklıydım; buradaydı. Ve şimdi gitmişti. O zaman haykırmak istemiştim ve şimdi de haykırmak istiyordum.

Mutfakta, ikinci turda, fark etmiştim: bir not. Bir sayfa kâğıt, katlanmış hâldeydi. Muazzam bir umutsuzluk hissiyle açtım.

"Maeve,

Bir süre işten, Londra'dan ve bunu söylediğime üzgünüm ama senden uzakta olacağım. Kafamı toplamaya ihtiyacım var. Bütün olanlar için üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.

Kira – o konuda endişelenme. İstediğin kadar kal. Tercihen, ben dönene kadar kal. Birkaç yıl önce evi satın aldım, yani kötü ev sahibi benim ve sana kira indirimi yapıyorum. Çektiğim kredinin taksitlerini ödeyebilirim, bu yüzden endişelenme. (Bir süredir sana bunu söylemek niyetindeydim. Söylememek yaptığım hatalardan biriydi.)

Seni seviyorum.

R

X"

Nefesimi verirken ağzımdan "Seni serseri" lafı çıkmıştı. Okurken nefesimi tutmuş olduğumun farkına varmıştım. O akşam notu tekrar tekrar okuyarak epey zaman geçirmiştim. Bu arada, ben zenginim ama bunu sır olarak tutuyorum. Bu arada, üzgünüm. Bu arada, gidiyorum ve ne zaman döneceğimi söylemiyorum. Ah, benimle bu veya başka konuda konuşma şansın yok.

Beni affettiğini bile söyleme şansın yok.

Sonunda ikimizi de tanıyan annemi aradım ve ona Maudling Toplu Konutları'nın merdiven boşluğunda olanlar dışında, Debbie Ormond'un rolü dâhil bütün olanları düzgün bir şekilde anlattım. Aslında ondan beklediğim bir yardım yoktu. Sadece kesinlikle, sağlam bir şekilde benim tarafımda olan biriyle konuşmak istedim.

"Evi onun başkasıyla yatmasından daha fazla kafaya taktım. Bu garip mi?"

"Bilmiyorum. Bu günlerde siz gençlerin orada burada düşüp kalkarken nasıl davrandığınızı bilmiyorum. Benim zamanımda asla kabul edilmeyecek şeyler artık normal kabul ediliyor."

Gözlerimi devirdim. Bu bir hata olmuştu.

Sözlerini sürdürdü. "Buna karşın para konusunda garip davranıyorsun. İnsanlarla eşit olmayı seviyorsun. Kendini başkalarından daha aşağıda hissetmekten hoşlanmıyorsun. Bu Ian'la aranızda büyük bir sorundu."

"Bu Ian'la aramdaki sorunlardan *biriydi*." Rob'un bildiği bir şeydi.

Dünya kadar parası olduğunu neden bana söylemek istemediğini anlamaya başlıyordum.

Evde dolanmaya başladım. "Ama bu öyle büyük bir yalan ki. Ve yıllarca sürdü, anne. Bu evin kirasını karşılayabilir miyiz diye onunla konuştuğumuzu hatırlıyorum – bunu başarabilir miyiz diye gerçekten endişeleniyordum. Ve ardından kira için iyi bir pazarlık yaptı –kendisiyle– bu sayede her şey yoluna girdi. Yalan söyledi, yalan söyledi ve benim bundan haberim yoktu."

"Dediğim gibi, bu konuda garip davranıyorsun."

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordum. Birden şüphelenmiştim. Bir duraksama oldu. "Biraz haberimiz vardı."

"Ne? *Biz* dedin. Sen ve *babam* mı?" İhanetin ölçeği beni şaşkına çevirmişti.

"Ara sıra onunla geleceğe dönük planları hakkında konuşurken bize dairelerinden bahsetti."

Kızımız için ne kadar uygun olduğu konusunda onu sorguya çektiğimiz zamanlarda.

"Daireler mi? Daha fazlası da mı var demek istiyorsun?"

"Sanırım toplam olarak altı dairesi var."

"Anne!"

"Milyonlarca pound eder. Bu sadece ne elde edebileceğini gösteriyor."

"Ama parayı nereden buldu?"

"Ebeveynleri çok zengin. Bilmiyor muydun?"

"Hayır bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum." Onlarla hiç karşılaşmamıştım. Bildiğim, boşanmışlardı, Manchester'ın dışında, bize uğramaları ihtimal dışında olacak kadar uzakta yaşıyorlardı. Rob Noel'de, Paskalya'da ve bunların arasındaki birçok özel günde benim ebeveynlerime gitmekten mutluluk duymuştu. Bunun yerine onun ebeveynlerini ziyaret etmek için hiç ısrar etmemiştim. Bunun çok saldırgan bir tutum gibi görüneceğini düşünmüştüm. Pişman olmaya başlıyordum.

"Baban ve ben fiyatların gidişatından dolayı onun gayrımenkule yatırım yapmak konusunda hassas davrandığını düşündük. Bilirsin hep senin bu işlerde geride kalmandan endişelendim. İzlediğin yolla hiçbir şey almayı başaramazsın."

"Yine bunu konuşmayalım. Şu an olmaz." dedim keskin bir şekilde.

Ben bütün bunlar hakkında neler hissettiğimi anlamaya çalışırken o da mesajımı alıp sessizliğe gömüldü. Yalanlar. Aldatma. Bana hiç güvenmemiş olmasından duyduğum korku. Derwent'ın söylediğini unutamıyordum. Güven yoksa ilişki olmaz.

"En kötüsü ne biliyor musun?" Bir ileri bir geri dolanıyordum. "Aslında beni aldatmasını umursamıyorum. Bana yalan söylemesini bile umursamıyorum. Ona ve neler olup bittiğini

bilipte söylemeyen siz ikinize öfkelenmem gerektiğini biliyorum ama sadece onu geri istiyorum. Onunla bir konuşabilsem bir saniyede affederdim."

"Sorun da bu, değil mi. O affedilmek istemiyor."

"Ama neden?"

"Bazen en zor olan şey hatalı olduğunu kabul etmektir. Affedilmeye ihtiyacın olduğunu söylemek zordur." Bunun üzerinde düşündüm.

"Onu yere göğe sığdıramadın, Meave. Hep onun mükemmel olduğunu düşündün ama o sadece bir insandı. Bunu kaldırmak ona zor geldi. Bırak gitsin. Zamanı geldiğinde sana geri döner."

"Pek fazla seçeneğim yok." diye belirttim. Ve bu beni çok incitti. Hep her şeyi benim berbat edeceğimi zannetmiştim. Düğünde Derwent'la olduğu gibi bir çılgınlık anına kapılacağımı sanmıştım. Rob'u Bexley'de kaybettiğimi düşünmüştüm. Ardından beni terk etmesinin benim hatam olduğunu zannetmiştim. Onu sevmekten başka bir şey yapmadığım hâlde bir daha geri dönmemek üzere onu kaybedebileceğimi anlayamamıştım.

"Eğer bir seçeneğin yoksa buna katlanmak zorundasın. Ve sakın daireyi terk etmek gibi aptalca bir şey yapma. Elinde imkân varken para biriktir. Seninki gibi bir gelirle peşinat ödemek için epey paraya ihtiyacın olacak. Baban der ki..."

"Teşekkürler anne." Bunu içtenlikle söylemiştim ve o da bunu biliyordu.

"Eve gelip bu hafta sonu bizi gör. Nasıl göründüğünü bile unuttum."

Gelmeye çalışacağıma söz vermiştim. Ve gidecektim de.

Ne giydiğim, saçımın nasıl olduğu ve yaptığım ya da yapmayı planladığım her şey için gelecek eleştirilere göğüs gerecektim. Bazen birilerinin beni çekip çevirmesine izin vermeye değerdi.

Birisi yanımdaki masaya gazete bırakmıştı. Gözümü dikmiş ona, sayfanın dörtte birini kaplayan Amy Maynard'ın resmine baktığımı fark ettim. Uzanıp gazeteyi aldım, çevirip başlığını okumaya başladım. Ciddi bir gazeteydi ama duygusal açıdan ele almıştı. 'Bir meleğin yüzü, bir katilin kalbi.' Bence Amy'nin meleklikle bir ilgisi yoktu. Anahtarları nereye sakladığını bulmuştuk ama bunun için onu soyarak aramak zorunda kalmıştık. Kendi içine sokmuştu. Derwent "Doğal cep" demiş ve mutlu bir şekilde sırıtmıştı. Ancak sonrasında aramayı idare etmeyi bırakmış ve görevli doktorun her bir anahtarı çıkartmasını izlemişti.

"Maeve." İlk defa, Una Burt'ün dikkatimi dağıtmasını hoş karşılamıştım. Gazeteyi katladım.

"Efendim."

"İçeri gel, lütfen."

İhtiyatlı davranarak peşinden gittim. Konuşmasında beni şüphelendiren çok neşeli ve kaçamak bir şey vardı. Bir şeylerin peşindeydi.

"Nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Duyduğuma göre ara sıra Charlie'yi görmeye gidiyormuşsun."

"Evet, gidiyorum." Godley'i ziyaret ettiğim bir sır değildi; ondan saklamayı da planlamıyordum. Yine de parmak uçlarımın huzursuz bir şekilde karıncalandığını hissettim.

"Tekrar eski yerine dönmesi uzun zaman alacak. Bu arada

hepimiz ona destek olmak zorundayız ama onu zamanından önce yeniden sorumluluk alması için cesaretlendirmemeliyiz."

Tercümesi: En üst makamda olmaya *bayılıyorum* ve yakın bir zamanda da bırakmayacağım.

"Maeve, ekipte birkaç değişiklik yapıyorum." Oturmamıştı. Oturmak onun tarzı değildi. Onun tarzı her nedense bir ileri bir geri yürümekti ve ben kalkıp onun planlarını dinlerken bu birkaç saniyenin zevkini çıkarıyordu. Aslında beni başından atıp kurtulacağına inanmıştım. Ancak nişangâhının ucunda daha büyük bir hedef olduğunu bilmem gerekirdi.

"Hammond dosyasında iyi iş çıkardın. Bence Josh Derwent sana ayak bağı olmasaydı daha iyisini yapardın."

Şaşkınlıkla "O da gerçekten iyiydi." dedim.

"Onu dikkate alarak tekrar tekrar batağa saplanıyorsun. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Gerçekten, birlikte iyi çalıştığımızı düşünüyorum."

"O bir ayak bağı."

"Bazen." diye itiraf ettim. "Ama bazen yaptığım şeyleri tekrar düşünmemi sağlıyor. Bana meydan okuyor. Bu iyi bir şey olmalı."

"Bence onunla çalışmasan daha iyi iş çıkartırsın." Gerindi. "Bu konuda daha fazla endişelenmene gerek yok. Komiser Derwent transfer ediliyor."

"Ne? Niye?"

"Çünkü şimdi yetkili benim." Bana sırıttı, anın keyfini çıkartıyordu. "Kimin gidip kimin kalacağına karar vermek zorundaydım. Sorun çıkartanları ve ekibimdeki iyi polislere aptalca şeyler yaptıran kişileri istemiyorum."

"Godley geri döndüğünde..."

"*Tabi eğer* Godley dönerse."

"İyileşecek." dedim. "Daha iyi olacak."

"Göreceğiz. İyileşse bile, burası gibi stresli bir ortam onun için doğru bir yer değil."

"Ama..."

"Senin sorunun Maeve, kendini benzersiz sanman. Sen sadece bir memursun. En aşağıdasın. İnsanlar sana olağanüstü olduğunu söyleyip duruyor ve kıdemli memurlar –erkek kıdemli memurlar– seninle çalışmak istiyormuş gibi görünüyor. Neden böyle olduğunu bilmek isterdim."

Bir başka kadından haksız bir şekilde cinsiyetçi bir saçmalık duymak bana koydu. Yutkundum, boğazıma tıkanan şey her neyse onu temizlemeye çalışıyordum.

Devam etti, "İyi polisler –yetenekli insanlar– bir kenara itilirken sen özel bir muameleye tabi tutuldun. Bütün bunlar değişecek. Artık Derwent yok. Manşetlik soruşturmalar yok. En başa döneceksin ve şimdiye kadar kaçmayı başardığın bıktırıcı, sıkıcı soruşturmalarda ter dökmeye başlayacaksın."

"Ben hiçbir şeyden asla kaçmadım. Üzerime düşeni yaptım."

"Senin ne yaptığını biliyorum. Seni izliyordum. Ve sana bütün bunların şu andan itibaren değişeceğini söylüyorum." Göğsü gururla kabardı, bluzundaki düğmeler ciddi şekilde gerilmişti. "Yeni süpürge temiz süpürür ve o yeni süpürge benim."

Una Burt'ün ofisinden –çünkü artık Godley'nin değil onun ofisiydi– çıktım ve koridorda doğruca ekibin odasına yöneldim. Daha ileriye gidemiyordum. Titriyordum, midem dü-

gümlenmiş, beynim durmuştu. Kaybettiğim şeylerin ağırlığı üzerime çökmüştü: Rob yoktu. Bana fırsat üstüne fırsat veren Godley yoktu. Umutlarım sönmüştü. Hâlâ ayakta durabildiğime hayret ediyordum.

Hepsinden kötüsü, her nasılsa, Derwent'ın artık olmaması fikriydi. Aslında en az dert edilecek sorun olması gerekirken beni en fazla üzeniydi. Onunla tartışmak yoktu. Onun talimatıyla en kolay ve ucuz yollara başvurmak yoktu. Duymak istemesem de onun vereceği dürüst cevaplara güvenmek yoktu. İhtiyaç duyduğumda ona yaslanmak yoktu. Ensesinden yakalayıp onu beladan çekip çıkarmak yoktu. Una Burt vızıldanmaya başlayınca göz göze gelmek yoktu. Çoğu zaman tepemde dikilen biri yoktu.

Birisi merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıkıyordu. Derwent daha köşeden çıkıp ofise yönelmeden gelenin kim olduğunu biliyordum. Yanımdan geçip giderken çeneme bir fiske vurdu.

"Başını dik tut prenses. Yoksa tacın kayıp düşecek."

O ana kadar kendimi tutuyordum ve kapı arkasından kapanana kadar ağlamamayı başardım. Ardından büyük çabayla bastırdığım gözyaşlarım hıçkırıklarla boşaldı. Sanki bu yaptığım iş arkadaşlarımdan veya o an tesadüfen yanımdan geçenlerden saklamamı sağlayacakmış gibi bir elimi gözlerime koydum.

Kapının yeniden açıldığını ve bu sefer yavaş adımlarla ayak seslerinin bana doğru geldiğini duydum. Galiba kapı arkasından kapanır kapanmaz durup bir dolanmış olmalıydı. İçinde bulunduğum durumu kaçırmadığına güvenim tamdı.

"Ne haber?"

Yüzümü çevirerek başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ağlamayı kes." Bana doğru eğilip çok daha yüksek sesle yeniden söyledi. "Kes."

"Yapamıyorum."

"Sen iş yerinde ağlamazsın. İş yerindeki o kız gibi olma. O kız olmamak için çok çalıştın. Öyle bir kız olmak istemezsin."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek burnumu çektim. "Hınzırca davranmayı bırak."

"Sen de kendini acındırmayı bırak."

"Normal biri olsa bana sarılırdı."

"Ve elbiselerine sümük bulaşırdı." Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "Bak, eğer insanların başına toplanmasını istemiyorsan bunun yeri burası değil. Haydi." Koluma girip boş bir toplantı odası bulana kadar beni koridorda sürükledi. Ardından kapıdan içeri itti. "Orada kal. Döneceğim."

Nereye gittiğini bilmiyordum ve aslında umurumda da değildi. Oturup dirseklerimi masaya dayadım, başımı ellerimin arasına almıştım. Artık mücadele edecek gücüm kalmamıştı.

Bir kâğıt mendil kutusunun üstünde tuttuğu bir bardak suyla geri döndü. Elindekileri masaya bıraktı. "Al şunları."

Kâğıt mendilleri nereden bulduğunu merak ederek bana dediğini yaptım. Muhtemelen birisinin masasındandı. Bir kadının masası olmalıydı, çünkü erkekler böyle şeylerle uğraşmazlardı. Gerçektende Una Burt'ün masasından çalmamış olduğunu umuyordum. Ateşe benzin dökmek olurdu.

Derwent masanın diğer yanına oturup kaşlarını çatarak beni izlemeye başladı. Konuşacak kadar kendimi toparlayınca sandalyesinde geriye dayandı. "Bu neyle ilgili? Erkek arkadaşının yokluğuyla mı?"

"Hayır. Biraz..." dedim. "Aslında pek sayılmaz. Daha çok işle ilgili."

Şaşırmış göründü. "İş yolunda."

"Hayır." dedim, burnumu sümkürüyordum. "Değil. Baş komiser Burt."

Bu onun dikkatini çekti. Hiç kıpırdamadan öylece kaldı. "Ne olmuş ona?"

"Artık seninle çalışmama izin vermeyecek. İçeri girdiğinde seninle konuşmak için bekliyor. Seni transfer ettirecek."

"Pislik gibi bir kadın."

"Bana söylediği buydu. Kendinden oldukça emin görünüyordu." Gözyaşlarımı sildim. "Senden kurtuluyor ve ben de kendi işimi yapmaya yeniden hak kazanıncaya kadar pislik temizleyeceğim."

Hiç beklemediğim bir şekilde Derwent güldü. "Ah, iyi. Bu hoşuma gidecek."

"Ne?"

Ayağa kalktı. "Burt ekipte kimin kalıp kimin gideceğine karar veremez. Patron dönene kadar o yerine bakıyor ve patron dönecek, bu konuda endişelenme."

"Ama yetki onda."

"O yetkinin kedisinde olduğunu sanıyor. Benim de birazdan ona söyleyeceğim gibi canının istediğini yapabileceği anlamına gelmiyor. Emniyet müdür yardımcısının bana açıkça belirttiği şeylerden birisi de buydu."

"Emin misin?"

"Personelde değişiklik yok. Büyük değişiklikler yapmak yok. Bana katlanmak zorunda çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu da senin benimle çalışacağın anlamına geliyor."

"Ama o senden kıdemli. Eğer bana iş verirse, yapmak zorundayım."

Omuzlarını silkti, hiç olmadığı kadar inatçı davranıyordu. "Sadece daha fazla çalışıp ikisini de yapmak zorunda kalacaksın. Onun seni benden almasına izin vermeyeceğim. Sana çok emek harcadım Kerrigan ve bundan başkasının faydalanmasına izin vermeyeceğim."

Sıkıntıdan tüylerim diken diken oldu. "Sen beni iyi bir polis yapmadın. Ben kendim iyi bir polis oldum."

"Daha iyi." dedi. "Ne kadar öfke o kadar az gözyaşı. Kendin için diren."

"Ona karşı diremememem. Ben çok kıdemsizim."

"Ben ne güne duruyorum." Bana kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Bu durumda, muzip cüceyle yüzleşmenin zamanı geldi. Bana şans dile." Masanın üzerinden uzanıp elime birkaç sefer hafifçe vurdu. "Merak etme. İşleri yoluna koyacağım. Her şey yoluna girecek."

Derwent'ın münakaşa etmekten daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Keyfi oldukça yerinde bir ruh hâliyle odadan dışarı çıktı, Burt'ü arıyordu. Aziz Jude'a dua ederek olduğum yerde kaldım. Uzmanlık alanı umutsuz durumlar ve kaybolmuş amaçlardı. Haberi olsa bu Derwent'ın hoşuna giderdi. Gidip Burt'e bas bas bağırmasını düşünerek eğlenemeyecek kadar zor durumdaydım. İstediği gibi kadınla tartışabilirdi ama bu kazanacağı anlamına gelmiyordu.

Kaybettiğim onca şeye karşın bundan keyif alabilirdim, Derwent en önemli meselenin kendisi olduğunu zannediyordu.

Ona hiç itiraf etmemiştim ama aslına bakılırsa yanlışta değildi. İşle, benim kendime duyduğum güvenle ve önem verdiğim her şeyle onun bir bağlantısı vardı. Özel hayatım kontrolden çıkmıştı; elimde kalan tek şey işimdi ve bu işi bir iş hâline getiren Derwent'tı.

Kaybettiğim her şeye karşın, elimde kalan bir tek Derwent'sa bunu kabul edecek ve mutlu olacaktım.

Bölüm 31

Hastane beklediğim gibi değildi. Öncelikle göle uzanan büyük topraklarla, eski bir taşra evinin içindeydi. Hasta olduklarını sandığım birkaç kişi banklarda oturuyor veya taş döşeli patikalarda yürüyüş yapıyordu. Üzerlerinde sıradan kıyafetler vardı. Akıl hastalıkları pek çok kişiyi etkiliyordu. Bağımlılığa yakalananların sayısı biraz daha fazlaydı.

Aslında, neden orada olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Merdivenlerden çıkarken gergindim. Neyle karşılaşacağımı veya nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

Kapıyı çalıp tanıdık bir ses gelene kadar bekledim, "İçeri gel."

Godley kollarını bağlamış pencerenin önünde dikiliyordu. Bir kazak ve bir kot pantolon giyiyordu. Bu daha en baştan rahatsız ediciydi. O tertemiz dikilmiş kıyafetler, ipek kıravatlar ve gıcır gıcır tişörtler için yaratılmıştı. İş dışında Godley'nin nasıl biri olduğunu bilmiyordum.

Pencereden dışarıya bakıyordu ama ben hiçbir şey demeyince dönüp bana baktı.

"Maeve." İçten bir gülümseme yüzüne yayıldı. Hemşire veya odacı olduğunu sandım. Rahatsız edilmek dışında pek bir şeyle karşılaşmıyorum."

"Huzur ve sükûnet için burada olduğunuzu düşünüyordum." Odayı geçtim ve ardından durdum, garip hissediyor-

dum. İçimden ona sarılmak geliyordu ama o hâlâ amirimdi. "Sizi görmek güzel."

"Ve seni. Geldiğin için teşekkürler. Otur."

Bir yatağın yanı sıra, bir koltuk ve kanepe bulunan büyük bir odası vardı. Kendimi daha çok bir hastane yerine lüks bir otelde gibi hissettim. İtaat ederek, kanepeye oturdum. O da koltuğa oturdu.

"Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Haftalar. Belki aylar."

"Hepsini devlet mi ödüyor?"

"Özel sigortalardan biri." dedi kuru bir şekilde. "Burada ne kadar eğlendiğimize inanmazsın. Spor kulübü gibi."

"Pek sayılmaz."

"Hiç değil." Gerindi. "Geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Biraz ağırdan almalısınız."

"Herkes böyle diyor."

"O herkes başınıza silah doğrulttuğunuzu görmedi."

İrkildi. "Maeve."

"Üzgünüm, efendim. Her şey normalmiş gibi davranamam. Neredeyse kendinizi öldürecektiniz." Nefesimin tıkandığını hissettim. "Sizi durduramayacağımı sandım."

"Biliyorum." Başını indirip ellerine baktı. "Bu yüzden senden gelmeni istedim. Sana bunun için teşekkür etmek istedim ve işimi kurtardığın için."

"Bu Derwent'ın fikriydi."

"Biliyorum. Onunla çoktan görüştüm."

"Ne dedi?" diye sordum.

"Kıçımı kaldırıp işe geri dönmemi, derhâl. Bunu bir sır olarak sakladığım için bir aptal olduğumu. Ve beni özlediğini."

"Sizi çok seviyor."

"Biliyorum. Onunla bayağı zorlanacaksın."

"Neden?"

"Onu, başını derde sokmaktan uzak tutmak zorundasın. Una'nın gözleri sürekli onun üzerinde."

"Kadın ondan kurtulmak istiyor."

"Evet, istiyor. Henüz bunu başaramamış olmak onu yakıp kavuracak."

"Derwent ona kendisini gönderemeyeceğini söyledi."

"Bu konuda haklı."

"Ama kendi isteğiyle gitmesini sağlayabilir."

Godley hayır anlamında başını salladı. "Josh bunu yapmayacak kadar inatçıdır. Dayanır. Ama Una'ya karşı kendini kötü duruma düşürecek bir fırsat verirse, Una bundan faydalanacaktır."

"Derwent'ın planına uyacak mısınız? Skinner'ı kandıracak mısınız?"

"Pek fazla seçeneğim yok." İç geçirdi. "Bütün bulardan iyi bir şey çıkartmak güzel olurdu. Bunun olmasını sağlarsam yararlı bir şeyler yaptığımı hissedeceğim."

"Birilerine bir şeyler ispatlamak zorunda olduğunuzu sanmıyorum. Herkes sadece geri dönmenizi istiyor."

"Buna sen de dâhil misin?"

İrkilerek geri çekildim. "Elbette ben de dâhilim."

"Seni son gördüğümde, bana çok kızgındın."

"Teslim olduğunuz için. Vazgeçtiğiniz için. Kendinize yar-

dım etmek için hiçbir şey yapmadığınız için. Ama denediğinizi biliyorum. Aynı şartlar altında olsaydım ben ne yapardım bilmiyorum. Umarım asla da bilmem." Devam etsem mi diye düşünerek tereddüt ettim ve zaten bu kadar şey söylemişken sessiz kalmaya değmeyeceğine karar verdim. "Hep sizi yargıladığımı düşündünüz ama kendinize karşı benim hiç olmadığım kadar serttiniz."

"Kendimden nefret ettim."

"Biliyorum. Ama ben hiçbir zaman size karşı böyle hissetmedim. Sizin için çalışmayı hep sevdim ve siz istediğiniz müddetçe sizin için çalışmaya devam edeceğim."

"Teşekkürler, Maeve."

Bu lafı konuşma bitti anlamında algılayarak kalktım.

"Amy Maynard'ın tutuklanması iyi işti. Görüntüleri izledim."

Yüzüm kızardı. "Bugünlerde herkesin bir kamerası var." Neyse ki hiç kimse seslerimizi kaydedecek kadar yaklaşmamıştı.

"İyi iş çıkarttın."

"Teşekkürler, efendim." Kapıya doğru yöneldim. "Gitmem gerek."

Bana yüzünü astı. "İstersen bana git başımdan diyebilirsin ama iyi misin?"

"Neden?"

"Yorgun görünüyorsun. Sinirli. Kendinde değilsin."

"İyiyim." diye yalan söyledim. Uyumamanın ve yemek yememenin, bütün gün beni canımdan bezdiren ve gece uykumdan uyandıran göğsümdeki ağrının dışında iyiydim. Kalp kırıklığının fiziksel bir şey olduğunu şu ana kadar bilmiyordum.

"Bana ihtiyaç duyduğunda yardım istemeyi öğrenmeye başladığını söyledin. Sakın bu şekilde son verme."

"Öyle bir şey değil." dedim.

"Rob'la konuş." dedi Godley. "O iyi bir adam. Seni çekip çevirir. Serena'yı kendimden uzaklaştırmak yerine ondan destek almalıydım. Benimle aynı hatalara düşme."

"Düşmemeye çalışacağım." Gülümsemeye çalışıp hoşça kal dedim.

"Geri dönüp kısa süre sonra beni yeniden ziyaret et."

"Edeceğim."

"Ne zaman istersen, Maeve."

"Söz veriyorum."

Üzgün bir şekilde zar zor merdivenlerden indim.

Rob'la konuşmak.

Keşke.

Bahçeyi geçip etrafını çevreleyen çitlerin aralıklarından rüzgârla savrularak gelen kayın ağaçlarının yapraklarıyla dolu otoparka gittim. Paltom yelken gibi şişip dalgalanıyordu. Rüzgâr bıçak gibi keskindi. Başım önümde aceleyle arabaya bindim. Ön cam sileceğine sıkıştırılmış zarfı gördüğümde arabayı çalıştırıp gitmek üzereydim. Camdan dışarı uzanıp zarfı aldım. Bu kırsal alanın ortasında ve böyle bir hastanede istemeyeceğim bir mektup almaktan hafif endişeleniyordum.

Kâğıdı kalındı. Zarfın ağzı yapıştırılmıştı.

Adımın yazılı olduğu ön yüzündeki zor ve okunaksız el yazısını tanıyarak korktum.

Başımı çevirip arka koltukta birisi var mı diye kontrol ettim. Ardından bagaja bakıp içinde hiç kimsenin saklanmadığına emin oldum. Çitlerin arkasına, diğer arabaların içine, kor

kunç birinin saklanabileceği akla gelen her yere baktım. Eğilip arabanın altını kontrol ettim; kablo, dinleme cihazı ve orada olmaması gerek şeyleri aradım. Chris Swain'in yine beni sadece korkutmak istediğini bilmeme rağmen olası her bir tehdit, zarar görebileceğim her bir yol, aklımdan geçiyordu. Tekrar sürücü koltuğuna oturdum. Kanıt toplamakta kullandığımız mavi lastik eldivenleri giymeye çabalarken ellerim terden sırılsıklamdı ve kalbim küt küt atıyordu. Bir tek şaşkınlık hissetmiyordum. Elbette beni bulmuştu. Her zaman beni bulurdu.

Zarfı açtım. Sıkı yapıştırılmamıştı. İçinde sadece tek sayfa kâğıt vardı.

***

'Seni televizyonda gördüm. Çok güzel görünüyordun. Ama yalnızmış gibiydin. Herkes seni terk ediyor, değil mi? Ama merak etme, Maeve. Ben seni asla terk etmeyeceğim. Hep burada olacağım.

Gözüm üzerinde.

Bekliyorum.

Dikkatli sür. Farringdon'a dönüş yolu uzundur.

Yakında görüşmek üzere.

Chris'

***

Mektubu zarfa geri koyup ön camdan muhtemelen Swain'in gizlendiği ağaçlığa doğru baktım. Korktuğumu görmek isterdi. Bunun için yaşıyordu.

Ve artık canıma tak etmişti. Korkutulmaktan bıkmıştım. Kaçmaktan bıkmıştım.

Şu ya da bu şekilde buna bir son verecektim.